

Giới thiệu Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance

Truyện Tập quên đi khoảng cách _Forget Distance là một truyện teen nhưng mang hơi hướng của ngôn tình Trung Quốc. Truyện là sự pha trộn của 3 yếu tố tình cảm học đường, bi kịch gia đình và tuổi trẻ đang rất được ưa chuộng hiện nay.

Trong tình yêu, có lúc không ở bên nhau nhưng lại thấy lòng ấm áp, cũng có những lúc rất gần mà tưởng như rất xa... Vậy thì... khoảng cách thật sự là gì? đó chính là..

Khoảng cách tôi đứng ngay trước em nhưng em lại không biết tôi yêu em. Là khi quá khứ anh khắc cốt ghi tâm, trong mắt người kia, lại chỉ là một hạt cát đã bị quên lãng từ lâu. Chính là tôi phải nhìn anh rồi bỏ tôi mà đi, không thể níu kéo được. Là em biết thừa anh yêu em còn cố tình giả vờ như không biết" mới đúng"...những điều đó, hai ta đều hiểu rõ. "Tập quên đi khoảng cách _Forget Distance" chính là hành trình cả Băng và Quân xoá đi những rào cản cá nhân để cùng nhau bước đi trên con đường đầy chông gai mà cái đích cuối cùng chính là "Hạnh Phúc".

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hai Người Hai Thế Giới

New York ngày đông lạnh giá, cảnh vật phủ kín một màu trắng xóa sau đợt tuyết đêm qua. Cuối tuần, khi những gia đình quây quần đầm ấm bên lò sưởi thì chỉ có một cô gái vẫn lẻ loi trong căn hộ rộng lớn ở khu phố Believe house sang trọng này...

Hôm nay là 10/2, đúng hai tháng trước ngày sinh nhật thứ 17 của Hải Băng. Tuyết rơi tã tơi trên phố 34, Hải Băng bước ra khỏi chiếc Audi R8 màu xanh của mình cùng với một ngoại hình không thể nào hoàn hảo hơn. Nó đang đứng trước một tiệm cà phê nằm sát bên đường. Sáng thứ hai, khá vắng khách, tiệm cà phê như càng rộng ra hơn. Đám người nói chuyện, phả ra từng làn khói mỏng, thỉnh thoảng lại rộ lên những tiếng cười vang. Họ đến đây không chỉ để mua uống cà phê, như một thức uống bình thường, mà dường như đó còn là một nếp sống, một nét văn hóa, họ đến đây còn để tranh luận về những dự định cho ngày Valentine sắp đến gần. Vẫn biết cái không khí đón lễ tình nhân ở New York lúc nào cũng đặc biệt, mọi người thân thiện và hào hứng hơn ngày thường một cách rõ rệt, gọi sự ấm áp và cũng khiến Hải Băng nhớ đến cuộc sống ở bên kia bán cầu.

"Két" âm thanh từ cửa chính vang lên làm mọi ánh nhìn đều đổ dồn về một phía để xem người vừa mở cửa bước vào quán là ai. Bước vào quán là một cô gái cao tầm 1m70, gương mặt mặt xinh đẹp lạnh lùng mà kiêu sa, áo trench coat đen thất đai, boots da đen cao cổ thời trang, cá tính hơn khi mix cùng khăn len màu sữa ấm áp quàng nhẹ qua cổ vừa giữ ấm cho cơ thể lại vừa phong cách và xitai.

Không mản đến những ánh mắt dòm ngó từ nãy giờ... Đảo mắt nhìn xung quanh, Hải Băng đi về một góc sâu trong quán, nơi có một anh chàng người châu Á có vẻ một sách đang đeo tai nghe và chăm chú vào mấy cuốn sách tại chiếc bàn cạnh cửa kính có thể nhìn ra ngoài.

- *Cậu đến lâu chưa?* _Hải Băng ngồi xuống và hỏi

Tháo tai nghe ra và ngẩng mặt lên. Một anh chàng có mắt một mí, mũi cao, da trắng, môi mỏng, răng đều, cằm v line, tóc đánh rối tạo nên một vẻ đẹp không tỳ vết, thật sự quyến rũ và từ tế, nhìn bề ngoài không khá ngịch ngợm khiến bao nhiêu trái tim đổ gục. Đó chính là Khải Kiệt- người bạn tri kỷ của nó

- *Được nửa tiếng rồi!* _Nó một nụ cười chói lóa, Khải Kiệt trả lời.

- *Trời đất... cậu cứ ngồi như vậy nửa tiếng mà không gọi đồ uống sao... cậu tưởng ở đây bán đồ miễn phí đấy à* _Băng phản nản

- *Tớ đợi cậu rồi mới gọi đồ mà... đợi tớ một chút, tớ đi lấy đồ.*

Khải Kiệt nháy mắt rồi đứng dậy đi vào trong quầy hàng. Bây giờ chỉ còn lại một mình Hải Băng, đảo mắt nhìn xung quanh, bây giờ nó mới nhìn rõ không gian của quán. Không gian quán không rộng lắm nhưng nó khiến nhiều người cảm thấy ấm áp. Ánh đèn hơi ngả sang màu vàng của nắng, những chiếc bàn gỗ thấp được kê gọn gàng, xung quanh đó là thảm ngồi với nhiều hình dễ thương.

- *Cafe đến đây!*

Đang mải suy nghĩ thì Khải Kiệt bước ra cùng với một khay thức ăn và hai ly cafe

Ngay sau đó là tiếng cúp máy một cách bất lịch sự từ đầu dây bên kia. Nó nắm chặt cái điện thoại của mình, như đang muốn phát điên, thật không thể tin nổi, anh ta nghĩ anh ta là ai mà nói với nó cái giọng đó cơ chứ.

-Đồ điên! _Nó lẩm bẩm,rồi quay lên nhìn Khải Kiệt cũng đang khó chịu không kém _*Cậu nghe thấy rồi chứ?Tớ lại có người anh là một tên khốn như thế này đây.*

- *Tớ nghe thấy rồi _* Chẳng cần suy đoán, Khải Kiệt cũng biết ai vừa gọi cho Băng. _*Thiên Minh (*) thì sao? Cậu ta vẫn khỏe chứ?*

-*Đương nhiên khỏe rồi? Vì giờ không có mình nên một mình anh ta hưởng trọn mà .Thật bực bội. _*nó khó chịu nói

-*Về nước rồi thì cậu tính thế nào. Cậu có dự tính gì không?* _Khải Kiệt mặt đăm chiêu nhìn Băng

-...*Cậu biết đấy... _* Suy nghĩ một lúc Hải Băng cũng chịu lên tiếng _*Từ đầu việc sang New York vốn đã là chủ ý của tớ rồi.Cho nên không phải vì bị gọi về mà tớ mới trở về đâu*

-*Vậy là cậu đã chuẩn bị đủ tâm lý rồi đúng không. _*Khải Kiệt nhìn Hải Băng. Ánh mắt sâu thẳm như muốn nhìn thấu con người nó nhưng tiếc thay Băng đã học được cách giấu kín nội tâm sau bao nhiêu năm.

Không khí trầm mặc. Cả hai đều im lặng. Câu hỏi của Khải Kiệt như đánh mạnh vào nỗi đau Hải Băng dường như khiến nó ê ẩm, rỉ máu.

-*Không còn cách nào khác...cậu biết mà _*Hải Băng nhẹ nhàng nói với Khải Kiệt -*Vì tớ không đủ can đảm...để phải cô đơn trong căn nhà đó một lần nữa_* Hải Băng chờ người, không phải chưa từng nghĩ đến nhưng khi có người trực tiếp thẳng thừng vạch rõ, nội tâm nó kêu gào, trái tim co thắt.

-... _*Nghe Hải Băng nói thế Khải Kiệt trầm mặc không nói nữa. Cậu biết mục đích hôm nay đến đã thất bại rồi. Cô gái này vẫn không từ bỏ. Khải Kiệt nhìn Hải Băng, anh thật muốn biết xem cô gái nhỏ này đã làm sao để vượt qua ngần ấy năm trời, làm sao chịu đựng được sự cô độc... Nhưng cái Khải Kiệt nhận được chỉ là một bức tường dày ngăn cản anh nhìn thấu hiểu Hải Băng.*

Hải Băng hướng mặt ra ngoài, nó như nhìn xuyên qua Khải Kiệt xuyên qua hàng ngàn bức tường dày, hàng vạn con người và lòng se thắt

(#)Trong khi đó tại biệt thự Trần gia ngoại ô Hà Nội ,Việt Nam

Tọa lạc tại vùng ngoại ô Hà Nội, biệt thự Trần gia chiếm cả vùng đất rộng lớn,toà biệt thự với kiến trúc và cảnh quan được xây dựng và thiết kế từ năm 1930, vì vậy từng góc nhỏ của tổng thể biệt thự đều mang dáng vẻ cổ kính, sang trọng. Lối vào nhà được thiết kế khoảng sân nhỏ với gạch ốp và đá tự nhiên bao quanh tạo nên không gian thân thiện và đẹp mắt khi bước vào nhà.Từ huyền quan bước vào các không gian khác được ốp gỗ màu nâu sáng hài hòa với ánh đèn vàng mang lại không khí ấm cúng cho biệt thự. Bấy giờ bên trong thư phòng Trần gia trần ngập không khí nghiêm túc đến rợn người.

- *Ba biết là con không thích thậm chí rất khó chịu...*

Trần chủ tịch, ngồi trên ghế da cao cấp, quay lưng lại với bàn làm việc, hướng về phía cửa sổ sát đất. Trên gương mặt nghiêm nghị kia là vẻ thâm trầm đầy sự từng trải do được cuộc sống tôi luyện mà nên, không biết đang suy nghĩ những gì.

- *Ba cứ nói !*

Trần chủ tịch xoay người lại, ở ông toát ra một sự uy nghiêm khó cưỡng lại được, đúng chuẩn phong thái một thương gia.Nói chuyện ở phòng đọc sách của chủ tịch Trần làm cho Hạo Quân cảm thấy không được thoải mái.

-*Hạo Quân , nhớ rõ lần trước ba và con nói gì không ?* *Mấy ngày nay, ba cũng thận trọng suy nghĩ, cảm thấy nên tính đến chuyện kết hôn của con , con đã chuẩn bị đi, vài ngày nữa chúng ta sẽ gặp mặt gia đình bên kia*

Hắn cảm thấy như sét đánh ngang tai. Một hồi lâu, thấy ba đang chờ câu trả lời của mình, mới mở miệng nói.

- *Chuyện này không được ? Ba không phải muốn con vào đại học Havart sao?sao lại muốn con kết hôn?*

-*Ta đâu có nói hai đứa sẽ kết hôn.Chi tạm thời đính hôn trước thôi. _*Chủ tịch Trần thở dài, nói

-*Con có bạn gái rồi!*

-*Hà ? _*Trần chủ tịch không nghĩ chưa nghĩ đến chuyện này nên ông cũng hơi bất ngờ, nói _*Được rồi, ba còn chưa nói ra miệng, hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, việc này, ba sẽ tự đi nói với cô gái đó, ba tin cô gái sẽ hiểu chuyện và tự động rút lui. Nói cho ta biết con bé là ai .*

-*Thật không ngờ?* Hạo Quân quả thực khó chịu với những lời mà người đang ngồi trước mặt mình vừa nói. _*Rốt cuộc thì ba nghĩ gì vậy? Sao ba có thể chia người con và người con yêu ? Hơn nữa, còn ghép con với một người ... một người con không hề quen biết ! ”*

-*Chuyện đại sự của con, ba làm sao có thể quyết định qua loa ? Về gia thế của nhà thông gia, ba cũng đã cho người điều tra, con có thể yên tâm. _* Nhắc tới nhà thông gia, chủ tịch Trần tươi cười đến mang tai _*Về chuyện người sẽ đính hôn với con,ta tin một thời gian hai đứa rồi sẽ thích nhau*

Không bình thường, ba hắn hoàn toàn không bình thường !

-*Sẽ không có chuyện đính hôn gì hết.Ba đừng ảo tưởng nữa. _*Hắn lạnh lùng nói

- *Vậy là con muốn đích thân phải huỷ hoại Thẩm Tường Vi(**) ư?* _ Chủ tịch không trả lời hẳn, ngược lại hỏi

Hạo Quân mặt đỏ rần rần, nghiêng răng nghiêng lợi nói, ”*Ba thực sự vô liêm sỉ, chuyện này cũng nói ra !* ”

- *Con nghĩ ta không thể làm gì để trói buộc con sao? Sai lầm của con đó chính là hạ thấp cha con đấy?* _ Chủ tịch Trần sắc mặt nghiêm lại, nói. Chủ tịch Trần không phải không nhìn ra phản ứng tức giận của con trai mình , nhưng ông ôn hòa cười nói _ *Cha đã quyết định rồi, con đi ra ngoài đi.*

Hạo Quân trong lòng tức giận nhưng hắn biết tính tình ba mình, bĩ ối vô liêm sỉ không ai bằng . Bởi vậy, Quân cũng không thể tranh cãi gì thêm dưng dưng đi ra khỏi cửa . Chủ tịch Trần nhìn theo, thờ dài xoa xoa trán.

Hạo Quân ngồi trong phòng, nhìn vào bức ảnh gia đình không chớp mắt, nốt năm nay hắn sẽ bước sang tuổi mười tám rồi, nhưng cậu cảm giác thời gian trôi vô cùng chậm chạp và chán nản. Quân xoay xoay chiếc hộp vuông nhưng đỏ trong tay, mắt neho lại nhìn. Ba đã quyết định rồi, có muốn phản đối cũng không thể. Vậy Quân có nên làm theo không ?

Hết chương 1

()-Thiên Minh:Người anh trai không cùng huyết thống của Hải Băng.Chính xác thì đây là con trai của bố dượng Hải Băng.Chính vì cách nói chuyện như giang hồ của Thiên Minh nên hai anh em không bao giờ có thể thân thiết.*

(**)-Thẩm Tường Vi : bạn gái của Hạo Quân trước khi Băng xuất hiện. Vi là trẻ mồ côi nên không được gia đình hẳn chấp nhận

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bữa Sáng Khó Nuốt

Chương 2:Bữa Sáng Khó Nuốt

*)Tại biệt thự nhà họ Hoàng.

Hôm nay là một ngày chủ nhật u ám. Trời mưa như trút nước từ sớm tinh mơ.Hôm nay Thiên Minh (anh trai của Hải Băng) dậy hơi trễ, tầm 8h vì hôm qua cậu mất ngủ hoàn toàn. Cậu bước xuống giường rồi bước vào nhà vệ sinh.Vệ sinh cá nhân xong xuôi cậu bước xuống nhà.Nơi có hai nhân vật quan trọng đang dùng bữa sáng.Hôm nay Thiên Minh ăn mặc rất lịch lãm và đậm chất cổ điển.Áo sweater màu vàng với cổ tròn vô cùng thông dụng và được kết hợp cùng sơ mi bên trong.Khi đi kèm kiểu tóc những năm 50s, Thiên Minh toát lên thần thái của một công tử lịch lãm, chín chắn, đầy cương nghị..

Vâng, 2 nhân vật quan trọng này chính là cha ruột của cậu – Hoàng Hạo Niên và mẹ kế Triệu Mai Chi, bà Mai Chi đang chăm chú trộn Salad cho ông Hoàng thấy Thiên Minh bước xuống liền dừng lại và nói.

- *Con xuống rồi à! Nhanh ngồi xuống dùng bữa sáng đi!* _ Bà Mai Chi cười ngọt ngào chào Thiên Minh, nhưng cậu vẫn phát hiện một tia căm ghét và khinh thường trong mắt bà ta.

- *Từ bữa sau nó còn dậy muộn thì cứ kệ nó đi.Có mỗi cái tật ngủ nướng mà mãi không thay đổi.* _Ba Thiên Minh đang ngồi đọc báo ở bàn ăn thấy cậu xuống nên bỏ tờ báo sang một bên rồi nhìn cậu khó chịu nói.

Thiên Minh là con trai của ông Hoàng với vợ trước.Cậu cũng từng có một gia đình rất hạnh phúc, nhưng một ngày bố mẹ cậu ly dị và người mẹ bỏ đi không một lời từ biệt và từ đó Thiên Minh sống với người bố. Mỗi quan hệ của cả hai cũng bắt đầu trở nên bế tắc. Cậu chàng bắt đầu sống một cuộc sống buông thả, bất cần đời, phải tự tạo cho mình vẻ bề ngoài thích bắt nạt người khác để che lấp nỗi cô đơn ẩn sâu trong tâm hồn từng bị tổn thương.

Mối quan hệ của họ càng tệ hơn khi ba cậu quyết định đi bước nữa với bà Triệu Mai Chi-mẹ kế của cậu hiện tại.Bà Mai Chi là một mẫu người phụ nữ xinh đẹp, nhưng thực dụng ,luôn nghĩ đến tiền. Tuy nhiên bà ta lại luôn đặt lợi ích tiền bạc của cá nhân mình lên trên tất cả các mối quan hệ tình cảm. Khi chia tay với bố của Hải Băng, bà ta nắm giữ 50% tổng tài sản của tập đoàn thời trang Jk. Việc tái hôn với bố của cậu – Chủ tịch tập đoàn tài chính Zeus cũng là một cuộc trao đổi có lợi đôi bên,vậy nên cậu không hề thích bà ta.Mỗi lần gặp nhau là mỗi lần cãi nhau.Dù là ở trường hay ở nhà, họ gặp nhau nếu không phải là cãi nhau thì sẽ là đi lướt qua nhau. Vì đã nghe cần nhẫn nhịn nhiều đến mòn tai nên Thiên Minh vẫn "nặt dầy" kéo ghế ngồi xuống làm lơ sự phàn nàn của ba mình . Một đĩa thịt bò Chawan Mushi kèm nước sốt được chuẩn bị và mang lên đặt ngay trước mặt Thiên Minh

-Thôi mà anh,mới sáng sớm sao anh cứ khó chịu với thằng bé thế? _Bà Mai Chi nhanh chóng can lại.

-Chẳng phải là tại nó sao?Ta tự hỏi không biết tương lai của con sẽ như thế nào? _Ông ta lý sự

-Wow.Người ngoài nghe thấy chắc tưởng ba quan tâm con lắm ... _Thiên Minh nhếch môi cười đều,cắt miếng thịt bò thượng hạng cho vào miệng

-Ăn với chả nói... _Ông ta có vẻ khá bức tức _Nếu như Hải Băng là con trai ta đã để nó thừa kế sự nghiệp thay vì con rồi .Đáng lẽ con nên biết ơn ta vì điều đó.

-Ba nói thế thì sẽ có người hy vọng đấy.Dù biết chuyện đó là không thể. Tất cả cũng chỉ vì hai chữ...huyết thống _Nói đến đây, Thiên Minh liếc mắt sang nhìn bà Mai Chi một cái _Phải không,mẹ kế? _Hắn không quanh co quay sang nhìn bà Mai Chi hỏi ngay một câu như sét đánh.

-Có vẻ như Thiên Minh đang ám chỉ người mẹ kế này thì phải. _bị nói xấu nhưng bà Mai Chi vẫn bình thản, tay nhẹ nhàng cắt thịt bò. _Con nghĩ ta không có cách gì nếu như ta hy vọng vào điều đó sao?

-Hình như mẹ kế hiểu lầm ý con rồi thì phải. _Thiên Minh cười nhạt rồi nói tiếp. _Dù gì thì quan hệ giữa con và Hải Băng xưa nay cũng không được tốt.Sau này khi con thừa kế tài sản ắt không tránh khỏi bị mẹ kế hoài nghi.Con chỉ là lo lắng cho Hải Băng mà thôi.

-Cái đó con không cần lo lắng. Hôn sự của nó đã được quyết định.Mỗi lo của con sẽ không còn nữa? _Bà Mai Chi không hề ngần ngại, lên giọng nói.

-Hôn sự? _Thiên Minh ngạc nhiên

-Đúng vậy! _Nâng ly trà lên thưởng thức,bà Mai Chi thành thật nói _Lần này Hải Băng về nước là để đính hôn với người thừa kế của quốc tế RS...con biết cậu ta đúng không?

-Việc kết hôn của Hải Băng chính là bàn đạp tiến thân của con sau này. _ông Hoàng tiếp lời _Vậy nên con nên chuyên tâm học tập đi và đừng gây...

"Choang "

Thiên Minh buông cả dao lẫn nĩa xuống làm chúng va vào thành đĩa khá mạnh khi nghe ba mình nói.

- Con lên phòng! – Cậu không hài lòng ra mặt, bỏ đồ bữa ăn rồi bước khỏi bàn ăn.

-Người lớn chưa nói xong ai cho con tự ý đứng dậy vậy hả? _Ông Hoàng khó chịu lớn tiếng nói.Bị cho ăn một quả bơ mà

-Nếu tiếp tục ngồi nghe con sợ mình sẽ trở thành tên khốn kiếp. Cho nên...dừng ở đây đi. _Cậu lạnh nhạt đáp, rồi lạnh lùng quay đi

-Chiều nay Băng về Việt Nam ... _Bà Mai Chi nói vội theo,bước chân Thiên Minh khựng lại _mẹ hy vọng con bớt chút thời gian ra đón nó.

Chân chừ chừng 3s, Thiên Minh không nói gì mà lạnh nhạt bước đi. Cậu khó chịu ra mặt nhưng trước mặt bà Mai Chi vì nếu để bà ta nhìn thấy cũng có nghĩa là cậu đã thua. Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người, ông Hoàng thì tâm trạng nặng nề ăn cơm. Còn bà Mai Chi thì hí hửng vì đã chọc tức được Thiên Minh.

-Cuối cùng thì vẫn chỉ còn lại hai chúng ta...

-Anh cũng nghĩ như Thiên Minh hả? _ông ta đang định nói gì đó thì bà Mai Chi lên tiếng cắt ngang câu nói của ông.

-Chuyện gì? _Ông Trần nhìn bà ta hỏi

-Nghĩ rằng em đang hy vọng để cho Hải Băng quyền thừa kế thay Thiên Minh. _Bà ta đặt đặt ly trà xuống bàn, vẻ tức giận âm ỉ trong đôi mắt.

-Nếu như anh thật sự nghĩ như thế thì ngày xưa đã không cưới em rồi. _Ông nói bằng giọng nịnh nọt mà không hề hay biết có một khuôn mặt đang toan tính điều gì đó

-Vậy nếu như sau này em muốn làm như thế thì anh sẽ đưa em đi giống như mẹ Thiên Minh sao? _Bà ta khích bác

-Đừng nhắc đến người phụ nữ đó trước mặt tôi... _Ông ta khó chịu ra mặt,cứ mỗi lần nhắc đến mẹ ruột của Thiên Minh là ông như muốn sôi máu.

-*Xem ra là thật rồi!em có nên chuẩn bị chút gì đó trước khi ngày đó đến không nhỉ?* _bà ta giả vờ không nghe thấy, gấp miếng thịt bate đã cắt sẵn rồi cho vào miệng

-*Em không chỉ xinh đẹp,thông minh mà còn rất nguy hiểm nữa.Đây chính là điều tôi thích nhất ở em.* _Ông ta ôn tồn nói

-*Em biết!* _Bà Mai Chi đáp một cách tự tin.

Tại sân bay NeWark Liberty,New York,Mỹ.Hải Băng vừa mới tới nơi và đang chờ ở phòng chờ dành cho khách. Vừa mới ngồi xuống thì nhận được điện thoại từ Việt Nam sang. Trên màn hình hiện lên dòng chữ "mama" làm nó khó chịu thấy rõ. Tâm trạng Hải Băng vốn đã xấu vì sắp phải trải qua một chuyến bay dài thì thêm cú điện thoại này làm tâm trạng của Băng lại xấu đi, vừa nghe điện thoại truyền đến thanh âm mất hứng của một tên mà nó căm ghét. Băng khó chịu bực máy.

-*Con nghe?* _Một giọng nói lãnh đạm, quyến rũ vang lên. Là Hải Băng, còn người gọi điện chính là mẹ nó-bà Mai Chi.

-*Con sắp lên máy bay chưa?*

-*Vẫn chưa.Con vừa mới tới sân bay thôi.* _Giọng nó vẫn lãnh đạm

-*Một mình con đến sân bay thôi sao?* _Mẹ nó hỏi.

-*Đương nhiên là có rất nhiều người bạn ra tiễn con rồi.* _Hải Băng lạnh nhạt nói, nó cũng không thích phải nói dối như thế. Nhưng vì từng hứa với bà ta sẽ cố gắng tìm thật nhiều bạn tốt nên phải nói như thế.Ngoài Khải Kiệt ra,nó chẳng có ai làm bạn cả. _*Không lẽ con phải lặn lội về nước sao? Có ít nhất 8 người bạn đang ở đây với con, những người bạn Mỹ và việt kiều*

Nói đến đây Hải Băng giống như chợt nhận ra cái gì, nó nghiêng đầu lại nhìn, một cô gái khá xinh xắn,tóc rối bù, mặc một cái áo phông màu trắng phối hợp với một chiếc áo sơ mi kẻ sọc bình thường, nửa dưới là quần bò rách, nhìn qua thì khá là bình dân đang nhìn nó,như đang dò xét điều gì đó.Nó không mấy bận tâm quay lại nói chuyện tiếp,tuy nhiên,mắt nó vẫn khẽ liếc về phía cô ta vì cảm thấy có gì đó không ổn...miệng tiếp tục cãi bướng

- *Đương nhiên đó không phải là tất cả,tại con không muốn làm náo loạn sân bay thôi.*

Nói xong những lời này,nó để ý cô gái kia vừa nhìn nó mà nở một nụ cười nhạt.Đang lúc tâm trạng không tốt lại gặp phải người đầu vô duyên.Hải Băng cảm thấy khó chịu và quyết định không để yên...

-*Con sẽ gặp mẹ sau,giờ có chuyện cần phải giải quyết rồi.*

Không để mẹ mình nói tiếp,nó lạnh nhạt tắt máy, rồi quay lại tiến về phía cô gái đó.Thấy bị phát hiện cô ta quay lưng định bỏ đi nhưng bị nó gọi lại.

- *Này!cô kia!*

Biết là không thể thoát được,cô ta đành ngoan ngoãn đứng lại nhưng não vẫn hoạt động để tìm cách trốn thoát khỏi vụ này.

-*Cô vừa cười nhạt tôi đúng không ? Sao cô lại cười?* _Nó đi đến trước cô ta và lạnh giọng nói.

- *それは何ですか? 私は日本 (Có chuyện gì sao?tôi là người Nhật Bản)* _Biết tình hình không tốt.Cô ta nhanh chóng chuyển qua nói tiếng nhật để thoát.

- *あなたのふりをする場合です「これと呼び出すときだけしばら "này!cô kia" 彼女がいない好転しなかった . そうではないですか? . (Nếu cô định giả vờ là người Nhật Bản .Thì vừa này khi tôi gọi "này!cô kia" ,cô đã không quay đầu lại.Không phải vậy sao?)*

Nó cười nhạt,đáp lại bằng tiếng Nhật,từ năm 7 tuổi Hải Băng đã bắt đầu biết dùng tiếng nhật để nói chuyện. Không chỉ có thế,tiếng anh-hàn-trung-pháp nó đều nói rất thành thạo.Từng này ăn thua gì..

-*Tôi xin lỗi!* _Ngắn người ra một lúc, cô gái đó mới hoảng hồn xin lỗi.Lúc đầu vào thấy nó nói chuyện bằng tiếng việt,cô vui mừng vì nghĩ tìm được bạn đồng hành về nước. Nhưng có ai ngờ lại gặp phải người đáng sợ như thế này đâu.Rồi vội vàng xách hành lý bỏ đi nhưng vệ sĩ của nó đã nhanh chóng cản lại.

-*Tôi hỏi sao cô lại cười nhạt tôi?*

-*Đó không phải là cười nhạt.Tại vì nội dung của cuộc nói chuyện qua điện thoại của cô không giống những gì tôi nhìn thấy.*

-*Cô nghĩ là tôi đang nói chuyện điện thoại với cô đấy à?* _Hải Băng trừng mắt.

-*Tôi xin nhắc lại lần nữa là tôi không có cười nhạt cô.Chi là tôi cảm nhận được sự đồng cảnh ngộ thôi.Ít ra không chỉ có mình tôi là phải cô đơn khi ở đây.Là vậy thôi!*

-Hả? _Nó nhủ mày

-Xin lỗi vì tôi đã giả làm người Nhật. Tôi xin phép!

Nói rồi cô ta xách hành lý quay đi,đám vệ sĩ cũng không cản lại nữa. Hải Băng nhìn theo cô gái kia, cảm giác không hiểu sao có cái gì đó quen thuộc. Nhưng lại nhất thời không thể nói nên lời

-What doesn't she? _(Có chuyện gì vậy cô) _Chú vệ sĩ lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

-Nothing! Retrieved luggage, we go. _(Không có gì!Lấy hành lý ,chúng ta đi thôi!) _Hải Băng thu hồi ánh mắt, cũng không muốn để tâm đến nữa, nó quay đầu nhìn vệ sĩ ra lệnh.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quà Về Nước

Chương 3:Quà Về Nước

Chuyến bay từ New York về Việt Nam vừa đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất.Hải Băng đẩy xe hành lý đi ra từ cửa sân bay,khuôn mặt lạnh như tiền nay nhìn lại càng kiêu sa hơn bao giờ hết,và điều đầu tiên mà nó thấy là một tấm bảng trắng với dòng chữ "*Chào Mừng,Em Kế Của Tôi*" do một tên đeo kính râm, hai bên là một đám người đang nhìn hẩn rất tò mò.Còn tên đó thì đang nhìn nó với vẻ mặt thách thức không câu nệ .Và cái tên đeo kính râm đó chính là "Anh Dượng" Hoàng Thiên Minh của nó.

"Đồ điên!". Nó hừ nhẹ một cái,cái tên Hoàng Thiên Minh này rốt cuộc vẫn chẳng thay đổi gì cả.Trước khi mẹ nó và ba Thiên Minh kết hôn,cả hai đã từng là bạn tại khá thân tại trung học Newport.Nhưng từ khi hai người họ kết hôn với nhau cậu ta trở mặt và liên tục trêu tức nó.Cả khi Băng đi Mỹ hay suốt 3 năm ở bên đó,Thiên Minh không hề dặn dò hay gọi điện hỏi thăm nó lấy một lần,chi thi thoảng gọi điện sang căn nhà Băng mấy câu.

Nhưng Hải Băng cũng không phải vừa.Là người thừa kế tương lai của JK ent, ngay từ nhỏ Băng đã hiểu được vị trí của mình trong xã hội. Băng được mẹ nó-bà Mai Chi dạy rằng nó có quyền ra tay và quyết định số phận của người khác, ằng nó sinh ra là một kẻ trên vạn người, rằng những kẻ đến gần nó đều vì tiền vì quyền lợi mà thôi nên Hải Băng có cá tính rất mạnh, không dễ bị khuất phục, không bao giờ nhượng bộ, và vô cùng kiêu ngạo khi đứng trước mặt mọi người, ở mọi tình huống.

Kể cả với Thiên Minh cũng vậy, Băng đã từng đứng trước mặt cậu và nói rằng "*nói chuyện với anh dù chỉ là 1giây thôi đối với tôi cũng thật là lãng phí*" cho nên cho dù Thiên Minh chọc tức Hải Băng như thế nào nó cũng không thèm chấp.

Nó đẩy xe hành lý đi và không thèm liếc nhìn Thiên Minh lấy một lần. Nhưng nó quá biết rõ tính cách của cậu,chọc phá người khác chính là Style của Thiên Minh.

Thiên Minh dời khỏi đám đông dương dương tự đắc đi đến gần nó. Cậu để tấm bảng lên chiếc xe hành lý mà nó đang đẩy: "*Đây, Quà về nước!*".

Nó dừng bước,quay lại nhìn Thiên Minh khinh miệt nói: "*Nếu anh thấy buồn thì đi tìm ai đó rồi gây lộn đánh nhau đi "nó nổi giận đùng đùng: "Người bảo là không tới sao vẫn còn chạy ra đây gây phiền phức thế hả?"*

"*Cô có bảo tôi không tới sao?"* Thiên Minh nhanh trí hỏi lại "*Ai là người lắm điều gọi điện cho mẹ mình biết đã đổi chuyến bay chứ.Cô không làm mọi chuyện thêm rắc rối thì không về nước được à?"*

"*Vậy đáng lẽ anh không nên chịu thua ông bố yêu quý của mình mới phải.*" Hải Băng cười lạnh

"*Nếu cô không muốn đi bộ về nhà thì im lặng rồi đi thôi. Đừng có gây sự với tôi.*" Bị nói đúng điểm yếu, Thiên Minh trừng mắt cảnh cáo.

"*Tôi sẽ lắm điều thêm một lần và nói với mẹ tôi anh đã ra đón,vì thế nên hãy đẩy cái này đi.*" Nhưng những lời cảnh cáo đó đâu có tác dụng gì với nó, Hải Băng lạnh nhạt nói.

Dứt lời, nó buông tay ra khỏi xe đẩy, đi thẳng lên phía trước không thèm quay đầu nhìn Thiên Minh lấy một lần.

Cuộc khẩu chiến chấm dứt, Thiên Minh than vãn một câu. "*Con nhỏ này...Thật là!*" Đẩy cái xe đi,tien tay đem cất cái bảng vừa nãy cất đi. Cái này là cậu làm để trêu tức Hải Băng chứ không phải cho cậu.

Chiếc xe Bentley Continental chở Hải Băng và Thiên Minh đang đi trên đường,bên trong xe bây giờ như là thiên đường của nhạc Rock , Thiên Minh còn tự đắc lắc đầu theo tiếng nhạc.

Cậu quên mất Hải Băng cũng đang ở trên xe, cầm lấy điều khiển từ xa nâng tiếng nhạc lớn hơn khiến nó càng khó chịu, cậu không biết là con gái rất ghét loại nhạc này sao? Nó lạnh nhạt cầm lấy điều khiển từ xa, tắt đi tiếng nhạc.

Tiếng nhạc mới ngừng, Hải Băng mới quay mặt đi thì Thiên Minh ngay tức khắc lại mở nhạc trở lại.

Nó quay đầu lại nhìn Thiên Minh với ánh mắt khó chịu,với tay tắt nhạc thêm một lần nữa.Lần này Thiên Minh lại quay lại nhưng nó nhanh tay cắt cái điều khiển đi,hai người nhìn nhau bằng ánh mắt khó chịu.

"*Có vẻ như anh khó chịu chết đi được,nhưng đừng lo.Tôi chỉ ở lại trong căn nhà đó vài tháng thôi rồi sẽ trở lại Mỹ.Một núi không thể có hai vua,trừ khi trên núi không có hổ thì con khi mới yên tâm làm vua được,đúng không?"*" Hải Băng nhìn Thiên Minh nói khịch rồi quay đầu đi.

"*Dừng xe.*"

"*Dạ.*"

Tài xế nhanh chóng dừng xe lại ven đường , trong xe hai người khó chịu không nói gì.

"*Không biết...con hổ đã từng tự hỏi như thế này chưa?Tại sao con hổ lại không ở trong hang này mà phải sang hang khác?Liệu nó có phải là đồ giả không?Nó bỏ trốn có phải vì nó sợ hãi và một khi trở lại núi rồi, liệu nó có thể bỏ đi lần nữa hay không?"*" Thiên Minh hơi hơi nghiêng đầu, đôi lông mi nhướng lên cách khó tin.

"*Này...*" Nhìn thái độ của cậu,Hải Băng hết sức khó chịu...

"*Lễ chào đón đến đây kết thúc...*" Thiên Minh cắt ngang lời nó rồi mở cửa bước xuống xe.

Thiên Minh đứng ở ven đường, sắc mặt trắng bệch, thở dài liên tục vì trong sự tức giận đè nén bấy lâu.

Hải Băng cũng không định nói nhiều mà rời đi, nhưng quả thực Băng cũng có một số thắc mắc cần được giải đáp.Không biết có phải là trực giác tốt hay không nhưng nó có cảm giác ông anh dượng của mình biết chuyện gì đó.Nghĩ vậy Hải Băng lập tức xuống xe.Gọi to:

"*Này,Hoàng Thiên Minh*"

"*Cô xuống xe làm gì?Định chọc tức tôi nữa à?"*" Thiên Minh nhìn về phía nó với ánh mắt lạnh lùng

"*Có việc thì mới xuống chứ.Anh đang mong chờ tôi chọc tức anh à?"*

Thiên Minh nhú mồm, ý bảo nó nói tiếp đi.

"*Anh biết lý do tôi phải về Việt Nam đúng không?Là gì vậy?"*

"*Gọi tôi là anh trai đi,có thể tôi sẽ nói cho cô biết đấy.*" Thiên Minh cười rộ lên, đi thẳng đến trước mặt nó, nói .

"*Gọi anh trai thì sẽ trở thành anh em thật sao?Anh đang đùa tôi đấy à?"*" Nó cảm thấy rất khó chịu,nói mà giống như muốn hét lên.

"*Tại sao lại không chứ?"*" Thiên Minh cười ra tiếng.

"*Thôi bỏ đi!Chắc tôi bị điên mới hỏi anh chuyện đó?"*" Hải Băng không muốn tiếp tục tranh cãi.Định quay lại xe thì điện loại reo lên.Là của mẹ nó.Mặc dù rất khó chịu nhưng Băng cũng phải nghe máy. _"Con nghe... đang trên đường về rồi...anh ta đang ở đây...bây giờ...ở đâu cơ... con biết rồi,con cúp máy đây..." _nói xong,nó cất máy vào túi rồi quay sang nhìn Thiên Minh,nói với sự khó chịu trong lòng _"đi thôi,3 năm rồi mới về nước mà bị đối xử như thế này đây."

*)Tại Aladin Cafe

Thẩm Tường Vy ngồi một mình trong góc quán cafe, ánh mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài. Hôm nay trời nắng đẹp, bầu trời xanh và thoáng với những đám mây thả mình trôi lững lờ. Vừa xuống máy bay là Tường Vy gọi điện hẹn Hạo Quân ngay lập tức.Hạo Quân và Tường Vy yêu nhau đã được 3 năm, nhưng năm ngoái Vy trúng một suất học bổng đi du học ở Mỹ nên hai người phải tạm thời yêu xa.

Cánh cửa quán lại bật mở. Một chàng trai với vóc dáng cao lớn, khuôn mặt bánh bao bước vào.Đó là Hạo Quân. Trái tim Tường Vy đột nhiên đập rộn ràng, khuôn mặt bất giác trở nên ửng hồng trong nắng. Hôm nay hắn mặc một áo thun trắng kèm jacket dạ trông rất khỏe khoắn,nam tính. Thêm vào một chiếc jeans dáng ống côn gọn gàng, thời thượng khi đi kèm với giày sneaker khỏe khoắn mang tới cảm giác cực kì trẻ trung, năng động.

Vy cất tiếng gọi “ *Hạo Quân* “

Hạo Quân nhìn thấy Vi liền đi đến đây kéo chiếc ghế mây đối diện ngồi xuống, gọi một ly Finca El Injerto Cafe, rồi hỏi “ *Em về khi nào vậy? Sao không gọi điện để anh ra đón* “

Tường Vy mỉm cười nói “ *Em về được 1 tiếng rồi. Lúc đó anh đang ở trường còn gì....sao em có thể gọi anh được.* “

"*Thật là...*" Hạo Quân bật cười, nhận ly cafe thượng hạng người phục vụ vừa đưa tới. Trên mặt anh ta lộ ra vẻ thỏa mãn, đúng là chỉ có Thẩm Tường Vy mới khiến hắn cười như thế.

"*Lúc mới tới Mỹ, em đã thấy một thứ rất thú vị...nên đã mua cho anh đấy*" Tường Vy quay ra sau lấy một cái túi giấy nhỏ nhắn từ sau lưng ghế dựa ra, đẩy tới trước mặt Quân rồi tiếp tục duy trì trạng thái ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh ấy.

"*Đây là gì vậy?*" Hạo Quân hạ ly trà xuống, mở túi quà ra, là một vật hai nhánh hình chữ Y được làm từ mây tre, nhỏ bằng lòng bàn tay, hắn tò mò hỏi.

Sau này nếu có cơ hội hắn nhất định tặng cô thứ đẹp hơn, giá trị hơn sợi dây chuyền này. Mấy ngày hôm nay hắn thật sự rất muốn tỉnh lại, muốn trong hình hài của con người đi gặp Tường Vy. Có thể hắn mới trở thành bạn trai đúng nghĩa của cô được.

-*Trần Hạo Quân.*

Hết Chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương Sơ Đồ Các Mối Quan Hệ Trong Truyện

Sơ đồ các mối quan hệ trong Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance:

*)Tập đoàn quốc tế RS:

-Trần Hạo Niên, 46 Tuổi, cha của Hạo Quân và Kim Quân. Có hai bà vợ là:

-Minh Anh, vợ cả, 44 tuổi, mẹ của Kim Quân, đã chết trong một vụ tai nạn máy bay.

-Esther Nguyễn, vợ hai, 40 tuổi, mẹ của Hạo Quân, hiệu trưởng trường trung học Newport. (Trước đó bà Minh Anh là hiệu trưởng)

-Trần Hạo Quân, nam, 18 tuổi, người thừa kế của tập đoàn RS.

-Trần Kim Quân, nữ, 25 tuổi, đã lấy chồng và sinh sống ở Ý, thỉnh thoảng mới về Việt Nam.

*Tập đoàn Zeus

-Hoàng Khởi Kiệt, 44 tuổi, cha ruột của Thiên Minh, cha dượng của Hải Băng. Cũng có hai bà vợ:

-Tổ Như, vợ đầu, đã ly dị và hiện đang mất tích.

-Triệu Mai Chi, vợ hai, chủ tịch tập đoàn thời trang JK ent, đồng thời là một cổ đông lớn của Zeus.

-Hoàng Thiên Minh, 18 tuổi. Là người thừa kế của Zeus.

-Hoàng Hải Băng, 18 tuổi, người thừa kế JK, là vợ hôn thê của Hạo Quân.

>>Thiên Minh và Hải Băng là anh trai khác cha khác mẹ. (Cha của Minh và mẹ của Băng tái hôn với nhau)

*Những mối quan hệ khác ở trung học Newport.

-Thẩm Tường Vy,18 tuổi,học giỏi, nhà nghèo.

> Thẩm Tường Vy là người yêu của Hạo Quân nhưng Hải Băng mới là vị hôn thê của anh. >>>Tình tay ba rắc rối.

-Khải Kiệt,18 tuổi (xuất hiện ở chương 1) việt kiều,sống ở Mỹ,bạn thân của Hải Băng .

-Lệ Anh,19 tuổi(học lại 1 năm),tiền bối ở trường Newport.

> Khải Kiệt và Lệ Anh có quan hệ tương tác nhau.

-Lâm Thế Anh,18 tuổi,bạn tốt của tất cả học sinh học viện Newport.

-Chu Bảo Ngọc,18 tuổi,dễ thương nhưng khá ngây thơ.Luôn coi Hải Băng là đối thủ về khoản nhan sắc.

>>Bảo Ngọc và Thế Anh có quan hệ tương tác với nhau.

-Trà My,18 tuổi,bạn tốt của Tường Vy.

*)3 mối quan hệ cần lưu ý trong truyện Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance:

1: Hải Băng và Hạo Quân -Tình yêu ở đâu?

Hạo Quân và Hải Băng sẽ phải đính hôn với nhau theo chỉ thị của 2 bên gia đình,mối quan hệ này mở đầu không hề có tình cảm từ cả Băng và Quân,tuy nhiên mình sẽ để Băng hành xử với Quân như 1 vị hôn thê đúng mực. Đặc biệt,mối quan hệ tình cảm giữa Hạo Quân và Thẩm Tường Vy đã khiến nó thay đổi.

2:Hạo Quân và Tường Vy -Mối Tình đầy nước mắt

Là một trong những mối quan hệ tạo nên tình tiết chính trong truyện . Hai nhân vật này đã yêu nhau trước khi Hải Băng xuất hiện .Tuy nhiên rào cản lớn nhất trong mối quan hệ của 2 người họ gia thế,trong khi Hạo Quân là công tử của tập đoàn RS thì Tường Vy lại là đứa trẻ mồ côi được chính tập đoàn RS nuôi lớn. Chắc chắn chuyện tình này sẽ còn gặp rất nhiều trắc trở trong tương lai.

3:Thiên Minh và Hạo Quân.-Cặp đôi Bạn Thù

Thiên Minh và Hạo Quân là bạn thân từ thuở nhỏ. Nhưng khi bố của Thiên Minh quyết định tái hôn với mẹ Hải Băng,cậu vô cùng giận giữ và cắt đứt quan hệ với Quân. Đặc biệt,nếu Hải Băng và Hạo Quân kết hôn thì mối quan hệ bạn-thù của hai người sẽ trở thành anh vợ-em rể.

4:Thiên Minh vs,Hải Băng-Hai anh em Sang Chảnh.

Với Thiên Minh và Hải Băng, họ chỉ mang danh nghĩa người thân. Bố của Thiên Minh, đồng thời cũng là chủ tịch tập Zeus quyết định tiến đến hôn nhân với mẹ của Hải Băng –CEO của JK Entertainment. Vì vậy, từ những kẻ xa lạ, cả hai bỗng chốc trở thành anh em một nhà. Tuy nhiên, dù chẳng hề cùng bố mẹ nhưng tính cách của Hải Băng và Thiên Minh lại có phần na ná nhau. Không những tự cao, tự đại mà cả hai còn có sở thích dùng quyền lực của mình để hạ thấp danh dự của người khác.

Hết....

Chương 4: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ*)Tại Aladin cafe

Vừa đi vào cửa hàng,Thiên Minh đã nhìn thấy Hạo Quân đang ngồi cùng với một cô gái.Hải Băng nhìn theo ánh mắt của anh trai mình và ngạc nhiên không kém vì cô gái đang ngồi ở đó chính là con nhỏ đã cười nhạo nó ở sân bay.

Từ sau lần gặp ở sân bay Hải Băng cứ nghĩ duyên phận giữa nó và nhỏ ta đã hết rồi chứ, không ngờ lại gặp ở đây.Trong lòng nó cười lạnh: "*Sao loại người đó lại ở đây?*".

Hải Băng phẫn nộ nói: "*Anh quen loại người đó à?*"

Thiên Minh thuận miệng trả lời: "*Kẻ thù của tôi đấy.*"

Băng không chút khách khí nói: "*Ai mà chẳng là kẻ thù của anh.*"

"*Đằng nào chẳng phải đợi.*" Thiên Minh không muốn tranh cãi tiếp, gờ tay lên nhìn đồng hồ rồi nói: "*Chúng ta đến đó chút đi.*"

Băng trừng mắt cảnh cáo: "*Tôi đang cố gắng nhẫn nhịn đấy. Đừng chọc tức tôi nữa.*"

"*Cô làm tôi bức bối lắm rồi đấy.Nãy giờ cô nhin tôi ở chỗ nào hả?*" Thiên Minh khó chịu nói: "*Đằng nào chẳng phải chờ,chúng ta đến đó chút đi,học sinh của Newport cả đấy.*"

"*Thế thì liên quan gì đến tôi?*" Nó gần như muốn hét lên: "*Tôi đến đây đâu phải để dùng bữa tối với họ.*"

"Có đây." Đào mắt nhìn một lượt, lúc này Thiên Minh mới nhận thấy sự hiện diện của Tường Vy liền trả lời: "Vì cô sẽ sớm gặp lại họ thôi."

Rồi không để Hải Băng nói tiếp, Thiên Minh hướng về cái bàn của bọn họ và đi đến. Cậu đột nhiên xuất hiện với vẻ mặt tươi tắn và nụ cười thật tươi.

"Tôi ngồi đây được không, anh bạn?" Thiên Minh đi tới và ngồi ngay chiếc ghế đối diện trước mặt mà không cần có sự cho phép rồi nhìn Hạo Quân nói.

"Cậu sang chỗ khác đi" Thiên Minh không nề tình trả lời: "Dùng bữa tối cũng phải được ngon miệng chứ. Cả cậu... và tôi nữa."

"Nhưng tôi đâu có ý định dùng bữa tối với cậu đâu, tôi chỉ nói ngồi đây thôi mà." Thiên Minh nói mà như cười nhạo, mắt khẽ lướt qua người còn lại: "Vì cuối cùng cũng được gặp lại Thẩm Tường Vy rồi, phải không?"

Tường Vy rớt cục ngượng ngùng nói: "Cậu vẫn không thay đổi gì cả, Hoàng Thiên Minh."

"Hãy để hai chúng tôi dùng bữa tối riêng với nhau đi.." Hạo Quân khó chịu nói, ánh mắt vẫn nhìn Thiên Minh, dù mức sát thương: "...một cách thật lãng mạn."

-"oho..." Thiên Minh bật cười, khẽ liếc nhìn Vy nói với giọng điệu không thể ngây thơ hơn: "Không có Thẩm Tường Vy thì không được rồi...tôi đã vất công đến tận đây, cậu đừng bắt lịch sự đuổi người ta đi như thế chứ. Phải không?"

Hạo Quân lạnh giọng nói, vì biết cái tên mặt dày này sẽ không chịu đi: "Khi tôi còn nói từ tế...tốt nhất là..."

"Khoan đã" Vy bình thản xen vào lời của hắn khi Quân định nói lời từ đe dọa với Minh: "Cứ để cậu ấy ngồi cùng đi. Dù sao chúng ta cũng sắp xong rồi."

"Thấy chưa" Thiên Minh cười nhẹ đáp một cách thản nhiên như chọc tức Quân

"Đứng dậy đi" Đúng lúc này, Hải Băng đi tới, ra lệnh: "Anh không thấy xấu hổ hả?"

"Hôm nay là ngày em gái tôi về nước, vậy nên tôi dẫn nó đến đây để ăn mừng." Thiên Minh không để ý đến những lời nói của Băng, nói tiếp: "Dù gì chẳng phải đợi, ngồi xuống đi em gái."

"Được thôi...nếu anh muốn.." Hải Băng không để ý đến những lời châm chọc của Minh. Biết không thể từ chối, đành phải nhận lời, biểu cảm khuôn mặt nó không có chút thay đổi ngồi xuống chiếc ghế còn lại.

Hạo Quân nhìn Hải Băng hỏi: "Hai người có quan hệ gì vậy?"

"Em kế của tôi...mới trở về từ Mỹ." Thiên Minh cười nói mà như chọc tức nó. "Nó vừa đi du học thì cậu chuyển tới Newport."

Hạo Quân thấy rằng Thiên Minh đang cố làm khó Hải Băng nên khẽ cười nói: "Hình như quan hệ của hai người không được tốt thì phải? Có cần chúng tôi tránh ra không?"

"Nếu anh nói dối giỏi hơn chút nữa thì sẽ tốt hơn nhiều đấy" Biểu hiện của Hải Băng vẫn rất bình tĩnh, không có vẻ gì là bị tác động bởi trò đùa của Thiên Minh hay câu nói của Hạo Quân cả, nó lãnh đạm nói: "Anh cứ nói thẳng suy nghĩ của mình ra như thế, sẽ làm tôi thấy buồn cười chứ không phải khó chịu đâu."

Sự im lặng lại đè nặng trên bàn ăn. Không khí im lặng quý giá, cả hai người họ (Hạo Quân và Tường Vy) đều căng thẳng cực kì, thường trao nhau những ánh nhìn khó hiểu.

"Tôi xin lỗi" Được một lúc, Hạo Quân nhanh chóng lên tiếng giải thích để phá tan bầu không khí căng thẳng: "Tôi không giỏi nói dối lắm. Tôi là Hạo Quân-học cùng lớp với cậu ta. Còn đây là..."

"Không cần." Hải Băng giơ tay lên ý bảo không cần nói. Vẻ mặt rất lạnh lùng, giống như là đang toan tính điều gì đó: "Người này thì tôi biết"

Tường Vy nghi hoặc nháy mắt mấy cái, giật mình nói: "Hình như hôm qua tôi có gặp cô ở sân bay phải không?"

Hải Băng cười lạnh, hỏi ngược lại: "Đúng thế. Thì sao?"

"Nhưng hai người có quan hệ gì và tại sao lại ở đây...?" Thiên Minh không chút để ý hỏi: "Là vì cửa hàng này nổi tiếng nên mới đến à."

Hạo Quân nhìn Tường Vy rồi nhanh chóng trả lời dù lòng có chút không vui vì không khí đang trở nên căng thẳng. Sự xuất hiện hai anh em Thiên Minh đã làm cho Vy khó xử: "Chúng tôi 1 năm rồi mới gặp lại nhau."

"Oa..." Hải Băng "Đúng là sự trùng hợp tuyệt vời...này, Thẩm Tường Vy" Hải Băng quay sang nhìn Vy liếc nhẹ và cười kêu ngoa.: "Ở trường có ai biết chuyện này không. Một học sinh Avip yêu say đắm một học sinh thuộc nhóm được xã hội quan tâm."

Nó nói và cười mỉa mai nhún mạnh bốn từ "xã hội quan tâm" như đang đâm cho Tường Vy một nhát dao. Nó cũng không hiểu vì sao nó lại nói ra những điều này với Thẩm Tường Vy. Băng vốn cũng không phải là người phân biệt giai cấp nhưng tự nhiên hôm nay nó lại như thế. Có lẽ là ác cảm chăng.

"Này cô...vừa phải thôi" Hạo Quân nổi nóng nói. Còn Tường Vy thì cúi đầu trầm mặc vì xấu hổ.

Vừa phải thôi? Trong tình huống như vậy, nếu nó có thể vừa phải thôi thì nó không phải là Hoàng Thiên Băng rồi. Băng không dễ chịu, thì người khác cũng đừng hòng được thoải mái.

"Tôi đâu có nói gì." Hải Băng tiếp tục nói ra những lời nói khó nghe: "À, hay là vậy đi, nhà hàng này là một phần của tập đoàn Zeus chúng tôi, cho nên từ nay muốn ăn gì cô cứ đến đây tự nhiên! Muốn ăn gì cứ gọi. Cái gì thì tôi không biết chứ vài bữa ăn miễn phí cho cô thì không có thiếu đâu."

Băng mỉm cười tự nhiên nhìn sang Vy khi cô đang chuẩn bị nâng tách cafe lên. Câu nói của nó cứ như là cái gì đó chặn họng của Tường Vy làm cho cô uống cafe cũng cảm thấy khó chịu như có gì đó nghẹn nghẹn ngay cổ họng của mình.

"Sao cô cứ thích hạ thấp người khác vậy hả? Tuy hơi vô lễ nhưng mong hai người hãy đứng dậy cho." Quân tức giận đuổi Hải Băng đi, hấn thấy vẻ mặt của Vy đang dần trở nên khó coi, trong lòng thì thầm nghĩ sao anh em khác cả cha khác mẹ mà tính cách giống nhau thế không biết?: "Vì hai người mà bữa tối của chúng tôi bị phá hoàn toàn rồi."

"Đương nhiên là tôi sẽ đứng dậy, nhưng chỉ lần này thôi, phải dùng bữa với người không cùng đẳng cấp khiến tôi không thoải mái chút nào." Băng nhếch môi cười thần nhiên và kiêu ngạo như đang nói Tường Vy hoàn toàn không xứng với nơi này: "Nhưng Thẩm Tường Vy, sau này nếu có gặp tôi thì tốt nhất cô nên tránh mặt đi, vì nếu gặp lại, tôi không chắc là sẽ làm gì tiếp theo đâu."

Mỗi lời nói của Băng dành cho Tường Vy đều có ngụ ý trong đó, nó muốn Vy biết bản thân là ai và chia ra một ranh giới cho hai người. Có thể Hạo Quân bây giờ chỉ yêu một mình cô thôi nhưng lâu dần sẽ chán. Tường Vy đưa mắt nhìn về phía Thiên Minh thấy cậu đang khẽ tùm tùm cười vì lời nói đánh thép và mỉa mai chửi người của cô em đáng quý của mình. Đành cố gắng nuốt cục tức xuống và tiếp tục cuối đầu, Băng thì khẽ mỉm cười vì thấy được rõ ràng Tường Vy đang rất tức giận nhưng lại cố chịu đựng. Đúng lúc này, điện thoại Hải Băng vang lên.

"Con nghe đây?" Hải Băng vừa thấy số điện thoại của mẹ mình liền nhận nhanh: "Vâng...tụi con lên ngay"

Xong rồi nó cup máy rồi đứng lên trước, cúi xuống nhìn Thiên Minh rồi nói: "Còn ngồi đó làm gì? Chỗ này bẩn như vậy anh vẫn muốn ngồi sao?"

Thiên Minh ngầm hiểu ý của Hải Băng nên cũng đứng lên và nói: "Bọn tôi đi trước."

Sau rồi bước theo Băng lên tầng trên để Hạo Quân và Tường Vy ở lại. Dù nó và Thiên Minh đã đi khỏi nhưng không khí yên lặng một lần nữa vẫn bao trùm trong bàn ăn, trải qua chuyện hồi nãy, Tường Vy lúc đối mặt Hạo Quân, đã không còn tự nhiên như trước, cảm thấy là lạ, nhưng không nói được là ở chỗ nào.

Hạo Quân nhìn Vy, lo lắng hỏi để phá đi bầu không khí căng thẳng: "Em không sao chứ? Đừng để ý những gì Hoàng Hải Băng vừa nói lúc nãy."

"Em không sao, anh đừng lo." Vy thờ thễ đáp.

"Anh không nghĩ là em ổn đâu. Mặt em đang đỏ hết cả lên kia." Quân cầu nài.

"Dù sao em cũng quen rồi. Mặc dù hơi uất ức, nhưng coi như là em trả nợ cho cô ấy" Tường Vy cười trấn an: "Giờ thì em không có lý do gì để nhịn nữa."

"Anh nghĩ là em và Hoàng Hải Băng sẽ còn gặp nhau nữa. Anh nghĩ tốt nhất em nên tránh mặt cô ta khi anh không đi cùng, được không." Hạo Quân lo lắng dặn dò.

"Hình như anh biết rất rõ về cô ta. Anh kể cho em nghe đi."

"Em không nên biết thì hơn." Quân không muốn giải thích với Vy vì không muốn cô không phải lo lắng. Nếu kể cho Tường Vy nghe hết những gì hắn biết về nó, chắc cô tối về sẽ mất ngủ cho xem.

Vào đến thang máy, Hải Băng vẫn còn mỉm cười khi Thiên Minh đứng bên cạnh. Cứ nghĩ đến cái vẻ xấu hổ của Thẩm Tường Vy thì nó cảm thấy vô cùng thích thú. Thật ra mục đích của nó là ném đi sự tự trọng của nhỏ Tường Vy, rồi có gì thì trả thù đủ sau, vì nếu Thẩm Tường Vy là học sinh của trung học NewPort thì hai người sẽ lại sớm gặp nhau thôi.

"Hình như thế này có hơi quá cho buổi gặp mặt đầu tiên thì phải?" Thiên Minh nhìn sang có thể thấy Băng đang cười rất hài lòng, những gì nó làm cậu điều biết là đang cố tình chọc tức Tường Vy nhưng cậu vẫn phối hợp thật tốt với Băng.

"Chẳng phải anh muốn chọc tức họ còn gì? Cứ coi như tôi làm giúp anh đi" Băng ngược nhìn Thiên Minh với ánh mắt khó chịu.

Tuy chẳng hề cùng bố mẹ nhưng tính cách của 2 người lại có phần na ná nhau. Cả Hải Băng và Thiên Minh đều là những kẻ không chịu thua ai lấy một bước. Họ đều là những kẻ ngạo nghễ, nổi loạn, và cứ gặp nhau là gây chuyện.

"*Cô có nên nói cảm ơn tôi không nhỉ?*" Thiên Minh nói và nở nụ cười ranh ma.

"*Đừng có mơ*" Băng chợt cười khẩy: "*Nói lời cảm ơn với những người như anh khiến tôi rất khó chịu. Vậy nên hãy quên cái suy nghĩ đó đi.*"

"Ting" tiếng thang máy mở cửa, Băng lập tức bước nhanh ra khỏi thang máy để Thiên Minh ở lại một mình.

"*Để xem đến lúc đó cô có chịu cảm ơn tôi hay không!*"

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lời Cảnh Cáo

Sáng hôm nay đáng lẽ ra là Hải Băng sẽ ngủ nướng ở nhà cho đến trưa nhưng không biết có phải là trái mũi giờ hay không mà mới sáng sớm nó đã dậy rồi. Ban đầu Băng định cứ thế mà nằm nhưng vì khó chịu quá nên nó quyết định sẽ đi dạo phố vào lúc 6h sáng.

Chỉ là đi dạo phố buổi sáng thôi mà nó ăn mặc rất kiêu kỳ và sang chảnh nhá. Áo suôn với những họa tiết xanh cô ban rất quen thuộc của Olive des Olive kết hợp với chân váy xoè của Thyren rất đơn giản nhưng vẫn hợp một. Sợi dây chuyền hình xúc xắc được thiết kế rất đơn giản của Graff nhưng vẫn tinh tế trông vẫn thật trendy, nữ tính. Túi xách màu phấn nổi bật của Roger Vivier đi kèm với Boots da của Ash rất nổi bật, tinh tế giúp dáng người Hải Băng trông mảnh mai, cao ráo. Vì là bắt đầu vào thu nên nó khoác thêm một chiếc áo dạ choàng dáng ngắn kiểu cách của hãng ASOS để giữ ấm. Khoảng 6h15, nó đã tự tin ra khỏi nhà và bước xuống phố.

Chiếc Ipad của Hải Băng đang phát bản nhạc mà nó thích nhất, bài "Shower-Becky G". Nó chậm rãi bước từng bước một để tận hưởng cảm giác gió thu tươi mát.

"*Hải Băng!*" Đột nhiên nó nghe tiếng ai đó gọi mình nên dừng bước và quay đầu nhìn lại thì thấy trên chiếc Aston Martin Vanquish DBS đời mới sang trọng, có 1 anh chàng khá điển trai đang có nhòai đầu ra cửa xe nhìn nó.

"*Đúng là cậu rồi!*" Chiếc xe vừa tap vào lề đường là anh chàng liền vội vàng mở cửa bước xuống xe, chạy tới đứng trước mặt nó rồi còn thần nhiên chiếu ánh mắt dò xét và nói: "*Hoàng Hải Băng!*" Anh chàng nói với giọng đầy phấn khích.

Còn nó vẫn như vậy, tuyệt nhiên không có bất kì cảm xúc gì.

"*Cậu biết tôi à?*" Hải Băng nói với vẻ vô cùng ngây thơ: "*Không lẽ cậu từng là 'nạn nhân' của tôi sao?*"

Anh chàng như không tin vào tai mình, mắt trừng lớn nhìn người con gái kiêu ngạo trước mặt: "*Cậu... không biết tôi sao?*"

"*Tôi đùa chút thôi, làm sao tôi có thể quên được. Cậu vẫn khỏe chứ. Lâm Thế Anh?*"

Thế Anh cứng đờ người sau câu nói của nó một hồi lâu.

"*Gì chứ, cậu làm tôi hốt cả hồn!*" Thế Anh mặt mày méo xẹo vì vừa ăn phải cú lừa, cậu đập vai nó: "*Dù trông tôi có đẹp lên thật nhưng nếu cậu không nhận ra tôi sẽ đau lắm đấy.*" Thế Anh nói với vẻ tội nghiệp: "*Mà cậu về từ bao giờ vậy? Về hán à?*"

"*Không hán, có khi mai tôi lại về Mỹ không biết chừng. Trái mũi giờ khiến tôi mệt mỏi.*" Hải Băng nhìn sơ qua trang phục của Thế Anh hỏi: "*Nhưng cậu không đi học à?*"

"*Đi học???*" Nghe đến đây, anh chàng mới quay xuống nhìn đồng hồ và phát hiện ra một điều, mình sắp muộn giờ: "*Haizz...chết rồi!*" Thế Anh vội vàng quay lại mở cửa xe nhưng trước khi bước lên xe vẫn không quên ngoái đầu lại nói tiếp: "*Như cậu thấy đấy, việc vào học lúc 7h sáng khiến tớ rất mệt mỏi! À mà cậu vẫn sẽ quay lại Newport chứ?*"

Hải Băng nhìn bộ dạng hốt hải của Thế Anh thì bật cười, gật đầu trả lời: "*Chắc là có, nhưng sao?*"

"*Không có gì, tôi đi trước đây, hẹn gặp lại sau!*" Thế Anh ra hiệu cho xe chạy rồi nhòai người ra cửa sổ vẫy tay với nó: "*Tạm biệt nhé!*"

"Sẽ thú vị và bận rộn lắm đây."

Nó nói thầm rồi nhếch môi cười, một đường cong tuyệt đẹp nhưng đôi mắt lạnh lẽo và buồn hiu hắt. Nó nhanh chóng trở về căn biệt thự hoành tá tràng của mình.

Hải Băng vừa bước vào nhà thì hai hàng người hầu cúi đầu chào nó:

"Dọn bữa sáng đi, tôi đói rồi." Nó mệt mỏi bảo với quản gia.

"Nhưng thưa tiểu thư, do bà chủ nói tiểu thư có hẹn nên tôi đã không cho người chuẩn bị bữa sáng." Ông quản gia cung kính nói.

"Có hẹn, tôi sao?" Nó tự chỉ tay vào mình, ngờ ngác hỏi lại, các dây thần kinh noron hoạt động tích cực để nhớ xem mình có cuộc hẹn nào nhưng nó thật sự chẳng biết hẹn nào cả.

Vừa lúc ấy tài xế bước vào kính cẩn cúi đầu: "Tôi đã chuẩn bị xe. Tiểu thư chỉ cần thay đồ và ra xe là được ạ."

Chợt hiểu ra vấn đề, nó ngán ngẩm lắc đầu rồi rút điện thoại ra gọi cho mẹ nó "Haizz...thật là...hẹn của mình mà chỉ mình mình không biết cơ đấy!" Đợi một lúc đầu dây bên kia cũng bắt máy. Không để cho mẹ nó nói gì, nó nói luôn với vẻ khó chịu: "Lẽ nào hôm nay mẹ lại muốn cắt phần cơm của con nữa sao?"

"Con đừng có giở trò, nhìn đồng hồ và tới đây trước 8h, mẹ không thích phải đợi đâu." Đầu dây bên kia mẹ nó cũng nói một lượt rồi tắt máy cái rụp

"Thiệt tình..." Nó ngán ngẩm cất điện thoại vào túi rồi quay lại nói với tài xế. "Tôi sẽ tự đến đó, ra ngoài đi"

Tài xế có vẻ khó xử nói: "Nhưng phu nhân đã dặn là tiểu thư không được tự lái xe đi."

Hải Băng hừ lạnh, từ bao giờ lời nói của cô trở nên mất giá trị như vậy: "Vậy chú có nghe bà ấy nói tôi có thể đuổi việc chú không?" Nó tròn mắt nhìn người tài xế, ánh mắt như muốn thiêu đốt, quắc lại sắc nhọn.

"VẬY...tôi xin phép." Người tài xế không nói được gì nữa đành xin phép ra ngoài.

Nói xong, người tài xế và cả quản gia đều rời đi. Lúc này trong phòng khách chỉ còn mình nó, thả người xuống chiếc ghế sofa, Hải Băng thờ dãi một cách nặng nề:

"Mình có nên thử phản kháng không nhỉ?"

Giới thiệu sơ qua về học Viện Newport. Đây là trường cấp 3 danh tiếng, chỉ dành cho giới quý tộc, nhà giàu và quan chức có tiếng ở Việt Nam. Trường rộng tới 110.935 m², bao gồm 55 tòa nhà được xây theo phong cách phương Tây và có thể đón hơn 400 học sinh đến học tập 1 ngày. Công trường thiết kế kiểu Hy Lạp, những tháp cao vút, tòa nhà lát gạch đỏ... Một điểm độc đáo của khu là các tòa nhà đều được xây dựng theo phong cách của 1 thành phố tại bang Virginia, Mỹ.

Tại phòng nhạc họa, một căn phòng đầy đủ tiện nghi của học viện Newport, Thế Anh đang ung dung ngồi ở phòng nhạc chơi game trên ipad thì Hạo Quân đến tìm.

"Thật là chán" Hạo Quân nhìn quanh căn phòng rộng lớn đã gắn bó với mình suốt 3 năm ở trung học Newport, lắc đầu: "Nơi này bây giờ không còn như trước nữa. Cậu không có ý kiến gì sao?"

"Ý kiến gì là ý kiến gì?" Thế Anh hạ cái ipad xuống rồi nhìn hấn nói khó chịu: "Mục đích ban đầu khi tôi mở cái phòng này là để phục vụ việc học tập chứ có phải là nơi ăn chơi nhảy múa của đám con nhà tài phiệt các cậu đâu. Trong cuốn album của phòng này vẫn còn có đủ ảnh của nhóm mình Bảo Ngọc, Tường Vy, cậu với Hoàng Thiên...."

Nói đến đây, Thế Anh mới nhận ra là mình đã nói đến chuyện không nên nói. Ở cái trường này ai mà chẳng biết Hạo Quân và Thiên Minh là kẻ thù của nhau. Không biết là vì lý do gì, nhưng trước đây cả hai đã từng là bạn tốt, cho đến ngày bố Thiên Minh kết hôn với mẹ Hải Băng thì tình bạn của cả hai chấm dứt. Cho nên tất cả các học sinh, kể cả thầy cô đều không dám nhắc đến quan hệ này, đặc biệt là trước mặt hấn và Thiên Minh.

"Cậu thử tìm cho tôi xem đi, những bức ảnh của tôi và Thiên Minh." Biểu cảm của Hạo Quân giống như đang nhẫn nhịn.

"À, ừ tôi sẽ thử tìm..."

Thế Anh vừa nói xong thì đúng lúc Thiên Minh bước vào, phía sau là hai tên đàn em thân cận. Tất cả những học sinh có mặt trong phòng nhạc họa này đều ngừng cười, ngừng nói quay lại nhìn kẻ vừa bước vào, cao to, với đôi mắt lạnh lẽo kia. Thiên Minh bước vào, đứng giữa căn phòng, hai tay vẫn để trong túi quần, cậu đưa mắt nhìn xung quanh, không một biểu hiện gì trên khuôn mặt.

"Xin lỗi một chút nhưng mà..." Thiên Minh nhướn mày nói: "Mọi người có thể ra ngoài được không?" Ánh mắt dò xét của Thiên Minh ngừng lại nhìn về mặt Quân, giọng vẫn lạnh tanh: "Vì tôi có chuyện cần nói với Hoàng Hạo Quân."

Thế Anh hiểu chuyện nên vẫy tay bảo tất cả mọi người ra ngoài, vừa mới quay mặt trở lại thì giật mình vì thấy Thiên Minh đang nhìn chăm chăm vào mình.

Thiên Minh nhìn Thế Anh hừ lạnh "*Cả cậu nữa.*"

"*Tôi sao?*" Thế Anh tự chỉ tay vào mặt mình

"*Cậu ra ngoài canh chừng giúp tôi đi.*" Hạo Quân nói với Thế Anh nhưng nhìn Thiên Minh với ánh mắt xem thường: "*Tôi không thể tin vào bọn họ*"

"*Được rồi. Không ngờ là mình bị đá ra khỏi chính căn phòng của mình*" Thế Anh ngoa ngoán nói rồi cũng ngoa ngoán đi ra ngoài cùng hai tên đàn em của Thiên Minh.

Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Hạo Quân và Thiên Minh. Hạo Quân thì ngồi chéo chân trên ghế còn Thiên Minh thì đứng.

"*Việc cậu làm thật quá trẻ con.*" Hạo Quân hỏi hột nói: "*Sao lại phải đuổi mọi người ra ngoài hết vậy?*"

"*Bởi vì bây giờ tôi định nói những chuyện bọn họ không thể nghe.*" Thiên Minh nhếch môi nói: "*Cuộc sống buông thả của cậu, lịch sử văn hoá lâu đời của đất nước ta. Có vẻ như cậu đã quên mất những điều đó rồi.*" Thiên Minh nói với vẻ mặt không kiên nhẫn: "*Trường hợp này khi ở đây, được gọi là sự sắp xếp vì hoà bình. Đó là cái mà... từ khi cậu chuyển đến đây chúng ta đã làm rất tốt ấy.*"

Nghe đến đây, Hạo Quân bỏ chân xuống, quay lại nhìn Thiên Minh, nhưn mảy nói: "*Rồi sao nữa? Bây giờ cậu muốn chúng ta đánh nhau à?*"

Thiên Minh bật cười, bình tĩnh nói: "*Chúng ta không phải trẻ lên 8 nữa mà là 18 rồi đấy.*"

"*Vậy thì cậu muốn gì?*"

"*Tôi qua tôi đã suy nghĩ cả đêm và nghĩ rằng từ lúc cậu vào trường cho đến nay tôi đã nhìn đủ rồi. Vậy nên không cần biết tôi phải đi hay cậu phải đi thì cũng đi đi, chúng ta không thể học chung trường được.*"

Hạo Quân bật cười nhìn Thiên Minh nói: "*Mẹ tôi là hiệu trưởng của trường này đấy.*"

"*Có sao đâu. Cứ chuyển đi. Là tôi đang cho cậu cơ hội đấy.*" Thiên Minh nhếch môi nói: "*Trước khi tôi nói với Thẩm Tường Vy việc cậu sẽ phải đính hôn với người con gái khác...*"

"*Sao cậu biết chuyện này..*" Hạo Quân giật mình ngạc nhiên hỏi "*Không lẽ...*"

"*Nhờ có cậu mà người em gái không cùng huyết thống của tôi đã từ Mỹ trở về và kéo thêm vô vàn rắc rối tới ngôi trường này*" Thiên Minh nghiêm mặt nhìn Hạo Quân: "*Cậu nghĩ chuyện tình cảm của cậu và Thẩm Tường Vy có sức mạnh như thế nào? Là tôi đang cho cậu cơ hội để rời khỏi đây đó.*"

Hạo Quân sắc mặt thay đổi, đứng dậy tiến về phía Thiên Minh: "*Bây giờ tôi vẫn còn trẻ nên vẫn chưa lĩnh hội được câu danh ngôn 'Thua chính là thắng' đâu.*"

"*Còn bây giờ tính cách của tôi vẫn đang rất nóng nảy nên những lúc Hoàng Hạo Quân lao đầu vào như thế này khiến tôi cực kỳ khó chịu.*"

Hạo Quân túm lấy cổ áo Thiên Minh đe dọa: "*Nếu cậu dám đụng vào Thẩm Tường Vy, tôi cũng sẽ không để yên cho em gái cậu đâu.*" Hạo Quân dứ găng giọng nói

"*Tôi cũng nên học hỏi cậu chứ nhỉ?*" Thiên Minh cũng túm lấy cổ áo Hạo Quân đe dọa: "*Nếu cậu để em gái tôi phải chịu thiệt trong chuyện này, tôi cũng sẽ không để yên cho cậu. Vì tôi sẽ không nhẫn nhịn nữa*"

Hết Chương 5

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đính Hôn

"*Cái gì? Đính gì cơ?*" Hải Băng thất thần đứng trước bàn làm việc của mẹ mình mà nói không nên lời.

"Đính hôn." Bà Mai Chi nói lại.

"Mẹ có vấn đề ở đâu à? Con mới 18 tuổi thì đính hôn cái gì chứ?" Tin này giống như một viên đạn bắn xuyên qua tâm trí của nó.

"Vừa đủ để có thể nghĩ tới chuyện đó." Bà Mai Chi một mặt vẫn chú ý đến tập văn kiện để trên bàn, một mặt cười trả lời câu hỏi của nó mà như chuyện bình thường.

"Tên đó thì sao? Hắn cũng đồng ý à?" Rõ ràng đây là một chuyện rất quan trọng liên quan đến hạnh phúc cả đời của nó, mà bà ta vẫn tỏ ra hờ hững giống như chuyện này không quan trọng gì.

"Đây đâu phải là vấn đề đồng ý hay không. Chuyện này là do ba mẹ làm chủ mà?" Bà ta nói như thể chuyện này chẳng có gì to tát, điều đó làm nó muốn phát điên: "Mẹ đã hẹn với nhà hàng rồi. Con đi thay đồ đi."

"Với ai?" Nó lạnh giọng hỏi: "Ba con à?" (Ba ruột)

Nó có ngờ đâu mẹ nó giờ chứng, lại còn chọc tức nó bằng cách đeo nhẫn vào tay, thuận miệng trả lời: "Với hôn phu của con chứ."

"Oma!" Hải Băng cao giọng hét âm lên, đủ biết là nó đang muốn nổi điên lên.

Bà ta không hề bận tâm đến cảm giác của Hải Băng mà cứ ra lệnh như không khiến nó càng thêm tức giận.

"Giọng con" Bà Mai Chi trừng mắt đe dọa nó: "Con làm gì mà hét âm lên trong phòng làm việc của mẹ vậy hả?"

"Con đang hỏi mẹ đang định làm gì đây?" Mỗi nó phát run lên vì tức giận, đây là mục đích nó bị gọi về ư? "Có người mẹ nào với chuyện hạnh phúc cả đời của con gái mình mà lại như mẹ không? Vừa bảo đính hôn một cái đã bắt con đi gấp mặt rồi."

"Đưa vào phòng tôi bộ váy đã đặt, nhanh lên." Mặc kệ cô con gái yêu quý của mình đang giận phát run lên, bà Mai Chi vẫn ung dung nói chuyện điện thoại với thư ký ở bên ngoài: "Việc hành động tùy ý chỉ có thể chấp nhận được cho đến lúc 3 tuổi thôi. Mẹ sẽ không nhượng đâu cho nên con thôi đi."

"Mẹ có thể làm gì theo ý muốn với cuộc sống của con cũng chỉ tới lúc 3 tuổi thôi." Hải Băng phẫn nộ tới cực điểm vì mẹ nó chẳng coi lời nói của nó ra gì. Nó nhìn chăm chăm vào bà ta, nổi giận đùng đùng cao giọng chất vấn: "Được thôi, cứ gấp đi. Sau đó con hy vọng mẹ sẽ không hối hận với quyết định này."

Nó nói hết câu liền siết chặt nắm tay, quay ra sau. Không nói câu nào, cũng không nhìn mẹ nó, cứ nhiên hậm hực bước ra khỏi phòng.

Bà Mai Chi nhìn hành động vô lễ của đứa con gái, tức giận đặt tập hồ sơ xuống, mắng một câu:

"Con với cái, thật khó bảo".

*)Giờ tan học,tại học viện Newport

"Cậu đang bực mình chuyện gì à?" Thế Anh hỏi Thiên Minh khi hai người rời khỏi lớp và bước ra sân chính, tiến về phía bãi đỗ xe. Cả sáng nay mặt mũi cậu ta cứ hầm hầm khiến cho Thế Anh chẳng dám tới gần.

"Không có gì." Chàng trai tóc đen trả lời ngắn gọn, thò tay vào túi áo lấy chìa khóa điều khiển từ xa và đưa tay về phía chiếc xe ấn nút mở khóa: "Ở nhà sắp có biến mà tớ không thích về nhà chút nào."

"Vì Hải Băng sao. Cũng đúng thôi, cậu thậm chí từng thích Hải Băng trước khi hai người trở thành anh em mà." Thế Anh bước vào xe từ cánh cửa phía bên cạnh ghế tài xế rồi nói: "Sống chung một nhà khó xử lắm đúng không?"

"Không phải là vì khó xử mà vì tớ không thể xem con bé là em gái được." Thiên Minh vẫn trả lời với giọng lạnh lùng.

"Thật là phiền phức, nhưng mà dù sao chuyện cũng đã rồi." Thế Anh lẩm bẩm trong miệng rồi lại quay sang nhìn Thiên Minh: "Khi nào Hải Băng đi học lại?"

"Tớ không biết" Thiên Minh trả lời trong lúc tra ô khóa vào xe và bắt đầu nổ máy: "Nhưng sẽ sớm thôi. Vì nó mà ngôi trường này lại sắp loạn lên rồi."

"Vậy là sao? Ý cậu là gì?" Thế Anh ngạc nhiên hỏi lại khi nghe câu trả lời của Thiên Minh.

Dường như đoán được những thắc mắc trong đầu Thế Anh, Thiên Minh cất giọng trầm khàn trả lời: "Rồi cậu sẽ sớm biết thôi, đến lúc đó đừng có kêu lên vì ngạc nhiên đấy!" Rồi như cảm thấy câu trả lời này sẽ không làm cho Thế Anh thỏa mãn, Thiên Minh nói thêm: "Còn cậu thì sao, hôm nay cậu sẽ làm gì?"

"Haizz, thật là, rõ ràng tớ đã hẹn Hạo Quân đi party vậy mà tự nhiên cậu ta lại giờ chứng kêu bận" Thế Anh bĩu môi chấp nhận sự thật.

Thiên Minh không trả lời thêm nữa, nhấn mạnh bàn đạp dưới chân ga để tăng tốc độ chiếc xe màu đen đang lao vun vút trên đường cao tốc. Chắc cũng

chỉ có mình cậu là biết lý do vì sao hôm nay Hạo Quân từ chối đi Party.

Thế Anh nói đúng, dù gì chuyện cũng đã rồi, dù có muốn hay không thì Hải Băng cũng đã là em gái của cậu. Có lẽ từ bây giờ cậu sẽ phải học cách thừa nhận điều đó chứ không phải trốn tránh như trước nữa.

*) Trong phòng V.I.P của nhà hàng Pháp Royal Cooking, tiếng đàn Violon mượt mà, trữ tình vang lên thật lãng mạn. Đồi lại, về mặt bây giờ của Hải Băng không có một chút hứng thú nào để hưởng thụ bản nhạc này.

Ngồi đối diện với nó bây giờ chính là vị hôn phu mà mẹ nó đã sắp xếp, nhưng điều Băng không ngờ nhất là vị hôn phu đó không ai khác lại chính là Trần Hạo Quân-người mà nó đã gặp tại Aladin Cafe. Nhìn nét mặt của hắn bây giờ, đủ để biết là tâm trạng của Quân chẳng khác nó là mấy

"Uhm..." bà Mai Chi ngồi bên cạnh hưởng thụ một ly rượu Macallan "M" và có vẻ rất hài lòng "Tuyệt vời! Macallan này có vị nho khô và trái cây như chanh và cherry. Nó cũng có hương vị của táo xanh và vani. Chủ tịch Trần chắc là rất vất vả mới có thể sở hữu được chai Macallan 'M' đắt giá này."

Lại nghe đến một đạo trầm thấp giọng nam: "Nếu chỉ nhìn vào hương vị thì của nó thì chịu cực khổ như vậy cũng rất đáng." Một giọng nam trầm vang lên, chủ tịch Trần-ngồi đối diện với mẹ nó, nói: "Thế nên tôi cảm thấy, hai gia đình chúng ta cũng vậy."

Hạo Quân ngồi một bên nhếch môi cười, đúng là về khoản giả nai thì không ai bằng ba hắn, nó cũng nhận ra và lần đầu tiên ngẩng mắt lên nhìn về phía chủ tịch Trần, khuôn mặt lão nhìn qua đã có chút biến sắc.

Nó để trong lòng cười thầm, lại đến lượt mẹ nó nói: "Ngài nói đúng đấy. Tuy mỗi người chúng ta từng chịu nhiều khó khăn, nhưng đều là duyên phận của ngày hôm nay. Tôi nghĩ từng đó cũng đủ an ủi phần nào cho những nỗ lực chúng ta đã bỏ ra."

"Điều đáng quý giống như duyên phận vợ chồng, chính là duyên phận là tuổi trẻ." Trần chủ tịch tiếp lời.

Trần chủ tịch vừa thốt lên xong, cả Hải Băng và Hạo Quân đều khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái thật nhanh.

Cả hai người đều cười lạnh, trên miệng đều lộ rõ vẻ châm chọc cho đối phương.

Chủ tịch Trần liền hướng mắt nhìn hắn truyền đạt mệnh lệnh: "Chính thức chào hỏi đi! Sau này Hải Băng sẽ là vị hôn thê của con!"

"Hạo Quân à!" Lúc này, mẹ nó muốn thử thân thiết với hắn nên cố bắt chuyện: "Cháu cảm thấy Hải Băng nhà bác như thế nào?"

Hạo Quân mặc dù trong lòng rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng nói thật tự nhiên: "Rất xinh đẹp ạ."

Hải Băng cười lạnh. Trong lòng thì thầm nghĩ "Giả Tạo Phát Ốn."

"Thật may quá." Bà Mai Chi khoát chỉ tận hưởng lời khen mà mặt vẫn lãnh đạm: "Con bé vẫn còn nhiều thiếu sót lắm."

"Chủ tịch Triệu không cần khách khí! Được làm thông gia cùng lúc với cả tập đoàn JK và Zeus, đó mới là may mắn của chúng tôi." _Ba hắn.

"Phải đấy, Hải Băng à." Mẹ của Hạo Quân-Bà Esther Nguyễn bây giờ mới mở lời với nó. Còn nó giờ mới chịu quay lại nhìn "gia đình nhà chồng": "Cháu thấy Hạo Quân nhà cô thế nào?"

"Anh ấy rất đẹp trai, vừa đúng là mẫu người yêu lý tưởng của cháu."

"Ôi trời! Bác sớm biết là sẽ như vậy mà." Mẹ hắn cười hài lòng

Cứ thế !!! kẻ tung người hứng. Hai bên gia hồ tha hồ tăng bốc nhau lên tận mây xanh. Chẳng thêm để ý đến vẻ mặt đang tái dần đi của nó và hắn.

"Hình như đầu tháng sau là sinh nhật của con bé đúng không. Là con gái cung lại vừa mới đi du học ở Mỹ về, chắc chắn bữa tiệc sinh nhật lần này gia đình sẽ tổ chức thật lớn đấy." Bà Esther Nguyễn chu đáo hỏi.

"Chúng tôi cũng đang chuẩn bị. Mặc dù có hơi gấp một chút nhưng mọi người nghĩ sao nếu lễ đính hôn được tổ chức trong ngày sinh nhật của con bé." Bà Mai Chi nêu ra ý kiến.

"Như vậy liệu có sớm quá không? chúng ta vẫn chưa chuẩn bị gì cả?" Bà Esther trần lo lắng hỏi thêm

"Dù sao vẫn còn hơn 1 tháng nữa mới tới sinh nhật của con bé" mẹ nó trả lời: "Từ giờ đến lúc đó chúng ta chỉ cần chuẩn bị những thứ cần thiết là được rồi. Số còn lại cứ để dịch vụ đám cưới lo là được."

"Quả thực đây không phải là ý kiến tồi." Ba hắn tiếp lời: "Thế này đi, ở phía đằng ngoại nhà tôi vừa khai trương 1 khu resort mới, nếu lễ đính hôn được tổ chức ở đó thì thật là tốt."

"Tôi sẽ về nói lại với chồng tôi nhưng tôi nghĩ anh ấy cũng sẽ đồng ý thôi."

"Đây đúng là tin tốt nhất trong ngày với chúng ta. Hải Băng à, cháu thấy sự sắp xếp như vậy có được không?"

“*Bác không cần làm thế đâu ạ!*” Hải Băng đáp (một cách) lạnh nhạt, khoé môi nhếch lên đầy nguy hiểm như đang suy tính chuyện gì đó. Cả bốn người còn lại chưa kịp hiểu chuyện gì thì nó đã tự tin nói tiếp: “*Cháu không định tổ chức buổi sinh nhật này.*”

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thu Mua Hợp Nhất

“*Bác không cần làm thế đâu ạ!*” Nó nói mặt không chút biểu cảm.

Thời cơ đã đến, đợi từ này giờ cuối cùng cũng đã đến lúc nó rời khỏi cái bàn ăn ghê tởm này. Riêng buổi gặp mặt ngày hôm nay đã đủ khiến cho Hải Băng phát điên lên rồi, đằng này mẹ nó lại muốn tổ chức ngay ngày sinh nhật của Băng - tức 1 tháng sau thì làm sao nó có thể chịu nổi. Đã vậy thì nó sẽ phá hỏng tất cả.

“*Con đang nói cái gì vậy?*” Bà Mai Chi bắt ngờ vì lời nói của con gái mình.

“*Con định sang nhật xem trượt tuyết với nhóm bạn thân!*” Hải Băng hỏi hốt đáp, ánh mắt khê liếc nhìn Hạo Quân tỏ ra khinh thường.

“*Con không thể làm thế đâu, Hải Băng!*” Bà Esther Nguyễn mẹ hấn hạ ly rượu xuống bàn rồi nhẹ nhàng nhắc nhở.

“*Đúng vậy đấy, trong bữa tiệc đó sẽ có rất nhiều đối tác quan trọng của RS và JK....*” Chủ tịch Trần _ ba hấn cũng nói theo.

“*Đó đâu phải việc của con.*” Chưa đợi ba hấn nói hết câu thì Hải Băng đã nói trước rồi nói tiếp: “*Nhận lời chúc mừng sinh nhật từ những người xa lạ thật sự khiến con rất mệt mỏi.*”

“*Còn không im ngay!*” Bà Mai Chi cố nén giận nhìn nó ra lệnh.

“*Hải Băng à.*” Bà Esther trong chớp mắt đã nhận được sự tức giận của mình, trên mặt mỉm cười, nói: “*Con từng sống ở Mỹ nên việc không hiểu hết những lễ nghi truyền thống có thể hiểu được. Nhưng con không được nói như thế, ông ấy sau này sẽ trở thành bố chồng của con đấy. Người ngoài sẽ nghĩ con không được giáo dục tốt.*”

“*Giáo dục.*” Nó chột cười khẩy, không nghĩ ngợi mà trả lời ngay tức khắc, tay nhẹ nhàng đưa ly rượu vang lên miệng: “*Điều đó đâu quan trọng gì trong cuộc hôn nhân này của con. Dù sao thì gia đình bác cũng chỉ nhìn vào tập đoàn nhà cháu mới định hôn thôi. Chứ có phải bản thân cháu muốn đâu, đúng không ạ?*”

Mọi người ghen hòng trăn trối nhìn Hải Băng chăm chăm. Thật không ngờ là nó lại có tài ăn nói đầy đủ lý lẽ thuyết phục như thế ?

Thấy tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, khoé miệng nó vì vậy mà hiện lên một nụ cười mỉa mai, nó nói tiếp.

“*Trước khi kết hôn thì cần phải đính hôn đúng không ạ? Mặc dù thời gian không phải là vấn đề nhưng lễ đính hôn nhất định phải tránh ngày cuối cùng của tháng sau vì lúc đó cháu có hẹn đi trượt tuyết.*”

Thấy nó càng nói càng vô lễ, , bà Mai Chi chặn lại nói: “*Hoàng Hải Băng!*”

“*Nếu như không có việc gì nữa cháu xin phép đứng dậy trước.*” Nói xong nó đứng lên.

“*Ngồi xuống!*” Mẹ nó lạnh giọng nói

Băng chân chừ một giây sau rồi không thay đổi chủ ý “*Đồ ăn ở đây khiến con không nuốt nổi.*” Hải Băng nhìn mẹ nó mà chọc tức “*Chúc mọi người dùng bữa ngon miệng.*”

Nó nhìn lướt qua Hạo Quân cùng Ba mẹ hấn, nhấn mạnh nói: “*Nhà chồng!*”

Hải Băng một mặt nói, một mặt cất bước rời đi.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, bà Mai Chi xấu hổ nói “*Tôi xin thay mặt con bé xin lỗi mọi người.*”

“*Không cần đâu ạ, con nghĩ mình nên nghe lời xin lỗi từ chính cô ấy*” Lạnh giọng đáp xong, Hạo Quân đứng dậy rời khỏi bàn mặc cho có được sự

đồng ý hay không .

Hắn đi theo phía sau Hải Băng, đến trước tiền sảnh thì gọi: “*Này, Hoàng Hải Băng!*”

Hải Băng vẫn chưa bình tĩnh lại sau mọi chuyện vừa xảy ra, lại thêm cái tên "hôn phu chết bầm" này đi theo làm phiền, thật sự bây giờ nó vẫn chưa có cách nào để kiềm chế cảm xúc của mình lại. Cố nén cơn giận, nó xoay người lại nhìn hắn.

Vừa rồi vị hôn thê của hắn thể hiện "tốt" như vậy, hắn không thể không cười hài lòng nói: “*Tôi vừa mới phát hiện ra cô là một đối tác tuyệt vời để phá bỏ cuộc hôn nhân này đấy!*”

Lừa giận đã lên tới đỉnh, Hải Băng lạnh nhạt trào phúng: “*Tôi đã tặng cho anh một món quà đặc biệt như vậy sao không ở trong đó mà thưởng thức đi, chạy ra đây làm gì!*”

“*Tôi tới là để tha cô đi đấy chứ.*” Nghĩ đến buổi gặp mặt vừa rồi, Hạo Quân lạnh giọng trả lời: “*Chỉ có cách này tôi mới có thể hủy hôn với cô một cách dễ dàng.*”

“*Vậy thì hãy làm thật tốt vào !*” Hải Băng xoay người mở cửa xe.

“*Cô biết người tôi đang yêu, Thẩm Tường Vy chứ?*” Hạo Quân đi lên trước, giữ cánh cửa xe lại: “*Cuộc hôn nhân này dù có phá được hay không. Tôi cũng không có ý định chia tay cô ấy đâu?*”

“*Không chia tay thì sao?*” Hải Băng quay đầu nhìn hắn nói: “*Anh tính làm gì?*”

Hắn nói nhanh hơn: “*Mặc dù cả hai chúng ta đều không thích và không hề muốn cuộc hôn nhân này nhưng mà, theo tôi thấy cô mới là người căm ghét nó nhất.*”

Thấy nó không lên tiếng, hắn đắc chí nói: “*Tôi là sợ cô quên mới nhắc cho cô nhớ. Giờ thì tôi đi đây.*”

Đã đạt tới mục đích chính, Hạo Quân xoay người định bỏ đi.

Nó nói, như không thèm để ý đến những lời vừa nãy của hắn: “*Tôi đâu có nói là tôi ghét cuộc hôn nhân này.*” Dứt lời, Băng đắc ý cười rộ lên.

“*Cái gì?*” Quân dừng bước, quay người lại nhìn nó khó hiểu.

“*Ở trong cái giới thượng lưu này...*” Nó cười hời hợt trước vẻ mặt khó tin của Hạo Quân: “*Việc đính hôn của chúng ta, anh không biết là có ý gì sao? Vậy mà vẫn đồng ý đến đây.*”

“*Vậy nên tôi mới hỏi cô rốt cuộc có ý gì*” Hắn mặt lạnh, mọi toan tính trong lòng như sụp đổ “*Nói rõ ràng hơn đi.*”

“*Dựa vào hôn nhân để tiến hành M&A, nói cách khác chính là thu mua và hợp nhất. 1/3 số cổ phần của JK trong tay anh cuối cùng sẽ thuộc về ai đây*” Hải Băng thoải mái nói. Thấy biểu hiện giật mình sững sờ của Hạo Quân, Hải Băng tiếp tục công kích: “*Cho nên nếu anh nghĩ chuyện tình cảm của anh với Thẩm Tường Vy có thể phá hủy cuộc hôn nhân này thì cứ thử xem, đừng để đến lúc ba anh thật sự ra tay, sẽ vất vả đấy.*”

Nó những lời này giống như sét đánh trúng vào Hạo Quân vậy.

“*Vậy, anh đi vui vẻ nhé.*” Nó cười đắc ý một tiếng, mở cửa xe, bước lên và phóng đi.

*) Trong lúc đó, tại học viện Newport.

Bảo Ngọc hậm hực đến phòng nhạc và gặp Thế Anh ở đó, và thế là bao nhiêu bức bối trong người Ngọc bèn trút giận lên Thế Anh: “*Cậu tắt ngay máy thể loại nhạc vớ vẩn đấy đi được không. Nhức đầu muốn chết*”

Thế Anh vênh mặt cãi lại: “*Sao, sao chứ? Đây là phòng tớ tớ muốn mở thế nào chẳng được. Muốn bị đuổi ra không?*”

Mặt Bảo Ngọc nhăn nhó: “*Ra cái con khỉ, tớ đang bức mình muốn chết đây.*”

“*Sao thế?*” Thế Anh hứng thú dò hỏi nhưng trong lòng thì đang thầm nghĩ 'chắc đi đường gặp cô nào xinh hơn nên bức bối chứ gì.'

“*Hoàng Hải Băng có là gì đâu, sao ai cũng lấy tớ ra so sánh với nó vậy. Thật bức bối.*” Bảo Ngọc uất ức nói

“*Chứ không phải cậu ghen tị à?*” Thế Anh chép miệng.

“*Này, im ngay, Hoàng Hải Băng là ai mà tớ phải ghen tị chứ?*” Ngọc đập mạnh vào vai Thế Anh.

“*Cậu có biết là cậu nói dối rất tệ không?*” Thế Anh vuốt cằm “*Nghĩ lại tôi nghĩ 2 người họ cũng phù hợp để làm bạn đó chứ, mặc dù đối lập nhưng lại cũng...*”

“BỐP!”

“Này, tớ không phải là bao cát cho cậu tập đấm bốc đâu nhé.” Thế Anh ôm vai thét lên.

“Cậu thử nói ra thêm một câu nữa xem, cậu chết với tôi đó” Bảo Ngọc vùng vằng: “Mà nghĩ cho cùng tôi cũng không hiểu Hải Băng sang Mỹ học sớm như vậy làm gì chứ.Sao không để tốt nghiệp cấp 3 rồi hãy đi.”

“Này không phải vì chuyện của mẹ cậu ấy với ba Thiên Minh thì Hải Băng cũng không bỏ đi như vậy đâu.Cậu không biết là Thiên Minh từng thích Hải Băng sao?” Thế Anh chép miệng: “Nhắc mới nhớ cậu ta về Việt Nam rồi đó.”

Bảo Ngọc ngỗ ngàng: “Cậu...cậu ta...về rồi sao?”

“Bingo” Thế Anh cười rũ rượi: “Cậu sắp được gặp đối thủ lớn nhất rồi. Haha, cuộc tranh đua giành danh hiệu nữ hoàng Newport sẽ trở nên thật căng thẳng đây.....”

“Cậu muốn nói là mình sẽ thua cuộc hả?” - Bảo Ngọc quay sang lườm.

Thế Anh cười trù: “Đùa thôi mà.”

"Khi nào cậu ta học trở lại?"

"Không biết" Thế Anh nhún vai, thực sự anh cũng không biết trả lời thế nào. "Nhưng trường mình sắp có bão rồi."

Còn tiếp....

*)Tại phòng làm việc của chủ tịch Trần.Sau khi trở về nhà từ buổi gặp gỡ,tâm tính Trần Hạo Niên tức chủ tịch Trần-ba hấn không được tốt nên gọi Hạo Quân vào phòng nói chuyện.

Vẫn như mọi lần, Trần Hạo Niên luôn nhìn con trai với vẻ hết sức bình thản, nhưng không ai biết trong lòng ông đang mưu tính những điều gì. Đương nhiên, ông cần xác nhận lại sự việc.

"Con chỉ cần học ở Newport cho đến khi đính hôn với Hải Băng ...sau đó hai đứa sẽ sang Mỹ du học! "

Quân cau mày, quay lại nhìn ông ấy với hai con mắt tròn xoe,chỉ lặng nhìn bố rồi thở dài thật dài: "Kết hôn và sau đó đi du học sao?" Hấn khẽ lắc đầu cười khẩy mà nước mắt như lăn dài trên má: "Hình như với ba vẫn luôn coi con là con rồi của mình thì phải? Chẳng phải ba cũng từng yêu mà bị ngăn cấm sao? Giờ ba lại đang làm những điều đó với con?"

"Ta làm thế là vì con,Hải Băng là một đứa con dâu có thể giúp con phát triển sự nghiệp..." Ông ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, cương quyết trong từng lời nói: "Hai đứa sẽ sang Mỹ cùng nhau và sẽ không có bất kỳ ai dám soi mói... chức chủ tịch cũng vì thế mà vững chắc hơn."

Nghe những điều đó, Hạo Quân bật cười, tiếng cười muốn xé toát cả những bức tường lạnh lùng vô cảm kia.Thấy hấn vẫn im lặng, Trần Hạo Niên cảm thấy bức bối. Ông hạ giọng quyền lực: "Thế nào!Con nghĩ sao?"

"Chẳng phải con đã nói rồi sao? Người con yêu là Thẩm Tương Vy không phải là Hoàng Hải Băng! Giết con đi và đừng bắt con phải làm những điều vô lý đó...đừng vì lòng tham của ba mà cầm những con dao vô hình đó đâm vào ngực con nữa..."

Rầm!!

Đền giờ thì Trần Hạo Niên không đủ bình tĩnh để ngồi yên nữa, ông đập mạnh bàn và đứng dậy.

"Ai cho con quyền quyết định? Cuộc đính ước này là trò đùa sao? Nói đi? Lí do là gì?"

"..." Quân chọn im lặng thay câu trả lời.

"Cho dù không có cuộc hôn nhân này thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đưa một con bé mồ côi về đây làm dâu.Nếu như ngay từ đầu con không yêu con bé đó. Tất cả những điều này sẽ không xảy ra? Tất cả là vì con thôi..."

Quân giờ không nói gì nữa , hấn vẫn cười vẫn cố gắng để chống chế tất cả những mảnh vụn trong lòng, ngay từ đầu cuộc sống này đã không phải là mong muốn của Quân, nếu không phải vì mẹ,cậu thà từ bỏ tất cả còn hơn, vì nếu không phải con của chủ tịch Trần, không đứng vào vị trí thừa kế tất cả những đau đớn này sẽ không đổ dồn lên đôi vai đó.

"Là bố đã đẩy con vào tình cảnh này thôi.." Giọng Quân thâm mặc.

"Không phải là do ta đẩy con?Là vì con không biết đặt ra giới hạn cho mình."

"Con không đính hôn hay du học gì nữa! Dù bố có ngăn cản thì con vẫn sẽ chọn Tương Vy..."

"Choang!"

Máu trong người ông ta như muốn sôi lên. Ông tiện tay vớ được ly thủy tinh trên bàn, thẳng tay ném vào... đầu Quân. Chiếc ly vỡ ra khi rơi xuống đất, để lại trên đầu Hạo Quân vết rách khá dài... Máu lập tức tủa ra, chảy xuống trán, xuống cằm, rớt tong tong xuống áo hắn.

"Mày nói cái gì hả" Mặt ông ta tím tái, giọng ông rít lên, Trần Hạo Niên đứng dậy vào đang tiến lại phía cậu, dáng vẻ vô cùng giận dữ: "Nói lại ta nghe xem?" Giọng ông ta sa sầm xuống. "Mày... rút cuộc đưa con gái đó đã cho mày ăn phải thứ gì mà đầu óc mày không được tỉnh táo vậy hả?" Thực sự thì ông ta không tin nổi thằng con trai chỉ biết phục tùng mình lại đi chống lại lời ông chỉ vì một đứa con gái không xứng đáng. Ông vẫn nghĩ chỉ là nhất thời Quân không được tỉnh táo. Nhưng dù sao thì ông vẫn không thể chấp nhận chuyện Quân dám nói không. "Được rồi! Được rồi! Là ta đã sai khi sắp xếp chuyện hôn sự này, đáng lẽ ra ta nên hỏi ý kiến con trước... Trước khi mọi chuyện quá rắc rối, ta nên chấm dứt tất cả!" Ông ta nhìn Quân. "Không thể vì một lí do nhỏ nhất mà quan hệ của cha con ta xấu đi, hay con thực sự có ý chống đối ta. Vì con bé đó phải không? Nếu vì con bé đó thì..." Ông ta quay lại nhìn sang tên thư ký đang đứng gần đó. "Đi tìm và đưa con bé đến đây!"

"Khoan đã!" Tiếng nói phát ra từ họng Quân gần như là gầm lên. Tên thư ký chưa kịp quay đi thì đã bắt gặp ánh mắt giận dữ sắc như dao của Quân. "Ba tính làm gì?" Hắn quay lại nhìn ông ta, đôi mắt nhìn thẳng trừng trừng chứ không có tình cúi xuống nữa.

"Nếu ta nói... ta định phá hủy cuộc đời đứa con gái đó thì sao?" Giọng ông ta đầy quyền lực nhưng vô cùng nguy hiểm. Ông đang muốn Hạo Quân nhớ ra rằng, với Quân, ông vừa là cha vừa là chủ.

Hắn vẫn biết để chống lại ba ruột của mình là một việc không dễ dàng nếu không muốn nói là ngu xuẩn. Cậu hạ giọng: "Vậy thì con sẽ đi theo cô ấy!"

Chát!

Một cái tát từ bàn tay thô bạo của ông ta làm Quân quay phắt.

"Rút cuộc mày định phá bỏ tương lai để theo cái con bé không có gì trong tay đấy sao?" Trần Hạo Niên bỗng gất lên.

"Con sẽ chịu trách nhiệm!"

"Chịu trách nhiệm thế nào?" Trần Hạo Niên bỗng gất lên. "Con nghĩ mình con nói chịu trách nhiệm thì sẽ không sao sao? Cuộc hôn nhân này có điều kiện, giờ con phá hỏng nó, không chỉ con mà ta cũng sẽ bị tổn thất nặng nề! Con đã nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng ấy chưa?" Trần Hạo Niên trở về bàn làm việc. "Có vẻ như lâu nay con đã được nuông chiều quá rồi. Được, nếu con muốn chịu trách nhiệm, thì trước tiên chịu trách nhiệm trước ta đi!" Ông lấy từ trên bàn, một cái gạt tàn thuốc và có vẻ như cái gạt này sẽ bay về phía Quân.

"Anh à! Hãy bình tĩnh!" Bà Esther từ ngoài cửa hốt hoảng chạy vào can ngăn: "Là lần đầu thằng bé phạm sai lầm, em hứa sẽ không để nó tái phạm lần hai, anh tha cho nó đi."

"Cả bà cũng không quản lí nổi nó, bà định đến nhận tội cùng sao?" Ông ta nheo mắt đầy nguy hiểm.

"Được... Vậy hãy để em chịu thay hình phạt !" Mẹ hắn nhảy lên đứng trước mặt Hạo Quân.

"Con là người có lỗi.. Con sẽ tự có trách nhiệm với việc mình làm!" Hạo Quân gạt người mẹ đang đứng trước mặt mình sang một bên, đứng đối diện gào lên với ông ta.

"Hạo Quân" Bà Esther lo lắng vô cùng.

Bà ấy nhìn sang con trai mình mà không khỏi đau xót, máu đầm đìa trên mặt và ướt đầm áo sơ-mi trắng của hắn.

"Sao rồi? Con đã tỉnh táo lại mà đưa ra quyết định chưa? Còn dám chống đối ta? Còn muốn bảo vệ con bé ấy?" Trần Hạo Niên lại nhìn hắn.

"Đương nhiên!"

"Hạo Quân!" Lần này đến lượt mẹ nó nổi nóng.

Ông ta bắt đầu muốn điên lên vì thằng nghịch tử! Ông tha nuôi một lũ không chung dòng máu nhưng trung thành còn hơn một thằng con chống lại mình. Ông tự dặn lòng phải bình tĩnh nhưng giờ ông không thể kìm nén thêm Tay của ông ta đang giơ lên và... hướng về phía Hạo Quân.

"Khoan đã, anh định đánh chết thằng bé đấy à? Nó là con trai của anh đấy." Mẹ nó giận dữ nhìn ông ta gào lên.

"Con trai! Bà có biết đứa con trai này đã làm điều gì không?"

"Em biết! Em cũng không mong điều này xảy ra. Nhưng chúng ta đâu thể ép nó phải yêu người mình không yêu!"

Mẹ hắn lớn tiếng chát vắn, bàn tay lơ lửng giữa không trung của ông ta dừng lại, cuối cùng ông bắt lực buông tay xuống.

"Vậy nên xin anh hãy thôi đi! Cho thằng bé thêm thời gian." Bà Esther nhìn sang Quân, thấy máu đầm đìa trên mặt và ướt đầm áo sơ-mi trắng của hắn. "Hạo Quân, ra ngoài thôi con." Bà Mai Chi tiến lại gần Quân rồi kéo đi.

Trần Hạo Niên không nói gì thêm, nhìn thẳng nghịch tử ra khỏi phòng mình, dĩ nhiên trong đầu ông đã có nhưng dự định tiếp theo. Lão Quân Gia tiến vào và bước lại trước bàn làm việc của ông chủ.

"Nó thay đổi quá nhiều. Là thay đổi đột ngột không ai hay, hay là... ông đã không báo hết tình hình cho ta?"

"Tôi xin lỗi!"

"Khá khen cho sự trung thành của ông" ông ta chột cười: "Nhưng người nên nhớ ông chủ thực sự của người là ai!"

"Tôi chỉ cho rằng, một cuộc hôn nhân sắp đặt vì lợi ích của cha mẹ, thường chỉ làm khổ con cái thôi, thưa ông chủ."

"Sẽ chẳng vấn đề gì nếu nó yêu một đứa xứng đáng với mình."

"Ông chủ đừng coi cậu ấy như một món hàng, dù sao cậu hai cũng là một con người có trái tim. Và trái tim người thì không thể là sắt đá."

"Ý người... nó đã thay đổi vì con bé ấy? Nó đã thật sự... yêu con bé rồi??"

Ông quân gia không biết nên trả lời thế nào vì không biết được ẩn ý trong câu hỏi của chủ nhân.

"Điều này thì... chỉ cậu chủ mới rõ thôi."

"Người lui đi!"

"Vâng!"

Lão Quân Gia ra ngoài... để lại Trần Hạo Niên với bao nỗi lo toan. Ông cảm thấy đã sai khi tự đưa rắc rối về nhà...có lẽ đã đến lúc phải cứng rắn hơn trong mọi chuyện.

*)Còn nó,sau khi lái xe đi dạo một vòng quanh thành phố,nó lái xe về nhà. Thật ra nó chẳng muốn quay lại cái căn biệt thự đó chút nào,như một nhà tù vậy. Mà nghĩ đi nghĩ lại nó vẫn không hiểu lý do vì sao mà mẹ nó lại bỏ ba ruột của nó để đi theo Hoàng Khải Kiệt. Ông ta thì có cái gì hơn ba nó chứ,tiền sao?

"Kít" tiếng bánh xe dừng lại, một căn biệt thự nguy nga tráng lệ, mang phong cách cổ Châu Âu hiện ra trước mắt nó. Bước vào trong,đẩy cánh cửa gỗ ra, một màu vàng ấm áp, nhưng sao nó lại cảm thấy lạnh lẽo như vậy. Ở đây chỉ là những bức tường vàng nhạt, những ánh đèn vàng thối, không khí nó lạnh lẽo, mang theo cô đơn và hiu quạnh. Phải chăng đây là không khí gia đình, cái thứ mà nó đã không nhận đc hơn 3 năm qua. Nhìn phía trước, ông ta đang ngồi đọc báo, mẹ nó thì đang ngồi kế bên ông, thường trà miệng cười nhẹ. Hình ảnh này cũng quen thuộc lắm, cũng là ba ruột nó ngồi đó đọc báo, mẹ nó đang cúi đầu nhìn vào màn hình laptop. Giữa hai người có cái gì đó lạnh lẽo, lạnh đến buốt lòng. Lòng nó đắng chát, nhìn thấy họ hạnh phúc như vậy nó lại nhìn thấy thân ảnh ba nó nước mắt giàn dụa ngồi trong phòng lúc xưa của hai người mà khóc.

"Tiểu thư đã về,ông chủ và phu nhân đang đợi ạ!" Ông quân gia thấy nó đang đứng thất thần ngoài cửa thì đến trước mặt nó cung kính và nói, nhờ đó mà hồn nó đã trở về với thân xác.

"Tôi biết rồi!" Nó lạnh nhạt hỏi lại, về mặt không kiên nhẫn

"Con lại đây, chúng ta cần nói chuyện!" Ba dượng nó cố nén giận nói.

Nó cũng chẳng cứng đầu làm gì, từ từ đi lại, ngồi cùng phía bên mẹ nó, lạnh nhạt nhìn mọi thứ.

"Ông có chuyện gì cần nói thì nói đi, tôi không có nhiều thời gian." Bỗng khẽ liếc đồng hồ hàng hiệu trên tay, về mặt không kiên nhẫn.

"Con nói thế là có ý gì, cả nhà ta ngồi đây này giờ là để đợi con về đấy!" Ông ta lớn tiếng nói, ra vẻ một vị trưởng bối mà nói với hậu bối, nhưng sau khi nói xong thì mới nhận ra mình vừa nói cái gì, khuôn mặt nháy mắt sụp xuống vì hối hận, vì ông ta chỉ là ba dượng của nó, hơn nữa quan hệ của cả hai lại không tốt nên ông cũng không dám lớn tiếng trách móc nó lần nào.

"Thì sao, tôi bắt ông ngồi đợi à?" Hải Băng nheo mắt nói.

Còn tiếp...

"..." Ông ra cứng họng không nói được gì nữa, đúng là này giờ hai ông bà ngồi chờ nó về, tính ra từ lúc kết thúc buổi gặp với nhà họ Trần đến giờ là ông đã ngồi chờ hơn 2 tiếng đồng hồ nên tâm tình có chút tức giận.

"Con làm gì đúng sao mà lớn giọng với người lớn như vậy hả?" Mẹ nó giải hòa.

"Có chuyện gì thì nói nhanh lên,tôi mệt rồi!" Nó nói mặt không kiên nhẫn.

"Ta biết rằng con đã rất sốc vì buổi gặp mặt với nhà họ Trần hôm nay?" Ông ta chậm rãi nói.

"Rồi sao?" Nó lạnh nhạt hỏi, nó thừa hiểu ngụ ý trong câu nói của ông: "Ông thấy ân hận à?"

"Hải Băng!" Mẹ nó nhẹ nhàng nhắc nhở rồi nói tiếp: "Cuộc hôn nhân này đã được quyết định rồi cho nên con đừng phí công để phá bỏ nó nữa."

"Ah!" Băng khinh khinh nói: "Kiểu như cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy ấy hả?"

"Chính là như thế!" Ông ta nhanh chóng phủ nhận: "Vì mẹ con đã đồng ý chuyện này đầu tiên nên con cũng nên làm theo."

"Thế người phải chấp nhận cuộc hôn nhân này là tôi đã đồng ý chưa?" Nó nhếch môi, hỏi.

"Ta làm việc này là vì con nên bắt buộc con phải nhận, dù có hơi thiệt thòi nhưng mà..." Ông ta tỏ ý vị thâm trường nói.

"Chứ không phải là dùng cuộc hôn nhân này để làm bàn đạp cho con trai ông sao?" Nó bật cười thành tiếng trước cái suy nghĩ vớ vẩn của ông ta

"Con nói cái gì vậy hả?" Ông ta tức giận nói.

"Ông biết rằng tôi về cái nhà này là vì mẹ của tôi nhưng mà... ông nghĩ ông có thể trở thành một người cha tốt sao?" Nó nhướn mày, hỏi

"Ta đã bỏ qua những tổn thất mà con đã gây ra cho Hoàng Gia ta." Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

"Vậy chắc Thiên Minh hạnh phúc lắm nhỉ?" Nó lạnh nhạt nói

"Con...!" Ông ta cứng họng

"Vì vậy đừng có mà nhắc đến với tôi việc đính hôn đó nữa, đó không phải việc của tôi. Nếu muốn cưới thì hai người tự đi mà làm!" Nó lạnh lùng nói rồi cầm lấy cái áo vắt trên thành ghế, quay người đi về phía cầu thang

"Hải Băng, con đứng lại đó?" Bà ta lo lắng nói với theo.

"Và..." Nó dừng bước, quay lại trào phúng nhìn mẹ mình "Nếu mẹ không muốn mất con gái thì tốt nhất mẹ nên suy nghĩ lại đi."

Bà ta đứng hình trước câu nói của nó.

"Con quá đáng lắm rồi đấy, cái gì mà mất con chứ!" Bà ta phẫn nộ gắt.

"Bây giờ nghĩ lại con lại thấy mẹ và ông ấy quả thực rất hợp nhau. Vậy lúc đầu sao không đến với nhau luôn đi?" Nó tiếp tục nói xoáy.

"Con..."

"Vậy nên nếu như hai người muốn trở thành thông gia với nhà họ Trần..." Nó lạnh nhạt nói rồi quay lưng đi, trước khi đi nó còn ném lại một câu: "thì ngay từ đầu nên sinh thêm một đứa nữa mới đúng chứ."

Sau khi rời khỏi phòng khách nó đi lên cầu thang để về phòng. Đến trước cửa phòng Băng đã thấy Thiên Minh đang đứng trước cửa, nó đã kịp hiểu vấn đề. Sự nóng giận nhất thời lại bùng lên.

Nó đi qua và không ngần ngại gạt Thiên Minh sang một bên: "Tránh ra!"

"Buổi gặp mặt hôm nay thành công chứ?"

"Thành thì sao không thành thì sao? Thật phiền phức" Nàng trừng mắt nhìn Thiên Minh một cái, đi lên trước, gạt đuối cậu sang một bên, mở cửa phòng ra.

Thiên Minh xoay người, giữ cánh cửa lại, giọng điệu có vẻ châm chọc: "Xem ra thành công cốc rồi! Cho nên mới phải cảm thấy phiền."

Hải Băng cảm giác mặt mình đang nóng lên, khó chịu nói: "Hình như anh rất có hứng thú với chuyện này thì phải! Sao nào? Vì Trần Hạo Quân sao?"

"Anh đây rất muốn thấy hai người thành một cặp đấy! Chỉ sợ em gái không đủ sức đấu với Thẩm Tường Vy! Là anh trai của em, anh cảm thấy lo lắng đấy!" Thiên Minh nói đầy ngụ ý.

"Anh không cần lo cho tôi đi vì cũng sắp đến lượt anh rồi đấy. Anh nghĩ ba anh sẽ không bán anh đi giống mẹ tôi sao?"

“Xem ra cô chưa hiểu hết về ba dượng của mình rồi! Nếu như gặp được Trần Hạo Quân, giúp anh gửi lời chào đến Em Rể”

Dứt lời, Thiên Minh nhướn mày, xoay người rời đi.

Hải Băng mang cảm xúc khó tả vào phòng.Nằm ngửa người trên giường và nhìn trần nhà đầy tâm trạng.

Rõ ràng là nó muốn mượn tay Hoàng Thiên Minh để phá hư chuyện đính hôn với Trần Hạo Quân, nhưng không có cách nào để nó có thể mở lời.

Cả nó, Thiên Minh hay Hạo Quân đều không ai mong muốn có cái lễ đính hôn này.Đối với Hải Băng, khi mẹ nó thông báo ly hôn với ba nó tái hôn với cha Thiên Minh để mở rộng việc kinh doanh, Băng đã hiểu tình yêu theo sự sắp xếp chẳng là gì trên đời.Cho nên dù có phải dùng cách gì,nó cũng phải hủy buổi đính hôn này đi.

Thức dậy sau khi ngủ thiếp đi, Hải Băng vội vàng trở lại phòng sắp xếp đồ đạc hành lý vừa được gửi về từ Mỹ. Lúc đầu nó chỉ đưa về hai cái vali thôi nhưng bây giờ có khi là về luôn cả phòng.

Nó vừa mới lấy ra hết đồ quần áo,túi xách, giày,...từ trong thùng giấy thì mẹ nó bước vào. Băng nhìn bà ta với bộ mặt thần nhiên. Mối quan hệ giữa hai mẹ con nó vốn không được tốt . Hải Băng vẫn rất lạnh nhạt với mẹ mình.

Bà Mai Chi thấy vậy liền nhíu mày nói: *“Con tính biến phòng mình thành bãi rác đấy à?”*

"Thành bãi rác thì sao?Mẹ tính vào dọn giúp con à?" Nó không nhìn bà ta lạnh nhạt nói.

"Mẹ vào đây không phải để cãi nhau đâu!" Bà Mai Chi cũng không tỏ ra tức giận với sự vô lễ của Hải Băng lúc trưa.Vì tức giận với nó thì chẳng khác gì 'nước đổ lá khoai.'

"Nhưng mà..." Lúc này nó mới để ý đến bộ đồ ngủ trên tay bà ta, tò mò hỏi *“Bộ đồ ngủ đó là sao?”*

“Đồ ngủ của Cấp 3 Newport.Từ ngày mai con sẽ đi học trở lại.” Bà Mai Chi trả lời,đặt bộ đồ ngủ lên giường rồi quay lại nhìn nó đầy kỳ vọng: *"Đến trường con nhất định phải làm thật tốt đấy.Chinh phục hoàn toàn."*

"Làm chị cả trong trường sao?" Nó tùy miệng nói.

"Chinh phục việc học tập." Bà Mai Chi nói lại nhưng trong đầu lại vừa loé lên một ý nghĩ khiến sắc mặt bà thay đổi. *"Hạo Quân lúc nào cũng đứng số 1 toàn trường.Mặc dù sau này nó sẽ là con rể của mẹ nhưng phải công nhận mẹ không thích việc này chút nào."*

"Không thích?" Nó nhìn mẹ mình cười mỉa mai: *"Có một người con rể hoàn hảo như vậy đáng lẽ mẹ phải tự hào mới đúng chứ.Không phải sao?"*

"Con thôi đi.Đừng có mà chọc tức mẹ" Bà Mai Chi nói,về mặt không kiên nhẫn: *"Con sẽ học cùng lớp với Hạo Quân và Thiên Minh,lo mà làm cho tốt đấy."*

Hải Băng thờ dãi rồi nhìn thẳng vào mẹ mình,nói *"Học chung lớp và sau đó là học chung bàn.Mẹ vẫn còn ý định đó sao?"*

“ Ý định...” Bà Mai Chi chưa kịp nói hết câu , Hải Băng đã bỏ đi. Ngay trước khi nó bước vào phòng tắm , bà ta sao giọng nói: *“Đừng cố gắng giấu dùm,không có ích gì đâu.”*

“Con không phải là con rể của mẹ." Nó quay lại, nhìn mẹ mình nói đầy giận dữ: *"Đừng bắt con phải hủy đi lòng tự trọng của mình một lần nữa chỉ để đem lợi ích và danh vọng cho mẹ."*

“Hoàng Hải Băng.”

Như cầm điện , nó phớt lờ tiếng gọi của mẹ mình . Bà Mai Chi thật sự tuyệt vọng khi đối mặt với đứa con gái duy nhất của bà.

“Ta không cần biết con muốn gì , lễ đính hôn của con vẫn sẽ được tổ chức vào đầu mùa đông này!” Bà nói với giọng kiên quyết rồi bỏ đi.

Bà ta vừa rời khỏi phòng,Hải Băng buồn bực giậm chân một phát thật mạnh *“Thật đáng ghét!”*

Hết Chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Comeback

P/S: Vì lâu rồi mới viết truyện trở lại nên có gì mọi người thông cảm. Đọc xong các bạn vui lòng để lại cmt để mình rút kinh nghiệm cho lần sau nhé.

Chương 8: Comeback (1)

Do vẫn chưa làm quen được với mùi giờ ở Việt Nam cộng thêm tối qua mãi suy nghĩ về vụ đính hôn với Hạo Quân nên "bình minh" của Hải Băng hôm nay lên khá muộn.

Sau khi làm vsen, mặc đồng phục và trang điểm xong xuôi, nó bước xuống nhà.

"*Chúc tiểu thư buổi sáng tốt lành*" Hai hàng người hầu đã xếp sẵn từ lúc nào đứng đợi sẵn cùng vị quản gia cung kính cúi gập người chào nó.

"*Mẹ tôi đâu?*" Hải Băng nhạt giọng hỏi.

"*Chủ tịch và phu nhân có hẹn với một đối tác quan trọng nên đã ra ngoài từ sớm. Phu nhân có dặn hôm nay tiểu thư phải đến trường.*" Vị quản gia vẫn nhất mực cung kính đứng cạnh Hải Băng trả lời cẩn thận từng câu từng chữ.

"*Khi tôi đã mặc đồng phục trên người ông không thấy câu sau là quá thừa thãi sao?*" Hải Băng khó chịu nói, đã không có hứng thú ăn uống gì rồi ông già này lại còn cứ lải nhải bên tai, cụt hết cả hứng. "*Phải rồi*" Vài giây sau đó, như nhớ ra điều gì, Hải Băng lại quay lại hỏi "*Ông anh rể của tôi đâu?*"

"*Dạ? Anh rể?*" Vị quản gia khá bất ngờ vì câu hỏi này của nó, nhưng ngay sau đó lại lấy lại bình tĩnh và trả lời: "*Thiếu gia đã đi học rồi ạ, vì biết tiểu thư tối qua phải suy nghĩ nhiều nên thiếu gia đi trước ạ.*"

"*Chỉ không phải vì xấu hổ sao?*" Băng cười nhạt một cái rồi cũng chẳng để ý gì thêm tiến ra phía cửa, xe đã được đợi sẵn ở đó để đưa nó đến trường.

*) Trường cấp 3 Newport tồn tại sự phân biệt giai cấp rất rõ rệt. Có 4 giai cấp cơ bản dễ nhận thấy nhất tại đây.

-Giai cấp thứ nhất: Nhóm thừa kế quyền kinh doanh. Nói trắng ra là con cái của gia đình nhà tài phiệt, sau này thừa kế sự nghiệp của gia đình.

-Giai cấp thứ hai: Nhóm thừa kế cổ phần. Tuy không phải là những người thừa kế quyền kinh doanh, nhưng lại được coi là cổ đông lớn.

-Giai cấp thứ ba: Nhóm thừa kế danh tiếng. Bộ trưởng, Nghị sỹ, Viện trưởng viện tư pháp, giám đốc của văn phòng luật hay đại loại như thế...những gia đình danh tiếng.

-Giai cấp thứ tư: Nhóm những người được xã hội quan tâm. Những học sinh được nhập học nhờ vào sự quan tâm của xã hội, những dân thường không đáng coi trọng.

Tất cả học sinh khi đến trường đều phải mặc đồng phục để thể hiện sự bình đẳng trong mọi giai cấp. Điểm nhấn trong bộ đồng phục này chính là logo ngôi trường Newport danh tiếng cùng chiếc cà vạt đậm chất hoàng tộc, toát lên vẻ "sang chảnh. Đồng phục của nam gồm chiếc áo vest đen và cà vạt nhuộm sắc vàng quý tộc. Hôm nay là ngày đầu tiên Hải Băng đi học ở Newport và trùng hợp thay, Tường Vy cũng trở lại trường vào ngày hôm nay. Mặc lên người bộ đồng phục sang chảnh, Tường Vy từ từ tiến vào cổng trường nơi mà có bao nhiêu rắc rối đang chờ Vy ở phía trước.

Sau khi đi qua cổng chính rồi tới đại sảnh, Tường Vy tiến về phía hành lang-nơi có tủ đựng đồ của học sinh. Đang đảo mắt để tìm tủ đựng đồ "một thời" của mình thì...

"*Cuối cùng thì cậu cũng chịu xuất hiện. Cậu về nước luôn sao?*" Nghe thấy giọng nói khá quen thuộc phát ra từ phía sau, Vy quay đầu lại-là Bảo Ngọc.

"*Không hẳn. Sau khi có bằng cấp 3 tớ sẽ đi tiếp*" Vy nhẹ nhàng đáp.

"*Cái gì?*" Bảo Ngọc hai mắt mở to vì khó tin: "*Nói đùa gì vậy, cậu làm sao có thể lấy bằng tốt nghiệp trước bọn tôi được cơ chứ?*"

Nhã Hương-bạn thân của Bảo Ngọc đi lên trước, hai tay vòng ngực, nhìn Vy với ánh mắt soi xét, hỏi: "*Cậu ta là ai vậy?*"

Bảo Ngọc vẫn không dám tin không chút biểu cảm trả lời: "*Học sinh lưu ban, không thể tin được.*"

Thế Anh đi ngang qua thấy Tường Vy liền vui mừng đứng lại chào hỏi: “*Thắm Tường Vy,sao cậu lại ở đây?*”

“*Học sinh lưu ban,vẫn không thể tin được.*” Bảo Ngọc vẫn câu nói đó, vẫn biểu cảm đó.

“*À!Vy là cậu vẫn sẽ học tiếp ở đây sao?*” Hoi ngạc nhiên nhưng Thế Anh vẫn hỏi tiếp.

“*À tôi...*” Tường Vy vẫn chưa kịp thốt lên thì đã bị những tiếng ồn xung quanh xen vào,không rõ là có chuyện gì.

“*Cái gì? Về nước rồi sao?*”

“*Cuối cùng cũng đã trở về!*”

“*Nghe nói là mới từ Mỹ trở về*”

“*Xem ra là thật rồi.*”

Trên hành lang bắt đầu nghe thấy những lời bàn tán ồn ào, tiếp theo đó tất cả học sinh đều đi về phía cửa,đổ dồn ra sân trường.

“*Chẳng lẽ...*” Nghĩ ngợi một lúc, Thế Anh nhìn về phía Bảo Ngọc và nói: “*Là cậu ta!*”

Như đã đoán được lý do của sự ồn ào,Bảo Ngọc chán nản đáp: “*Là vậy đấy.*”

“*Đến trường học rồi! Tớ đi gọi Hạo Quân!*” Vừa nói dứt lời,Thế Anh nhanh chóng chạy đi tìm Hạo Quân.

Vì Nhã Hương mới chuyển vào trường sau khi Tường Vy nghỉ học nên không biết mọi người đang nói về ai.Hương vừa đi theo vừa hỏi: “*Mọi người sao thế? Người đó là ai?*”

*)Lúc này,gữa sân trường,một đám đông học sinh đang đứng tụ tập lại với nhau để xem cái gì đó.Và trong đám đông đó,chính là Hoàng Hải Băng-nữ hoàng trong huyền thoại của học viện Newport.

Bảo Ngọc chen vào đám đông, nhìn Hải Băng khó chịu ra mặt.

“*Đã lâu không gặp!*” Hải Băng nhìn về phía Bảo Ngọc,vui vẻ chào hỏi.

Dứt lời, lại nhìn lướt một lượt xung quanh, quả thật 3 năm qua trên núi không có hổ nên nhiều thứ cần phải thu dọn quá ,giờ nó đã trở về, nên sắp xếp thứ bậc trở lại thôi.

“*Dạo này trường mình có vẻ xuống cấp quá nhỉ? Sao giai cấp thứ tư ở khắp nơi vậy?*” Hải Băng nhìn Bảo Ngọc,vui vẻ nói.

“*Thật không làm cho người ta thất vọng, chính là cái giọng điệu này đây.*” Bảo Ngọc trừng mắt nói, đâu biết rằng mình đã bị nó chọc tức.

Từ trên sân thượng,có một người con gái xinh đẹp đang nhìn xuống, khi biết tâm điểm của sự chú ý hôm nay là gì,đôi môi cô gái nhếch lên tạo thành một đường cong quyến rũ. “*Lucifel xuất hiện trong ngôi trường của các Satan.Thủ vị rồi đây.*”

Lúc này, ở phía dưới,Trần Hạo Quân với vẻ mặt bất cần đang đi tới với ánh mắt nghìn viên đạn nhìn về phía Hải Băng.Đám đông dần tản ra hai bên để mở đường cho hắn bước vào .

Hắn rất nhanh đi vào và đứng vào vị trí trung tâm,đứng đối diện với nó, hai mắt nhìn nhau choé lửa thù.

“*Lại gặp nhau rồi.*” Hải Băng vui vẻ nói

“*Chào mừng cậu.*” Hạo Quân băng lãnh trả lời.

Hải Băng nói đầy khiêu khích: “*Thả lỏng đi, tôi sẽ không hạ cậu ngay lập tức đâu.*”

“*Chào hỏi là được rồi, sẽ làm bọn họ sợ đó.*” Hạo Quân bật cười.

Không khí yên lặng lại bao trùm một lần nữa. Trong yên lặng vẫn có thể nghe thấy đặc mùi thuốc súng, chiến tranh hết sức căng thẳng đang diễn ra.

Đột nhiên,có một người xông vào,là Thắm Tường Vy.

Khi thấy Tường Vy,ánh mắt của Hạo Quân chuyển từ căm phẫn sang dịu dàng, hắn nhìn Tường Vy đầy chăm chú.

"*Thú vị rồi đây*!" Hải Băng trong lòng cười lạnh.

Nó nhìn "tình địch" của mình, trong lòng thoải mái nói: "*Đây là món quà nhập học của cậu sao, vì sợ tôi chán à?*"

Khẽ liếc mắt nhìn Hải Băng một cái, Quân lại nhìn Tường Vy hỏi, cả trường này ai mà không biết Hạo Quân và Tường Vy đang yêu nhau: "*Sao em không nói là hôm nay sẽ tới trường.*"

"*À...em...*" Tường Vy bối rối, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào khi mà Hoàng Hải Băng đang nhìn Vy như muốn ăn tươi nuốt sống cô ra.

"*Đi thôi!*" Thấy tình thế không ổn, Trà My-người bạn thân của Tường Vy nhanh chóng bước ra, nắm tay bạn mình lôi đi.

"*Cậu xem, mới đó mà đã thú vị rồi!*" Hải Băng thờ dãi một hơi rồi nhìn Hạo Quân nói tiếp: "*Mới đến trường mà đã như vậy, những ngày tiếp theo tôi nên như thế nào đây.*"

"*Nếu lo lắng về chuyện này thì cứ nghĩ đến chuyện chuyển trường đi. Tôi có thể giúp cậu, vì mẹ tôi là hiệu trưởng ở đây mà.*" Hấn trả lời

Hải Băng một mặt gật đầu một mặt hưng phấn nói: "*Ồ! Ra là mẹ cậu đủ sức đuổi tôi ra khỏi đây?*"

"*Mới ngày đầu tiên như vậy có hơi quá rồi không. Vì lâu rồi mới tới đây nên tôi có một chút hưng phấn. Vậy sau này gặp nhau thường xuyên đi, Hôn Phu!*" Thấy Hạo Quân mặt đã biến sắc, nó nói tiếp.

Sau khi ghi bàn bằng hai từ "Hôn Phu", Hải Băng rồi đi trước sự e sợ của tất cả học sinh. Thế Anh nhanh chóng đuổi theo nó: "*Hải Băng à, cùng đi đi!*"

*) Nhờ được Thế Anh chỉ dẫn nên Băng đã tìm được phòng của hiệu trưởng "Cốc, cốc" nó lịch sự gõ cửa.

"*Mời vào*" Từ trong phòng phát ra một nói có phần sắc bén, uy nghiêm.

Hải Băng vẫn bình thản mở cửa mà bước vào. Nhìn thấy hiệu trưởng-đồng thời là mẹ chồng tương lai của mình-Hải Băng vẫn giữ được biểu tình lạnh nhạt trên khuôn mặt. Nó khẽ cúi đầu vài độ, cất giọng nhàn nhạt chào.

"*À! Hóa ra là Hải Băng?*" Bà Esther có vẻ vui mừng "*Mau ngồi đi rồi mẹ con ta từ từ nói chuyện*"

Hải Băng vẫn đứng nguyên vị trí tiếp tục lên tiếng: "*Đây là trường học.*" Giọng nói của Hải Băng tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng sắc bén, hàm nghĩa rõ ràng "*cho nên tôi hy vọng rằng cô sẽ giữ đúng khoảng cách giữa một hiệu trưởng và một người học trò. Được không ạ?*"

Bà ta khẽ bật cười mắt chăm chú nhìn cô gái lạnh băng nhưng cực kỳ ngạo mạn kia. Đã vậy thì bà ta cũng chẳng đóng kịch làm gì nữa, nói thật thì nếu nó không phải là người mà chồng bà ta nhắm tới cho Hạo Quân thì bà đã xé xác nó ra từ lâu rồi.

"*Thôi được. Ta đã hoàn thành thủ tục chuyển trường cho con rồi. Hãy đến đây học thật nghiêm túc, nếu con dám gây hỗn loạn trong trường ta sẽ không niệm tình mà bỏ qua đâu.*"

"*Vâng!*" Nó miễn cưỡng gật đầu, trong lòng thì thầm nghĩ "không bỏ qua thì bà cũng có làm được gì đâu."

"*Con biết chuyện Hạo Quân đã có người yêu chứ?*" Bà ta gắng hỏi.

"*Biết!*" Nó gật đầu cho qua.

"*Con không thấy khó chịu sao, khi mà vị hôn phu của mình lại có tình cảm với người con gái khác?*" Mắt Esther Ng vẫn nhìn dán vào từng nét mặt, từng ánh nhìn của Hải Băng, tất cả không chút thay đổi.

"*Tại sao phải khó chịu chứ, khi mà con và cậu ta phải đính hôn mà không có tình cảm với nhau. Sau này con cũng có thể làm vậy nếu muốn, không phải sao?*" Hải Băng cười nhạt trả lời, xem ra những người muốn phá bỏ cuộc đính ước này không ít.

"*Vậy sao?*" Một chút ngạc nhiên, Esther nghiêng hơi nhíu mày. Qua buổi gặp mặt hôm qua bà đã nhìn thấy được sự khéo léo trong cách nói chuyện của nó, bây giờ trực tiếp nói chuyện thế này mới thấy thật đáng gờm: "*Giới trẻ bây giờ thật thẳng thắn, tuần sau trên báo đài sẽ đưa tin về chuyện đính hôn của hai đứa, con nên chuẩn bị tinh thần đi.*"

Băng nhìn xoáy vào Esther ng băng đôi mắt sắc lạnh hơn.....rồi từ từ quay đi. Bà ta khẽ mỉm cười "*Chào mừng con, con dâu.*"

Băng khựng lại. Không sững sốt, không giận dữ, về mặt vẫn bình thản. Rồi nó bước tiếp...giữ vẻ mặt như ban đầu bước vào.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mở Đầu Cho Một Chuỗi Bi Kịch (2)

Hải Băng và Hạo Quân lên sân thượng nói chuyện với nhau. Thật ra là vì không muốn để người khác biết chuyện nó với hân sắp đính hôn, cẩn thận vẫn là an toàn nhất.

“Hân là anh vẫn chưa nói cho Thẩm Tường Vy biết chuyện chúng ta sắp đính hôn nhỉ, nếu không sao vẫn ngồi ăn kem tình cảm với nhau như thế?” Nó vừa đi vừa trào phúng nói.

Hạo Quân không quan tâm đến sự chế nhạo của nó, thuận miệng nói: *“Có đính hôn với cô hay không mọi chuyện cũng không khác được đâu.”*

Câu trả lời của hân khiến nó khá là bất ngờ, khẽ nhún mày nó dừng lại hỏi: *“Anh cũng biết hôm nay Thẩm Tường Vy chuyển về đây đúng không?”*

“Cũng không thể nói là không biết, nhưng tôi không nghĩ là hôm nay.”

“Ý tôi nói là có phải ý kiến của anh không kìa. Một học sinh đã nghỉ học được đặc cách trở lại đây học cho đến khi tốt nghiệp. Đó lại còn là học sinh thuộc nhóm 4 nữa, có thể sao?” Hải Băng ngờ vực hỏi.

“Từ khi nào ý kiến của chúng ta trở nên quan trọng trong gia đình vậy? Đến việc đính hôn cũng đâu phải ý định của tôi. Việc Thẩm Tường Vy chuyển về trường và tôi, chẳng liên quan gì đến nhau cả”

Câu trả lời của hân như đổ thẳng cho nó một chậu nước lạnh vào mặt, trong lòng nó thấy khó chịu khôn nguôi, nhưng vẫn phải cố nén giận mà hỏi tiếp: *“Thôi bỏ đi, anh nghe chuyện rồi chứ. Ngày mai phải về quê nội anh đây?”*

“Biết!”

“Biết! Thế là xong?” Thấy cái thái độ chẳng quan tâm của hân khiến nó mệt mỏi và tức giận vô cùng, Băng tức giận hỏi: *“Anh không nghĩ cách giải quyết mà chỉ chờ đến lễ đính hôn thôi sao?”*

“Vì nếu như sau này không muốn kết hôn với cô thì chúng ta phải đính hôn trước mới được.” Hạo Quân thản nhiên đáp, rồi lái sang chuyện khác mặc cảm giác khó chịu của nó: *“Lúc này ở trong lớp, tại sao cô lại giúp cô ấy?”*

“Giúp?” Nó có hơi ngạc nhiên, lúc đầu không hiểu lắm nhưng giờ thì hiểu rồi, *“A!”* một tiếng rồi nhanh chóng trả lời *“Nếu anh nghĩ đó là giúp đỡ thì cứ nghĩ như vậy đi. Với tôi, nếu như lúc đó công bố danh phận của Thẩm Tường Vy ra thì sau này làm sao tôi có thể bắt nạt cô ta được chứ?”* Hải Băng cười lạnh.

“Giờ thì tôi thấy cô và Hoàng Thiên Minh, hai người thật sự rất hợp làm anh em đấy!”

Câu trả lời đầy vẻ coi thường của hân khiến nó á khẩu không nói tiếp được. Nói rồi Hạo Quân xoay người bước đi, để lại nó thất thần đứng nguyên tại chỗ.

“Xem ra sister của anh đã bị đá rồi.” Nghe thấy giọng nói khá quen thuộc, Hải Băng quay đầu lại nhìn, Thiên Minh đang tiến về phía nó. Sáng giờ nó còn tự hỏi là ông anh kè của mình biến đi đâu, ra là ở đây.

“Anh có vẻ thích nghe lời người khác khác nói chuyện nhỉ?” Nó khó chịu chất vấn.

“Phải nói là anh đây luôn vô ý nghe được người khác nói chuyện chứ.” Thiên Minh nhún vai nói.

Đang khó chịu trong người, Hải Băng dừng dừng nổi giận *“Anh đang chọc tức tôi đấy à?”*

“Anh thì không nghĩ đây là lúc nên cãi nhau như thế này đâu? Vì brother cũng không thích làm anh rể của Trần Hạo Quân chút nào cho nên hai chúng ta hợp tác đi! Cậu ta với Thẩm Tường Vy yêu nhau như vậy, sister nghĩ mình sẽ có cửa chen vào sao?” Cuối cùng Minh cũng có một câu chế giễu trong đó.

Thật ra Thiên Minh cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Hải Băng và Hạo Quân đi chung với nhau cậu rất khó chịu. Nhất là khi thấy thái độ lạnh nhạt của Quân với Băng, cậu càng muốn phá bỏ cuộc đính ước này giúp nó, một phần vì chính Minh cũng không muốn làm thông gia với nhà hân.

“Hợp tác!” Hải Băng không tức giận, không khó chịu nhưng những lời nói đó của Thiên Minh khiến nó có một suy nghĩ khác, Băng nhìn Thiên Minh, hỏi: *“Anh có kế hoạch gì sao?”*

“Sister không cần biết.” Thiên Minh vờ phớt lờ câu hỏi của nó, phát tay nói tiếp: *“Không phải chính chúng ta cũng cần hợp tác sao? Cuộc đính ước này với Hạo Quân mà nói, chẳng khác gì thử thách chuyện tình cảm với Thẩm Tường Vy cả.”*

Sợ nó chán chừ rồi vì sự sĩ diện của bản thân mà từ chối, Thiên Minh trào phúng nói tiếp: *“Trừ khi chính sister cũng thích Hạo Quân rồi nếu không*

sẽ chẳng có hợp tác gì hết,phải không?"

Thiên Minh cũng không biết liệu mình có quá vội vã khi đề nghị cùng hợp tác với nó vì nói trắng ra Hạo Quân và Hải Băng có đến với nhau thật hay không cậu cậu bị ảnh hưởng gì. Hơn nữa dù có đến với nhau thật thì cũng đâu thể có được hạnh phúc khi mà cả hai có quá nhiều lý do để không thể yêu nhau. Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện "em kế" của mình phải sống vất vả với "kẻ thù" là máu trong người Minh lại sôi lên, và lại muốn động thủ đánh người.

Nhưng Hải Băng cũng rất thông minh, sớm biết được ý đồ của anh trai mình nên nổi giận dưng dưng đáp: *"Anh không cần lo cho tôi, thái độ của Hạo Quân với tôi anh cũng thấy rồi đấy. Không có anh tôi vẫn sẽ hủy cuộc đính ước này."*

Trước đây,khi ba Thiên Minh và mẹ nó quyết định đi thêm bước nữa, cả hai đã cùng hợp tác để phá bỏ nhưng thất bại. Nhưng lần này thì khác,vì ít ra cả Hải Băng và Hạo Quân đều không muốn có cuộc hôn nhân này.Hải Băng vừa nói xong thì điện thoại rung lên, lấy điện thoại ra nhìn xem ai gọi, lòng này nó khẽ nhăn vì nhìn thấy dãy số trên màn hình.

"Ai vậy?" Thiên Minh lơ lửng hỏi

"Trần Hạo Niên!" Nó lạnh nhạt trả lời.

"Không nghe máy à?" Jun cảm thấy khó hiểu.

"Alo!" Nó lạnh lùng bắt máy

"Cháu còn nhớ ta chứ,Hải Băng?" Đầu dây bên kia chủ tịch Trần nhẹ nhàng hỏi.

*) Thiên Minh dựa lưng vào lan can trên tầng 5, không hiểu sao Minh lại có cảm giác trái tim của cậu vừa nhảy lên rất khó chịu, không hiểu là vì sao.

"Minh bị làm sao vậy?" Cậu khó hiểu suy nghĩ.

Lúc này, Minh chợt nhìn thấy Tường Vy đang đi tới.Cậu nhanh chóng chia chân, đang đi vội nên Vy theo đà ngã xuống nhưng rất may Thiên Minh đã nhanh chóng một tay đỡ Vy lại, cười hỏi: *"Không sao chứ?"*

Tường Vy bất ngờ nói: *"Là cậu ngáng chân tôi."*

"Không ngáng chân sao giữ cậu lại được." Thiên Minh cười đều.

"Cậu thật kỳ lạ!"

Thiên Minh buông tay ra rồi hỏi: *"Chỉ có kỳ lạ thôi sao? Không phải sợ à?"*

"Tại sao tôi phải sợ?" Vy khó hiểu

"Bởi vì từ giờ tôi sẽ luôn ngáng chân cậu." Thiên Minh sắc mặt đầy nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói.

Tường Vy trong lòng sợ hãi phát run lên.Và đương nhiên Thiên Minh nhìn ra điều đó.Không để cho Vy kịp nói gì,Minh vỗ tay nói tiếp: *"Trở lại vấn đề chính. Lần này hãy trả lời tôi đi. Cô và Trần Hạo Quân định thế nào?"*

"Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?" Nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, Tường Vy nói: *"Đâu có liên quan gì đến cậu đâu? "*

"A, xem ra tôi đã quên mất điều này, từ hôm nay trở đi,hãy tránh xa Hạo Quân ra."

"Hà?" Tường Vy nghi hoặc nhìn Thiên Minh,trong lòng tự hỏi tên này bị sao vậy.

"Nói một cách khác đây là một lời cảnh cáo có giới hạn. Nghe thì cũng nghe rồi vậy nên trả lời tôi đi! Cậu và Trần Hạo Quân định đi tôi đi."

*)Bây giờ bên trong thư phòng nhà họ Trần-một căn phòng được thiết kế đầy sang trọng và đầy đủ tiện nghi. Bàn làm việc được thiết kế trang nhã đầy tinh tế.Phía sau nó là kệ sách nơi để các tài liệu cần thiết được sắp xếp theo trình tự.Và cả bộ sưu tập đồ cổ có giá trị liên thành và các loại trà thượng đỉnh đắt nhất trên thế giới.Hệ thống lọc không khí và đèn chiếu sang thông minh.Có thể nói đây quả là một văn phòng thượng đẳng của giới thượng lưu. Trên ghế sofa,dáng vẻ một người đàn ông trung niên với bộ đồ vest cao cấp cùng dáng vẻ tạo nhã đang ngồi pha trà.

"Đây là trà Đại Long Bào có xuất xứ từ Trung Quốc cháu dùng thử xem."

Trà Đại Long Bào là loại trà trên đỉnh núi Vũ Di tỉnh Phúc Kiến Trung Quốc ,là cực phẩm hiếm có một trong những loại trà thượng hạng đắt nhất trên thế giới,có thể thấy người sở hữu nó thật không đơn giản.

"Chắc hôm nay bác không đơn thuần mời cháu đến uống trà." Nó nói giọng lạnh lùng ánh mắt đầy nghi hoặc.

"Cũng không có gì quan trọng,chỉ là qua cuộc gặp mặt lần trước ta rất ấn tượng sự thông minh sắc xảo của cháu." Người đàn ông trước mặt vẫn điềm đạm trả lời thản nhiên trong lòng nó,về mặt bình thân thường thức tách trà nóng trong tay.Nó cười lạnh *"Nói gì thì nói cháu cũng là vạ bới còn ta là bậc tiền bối một chút quan tâm này của ta không khiến cháu để tâm chứ?"*

"Xem em ra bác vẫn muốn cháu kết hôn với Hạo Quân." Nó không muốn vòng vo thêm nữa đã đến lúc vào thẳng vấn đề.

"Tất nhiên,ta thấy hai đứa rất hợp nhau,không phải sao." Ánh mắt lão đầy toan tính nhưng vẫn tỏ ra điềm đạm.

"Quả nhiên...bác suy nghĩ đơn giản hơn mẹ cháu nhiều..." Nó mỉm cười đầy mỉa mai "Bác tức giận, thậm chí khó chịu vì những lời nói và trí thông minh của cháu nhưng vẫn muốn cháu thành đôi với con trai mình."

"Ý cháu là..." Lão khó hiểu nhìn nó.

"Có phải vì bác sợ một ngày nào đó mẹ cháu cùng cha dượng sẽ cướp lấy Quốc Tế RS từ tay bác cho nên muốn giữ cháu làm con tin." Nó nói giọng mỉa mai ánh mắt đầy khinh miệt nhìn vào người đối diện thể hiện sự căm phẫn.

"Sợ? tại sao ta phải sợ chứ?" Trước lời khiêu khích đầy khinh miệt ct.Trần vẫn rất điềm đạm nở nụ cười gian tà,trong ánh mắt ẩn chứa một âm mưu đáng sợ.

Một khi hôn ước này thành công, dựa vào số cổ phần thừa kế của Hải Băng ở JK và số cổ phiếu từ RS, Băng sẽ trở thành đại cổ đông lớn và đó là bước đệm đầu để RS thu tóm hai công ty đưa RS trở thành con rồng kinh tế trong khu vực Châu Á và thậm chí ra thế giới.

"Thương trường như chiến trường, kẻ mạnh muốn chiến thắng thì chắc chắn phải có kẻ yếu hy sinh." Lão ta vẫn rất bình tĩnh đầu lại lời khiêu khích từ nó.

"Dùng hạnh phúc con trai mình như một cuộc giao dịch bác không thấy mình quá nhu nhược sao,thật hạ lưu để hèn." Thái độ của nó tỏ rõ sự xem thường và bức bối.Không khí càng trở nên căng thẳng và nóng dần lên và tưởng chừng có thể đột cháy mọi thứ xung quanh.

"Cháu nói ta nhu nhược, hạ lưu." Trong đáy mắt lão tỏ rõ sự kinh ngạc,chỉ một giây sau liền bình tâm ôn nhu trả lời nó. "Đây giống như một trò chơi vậy,nên đừng từ bỏ thủ đoạn nào để có được phần thắng." Giọng nói vẻ đắc ý trong lòng đã sớm có dự tính về mặt đây đặc ý.

"VẬY!" Hải Băng quay lại vấn đề chính "Cuối cùng là bác muốn cháu phải làm gì?"

"Ta phải là người hỏi cháu câu này mới phải?" Ct.Trần cười gian: "Phải làm gì để cháu không hủy hôn với Hạo Quân?"

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Về Quê

Hôm nay Hải Băng phải về quê nội của Hạo Quân để ra mắt hai ông bà bên ấy, nhưng nói thật nó chẳng muốn đi chút nào,một phần vì Băng không biết Hạo Quân có chịu đến đón không nữa.

Nó từ từ bước xuống cầu thang, phía sau là hai người hầu với 2 vali quần áo. (Về quê có 2 ngày mà những hai vali)

Băng vừa bước xuống đã thấy bà Mai Chi và Hạo Quân đang ngồi nói chuyện với nhau. Khẽ mỉm môi, không chế chút cảm xúc, vốn là một cô gái đầy kiêu ngạo nó không thể để người ta thấy được sự vui mừng của nó được.

Hải Băng quay ra phía sau nói với người giúp việc: "Đem hành lý của tôi cho vào xe của anh ta đi."

"Vâng! Tiểu thư." Khẽ gật đầu, hai người giúp việc đưa hai vali ra ngoài, cô quản gia cũng đi theo để sắp xếp.Nghe tiếng bước chân,Hạo Quân và bà Mai Chi quay đầu nhìn lại.

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen xoăn nhẹ buộc gọn ra sau để lộ khuôn mặt ngọc ngà xinh đẹp,chiếc cổ dài và đôi bờ vai trắng nõn tuyệt đẹp.Phía dưới để lộ đôi chân trắng thon gọn quyến rũ về đẹp không chút phong trần này thật khiến lòng người xốn xáo đối lập với vẻ đẹp mê hoặc vẫn giữ nguyên ánh mắt lạnh lùng.

"Con xuống muộn quá!" Bà Mai Chi thấy nó xuống liền rõ tiếng trách móc "Ai lại để cho vị hôn phu của mình chờ như vậy chứ."

"Không sao đâu cô ạ,tại cháu đến sớm quá thôi." Hạo Quân liền nhanh chóng tiếp lời ứng cứu.

Thấy hấn có vẻ ngoan ngoãn,bà ta vui vẻ mà nói: "Cháu không cần nể bác mà bao che cho nó như vậy,sau này cưới nhau về sẽ khổ đấy."

Hải Băng cười lạnh: *"Thật đúng là gia đình hòa thuận mà!"*

"Con đừng cứng đầu nữa." Bà ta liếc nó một cái rồi đe dọa: *"Đáng lẽ con phải thấy biết ơn khi vị hôn phu đích thân đến đón như thế này chứ."*

Biết ơn-hai chữ này thoáng qua tai nó thật vô vị,biết ơn vì chuyện hôn sự như món quà trao đổi hay vì sự giả tạo của hai bên.

Thấy thái độ này thật khiến bà ta bận lòng khó chịu nhưng trước mặt con rể tương lai không thể la mắng nó,bà ta đành nén sự tức giận vào trong lòng rồi vẫn rất điềm nở không chút sợ hãi.

"Hải Băng vốn rất thẳng thắn cho nên nếu nó có nói gì quá đáng thì mong cháu bỏ qua và..." bà Mai Chi dặn dò Hạo Quân như một sự giao phó khiến nó đầy khó chịu.

"Xin lỗi mẹ vì sự thẳng thắn của con khiến mẹ khó xử." nó liếc xéo nhìn Hạo Quân âm thầm nghĩ rằng nó không thích người khác giúp đỡ với hắn thì càng không.

"Con..."

Lúc này, cô quản gia đi vào và nói: *"Mọi thứ đã chuẩn bị xong thưa phu nhân."*

"Cũng không còn sớm nữa cháu xin phép đi trước."

"Được rồi hai đứa đi kẻo trễ" bà ta hiểu ý nên thuận theo Quân,dù gì tranh luận cũng không phải cách hay.Hạo Quân về mặt vẫn điềm tĩnh xoay bước đi phía sau.

"Bọn con đi trước." Nó trước sau vẫn lạnh lùng như vậy, quay sang bà Mai Chi cúi người coi như chào cho có lệ rồi bước đi *"Đi thôi!"*

Hạo Quân cũng cúi chào bà ta rồi theo nó ra xe.Suốt chặng đường chẳng ai nói với ai câu nào.Không khí trong xe ngột ngạt đến khó thở

Xe dừng lại ở ngôi nhà to nhất trong làng, từ trong nhà hai ông bà đã có tuổi vội vàng đi ra đón. Thấy đứa cháu trai lâu lắm mới về nhà một lần, bà hân vui lắm, hết nắm tay lại ôm ấp. Bà còn gọi hắn là cún con khiến nó đứng một bên không nhìn được mà bật cười khúc khích, thấy nó cười mặt hắn cũng xấu hổ mà đỏ hết lên. Ông hân nhìn biểu hiện của hai đứa mà lấy làm hài lòng, hai ông bà mỗi người một tay kéo tụi nó vào nhà. Vì bọn nó là hôn phu - thê của nhau nên sắp xếp chung một phòng cho tiện nâng cao tình cảm.

Trong lúc đó ở trường, trong phòng giải trí của trường Newport. Bảo Ngọc vút phịch chiếc túi xuống bàn rồi buông người xuống ghế. Cô đưa tay chống cằm nhìn ra cửa về đây suy nghĩ, Thế Anh thấy lạ liền hỏi: *"Lại sao thế,ai ức hiếp cậu à?"*

"Cậu nghĩ có người có thể bắt nạt được tôi sao?" Bảo Ngọc gờn nắm đấm dọa nạt Thế Anh làm anh chàng co dúm người dơ tay ra che người

"Đùa thôi mà!" Thế Anh nhăn nhó rồi chột đời đề tài. *"Thế cuối cùng là có chuyện gì?"*

"Cậu thử nghĩ xem..." Ngọc khoanh tay trước ngực, cô nàng nheo mắt về đang suy nghĩ *"... có khi nào Hạo Quân bắt cả hai tay không?"*

"Cái gì cơ..." Thế Anh gần như nhảy bật khỏi ghế *"Ai bắt...bắt ai...khi nào. ở đâu..."*

"Cậu thôi đi..." nhìn cái vẻ táy máy của Thế Anh,Bảo Ngọc rất khó chịu *"Sáng tay lúc đi qua nhà Thiên Minh, tớ thấy Hạo Quân chờ Hải Băng đi ra từ trong nhà.Trước khi đến đây tớ cũng đã điều tra rồi,hôm nay hai người đó đều nghỉ học."*

"Hạo Quân chờ Hải Băng ra khỏi nhà nhưng không phải tới trường. Vậy là tới đâu." Thế Anh gần như hoảng hốt.

"Chịu..." Bảo Ngọc lắc đầu. *"Mà cậu nghĩ xem, quan hệ của Hải Băng vs Hạo Quân cũng đâu có tốt.Với cả Thiên Minh cũng vậy.Nếu như không phải bắt cả hai tay thì là gì chứ?"*

Bọn họ không biết rằng, bên ngoài cánh cửa kia là một dáng người mảnh mai của Thẩm Tường Vy, khuôn mặt cô ta vì những lời vừa rồi mà tràn đầy vẻ suy tư.

Còn bọn nó, sau khi ăn bữa cơm trưa hán đưa nó đi giới thiệu với họ hàng của mình. Tuy nhiên, Hải Băng có vẻ không mấy hào hứng vì không mấy ai thích nó từ lần gặp đầu tiên.

Sau một buổi chiều lang thang khắp nơi cùng bữa tối và những món ăn đồng quê vô cùng mới lạ hai đứa nó cùng nhau lên phòng. Nó nhìn quanh phòng một lần rồi nhũn mày, căn phòng này cái gì cũng có nhưng giường lại chỉ có một nhưng không sao vẫn còn chiếc sofa kia mà.

Hạo Quân từ phòng tắm bước ra nhưng không thấy nó trong phòng. Xuống nhà tìm thì thấy nó đang ngồi hóng mát trước hiên nhà.

"Sao cô không lên ngủ đi?" Hạo Quân ngồi xuống liền hỏi.

"Nói ngắn gọn thì..." Vừa ngồi xuống nó đã châm chọc hán "anh không thấy chúng ta rất mực cười sao? Trong khi lúc nào cũng tỏ vẻ không quan tâm tới lễ đính hôn vậy mà hôm nay lại đưa tôi về đây..."

"Tôi xin lỗi."

"Cũng đâu phải chuyện gì đáng xin lỗi."

"Câu này là tôi nói trước."

"Nói trước!" Hải Băng ngạc nhiên "Anh lại sắp làm sai chuyện gì à?" Hơi mất kiên nhẫn nó chéo tay lại hỏi tiếp: "Nói thử xem, đó là gì?"

"Hiện tại tôi chưa nói được nhưng hôm nay tôi chỉ nhắc trước để cô chuẩn bị tâm lý thôi. Những gì cần nói tôi đã nói rồi, tôi lên phòng trước đây."

Nghe Hạo Quân nói như vậy, Băng không khỏi bất an trong lòng. Chợt... Hạo Quân dừng chân... Đằng sau, Băng đang cười... và một giọt nước mắt chảy dài xuống má. "Cô có muốn tôi ngồi đây đây thêm một lúc không?" Rồi không để nó trả lời, Quân lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh nó.

"Lý do cô sang Mỹ là gì vậy?" Quân tò mò hỏi, không hiểu sao hán lại thấy tò mò về quá khứ của nó như thế này.

"Chạy trốn..." Hải Băng ngược mặt lên nhìn màn trời đen mờ ảo.

"Chạy trốn điều gì cơ?" Hạo Quân hơi sững lại vì những câu trả lời gọn ghẽ của Hải Băng.

"Cuộc sống..." Hải Băng từ từ ngược đôi mắt trong veo đọng đầy nhìn lên ánh trăng dịu dàng.

"Vi Thiên Minh và người cha mới..." Giọng hán cũng đượm buồn theo, giờ thì Quân đã tìm ra một điểm chung giữa nó và hán. Ít ra Hạo Quân cũng chưa từng phải đón nhận một người xa lạ làm họ hàng đến mức phải chạy trốn như nó.

Hải Băng quay đầu nhìn Quân, không hề ngạc nhiên. Cái nhìn ấy vẫn bình thản vậy, nhưng vẻ như muốn hỏi 1 điều "Nếu thật sự chúng ta phải đính hôn cậu định sẽ làm thế nào?" Hai mắt nó đã đỏ ửng lên, như sắp khóc.

"Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Cô không cần lo, tôi sẽ là người bạn tốt của cô nếu..." Hán cười nhẹ trấn an nó.

"Anh cũng giống bọn họ, thật tàn nhẫn." Nghe hán nói vậy nó bỗng bật ra tiếng nức nở "Khi tôi cần anh quan tâm sao anh lại lạnh nhạt với tôi hả? Gia đình-tương lai-sự kiêu hãnh của tôi đều đã bị mất cả rồi, giờ đến chút lòng tự trọng cuối cùng của tôi anh cũng muốn lấy sao?"

Quân chợt khựng lại, cơ mặt như giãn ra. Đôi mắt ấy đang nhìn cậu, cái nhìn như đang rên rỉ, cái nhìn cho Quân biết rằng, tất cả những gì cậu nói, đều đã làm ai đó tổn thương! "Đừng tỏ ra mình là người lớn nữa, bây giờ mới đúng là cô." Những câu cuối cùng của nó hán chẳng biết nên làm gì, nhưng thấy Băng khóc thương tâm vậy thì không nỡ đẩy nó ra. "Nhắm mắt lại đi, sau đó tự cảm nhận về mọi điều xung quanh mình. Đừng nghĩ về ba mẹ mà hãy nghĩ về chính mình... Ngày trước tôi thường làm thế khi cảm thấy chán nản."

Hải Băng nhìn sâu vào mắt Hạo Quân, đôi mắt âm áp và trĩu mến khó tả, thật khó trả lời. Quân định dùng tay giúp Băng nhưng nó nhanh chóng gạt tay

hắn ra rồi đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn hắn như thể kẻ thù. "Bạn. Anh đừng nghĩ đến điều đó. Nếu anh dám lấy đi chút lòng tự trọng cuối cùng của tôi... Tôi sẽ không bao giờ để anh yên đâu."

"Nhưng mà..."

"Câm miệng!" Nó quát lớn, Quân hơi sững lại, cơ mặt giãn ra. Hắn đang nghĩ hoặc hi vọng rằng mình vừa nghe nhầm. Ánh mắt Băng nhìn cậu như giận dữ. Băng từ từ lùi ra như để cách xa anh thêm.

Băng rồi ánh nhìn khỏi Quân và... chân bước hướng ra cổng, nó lướt qua Quân trong tích tắc. Bất giác, tay cậu vươn ra nắm lấy tay Băng, nó khựng lại. "Cô định đi đâu?"

Băng hơi quay đầu, đôi mắt nhìn Quân, ánh nhìn băng lãnh. "Lời xin lỗi ban nãy của anh, tôi không chấp nhận. Hôm nay tôi sẽ ngủ ở ngoài, đừng theo tôi." Băng giật mạnh tay ra khỏi tay Quân, dẫn xuống 1 cầu trước khi bước đi... Và nhỏ bước thật nhanh.

Băng bước ra khỏi cổng nhà họ Trần. Có gì trong nhỏ hơi nhói lên... nhưng chỉ 1 giây, tất cả đã trở về là mặt băng lạnh lẽo... Băng guồng chân chạy thật nhanh... ra khỏi đây.

Quân vẫn không rời mắt khỏi Băng, cứ nhìn theo cho đến khi khuất bóng.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Làm Lạnh Rồi Lại Gây Hấn

Sau một đêm đầy khó khăn vì không ngủ được, Hải Băng ngồi dưới sảnh nhà nghỉ để chờ taxi, chuẩn bị quay về thành phố. Cả đêm qua nó không ngủ được nên hai mắt thâm hệt cả lên, sáng nay Băng đã phải mất nửa tiếng đồng hồ chỉ để trang điểm cho đôi mắt của mình thôi đấy.

Tay nó vẫn cầm điện thoại thật chặt, mặc dù rất giận nhưng không hiểu sao Băng vẫn hy vọng Hạo Quân sẽ gọi điện cho nó... dù chỉ một lần.

"Thưa cô. Taxi đã tới rồi ạ."

Hải Băng chán nản đứng dậy cùng anh chàng nhân viên nhà nghỉ đi ra ngoài.

Hai mắt nó trông rỗng, hai chân vô thức đi về phía trước như một con robot.

"Minh lại sao nữa vậy? Tại sao ngay lúc này mình lại không muốn phá bỏ đính ước với hắn ta... thật là..." Hải Băng thầm trách.

Đột nhiên nó lại nghĩ đến Thiên Minh, nhưng gì anh ta nói rất đúng, Trần Hạo Quân và Thẩm Tường Vy yêu nhau đến như vậy, có cố nó cũng không chen chân vào được. Muốn hủy bỏ đính ước này ít nhất cũng mất vài tháng, nhưng chỉ mấy ngày nữa là báo chí truyền thông sẽ đăng tin. Nếu như vậy thì lòng tự trọng và điều tiếng của Băng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Đột nhiên, ở phía đối diện với Hải Băng có một chàng trai rất đẹp trai, cao ráo mặc vest đen đi tới và bước qua khiến nó giật mình.

Hải Băng xoay người, kinh ngạc nói: "Anh Khải Hoàng!"

"Hải Băng, tại sao em lại ở đây?" Người kia cũng ngạc nhiên không kém.

"Em có việc nên phải về đây." Hải Băng nói tiếp "Còn anh thì sao?"

Người kia cười nói: "Anh về lấy hành lý. Có tý việc ấy mà."

Nhìn dáng người cao vóc, âu phục thẳng lý nhưng mắt lại có vết thâm quầng màu xanh vì thức khuya vì công việc khiến nó cực kỳ đau nhói.

Giới thiệu một chút về Khải Hoàng -anh trai của Khải Kiệt (từng xuất hiện ở chương 1).26 tuổi, cao 1m83, là việt kiều sống từ nhỏ ở Mỹ giờ về Việt Nam công tác.Là người thừa kế của tập đoàn môi giới đất đai RL rất có tiếng ở Mỹ.Tính cách rất vui vẻ, hoà đồng,quan tâm tới người khác nhưng rất nghiêm túc trong công việc.

Hải Băng quen với Khải Hoàng qua Khải Kiệt. Trong lòng nó chỉ coi Hoàng như một người anh trai thật sự,một người anh trai hoàn hảo mà Băng có thể tâm sự mọi phiền não trong lòng.

Khải Hoàng cũng rất quý Hải Băng và đối xử tốt với nó hơn cả với Khải Kiệt nữa. (Thiên vị thì có.)

Bình thường trong những chuyến đi như thế này,có mơ cũng đừng nghĩ đến sẽ nhìn thấy nụ cười của anh nhưng hôm nay gặp nó bất ngờ như thế này,tâm trạng của Hoàng rất vui: *“Đã lâu không gặp, em vẫn ngoan như vậy nhỉ, dạo này vẫn khỏe chứ?”*

Hải Băng từ khi về nước ngày nào cũng mặt lạnh như băng bây giờ thì mặt rạng rỡ thấy rõ, nó cười đáp lại : *“Em vẫn bình thường.”* rồi quan tâm hỏi: *“Anh về công tác sao?”*

Nhắc tới công việc, nụ cười của Khải Hoàng dần dập tắt: *“Có thể nói là phải, cũng có thể nói là không phải, em thì sao,du lịch à?”*

Nó cũng trả lời đầy khó khăn: *“Em cũng có thể nói là phải, cũng có thể nói là không phải,kiểu đó đấy.”* Ngay sau đó nó hỏi sang chuyện khác: *“Bây giờ anh có định đi đâu không ạ.”*

“Anh đang định về Hà Nội ngay bây giờ.Sao thế?”

Khó khăn lắm hai anh em mới có thể gặp lại nhau, lại là ở chính quê hương của mình chứ không phải ở Mỹ, đương nhiên là nó không thể để kết thúc như vậy được. Hơn nữa bây giờ một mình về thành phố cũng không phải chuyện tốt.

Một chút ngượng ngùng,nó đề nghị: *“Nếu không gặp anh có thể ngồi nói chuyện với em một chút được không?”*

Khải Hoàng cẩn thận nói *“Em có chuyện gì buồn sao?”*

“Không phải,dù gì hai anh em mình lâu rồi mới gặp nhau mà!” Nó lắc đầu.

“Được,nếu em muốn.”

Hai anh em đi vào một nhà hàng nhỏ gần đó.Sau khi gọi cho nó một tách trà và một cốc cafe cho anh Hoàng, Băng quan tâm hỏi: *"Anh về Việt Nam khi nào vậy?"*

Cẩn thận quan sát xung quanh, Khải Hoàng trả lời *"Một tuần rồi.Anh bỏ nhà đi."*

"Gì chứ?" Hải Băng khá bất ngờ về câu hỏi đó *"Anh đã 26 tuổi rồi đấy, có phải là trong độ tuổi nông nổi nữa đâu mà bỏ nhà đi."*

"Anh chính là đang trong độ tuổi nông nổi đấy." Khải Hoàng lại nở nụ cười chói lóa,không hiểu sao anh lại có thể tâm sự hết với nó như thế này,là do thiện cảm chăng: *"Cái đó không phải do tuổi tác mà là do hoàn cảnh tạo nên."*

"Thật đúng là,..." Băng lắc đầu ngao ngán,bất ngờ hình ảnh của cậu bạn chí cốt hiện lên trong đầu nó *"Khải Kiệt thì sao ạ, cậu ta vẫn khỏe chứ. Từ khi về nước đến giờ em cứ bận suốt nên chẳng khi nào gọi điện hỏi thăm được."*

"Nó sẽ sớm về Việt Nam thôi,em đừng lo." Anh vui vẻ trả lời.

"Về Việt Nam,tại sao? Vì em à?" Băng ngờ vực hỏi.

"Không,vì anh." Hoàng lắc đầu rồi bật cười.

"Vì anh." Hải Băng hơi ngạc nhiên

"Ba mẹ anh muốn anh cưới vợ." Anh cười nửa miệng,tỏ vẻ khá chán nản.

"Nên anh mới bỏ nhà đi chứ gì?" Băng bịu môi, vẫn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì to tát,bất chợt trong lòng nó lại hiện lên một ý nghĩ, liền hỏi: "À,ngoài em ra có ai biết chuyện anh ở đây chưa?"

"Không có,vô tình em lại là người đầu tiên đấy.Sao thế?" Hoàng ngờ vực hỏi.

"Thế thì anh phải hối lộ và đối xử với em thật tốt đi."

"Tại sao." Khải Hoàng bật cười

"Anh không sợ em báo cho người nhà anh biết sao? Dù rằng thế nào cũng bị bắt lại,nhưng vấn đề sớm hay muộn thì chỉ từ một cú điện thoại của em thôi sao?" Nó dơ điện thoại của mình lên đe dọa.

"Thật là..." Khải e ngại nhìn sắc mặt của Băng. Nó vẫn lạnh lùng bình thản liếc nhẹ ly cafe đen còn vương khói. Khải đoán chắc là sẽ có chuyện xảy ra và rồi... "Còn em thì sao,cho anh biết lý do được rồi chứ."

"Cũng giống như anh thôi." Nó bình thản khuấy cốc cafe "Nhưng em không phải chạy trốn cũng chẳng có ai bắt em cả."

"Tự chui vào bấy sao." Không khó để anh có đáp án.

"Vâng!" Nó chỉ mỉm cười và trả lời một cách ngắn gọn.Thật sự cái mà Hải Băng muốn nói đến chính là nỗi buồn nhưng nỗi buồn đó là gì chính Băng cũng không biết thì làm sao có thể nói ra được.

Không gian đang yên lặng thì tiếng chuông điện thoại của Khải Hoàng vang lên phá tan sự yên lặng đó.

"Anh ra ngoài nghe điện thoại một chút." Hoàng hơi cúi người rồi lặng lẽ ra ngoài nghe điện thoại,

Vừa lúc này,cô nhân viên của quán đưa menu ra.Lúc này gặp Khải Hoàng trong bộ dạng như vậy,chắc hẳn là anh vẫn chưa ăn sáng.Nghĩ vậy Băng quyết định chọn một ít điểm tâm nhẹ coi như là mời anh ấy ăn sáng.

Đang phân vân không biết chọn món nào thì "Reeng...reeng...reeng" tiếng điện thoại của Hải Băng reo lên,là của Hạo Quân.Không hiểu làm sao nhưng khi thấy màn hình điện thoại hiện lên tên hắn nó lại cảm thấy run hơn bình thường,như có một làn gió thổi bay bao buồn bực trong nó vậy. Nhưng vốn là một cô gái kiêu ngạo, nó cầm điện thoại lên,bật máy rồi dùng giọng điệu giận dỗi nói: "Chuyện gì?"

"Cô đang ở đâu?"

Nó vẫn tỏ ra kiêu ngạo che dấu đi niềm vui bên trong,Băng lạnh giọng nói: "Nói thẳng vào vấn đề đi?"

“Tôi đoán là giờ này cô đã khó chịu đến nỗi thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về thành phố rồi đúng không?”

“Làm sao đây, tôi đã về tới nhà rồi.”

“Vậy sao?” Hạo Quân bất ngờ đi ra và ngồi xuống chiếc bàn gần đó rồi nhìn nó lớn tiếng nói “*Vậy cô nhanh quay lại đây đi!*”

Hải Băng theo tiếng nhìn lại, Hạo Quân ăn mặc rất bảnh bao và ngồi ở chiếc bàn gần đó. Băng mím môi, cố gắng không chế sự bất ngờ bên trong tránh làm lộ sự kiêu ngạo của nó.

Nó quay lại nhìn cô nhân viên rồi nói: “*Tôi không gọi nữa. Mang vào đi.*”

“*Tiểu thư không dùng bữa sáng nữa à?*”

“*Tôi không nghĩ là mình sẽ nuốt nổi thêm một thứ gì nữa vào lúc này.*” Hải Băng trả lời cô nhân viên nhưng ánh mắt lại nhìn Hạo Quân mà nói.

“*Vâng.*”

Hải Băng vẫn nhìn hần chăm chú, nhưng cho dù như vậy nó cũng không thể bỏ qua cho hần dễ dàng được. Vì Quân cũng là một trong những hàng vạn hàng nghìn nỗi đau trong lòng nó...

Lúc này, điện thoại Hải Băng lại vang lên một lần nữa. Là Thiên Minh.

Khẽ nhú mảy nó quay lên nhìn Hạo Quân nói “*Chờ một chút.*” rồi mới nghe máy “*Chuyện gì?*”

“*Cô và Hạo Quân đang ở cùng nhau chứ?*”

Hải Băng cười lạnh: “*Sao bữa này anh lại tò mò về chuyện riêng của tôi vậy?*” Rồi một mặt trả lời, một mặt nhìn về phía Hạo Quân, trong ánh mắt hiện lên sự vui mừng thấy rõ: “*Tôi cup máy đây!*”

“*Nghe xong câu này rồi hãy cúp máy. Tôi đang chuẩn bị bắt đầu rồi cho nên thả hần ta ra đi.*”

Hoi nghĩ ngợi, Băng hạ máy xuống hướng Hạo Quân nói: “*Anh đi ra lấy xe đi. Tôi phải chào người ta một tiếng đã.*”

Nghĩ rằng mình nên tránh mặt, Hạo Quân nhanh chóng đứng dậy và đi ra cửa. Hần vừa đi khỏi là nó lập tức trở lại nghe máy, giọng nghiêm trọng thấy rõ “*Những lời vừa nãy là sao hả?*”

“*Nghe cô bảo muốn huỷ bỏ đính ước này mà suốt ngày hết đi ra mắt ông bà lại đến hẹn hò như vậy tôi phải ra tay thôi.*” Ở bên kia Thiên Minh không khỏi bật cười.

"Tôi hỏi anh tính làm gì?" Nó lạnh giọng nói.

"Tôi chỉ nói một lần nên cô nghe cho kỹ đây.Lập tức trở về thành phố rồi thả Hạo Quân đi.cup"

Tắt máy cái rúp, Thiên Minh trong lòng không tránh khỏi buồn bực: "Thật sự là... đang ở bên nhau sao."

Minh buồn bực vò rối tóc mình, trong lòng nghĩ ngợi làm như thế nào để cho mình cùng cô em kế có quan hệ tốt hơn, đầu thế lúc nào cứ gặp mặt hay gọi điện đều cãi nhau nhem nhem như vậy được.

Ngồi trên xe máy, đột nhiên theo phản xạ, một kế hoạch hiện lên trong tâm trí Minh "Không sai, chính là như vậy."

Vốn là một bad boy nổi tiếng không hơn không kém nên kế hoạch này càng làm cho Thiên Minh tự hào hơn.Khởi động xe moto của mình,Thiên Minh hướng trường học thẳng tiến.

Còn Hải Băng,trong lòng thì không khỏi bất an.Hoàng Thiên Minh tên đó lại tính làm gì vậy.

Khi Khải Hoàng quay trở lại thì thấy Hải Băng đã chuyển vị trí ngồi sang một cái bàn khác, đôi chân mi nhưu chặt như suy tư điều gì đó.

"Em sao vậy?" Khải Hoàng vỗ nhẹ vào vai làm nó giật mình. Đôi mắt to tròn trong vắt lên ngược nhìn Khải Hoàng rồi quay trở lại nét mặt ban đầu. Hải Băng tự nhủ. Không sao cả, chắc anh ta cũng chẳng thể làm gì được đâu.

"Em không sao, anh định đi à ?"

"Ừ, anh phải đi xử lý chút công việc. Có cần anh đưa em về không?" Khải Hoàng đề nghị.

"Không cần đâu. Anh cứ đi làm việc của mình đi. Em có thể tự về được!"

Khải Hoàng nhìn lại Hải Băng một lần từ trên xuống dưới rồi mới yên tâm tạm biệt nó ra về. Hải Băng nhìn theo bóng dáng anh, tay cầm lên chiếc áo khoác trên ghế rồi tiến về phía cửa.

Cánh cửa mở ra, con gió nhẹ thổi qua phả vào gương mặt tỉnh xảo nhưng có phần sang chảnh của nó.Đôi mắt khẽ đảo xung quanh rồi chợt dừng lại bên chiếc xe Audi đen yên tĩnh nằm bên vệ đường. Hải Băng một mỗi bước tới, bàn tay khẽ kéo tay nắm cửa xe nhưng là... Khóa rồi?

Băng ngạc nhiên cúi người nhìn vào chiếc xe, bên trong không có ai cả. Thật kì lạ, tên này lại muốn làm gì với nó nữa đây !

Hải Băng còn đang suy nghĩ đứng thẳng dậy thì một gương mặt đáng ghét chợt xuất hiện trên ô cửa kính đen nhẵn của xe ô tô làm nó giật bắn người quay lưng lại.

Trong khoảng thời gian tích tắc, dưới không gian nhỏ hẹp giữa hai người, bờ vai nhỏ nhắn mảnh khảnh của Băng va chạm mạnh vào lồng ngực anh làm cho cơ thể Hải Băng mất đà ngã về phía sau. May mắn thay, có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nâng lên vòng eo nhỏ nhắn. Nhiệt lượng ấm áp từ vòng tay hần làm Hải Băng bừng mở đôi mắt, bốn mắt cứ như vậy lảng lảng nhìn nhau, bất giác trong tim như có điều gì đó sắp phá kén chui ra...

Đôi bàn tay rắn chắc của Hạo Quân ôm trọn vẹn lấy thân hình mảnh mai của Hải Băng.

"Không sao chứ?"

Hải Băng đứng thẳng người dậy, né thâm trầm, tĩnh lặng che lấp đi sự bối rối cùng rung động không nên có trong ánh mắt.Mặt nó đang dần đỏ lên, bối rối mở miệng.

"Tôi không sao! Nhưng tay anh..." Nó đưa nhìn ly nước trên tay Hạo Quân,vừa là để đánh lừa cảm xúc của cả hai.

"Là trà gừng...cô uống đi? Giải rượu rất tốt đấy." Như nhớ ra điều gì đó, Quân đưa ra cho nó một ly trà gừng còn rất nóng.

"Giải rượu..." hơi nhíu mày,Băng giật mình vì lời nói của Quân.Bây giờ thì nó đã nhớ ra tại sao sáng nay nó đã ở nhà nghỉ,dù không nhiều.

Hải Băng chỉ nhớ rằng,lúc nó chạy ra khỏi nhà Hạo Quân như một cái xác không hồn, đi thất thần trên đường.

Hải Băng vẫn đi mãi mà không biết nên đi về đâu, không biết đâu là điểm cuối, đâu là nơi bắt đầu,gióng như một đứa bé bị lạc phương hướng, không tìm được đường về nhà.

Lúc này, nó chú ý thấy bên đường có một quán rượu, nghĩ một chút rồi Băng tiến vào.

Bây giờ là gần 10h tối, trong quán rượu hơi ít người, toàn là đàn ông ngồi chung với nhau cùng uống rượu.

Nó không đếm xỉa đến những người khác, đi vào tìm lấy một chỗ ngồi vắng vẻ ngồi xuống.

Gọi cho mình vài chai rượu, Băng buồn bực rót cho mình một ly rượu, uống một hơi hết sạch, trong cổ họng nóng hừng hực, sắc đến khó chịu, trong lòng có loại phiền não không nói nên lời, không có cách nào nói ra, chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Trong quán rượu vắng dần, nhưng vẫn cứ ồn ào mãi.

Hạo Quân không biết từ đâu xuất hiện, vừa bước vào quán, một mùi rượu nồng nặc tràn vào mũi Quân khiến hắn suýt say. Cố gắng thở thật ít, Quân tiến vào. Đảo mắt nhìn, neho mắt lại một chút, hắn nhận ra Hải Băng đang ngồi ở một góc của quán. Nó đang ngồi ôm chai rượu và uống một cách vô tội vạ. Vậy là Quân đoán đúng, nó sẽ chọn rượu để giải sầu. Thế là hắn tiến lại gần nó và ngồi xuống, nhẹ nhàng nói:

"Cô uống nhiều rồi đấy!"

Băng hơi khựng lại, rồi quay lên nhìn. Một gương mặt quen thuộc nhưng cực kỳ đáng ghét đang ngồi đối diện với nó, là Hạo Quân.

"oh, đến rồi sao..." Hải Băng chột nghiêng mặt, bật cười ngậy ngó nhìn Hạo Quân. Nhìn thấy nó uống một ly lại một ly, mày cũng không nhui, không biết sao trong lòng lại loé lên những cảm xúc khác thường.

Nhìn chai rượu gần cạnh, Hạo Quân giữ tay nó lại: *"Đừng uống nữa, cô uống nhiều rồi."*

Nó say khướt liếc mắt nhìn, sau đó hất tay hắn ra, khề nhếch môi cười nhạt: *"Đừng có quản tôi?"*

Hạo Quân trầm tư, hắn lấy tư cách gì quản nó được chứ? Quân hắn là phải ghét Băng đến tận xương tủy, mà nó cũng có yêu quý gì hắn đâu, hai người bọn họ chán ghét lẫn nhau, rồi lại không thể không dây dưa với nhau...

"Đừng uống nữa" Hạo Quân nhanh tay đoạt lấy chai rượu trong tay nó lạnh mặt chuyển ly rượu sang nơi khác.

"Anh nghĩ tôi tồi tệ lắm đúng không. Cũng đúng thôi, một đứa con gái lúc nào cũng cố làm khó người mình yêu đương nhiên là tồi tệ rồi nhưng mà,...." Hải Băng lớn tiếng chỉ trích, có lẽ chỉ khi nó uống say khuôn mặt mới đầy vẻ trẻ con như thế này, khác hẳn với gương mặt luôn cau có ngày thường. Nó quay đầu nhìn hắn, một mặt lên án, *"Anh nghĩ tôi sung sướng lắm sao, tôi phải hy sinh hạnh phúc của mình để bảo vệ người yêu của chồng sắp cưới... chịu bị dày vò, nhục mạ và phải chịu sự khinh bỉ từ anh."*

Hải Băng trừng mắt nhìn Quân, lắc lắc đầu, tiếp tục lên án hắn: *"Anh biết lý do tôi cố gắng bảo vệ cho Thẩm Tường Vy trước những âm mưu của ba anh không? Vì tôi biết...tôi là người thứ 3. Vì tôi hiểu rõ tâm trạng của anh khi phải lấy một người anh không yêu, cũng giống như tôi phải nhận một người không thân thiết làm anh trai. Tôi đã nghĩ mình có thể làm được...nhưng tại sao, anh lại làm mọi chuyện thành ra như thế này..."*

Chuyện sau đó Băng cũng không nhớ nữa. Khi nó tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, chóng mặt, thân thể có chút không thoải mái, tóm lại rất là khó chịu.

Mở mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc, phát hiện mình đang nằm ở trên giường trong một nhà nghỉ, nhất thời kinh ngạc ngồi bật dậy, trong đầu nó trống rỗng, ghép từng mảnh vụn trong trí nhớ lại.

Băng chỉ nhớ được có thể, sau đó chuyện gì xảy ra nó không còn nhớ, loáng thoáng trong đó có cảnh mắng chửi người gì đó nhưng vẫn không nhớ nổi.

"Hôm qua, là anh đưa tôi về đây sao?" Nó ngượng ngùng hỏi, trong lòng thì như muốn đập thối.

"Ừ!"

Băng nghi hoặc hỏi: *"Tại sao không đưa tôi về nhà mà lại là đưa tôi đến đây?"*

Về vấn đề này, Hạo Quân thấy hơi khó nói nên chỉ đáp ngắn gọn: *"Để ông bà tôi thấy được bộ dạng đó của cô cũng đâu phải tốt đẹp gì. Vào xe đi, tôi chở cô về nhà"*

Băng xoay người ngồi vào trong xe. Không gian yên ắng như tạo ra sự khác biệt đối với sự cố ban nãy.

Ngồi trong chiếc Audi của hắn không khí trong xe hôm nay ngọt ngào hơn bình thường, cả hai vẫn im thinh thích từ hôm qua cho tới nay...

"Chuyện tôi qua..." do dự mãi, nó mới lấy được can đảm lên tiếng trước phá vỡ không khí.

"Yên tâm đi, ông bà tôi không nói gì đâu." Giờ thì hắn mới chịu mở miệng nói như nhẹ hẳn người...

"Tôi chưa bao giờ lo lắng về chuyện đó..."

Nó nhìn ra phía cửa sổ rồi khẽ thở dài. Hấn vẫn nhìn xa xăm ngoài cửa sổ không nói lời nào với nó...

Thực ra lúc đầu khi Hải Băng bỏ ra ngoài, dù rằng không muốn đuổi theo, nhưng trong lòng Hạo Quân lại cảm thấy lên chút buồn bã và áy náy.

Mặc dù Quân không thích Hải Băng, nhưng nói sao đi nữa nó cũng là vị hôn thê của hấn, thấy nó đau lòng như vậy, hấn cũng có chút áy náy. Hơn nữa, Hải Băng mà có mệnh hệ gì, bà Mai Chi sẽ tha cho cậu chắc.

Lúc đầu Quân cũng không biết phải đi đâu, nhưng nghĩ thường thì những người đang buồn như nó thường hay uống rượu giải sầu, mà ở cái làng này cũng chỉ có cái quán này là Hải Băng có thể bước vào nhất và Quân đã đứng.

Sau khi Băng gục xuống vì say rượu, Quân cởi áo khoác và đắp lên người nó rồi loạng choạng cổng cô gái đang say túy lúy đưa về nhà.

Im lặng...

Chỉ còn lại tiếng mưa rơi...

Giữa màn đêm, chỉ còn mấy bóng đèn đường lấm chấm như những hạt đậu chứng kiến cảnh người con trai mảnh khảnh cồng trên lưng một cô gái bước chậm chậm trên con đường vắng ngắt. Ánh đèn kéo dài bóng hai người trên nền đất.

Hạo Quân cồng nó, chậm rãi bước đi trên nền đất ướt. Băng thật sự rất nhẹ, cồng ở trên lưng mà không thấy nặng là mấy. Nghĩ tới ba năm nó đã phải nếm trải không biết bao nhiêu là khổ khi một mình ở Mỹ. Hạo Quân không nên được con đau nhói trong lòng, vừa là thần phục nghị lực vừa là có chút đồng cảm với nỗi đau của nó.

Cho nên bây giờ nó có hận hấn, chán ghét hấn, hấn đều hiểu được.

Sau khi tới nhà nghỉ, Quân đặt phòng, đưa nó lên rồi nhẹ nhàng đặt nó lên giường, thật cẩn thận giúp Băng cởi áo khoác, chỉnh điều hoà cho ấm áp, dịch chân. Và Quân, định đứng dậy!!

Nhưng...

"Đừng đi..."

Một giọng nói nhẹ như sương cất lên, Băng đang tựa người, vẫn mê man ngủ. Nó lặp lại tiếng gọi lần nữa.

Hạo Quân lại ngồi xuống, nhìn nó ở cự li gần.

"Đừng đi... đừng đi mà..."

Hấn định đứng dậy ra khỏi phòng để đi lấy ít thuốc cho nó. Nhưng bàn tay ấy lại đưa lên giữ lấy tay Quân. Băng mắt vẫn nhắm và khẽ lắc đầu.

"Đừng.. đừng đi... bố ời..."

Không muốn, nhưng tim Quân vẫn nhói lên. Hấn để yên cho bàn tay ấy giữ lấy bàn tay mình, bàn tay ấy thật yếu đuối như đang gọi sự giúp đỡ của ai đó trong vô vọng.

Quân cứ trân trân nhìn người con gái trên giường... Khuôn mặt ấy khi ngủ trông lại càng thuần khiết và dịu dàng. Nhìn bên ngoài, trông Băng bình tĩnh, chính chắn và rất người lớn nhưng thực ra bên trong nó mong manh yếu đuối hơn những gì người ta nhìn thấy lần đầu nhiều.

Hạo Quân bản thân một lúc lâu mới định thần lại và lặng lẽ nhìn cô gái đang có một giấc ngủ yên bình. Thương lắm...

Bàn tay của hấn khẽ vuốt ve khuôn mặt êm đềm của cô gái, trao cho cô những lời thì thầm như một người tình dịu dàng: "Giờ tôi lại phải làm một thằng tồi rồi."

Cuối cùng cậu cũng dám nói hết ra nhưng chỉ có im lặng trò chuyện với cậu. Thực ra, trong thâm tâm, Hạo Quân luôn muốn làm người bạn tốt của Hải Băng. Nhưng dòng đời xô đẩy khiến 2 người gặp phải tình huống éo le này, vậy thì tình bạn ấy liệu có không.

Hết chương 11

Chương 12: Xung Đột

Suốt cả chặng đường về, cả Hải Băng và Hạo Quân đều không ai mở miệng, không ai nói chuyện với ai, mỗi người đều chìm đắm trong thế giới riêng, suy nghĩ riêng của mình cho đến khi chiếc Audi của Hạo Quân dừng lại trước cổng nhà Hải Băng.

"Nếu tôi và anh vẫn đính hôn..." Nó không xuống xe ngay mà quay sang Hạo Quân thấp giọng nói, đây là điều mà lâu nay nó vẫn muốn hỏi "Anh vẫn muốn tiếp tục với Thẩm Tường Vy ư?"

"Phải!" Quân trả lời ngay không một chút do dự. Điều đó càng làm Băng thêm khó chịu. "Tường Vy có thể từ bỏ nhưng tôi thì không thể từ bỏ cô ấy. Cả với cô cũng vậy..." Hạo Quân điềm tĩnh đáp lại ánh mắt đó, vẻ nghiêm túc khi này đã biến mất từ lâu. Qua đôi mắt sâu thẳm ấy, khó có thể phát hiện ra trong lòng hắn đang nghĩ gì. "Tôi và cô, có phải kết hôn thì cuối cùng vẫn sẽ ly hôn mà thôi,... vậy cho nên bây giờ tôi không sẽ không nghĩ đến điều đó nữa."

"Quả nhiên..." Nghe xong những điều đó, nó không nói gì nữa nhưng nhìn hắn không chớp mắt, tỏ ý xem thường. "Anh đừng là thằng tôi!"

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng của nó đã không tốt rồi, hắn ta lại như cổ chọc tức nó nữa? Nó không muốn nói thêm gì nữa rồi dơ tay định mở cửa bước xuống xe.

Nhưng...

Đôi tay đang chuẩn bị mở cửa xe của nó dừng lại trong giây lát. Hải Băng xoay đầu nhìn người con trai bên cạnh mình, thấy hắn bề ngoài trông có vẻ đứng đưng, không mấy quan tâm nhưng ẩn chứa bên trong là sự bình tĩnh trầm ổn. Khoảnh khắc ấy đã làm Băng dỗi ý rồi tựa lưng ra sau ghế: "Tôi chỉ nói một lần nên anh nghe cho kỹ đây, Trần Hạo Quân, lời xin lỗi hôm qua của anh tôi không chấp nhận. Nếu anh dám vì Thẩm Tường Vy mà để tôi chịu tổn thương trong chuyện này, tôi sẽ không để yên cho hai người đâu."

Rồi nó cứ thế mở cửa xe bước xuống. Không hề ngoái đầu lại nó định bước thẳng vào nhà nhưng...

"Này!" Hạo Quân hạ cửa xe xuống, gọi với theo bóng hình của nó. Băng dừng bước, quay đầu nhìn hắn: "Cách tốt nhất để không phải chịu tổn thương là đừng bao giờ kỳ vọng vào bất cứ điều gì. Tôi đang giúp cô đó..."

Rồi hắn phóng xe đi. Hải Băng cứ đứng mãi ở đó, như không hiểu vừa chuyện gì vừa xảy ra, không biết nó đã đứng bao lâu, mãi đến khi cảm thấy ánh mắt lạ lẫm của người qua đường mới sức tỉnh, vội bước vào nhà.

(*) Còn ở trường học, Thiên Minh vừa đi vào phòng học liền đuổi hết tất cả mọi người trong lớp ra ngoài, chỉ còn mỗi mình Thẩm Tường Vy phải ở lại. Rồi cứ hai tên đàn em canh gác bên ngoài, chỉ cho người ta nhìn chứ không cho vào.

Ngoài cửa sổ thì thời tiết mát mẻ, chim hót hoa nở toả mùi hương vậy mà trong lớp học, không khí lúc này như mùi của quỷ chết vậy, là thần chết đến mang linh hồn đi và nạn nhân không ai khác chính là Tường Vy. Nhỏ có thể cảm nhận ra hôm nay Thiên Minh sẽ nói ra thân phận của Vy, mà hôm nay Hạo Quân lại không tới trường-điều đó có nghĩa chẳng ai cứu nổi Vy cả.

Hôm nay Bảo Ngọc đến muộn, đến trước cửa lớp thấy một đám học sinh bị đứng trước cửa lớp, đủ khiến Ngọc mất hứng rồi. Không quan tâm chủ mưu của trò này là ai, nhỏ hùng hổ xông vào lớp mặc kệ hai tên canh cửa.

Vì từng là bạn nên Bảo Ngọc khá lo cho Tường Vy khi nhìn thấy cảnh này, nhỏ tức giận nói: "Này, Hoàng Thiên Minh, cậu bao trọn ngôi trường này đấy à? Nếu nói rõ ra thì trường này là của Hạo Quân đấy. Cậu lấy quyền gì mà làm loạn ở đây vậy hả?"

Nhưng Thiên Minh không chút để ý tới lời nói của Bảo Ngọc, cậu vẫn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tường Vy: "Cậu tới thật đúng lúc, tôi có lời này muốn hỏi học sinh chuyển trường của chúng ta."

Dứt lời, Thiên Minh vơ lấy balo của Tường Vy, đổ hết tất cả những gì trong đó xuống dưới sàn mặc kệ sự tức giận của nhỏ. Túi đựng bút, điện thoại, sách vở... đều đã rất cũ kỹ, như là hàng thanh lý vậy.

Tiếp theo cậu lấy luôn túi xách mà Bảo Ngọc đang đeo trên vai, mặc kệ cho cô nàng nổi giận dưng dưng đang muốn lấy lại túi kia: "Này, cậu làm gì

vậy,điên rồi sao?"

Thiên Minh cũng không để ý tới, cũng đồ hết những thứ của Bảo Ngọc xuống sàn nhà,từ sách vở, ví tiền,ipad,giương,đồ trang điểm,...đều là hàng hiệu cao cấp rồi nhìn Vy cười tủm tỉm và nói: *"Nhìn đi, cô chưa bao giờ tiêu tiền cả,đúng không?"*

Đương nhiên Tường Vy không có câu trả lời mà chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, bây giờ mà có cái lỗ chắc Vy chui xuống đó luôn quá. Thật nói không nên lời.

Thiên Minh một mặt vẫn dùng ánh mắt đó nhìn Tường Vy một mặt chất vấn Bảo Ngọc: *"Này, Bảo Ngọc. Chẳng phải cậu rất thân với Thẩm Tường Vy sao.Nhà cô ta làm gì vậy?"*

Bảo Ngọc nhú mày,khó chịu nói: *"Nhà cậu ấy làm gì thì có liên quan gì đến cậu? Trẻ con vừa thôi chứ."*

Ngọc ngồi xổm xuống dưới đất rồi nhanh chóng dọn dẹp hết đồ đạc của mình và cho vào trong túi,vừa làm vừa thầm nghĩ cách thoát khỏi vụ này.

Thiên Minh cười cười nói: *"Đương nhiên có liên quan rồi. Nếu là người được xã hội quan tâm mà lại luôn hành xử như một V.I.P thì có nghĩa là đã lừa hết học sinh trong trường này, như vậy thì không phải mình tôi mà toàn bộ đều là người bị hại, không phải sao?"*

Thiên Minh càng nói thì dường như càng làm nhiệt độ căn phòng trở nên nóng hơn bao giờ hết.

"Cậu...thuộc nhóm xã hội quan tâm có đúng không?"

Ngay sau đó là những lời bàn tán của đám học sinh trong và ngoài lớp.Một số nhỏ vốn đã ngao mạn nay bắt đầu dùng ánh mắt xem thường nhìn Tường Vy mà chỉ trỏ.

Lấy lại được bình tĩnh,Tường Vy nhìn Thiên Minh đầy tức giận và không một chút khách khí: *"Nếu cậu không có ý nói xin lỗi, thì nhanh biến đi được không?"*

Nghe thấy thế Minh nở nụ cười nhạt, cậu đâu phải người dễ đối phó như thế, từng bước tới gần Tường Vy, hỏi: *"Nếu tôi hỏi cô dựa vào cái gì kêu ngao như vậy, cô có thể trả lời không?"*

Phải vất vả lắm Tường Vy mới lấy lại được cân bằng nhưng Thiên Minh quá thông minh,Vy không thể chọi được.Vy rút lui từng bước,từng bước mím môi không hề hé răng nửa lời.

"Em có thôi ngay không?" Lúc này, Lê Anh đi vào, từ nãy đến giờ đứng ngoài cửa vậy là đủ rồi.

Lê Anh xuất hiện đúng lúc này với cả Tường Vy và Bảo Ngọc mà nói không khác gì cứu binh cả. Ngọc nhanh chóng đứng dậy nói: *"Chị xem tên này đi,mới sáng sớm mà đã lên cơn điên rồi."*

Lê Anh dò xét tình thế,lạnh giọng nói: *"Tường Vy mới trở lại trường vào hôm qua thôi.Thế này không phải rất quá đáng sao?"*

Thiên Minh dù mắt húng nhưng miệng vẫn mỉm cười,đảo mắt nhìn quanh căn phòng,Minh nói: *"Chúng ta đều bị lừa gạt, nhưng hình như không có ai thấy khó chịu giống tôi thì phải,tôi có nên tiếp tục không?"*

Trong phòng học lại nghe những tiếng xì xào. Học sinh ở đây đều có xuất thân là tài phiệt nên bản năng rất ghét những kẻ không biết lượng sức mình mà muốn chen chân vào đây.Và đương nhiên bây giờ với họ Tường Vy chính là kẻ đó.

Nét mặt Thiên Minh thoáng chút nụ cười thỏa mãn, đem hai tay bỏ vào trong túi quần, đi thẳng ra cửa. Tường Vy sợ hãi, hai chân mềm nhũn ra suýt thì ngã mảy mà có Lê Anh đỡ.

Tường Vy lạnh run người, sớm biết chuyện này rồi sẽ đến nhưng tại sao lại ở trong hoàn cảnh này.

Lê Anh ngồi xuống nhặt đồ cho Tường Vy.Giờ lại đến lượt Bảo Ngọc trừng mắt nhìn Vy *"Thật phiền phức. Vì sao cậu quay lại đây để tôi phải khổ sở như thế này vì cậu hả?"*

"Em cứ coi như đang giúp Tường Vy không được sao?" Lê Anh mặt mũi nói rồi bồng cau mày, nhìn cũng biết Tường Vy sắp không chịu được nữa. Khẽ ra hiệu cho Bảo Ngọc, bảo nhanh gọi Hạo Quân đến đây.Ở tình huống này, trừ hấn ra, không ai có thể xử lý được.

Bảo Ngọc hiểu ý, khó chịu lấy điện thoại ra gọi cho Hạo Quân. Nhưng Hạo Quân không nghe máy.

"Sao không ai nghe máy nhỉ?" Khẽ nhú mày, Bảo Ngọc hạ giọng nói.

*)Sau ba tiếng liền ngồi trên xe, về tới nhà là nó tắm rửa ngay lập tức.Mặc áo choàng bước ra từ nhà tắm, Hải Băng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Dòng nước mát chảy ra từ vòi hoa sen không chỉ làm trôi đi những giọt mồ hôi trên người nó mà còn cả những nỗi phiền trong tim nữa.

"Reeng...reeng...reeng..."

Tiếng điện thoại phá tan cảm giác hưng phấn trong lòng nó, Băng cầm lấy điện thoại, đang tự hỏi kẻ nào mà to gan đến vậy,giám phá hồng tâm trạng tốt của nó. Số lạ càng làm nó điên lên. "Alo"

"Tôi Bảo Ngọc đây!" Ngọc trả lời ở đầu dây bên kia.Lúc này sự nhớ ra Hạo Quân và nó đang ở cùng nhau nên Ngọc gọi cho Băng xem thử thế nào.

Một thoáng ngạc nhiên nhưng nó vẫn giữ được sự điềm tĩnh trong lòng,liền lạnh nhạt nói : "Sao đột nhiên cô lại gọi điện cho tôi vậy?"

Đầu dây bên kia,Bảo Ngọc khẽ nhủ mảy nhưng bởi vì đang có chuyện gấp nên không chấp,nói tiếp: "Cô đang ở cùng Hạo Quân đúng không? Đưa máy cho cậu ta đi."

Hải Băng giật mình nhưng vẫn kiêu căng nói: "Tại sao tôi lại phải làm thế?"

Đầu dây bên kia Bảo Ngọc bắt đầu nóng giận: "Đây không phải là vấn đề tại sao mà là trường hợp cấp bách đây.Tôi không đùa đâu."

Nó cãi bướng: "Tôi cũng đâu có đùa."

Bảo Ngọc tức giận nói tiếp: "Ông anh trai của cô vừa mới vào lớp và lục tung đồ của Tường Vy lên đây! Mau bảo Hạo Quân đến và đưa cậu ta về đi?"

Bất ngờ,Hải Băng thật sự bất ngờ, trong lòng thì thầm hỏi Hoàng Thiên Minh anh ta vừa làm cái việc trẻ con gì vậy?

Tuy vậy nó vẫn cãi bướng,mặc dù là trường hợp cấp bách nhưng Băng vẫn muốn gây lộn với nhau: "Cô không biết gọi vào số của Trần Hạo Quân sao, có cần tôi cho số không?"

"Nếu gọi được tôi đã gọi rồi.Mà cuối cùng là cô có chịu đưa máy cho Hạo Quân không thì báo." Bảo Ngọc thực sự mất hết kiên nhẫn và bắt đầu đe dọa.

"Đương nhiên là không đưa rồi.Cậu ta làm gì có ở chỗ tôi đâu." Nó cười lạnh vẻ đắc thắng.

"Cô đang giỡn với với tôi đó à?" Ngọc như không tin vào những điều mình vừa nghe.

"Vậy nhé,tôi cúp máy đây."

Nói rồi Hải Băng cúp máy không quan tâm tới sự tức giận của Bảo Ngọc nữa vì trong lòng nó cũng đang tức giận chẳng kém. "Hoàng Thiên Minh cái tên này đang tính làm gì vậy?" Nó cầm lấy di động gọi cho Thiên Minh rồi cả Hạo Quân nhưng cái đều không liên lạc được.

Ném điện thoại sang một bên, Băng nằm ngửa xuống giường rồi nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Vừa nãy Trần Hạo Quân bảo phải đến trường cho nên không sớm thì muộn hẳn cũng biết chuyện này thôi,nhưng cái nó quan tâm đến chính là cách hành xử của Hạo Quân-chỉ cần hắn động vào Thiên Minh, nó sẽ có lý do để huỷ hôn ước và đây chính là kế hoạch của Thiên Minh sao? Nhưng tại sao Băng lại không muốn điều đó xảy ra vào lúc này.

Đương nhiên điều này chỉ có thể làm lung lay chứ không thể nào thay đổi được cuộc chơi.Vì vốn dĩ không có cách nào để phá bỏ đính ước này.Bất luận là cả Hải Băng và Hạo Quân đều không muốn nhưng quyền quyết định lại không phải từ nó và hắn mà ra.

HẾT CHƯƠNG 12

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bật Mí

Hạo Quân vừa mới đến trường, từng bước chân trầm lặng của hắn đi dọc trên hành lang,tiến thẳng vào phòng giải trí. Thế Anh đang ngồi lướt web trong vừa nhìn thấy Hạo Quân bước vào đã nhìn hắn với ánh mắt thờ ơ,chắc chắn là Hạo Quân vẫn chưa biết chuyện vừa xảy ra.

"Có chuyện gì thế?" Nhìn ánh mắt của Thế Anh biết ngay đã có chuyện xảy ra.

"Vừa nãy Thiên Minh đã lục tung ba lo của Tường Vy rồi nói cái gì mà không phải v.vip đúng không? Mới im ắng được một thời gian,giờ lại bắt đầu rồi..." Thế Anh kể lại mọi chuyện,trong lòng không khỏi cảm thán.

Nghe xong,tay Quân nắm chặt lại, gân xanh nổi lên.Tường Vy đã làm cái gì sai? Tại sao ai cũng xem thường cô ấy. Nghèo đâu phải là một cái tội.Cái tên Thiên Minh này, không cho một trận không được mà.

Vừa quay ra cửa Quân đang định bước đi thì khựng lại vì nghe thấy tiếng chuông vào giờ học nên phải gác chuyện này lại để vào lớp.

Ngồi trong lớp có 1 tiết thôi mà với Quân như ngồi 1 thế kỷ vậy, biết làm sao được khi mà cả Tường Vy và Thiên Minh đều chưa vào lớp, điều đó càng làm Quân thêm khó chịu trong lòng.

Vừa kết thúc tiết học đầu tiên được một lúc thì Hải Băng đã có mặt ở trường, đang tính đi tìm Hạo Quân thì thấy Thế Anh đang hấp tấp chạy từ hướng ngược lại, có vẻ rất gấp.

"Oh,này,lại bắt đầu rồi..." Thế Anh nói không đầu không đuôi khiến nó khó chịu.

"Bắt đầu gì cơ?" Nó thuận miệng nói.

"Thiên Minh đang giáo huấn Huỳnh Tài ở đằng kia, nghe nói còn bắt cậu ta quỳ nữa." Thế Anh hấp tấp kể lại.

"Chuyện như cơm bữa mà,với tính cách của Hoàng Thiên Minh thì cũng thường mà." Nó không mấy quan tâm.

"Đi xem đi,chuyện này là cơm bữa nhưng vẫn hút khách lắm." Thế Anh đề nghị.

Nói rồi Thế Anh chạy đi trước mặc kệ Băng chỉ đi hay không. Nó không định đi những nghĩ biết đâu sẽ gặp Hạo Quân ở đó, thế là nó quay lại và đi theo Thế Anh, may mắn là bọn nó đến đúng lúc đang gay gắt. Chỉ là lúc Huỳnh Tài phải quỳ xuống trước mặt Thiên Minh, chẳng ai giám nhìn thẳng, chỉ là cảm thấy có một chút sự thương hại.

Huỳnh Tài là học sinh năm nhất được chuyển vào trường nhờ sự quan tâm của xã hội. Khi cả trường biết chuyện này,cậu bị mọi người tẩy chay, bắt nạt. Cầm đầu chính là Thiên Minh. Vì chính người cầm đầu là Thiên Minh nên đương nhiên chẳng có ai đứng ra giúp cậu.

Cách đây hai tuần,vì quá tức giận, Huỳnh Tài đã tặng Thiên Minh một cú đấm vào mặt mà không suy nghĩ trước hậu quả và giờ thì Tài phải quỳ xuống để cầu xin Thiên Minh ký vào giấy hoà giải nếu không thì cậu sẽ bị đuổi học.Mà bị Empire đuổi học rồi thì còn trường nào giám nhận cậu vào nữa chứ. Cho nên trừ khi cậu xin Thiên Minh được một chữ ký rồi tự động xin chuyển trường bằng không con đường học vấn của cậu coi như kết thúc. Nói thì đơn giản vậy thôi nhưng chữ ký của Thiên Minh đâu có giá rẻ như vậy.

Nếu Thế Anh ra nói giúp, dù là bạn thân đi chăng nữa nhưng đâu thể làm gì được vì chính Thế Anh cũng sẽ bị mất mặt. Còn nếu là Hải Băng, chắc chắn sẽ được,nhưng nó đâu có lý do gì mà giúp.

Nhưng còn một người nữa là Hạo Quân. Hắn từ cửa bước vào, quan sát bầu không khí yên tĩnh trong phòng rồi nhìn thấy bóng người đang quỳ gối trên sàn nhà lạnh băng cũng đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đôi mắt băng lãnh vô cảm cúi nhìn người con trai trước mắt, bàn tay đưa ra giữa không trung.
"Đứng lên đi."

Huỳnh Tài nhìn người đứng trước mắt và bàn tay đang đưa ra giữa không trung. Đây ...là giúp đỡ sao ? Hay chỉ là lòng thương hại của bọn nhà giàu hèn mọn... Điều này chỉ khiến cậu cảm thấy thêm nhục nhã cùng mất mặt. Huỳnh Tài có thể nhận sự trợ giúp từ bất kì một ai nhưng chỉ riêng Hạo Quân thì không đời nào ! "Tôi không cần cậu giúp. Cho nên đừng giả làm người tốt. Tôi thành ra như thế này chẳng phải là bắt nguồn từ cậu sao."

Xung quanh vang lên tiếng hít khí lạnh của mọi người. Xin đi ! Đây chính là sự trợ giúp cuối cùng của cậu ta kia đấy, Huỳnh Tài thật là... Khoé miệng Hải Băng nhếch lên vì cuối cùng Hạo Quân đã bị đã kích. Bàn tay Hạo Quân bị đẩy mạnh ra làm gương mặt hắn chợt cứng lại nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt lại khôi phục thần thái lãnh tĩnh như thường. Hắn khẽ đảo mắt, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Món nợ của Vy...cuối cùng hắn cũng có thể thay cô trả đủ! "Xin lỗi cậu,nhưng mà tôi sẽ đền bù bằng cái này."

Đoạn nghỉ xong, hắn xoay người bắt chợt đấm một cú thật mạnh vào gương mặt của kẻ còn đang hả hê cười nơi kia. Thiên Minh đau đớn đưa tay lên che mặt, khẽ dùng mu bàn tay chạm vào khóe miệng thì chợt cảm nhận được một chút ẩm ướt nóng nồm nơi khóe môi, một vệt máu đỏ thẫm nơi bàn tay làm hắn sững người bất ngờ rồi bắn những tia sáng lạnh lùng đầy thịnh nộ về phía Hạo Quân. Trong khi tất cả mọi người cùng với Hải Băng còn đang ngây người trước hành động của Hạo Quân thì hắn lại còn khiêu khích nói với Thiên Minh: "Tôi cũng đã đánh cậu rồi,tôi cũng nên quỳ xuống nhỉ?"

Khoé miệng Thiên Minh cong lên đầy hứng thú, trong đầu lại loé lên một cách để cho Hạo Quân một bài học: "Như vậy có được không?"

"Xem ra cậu rất trông đợi vào điều đó." Quân không chút để ý nói.

"Vậy thì tôi đâu thể làm gì nữa." Thiên Minh vừa nói vừa nhanh nhẹn tiến tới, đôi mắt tràn ngập nộ khí nhìn về phía Hạo Quân, tựa như loài thú dữ bắn những tia sắc lạnh đến con mồi của mình. Hắn vừa giơ cao nắm đấm thì thấy giám thị từ bên ngoài bước vào, bất ngờ cất tiếng hỏi làm cả hai cùng phải ngưng lại toàn bộ động tác.

"Này,có chuyện gì thế,lại đánh nhau sao?"

Tất cả những người đứng xem cuộc vui bỗng chốc bỏ chạy tan tác vì không muốn bị liên lụy, chỉ còn lại hai người vẫn đứng lại chịu trận.

*)Bảo Ngọc cùng Trà My đi ra ngoài, My một tay giữ chặt Bảo Ngọc, nghiêm túc hỏi "Cậu nghĩ Hạo Quân và Thiên Minh rốt cuộc sao không nhĩ,cả hai

đều con nhà tài phiệt. Đánh nhau như thế có khác gì chiến tranh bùng nổ đâu?"

"Cậu lo gì chứ?" Bảo Ngọc thông thả bước đi miệng vẫn chậm rì rì nói "Hiệu trưởng sẽ dễ yên chắc"

"Nhưng dù thế nào đi nữa trong chuyện này Thiên Minh vẫn là người bị hại mà." Trà My sốt ruột nói.

"Cậu đang bênh vực cho Hoàng Thiên Minh đấy à!" Lee Bo Na mặt nhăn nhúm "Rõ ràng là cậu ta không đứng chi toàn đi ức hiếp học sinh trong trường thôi, làm sao đồ hết lên đầu Hạo Quân được!"

"Cũng đâu phải chuyện mới xảy ra đâu,cậu không nhớ người đầu tiên bắt nạt Huỳnh Tài khi cậu ta vào trường là Hạo Quân sao?" Trà My thờ dãi, bất đắc dĩ nói.

Bảo Ngọc nhủ mảy "Nhưng cậu ta đã dừng lại rồi còn gì,hôm nay còn vì giúp cậu ta mà lên phòng hiệu trưởng nữa."

"Chính vì có mẹ là hiệu trưởng nên mới sẵn sàng lên gặp đó." Trà My vốn dĩ không coi đó là một chuyện gì cao cả.

Bảo Ngọc lại lớn tiếng nói "Sao nãy giờ cậu cứ cãi tởn nhem nhem thế!"

"Cậu thì không chắc?" My khó chịu cãi lại

"Bây giờ cậu đang cãi nhau với tớ đó à?" Bảo Ngọc nói chuyện giống như súng máy, nghe mấy câu này Trà My mặt cũng đã biến sắc, không nói gì được.

Thấy hai vị nữ thần sẽ ầm ỹ lên, Thế An nhanh chóng chạy đến khuyên can "Thôi thôi, đừng cãi nhau nữa! Chuyện cũng có gì đâu... đúng là con gái..."
Thế Anh còn chưa nói xong đã bị người chặn ngang

Lúc này cả ba nghe được phía sau truyền đến tiếng nói lạnh như băng, "Suốt ngày tụ tập bêu xấu người khác,các người hết việc để làm rồi hả?"

Cả ba quay đầu nhìn người vừa đến,là Hải Băng. Bảo Ngọc lập tức nhủ mảy, "Sao nào,chúng tôi nói anh trai cô như vậy nên cô tức lắm à.Tình cảm anh em nồng nhiệt ghê."

Hải Băng khinh thường liếc Bảo Ngọc một cái rồi khinh miệt nói, "Người chỉ có dung mạo không có đầu óc như cô đương nhiên chỉ có thể làm bình hoa mà đi buôn chuyện khắp nơi thôi,có gì đâu mà tức cơ chứ."

"Gì cơ,bình hoa..."Bảo Ngọc vừa nghe hết lời liền lửa giận bùng lên lập tức đi đến trước mặt Hải Băng,tức giận nói, "Hoàng Hải Băng,cậu thật sự là hơi quá đáng đó! Đem rút lại những lời cậu vừa nói kèm theo xin lỗi cho tớ, bằng không tớ cũng mặc kệ cậu có phải là người thừa kế của JK hay không thì tớ đều sẽ tát vào mặt cậu!"

Nó vẫn nhẹ nhàng thần nhiên nói, "Phải nói gì sai thì mới xin lỗi được chứ?"

"Cậu!" Hải Băng tức giận đến cả người phát run nhưng không có biện pháp phản bác.Nhỏ và Hải Băng từ nhỏ chính là kẻ địch, không ngừng cãi nhau. Cả hai đều là con gái nhà giàu có nên thường xuyên chạm mặt nhau ở bất cứ đâu, nhưng đáng ghét nhất là Hải Băng luôn trên nhỏ một tầng. Hoàng Hải Băng được thừa kế hẳn một doanh nghiệp còn Bảo Ngọc chỉ được thừa hưởng một phần của doanh nghiệp nhưng rõ ràng Ngọc so với Hải Băng có nhiều bạn bè hơn, được yêu mến hơn nhưng lại chỉ có bị nó đè đầu cưỡi cổ.

Đáng ghét!

"Cho nên đừng vội phán xét gì khi chưa biết đúng sai thế nào." Hải Băng lạnh lùng nói xong đi ngang qua hai người bọn họ.

"Này,Hoàng Hải Băng..." Bảo Ngọc lập tức vội vàng muốn nhào vào nó nhưng lại bị Thế Anh và Trà My ngăn lại.

"Aigoo, đại tiểu thư của tôi ời,tài xế của cậu đến rồi kìa" Thế Anh cố sức đem Bảo Ngọc kéo về phía xe.

*)Tại phòng hiệu trưởng.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên Hạo Quân uống trà tại phòng hiệu trưởng cùng với mẹ mình tuy nhiên lần này Quân lại có một chút lo lắng.Có vẻ như cậu đã hơi nóng nảy khi ra tay đánh Thiên Minh. Nếu như người cậu đánh là người khác thì bà Esther dư sức dùng quyền lực để bao che cho con mình nhưng chuyện lần này lại khác.Người mà Quân đánh lại là Hoàng Thiên Minh-người thừa kế tập đoàn Zeus quyền lực,lại còn là anh trai của vị hôn thê của mình.Khỏi nói cũng biết căng như thế nào,bà Esther đâu thể xử lý như trước,chi biết quan tâm hỏi han: "Em có thấy đau không,có cần đến bệnh viện kiểm tra không?"

Thiên Minh đối với vị hiệu trưởng đang ngồi ở trước mặt thật sự lại nổi máu điên xuất,gĩa làm bộ mặt nhăn nhó rồi nói: "Giữa bạn bè với nhau thì thoảng sẽ xảy ra những chuyện như vậy. Nhưng em thấy rất đau lòng,thưa cô."

Hạo Quân nghe xong thì hiện rõ vẻ chán nản khinh thường ra mặt,có cần phải đóng kịch như thế không? Chỉ có mẹ hần là vẫn cố gắng ôn nhu an ủi: "Phải làm thế nào đây,cô thấy có lỗi với em quá. Ba mẹ em mà nghe được thì hẳn là đau lòng lắm."

Thiên Minh lại mở miệng tỏ vẻ: "Em không có ý định tố cáo nên cô không phải lo."

Bị nói trúng tâm đen, bà Esther khỏi mất hứng. Huống chi, như vậy thật có hơi thất lễ với người lớn tuổi. "Ý cô không phải vậy, giờ cô đang xin lỗi em với tư cách là mẹ của Hạo Quân."

Thiên Minh nghe thấy trong lòng chỉ thấy mực cười, vẫn khách khí nói tiếp: "Ý em cũng đâu phải vậy."

Ngược lại khi quay sang nói chuyện với Hạo Quân, bà Esther một chút tình cảm biểu hiện trên mặt cũng không có: "Còn con, Hạo Quân. Con cứ phải gây chuyện như vậy trong trường mới cảm thấy hài lòng hả? Nhất định phải làm vậy mới được sao? Con quên lời hứa trước đây của mình rồi ư?"

Hạo Quân đứng nghe mà như là không nghe, người cậu thật sự sợ đâu phải là mẹ mình. Điều duy nhất hẳn có thể làm lúc này là cúi đầu và nói "Con xin lỗi" Với mẹ mình mà thôi.

Chỉ là bà Esther không thể cho qua nên vẫn cứng rắn: "Nếu con cứ như vậy thì hãy nghĩ đến việc chuyển trường đi."

Những lời này của bà ta khiến Thiên Minh hết sức sảng khoái. Cho nên bên ngoài dù đang bình tĩnh nhưng bên trong thì đang cười haha.

"Mẹ đã cảnh cáo và con cũng đã hứa, bây giờ mẹ phải làm sao thì con mới chịu nghe hả? Nói với ai thì con mới biết sợ đây, hay là gọi Kim Quân từ Mỹ về nhé?" Lần này bà ta thật sự làm hấn bắt ngờ, khiến Quân giật mình.

Thiên Minh thấy đứng xem nãy giờ là đủ rồi, giả làm vẻ mặt vô tội rồi cầu xin: "Cháu không sao đâu cô ạ, xin cô đừng nói như vậy với Quân."

Đương nhiên Quân không phải thẳng ngực mà thấy cảm thích. Chỉ lạnh lùng nhìn Thiên Minh một cái rồi bỏ đi.

Hết Chương 13

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bí Mật Được Bật Mí.

Bước chân ra khỏi phòng Hiệu Trưởng, mặt Hạo Quân có đôi chút dẫn ra, nở một nụ cười với hàm ý khinh bi. Không đúng, nụ cười này không được xem là cười, vì bản thân nó đã biến chất mất rồi. Tự hỏi sao Hạo Quân không bắt nạt được cơ chứ, khi mà màn kịch đó do chính tay Thiên Minh theo dết nên một cách quá hoàn hảo. Tới nỗi bất cứ ai nhìn vào cũng phải chắc nịch mọi chuyện hẳn là do Hạo Quân gây ra.

Còn về Thiên Minh, sau khi Hạo Quân rời đi, cảm thấy ở lại cũng chẳng có gì vui nên cũng rời khỏi phòng hiệu trưởng ngay sau đó. Vừa bước ra thì thấy hấn vẫn còn đứng trước cửa phòng liền tiến lại gần tiếp tục gây sự.

"Mẹ cậu cũng đã đề nghị rồi..." giọng nói đầy tự mãn của Thiên Minh khiến không khí căng thẳng càng tăng lên. "cậu có thể nghĩ đến việc chuyển trường rồi đấy."

"Không phải người bị đánh mới cần phải chuyển đi sao?" Hạo Quân chán ghét xoay người, đôi mày khẽ nhíu lại, đôi mắt lại tỏ vẻ dò xét con người trước mặt. Đương nhiên là hấn không ngu để sập bẫy nữa rồi.

"Có vẻ như cậu chưa bao giờ để lọt tai lời nói của mẹ mình thì phải nhỉ?" Minh vẫn giữ nguyên thái độ đầy thách thức trong câu nói chứa ngụ ý xem thường.

"Biến đi" đến lúc này thì Quân không còn đủ nhẫn nại để ở đây nói chuyện với người không có thiện ý lại luôn luôn tự mãn đến mức đáng ghét như thế này được nữa. Chỉ hận không thể cho hấn một cú đấm vào mặt nhưng đương nhiên là Quân biết không thể làm thế vào lúc này được rồi "trước khi một bên má của cậu vẫn chưa bị đánh."

"Tôi đang đợi đây còn gì." Thiên Minh nghe xong cười lớn đôi mắt nhìn chăm chú vào hạo quân "Lần này là cơ hội tôi không cần nhẫn nhịn, muốn thử không?"

"Tôi nghĩ vẫn còn có cơ hội lần sau." Hạo Quân khẽ nhếch mép nở nụ cười chán nản, con người này cậu vốn hiểu rõ nhưng càng ngày lại càng ngông cuồng ngạo trị khiến rạn nứt trước đây không thể lành lại, không buồn để ý nét mặt Thiên Minh, xoay người nhàn nhã bước đi.

Câu nói đó vô tình chạm vào quá khứ nơi sâu tận đáy lòng. Trước đây, Thiên Minh và Hạo Quân từng là đôi bạn rất thân. Suốt thời thơ ấu họ cùng ăn, cùng ngủ, cùng đi học, cùng chơi điện tử thậm chí cùng bắt nạt bạn bè khác với nhau. Dù vậy mối quan hệ đó chỉ bắt đầu tan vỡ khi trong một lần trốn học về nhà Thiên Minh chơi điện tử cả hai chứng kiến cảnh bố Minh cặp kè với người phụ nữ khác, Thiên Minh vô cùng giận giữ và tránh mặt Hạo Quân trong một thời gian dài. Cho đến khi ông Hoàng Khởi Kiệt (tức ba Thiên Minh) quyết định tái hôn với bà Mai Chi thì cả hai mới chính thức trở mặt với nhau.

*) Không hiểu sao hôm nay bà Mai Chi lại đích thân đến đón Hải Băng. Với nhiều người thì được bố mẹ mình đưa đón như vậy thì thích lắm nhưng nó thì không, vì ai mà biết được bà ta lại đang có kế hoạch gì cũng nên.

"Sao đột nhiên mẹ lại tới đón con." Vừa lên xe nó đã lạnh nhạt hỏi ngay.

"Có việc đi ngang qua lại nghe tài xế bảo vừa về nhà là con đã vội đến trường ngay." Bà ta cười tủm tỉm rồi nói: "Con gái của mẹ chăm chỉ như vậy, nếu cứ thế mà đi thì lương tâm sẽ cắn rứt lắm."

"Cái gọi là lương tâm cắn rứt đó hình như không bao gồm những chuyện đại loại như đính hôn thì phải." Băng vẫn trả lời cụt cẳng.

Bà Mai Chi bắt đầu thấy khó chịu, liền lên giọng cảnh cáo: "Đừng để mẹ cảm thấy hối hận vì đã đến đây."

Vừa dứt lời, từ gương chiếu hậu hình ảnh Hạo Quân vừa vặn phản chiếu trong gương, bà Mai Chi thấy vậy bấm còi xe, đợi đến khi hắt đi tới thì nở nụ cười "Chúng ta lại gặp nhau rồi."

"Cháu chào cô." Hấn cúi đầu.

Thấy con rể tương lai của mình một nụ cười trên mặt cũng không có, chào hỏi cũng không có một tia lễ phép, một tý kính trọng người lớn cũng không có, bà ta bắt đầu thấy không thoải mái: "Hai gia đình chúng ta đã gặp nhau rồi, cũng đã đưa về nhà nội để gặp mặt rồi nhưng giờ cô vẫn phải đến đón Hải Băng về nhà như thế này thì đúng là hơi buồn đấy."

"Mẹ!" Giọng nói có đôi phần trách móc của bà Mai Chi khiến nó khó chịu liền than nhẹ.

"Cháu thành thật xin lỗi. Tôi mai cháu có thể mời gia đình bác đến nhà cháu dùng cơm không ạ. Ông bà hai bên nội ngoại của cháu cũng sẽ có mặt." Hạo Quân nhanh chóng thuận theo và lời lí do lời mời để thay đổi không khí.

"Như vậy có quá bất tiện không." Bà ta từ tốn hỏi nhưng trong lòng thì vui phải biết. Riêng có một người là Hải Băng vì quá bất ngờ mà thay đổi luôn đường nét khuôn mặt. Tại sao khi không Hạo Quân lại muốn mời cả nhà nó đến nhà hấn ăn cơm, hấn đang định làm gì?

"Dạ không ạ." Hấn nhanh chóng tiếp lời trong ánh mắt lại như ẩn hiện ý nghĩ gì đó, tất cả đều nằm trong tầm mắt nó, khiến nó có cảm giác đây không đơn thuần là lời mời dùng bữa đơn giản.

"Nếu cháu đã có lời mời ta sao có thể từ chối hẹn gặp cháu vào tối mai." bà Mai Chi vui vẻ nhận lời trong lòng cũng cảm thấy hài lòng.

Trên đường về nhà, bà Mai Chi không ngừng than vãn về cuộc nói chuyện ban nãy với Hạo Quân: "Đường đường là người thừa kế một tập đoàn lớn mà ngay cả một câu khách sáo cũng chẳng biết nói, thật đúng là."

"Thà không khách sáo còn hơn là bị xấu hổ." Hải Băng lười nhác mở miệng rồi quay sang nói "Vừa nãy Thiên Minh bị hấn đánh."

"Cái gì? Đánh nhau! Tại sao?" Bà Mai Chi bắt ngờ quan tâm tới Thiên Minh khiến nó hơi ngạc nhiên.

"Còn trắng sao gì nữa, đương nhiên là làm sai nên mới bị ăn đòn rồi. Tính Thiên Minh còn đồ như thế nào thì mẹ biết rồi đấy, y chang người chồng hiện tại của mẹ vậy." Nó lạnh nhạt trả lời, trong ngữ điệu mang vẻ giễu cợt trước phản ứng hiểm thấy từ mẹ nó nên có phần nghi hoặc

"Còn không nhanh im miệng lại." Bà ta trừng mắt đe dọa, trong đầu đang cải biên lại kế hoạch "Hôm nay mẹ sẽ đích thân đi chợ nấu ăn cho anh con."

"Sao đột nhiên đi ghé lại biến thành mẹ hiền thế." Băng vốn định khắc chế bản thân lại không nói thêm gì nữa nhưng suy nghĩ một chút lại lên tiếng: "Anh ta đang ở khách sạn đấy. Nếu hấn muốn ăn thì chỉ cần một cú điện thoại là xong mà."

"Ai mà không biết, nhưng dù sao mẹ cũng là mẹ của nó. Con mình bị thương mẹ đâu thể làm ngơ." Tuy không hiểu nó muốn nói gì nhưng bà ta vẫn cãi bướng.

"Mẹ nghĩ là anh ta sẽ gọi mẹ là mẹ chỉ vì một bữa ăn do mẹ chuẩn bị chắc." Nói xong nó liền quay đầu ra cửa sổ, không muốn tranh luận nữa nhưng chiếc xe bất ngờ dừng lại "Xuống xe đi. Mẹ không thể đi chung xe với con được nữa."

"Thế mới nói ban đầu mẹ còn tới đây làm gì." Hải Băng bĩu môi, trên mặt hiện rõ sự khinh thường nhưng không có khả năng phản kháng liền ngoan ngoãn xuống xe, thực ra đây cũng là điều nó muốn. Nói thật thì chuyện cũng đâu có gì nghiêm trọng. Hoàng Thiên Minh chỉ bị thương một chút ở khoe miệng, đâu có bị ảnh hưởng gì đến nhan sắc, dán băng cá nhân vào là xong đâu có cần phải khoa trương lên như vậy, thật đúng là.

Thẩm Tường Vy vừa bước chân vào phòng, loay hoay thả xuống ba lô nặng trĩu trên vai. Bỗng, tiếng chuông điện thoại lạnh lạnh vang lên. Cô bước đến, nhấc máy. "Alo."

"Là tôi, Thiên Minh." Một giọng nam trầm khàn nhẹ trôi vào tai Vy. Người này, khi không lại gọi điện cho cô để làm gì kia chứ?

"Anh gọi tôi có chuyện gì không?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẽ, thanh âm như pha trộn một chút lười biếng và dường như có một chút mỉa mai. "À. Tôi vốn muốn mời cô đến chỗ của tôi một chuyến, không biết có được hay không?"

Tuy không thấy được gương mặt hắn lúc này nhưng cô dường như có thể cảm nhận được mùi vị nguy hiểm trong câu nói của hắn. Cô cẩn trọng hỏi. "Tại sao tôi phải đến chỗ của anh chứ? "

Hắn đột nhiên cười lớn làm cô lạnh cả sống lưng. "Chẳng qua là tôi tình cờ tìm được một số tài liệu, liên quan đến cô đó. Cô có hứng thú không?"

Đến đây, tay Thẩm Tường Vy run lên, gương mặt trắng bệch không chút sức sống...Lẽ nào... Anh ta đã...

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Cô dường như gất lên trên điện thoại.

"Khách sạn Zeus, phòng 706.Đến ngay đi."

Thẩm Tường Vy buông thõng hai tay sau những tiếng tút tút dài, chiếc điện thoại mất lực chống đỡ cứ thế rơi xuống. Cô khụy người bất động trên sàn nhà lạnh băng, trên gương mặt thanh thuần tinh khiết là lo âu tột độ

Rốt cuộc, anh ta đã biết những gì?Cô nhanh chóng xách túi lên và bắt một xe ôm đang đi đến rồi lên đường đến địa chỉ Thiên Minh nói.

(*)Thẩm Tường Vy đứng trước cánh cửa gỗ đang đóng chặt, bàn tay thon dài toan đưa lên nhưng rồi lại lưỡng lự dừng lại trong không trung, nắm chặt lại.

Rốt cuộc, cô có nên bước vào không đây. Hắn ta đã nắm được điều gì chẳng? Hắn muốn gì ở cô kia chứ?

Đột ngột, cánh cửa bật mở, từ bên trong xuất hiện gương mặt Thiên Minh làm cô hơi giật mình.

"Vào đi."

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Thẩm Tường Vy nhíu chặt chân mày, thẳng thắn nói vào vấn đề chính.

Thiên Minh nhìn cô, nở nụ cười ngạo nghễ. "Muốn tôi nói luôn ở đây không."

Thẩm Tường Vy do dự trong giây lát rồi nhanh chóng bước vào. Hắn cũng theo đó mà đóng lại cánh cửa rồi bước đến ngồi xuống bên sofa màu lam nhạt, nhàn nhã nâng lên cốc cà phê còn uống dở. Hồi lâu, thấy hắn không có động tĩnh nào khác, Thẩm Tường Vy nóng nảy gất lên.

"Anh đang đùa giỡn với tôi sao? Rốt cuộc anh gọi tôi đi từ nhà đến đây để làm gì chứ?"

"Tôi cũng chẳng cần phải bốn cột cô để làm gì, đối với tôi đó là điều vô nghĩa. Chẳng qua là, tôi vừa phát hiện ra một bí mật rất thú vị..."

Thẩm Tường Vy tái mặt, không nói gì.

"Cô không phải là học sinh V. VIP."

Thẩm Tường Vy sững sờ nhìn hắn, trong mắt là bất ngờ cùng sợ hãi.Làm... làm sao hắn có thể biết được chuyện đó?Cô cất giọng run run.

"Anh... làm sao anh biết được ?"

"Đó chẳng phải là điều khác biệt giữa hai chúng ta sao?"

Thẩm Tường Vy mím môi, do dự. "Anh muốn gì?"

"Chỉ là..." Hắn chợt hạ giọng, nhìn cô hồi lâu rồi cất tiếng. "Tôi muốn cô chia tay với Hạo Quân,vậy thôi."

"Tại sao anh lại muốn tôi với Hạo Quân chia tay đến như vậy. Bọn tôi yêu nhau thì có liên quan gì tới anh chứ? Vy cố nén cơn giận vào trong, cố giữ cho mình thật bình tĩnh.

"Tất nhiên là có liên quan, vì cậu ta sắp trở thành em rể của tôi..." Thiên Minh còn chưa nói xong câu thì bên ngoài có người gõ cửa,mặc dù trong lòng còn đang thầm trách xem tên nào dám làm mình mất hứng nhưng vẫn chịu khó đứng dậy mở cửa mặc kệ Tường Vy đang chết lặng tại chỗ, từng câu nói của Thiên Minh như tiếng sét ngang tai cô, nó như muốn bóp nghẹt trái tim cô.Nhưng khi nhìn thấy người ở ngoài cửa thì cậu không khỏi giật mình.Là Hải Băng.

Khuôn mặt Thiên Minh thoáng chút ngạc nhiên với sự xuất hiện của Hải Băng ở đây. Khẽ cau mày với chút khó chịu, Băng không để ý đến nét mặt của ông anh trai mình, nó đứng luôn ngoài cửa, hỏi cậu bằng giọng điệu bức bối.

"Sao anh không nghe máy hả?" Đáp lại sự bức bối của nó là vẻ mặt thản nhiên hờ hững. Nhưng thực chất chỉ có Minh mới hiểu rõ dự cảm bất an trong lòng mình.

"Có chuyện gì về nhà nói được không? Tôi đang bận tiếp khách."

Hải Băng không quan tâm đến lời nói của Thiên Minh. Nó tiếp tục với sự giận dữ đang ngày càng hiện rõ trong đôi mắt. Xem ra sự việc lần này tác động

không ít đến Băng, vậy nên mới khiến nó không giữ được vẻ điềm tĩnh vốn có. "Anh nói sẽ xử lý mọi chuyện là thế này đó hả, đi khắp nơi hành hạ Thẩm Tường Vy rồi biến tôi thành kẻ tồi trước dư luận?"

Không nể nang đến thân phận "anh-em" của hai người, Hải Băng lớn tiếng với anh trai của mình ngay trước hành lang khách sạn. Nơi đây mắt nó như bùng lên ngọn lửa tức giận. Nhưng lại mang một cảm xúc gì đó mà cơ hồ chính Băng cũng không hiểu rõ. Băng muốn hủy hôn ước với Hạo Quân, Thiên Minh đang giúp nó. Làm như vậy Hạo Quân sẽ chán ghét Băng hơn, hôn ước cũng dễ hủy bỏ hơn, vậy có gì nó lại có chút không muốn? Cái tên Thiên Minh chết tiệt hẳn cũng không chút bận tâm gì về cảm xúc của mình. Đối với lời nói và sự cố chấp của Băng, Thiên Minh càng thêm khó chịu.

"Có cần nói lại một lần nữa là đang có khách không?"

"Khách nào?" Hải Băng nhìn Minh bằng ánh mắt có phần châm biếm. Sự nóng nảy chỉ vừa xảy ra cách đây vài giây đã nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho cái giá lạnh và khinh thường. Dứt lời Băng dùng sức đẩy Thiên Minh ra khỏi cửa, nhanh chóng bước vào phòng, mặc kệ Thiên Minh có đồng ý hay không, cũng mặc kệ luôn cái khuôn mặt đang dần biến sắc của hắn.

Và cái cảnh tượng trước mặt khiến Hải Băng không khỏi kinh ngạc. Cái vị khách quý của Thiên Minh không ai khác chính là Thẩm Tường Vy- người được xem là "đối thủ" của Băng.

"Gì đây? Tình huống này là sao?" Nó quay sang hỏi Thiên Minh, nhìn anh trai mình bằng ánh mắt dò xét.

"Cô đừng hiểu kì, tôi không có định giải thích đâu." Trái với sự ngạc nhiên của Băng, Thiên Minh lại vô cùng dửng dưng. Nếu như lúc này hắn có chút lo sợ Hải Băng thấy Tường Vy sẽ phá hỏng chuyện tốt của cậu thì lúc này đây, chút ý cười hiện lên trong con người đầy mưu mô, xảo quyệt. Hình như với Minh sắp có trò vui.

Dường như đọc được suy nghĩ của hắn, Hải Băng ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ. Vẫn giữ nét mặt cao ngạo, lạnh lùng vốn có, cô tiếp lời:

"Tôi cũng không muốn nghe những lời giả dối ấy đâu. Nói tóm lại nếu anh muốn giúp tôi hủy hôn ước với Hạo Quân thì đừng bao giờ dùng mấy trò trẻ con này nữa. Tôi không quan tâm hai người có thù oán gì nhưng đừng dùng danh dự của tôi rồi đi rêu rao khắp nơi như thế."

Băng toan bước đi nhưng nghĩ thế nào lại nhìn về hướng Tường Vy. Vẫn là ánh mắt đó, vẫn sự cao ngạo, lạnh lùng và xem thường đó. Có lẽ đẳng cấp khác nhau đã khiến nó có cái nhìn ác cảm với Tường Vy hay vốn dĩ trước giờ Băng không coi trọng ai hơn chính bản thân nó hay vì một lí do nào khác... "Cô lắm trò hơn tôi tưởng đấy!"

Không cần đợi câu trả lời nào từ Tường Vy, không bận tâm đến sự giận dữ nhưng bất lực của nhỏ, Hải Băng cười mỉa mai rồi quay lưng bước đi. Trước khi rời khỏi Băng không quên để lại bịch thuốc cho gã anh rể.

Cả Thiên Minh và Tường Vy hẳn rằng không thấy nụ cười đầy toan tính và ánh mắt của Hải Băng khi cánh cửa đóng lại. Đúng vậy, sẽ có một vở kịch rất hay. Đã đến lúc tình cảm của Tường Vy và Hạo Quân chính thức được thử thách. Thẩm Tường Vy- liệu cô mạnh mẽ và kiên cường đến đâu?

Vừa đi trên hành lang khách sạn Hải Băng vừa lấy điện thoại từ trong giỏ xách ra. Một cuộc gọi vừa được thực hiện. Và hiển nhiên người nhận không ai khác là Hạo Quân.

"Tôi Hoàng Hải Băng đây. Anh có biết Thẩm Tường Vy đang ở đâu, làm gì và với ai không?"

"Muốn nói gì thì nói luôn đi!"

Nghe thấy câu trả lời của Hạo Quân, Hải Băng cảm thấy rất mất kiên nhẫn. "Muốn tôi nói cho biết không?"

Hải Băng vốn ghét việc vòng vo. Với nó, mọi thứ phải luôn đi vào trọng tâm, bỏ qua những điều không cần thiết. Vậy mà ngay lúc này Băng lại đang làm cái việc đó. Có gì cô phải dài dòng với Hạo Quân như thế? Thật ra cô muốn thấy sự lo lắng, sốt ruột và mất bình tĩnh của hắn. Nhưng không phải cứ muốn là được.

"Chẳng phải cô gọi điện là để nói cho tôi biết sao?" Ở bên kia đầu dây Hạo Quân nhếch mép cười. Dĩ nhiên Hải Băng không nhìn thấy điều đó. Chính hắn cũng cảm thấy rất lạ với hành động này của nó. Băng dù rất lo cho Tường Vy nhưng tuyệt nhiên không để cô đạt được mục đích của mình. Hắn cũng muốn xem thử cô đang giờ trò gì?

Mọi việc không diễn biến theo chiều hướng mà nó định sẵn, Băng cũng không muốn dây dưa thêm nữa. "Hiện giờ cô ta đang ở cùng phòng khách sạn với Hoàng Thiên Minh đấy. Tình anh ta thế nào thì anh cũng biết rồi, bây giờ đang dùng bữa thôi nhưng lát nữa sẽ làm gì thì tôi không chắc đâu."

"Tôi cúp máy đây." Không đợi Hải Băng nói thêm điều gì, rất nhanh Hạo Quân tắt máy. Một giây hắn cũng không thể tiếp tục giữ máy. Quân không

muốn Băng nhận ra sự hoảng hốt trong lời nói của mình. Tâm trí hắn đang vô cùng rối loạn. Tại sao Tường Vy lại ở đó chứ? Thiên Minh rốt cuộc hắn muốn gì? Bị cảm xúc khổng chế, Hạo Quân không tìm ra được bất cứ lời giải đáp nào. Anh chỉ biết điên cuồng gọi cho Tường Vy. Thế nhưng, thứ anh nghe được không phải là giọng nói ảm áp và dịu dàng của Tường Vy mà là những tiếng tút..tút.. thật dài.

Không đủ kiên nhẫn để chờ điện thoại như thế, Hạo Quân không nghĩ ngợi gì thêm lập tức đi tìm Tường Vy. Không nằm ngoài dự đoán của anh, Tường Vy đang ở chỗ làm thêm.

Nhìn thấy cô, trái tim chợt nóng bỏng. Hình bóng người con gái ấy đã luôn khiến trái tim anh xao động như vậy đây. Nhưng hôm nay hắn đến đây không phải để ngắm nhìn Tường Vy mà là chất vấn cô. Băng tất cả sự cuồng nhiệt và giận dữ, Hạo Quân nắm lấy cổ tay Tường Vy, kéo cô ra ngoài, không hề để ý đến cái nhìn của những người xung quanh.

"Anh làm gì vậy? Anh đang làm em đau đó. Buông em ra đi."

Nghe thấy thế, hắn lập tức buông tay ra. Nhìn cổ tay đỏ ửng của Vy, trái tim anh bỗng xót xa. Muốn ôm cô vào lòng, nhẹ giọng xin lỗi và an ủi cô. Nhưng những lời nói của Hải Băng lại vang lên đầu anh khiến anh một lần nữa tức giận, và lo lắng.

"Sao em không nghe máy,sao lại đến gặp Thiên Minh."

Đáp lại lời chất vấn cùng nỗi lo lắng lộ rõ trên gương mặt tiểu tụy của anh chỉ là sự im lặng với khuôn mặt thờ ơ giá lạnh của Tường Vy. Ánh mắt cô nhìn anh khiến anh thấy lạc lõng.

"Tường Vy. Anh đang hỏi em đây,trả lời đi." Giờ đây Quân cũng còn đủ bình tĩnh trước sự im lặng của Tường Vy lại khiến trong lòng thấy bất an.

"Hạo Quân!" Vy nhẹ nhàng gọi tên cậu,giọng nói cũng có chút khó nhọc *"Anh cũng biết đừng không?"*

"Gi cơ?"

"Anh cũng biết chúng ta không thể đi tiếp được nữa mà,phải không? Đây không phải vấn đề có thể giải quyết được chỉ với tình cảm của cả hai."

"Thiên Minh,hắn ta đã nói với em những gì vậy?"

"Cậu ta không làm sai điều gì cả,chỉ là thay anh nói những điều nên nói thôi.Bây giờ với em,nếu không phải là anh thì cũng có nhiều thứ muốn buông tay lắm rồi vậy nên chúng ta...chia tay đi."

Chia tay hai từ đó nói ra lại nặng như thái sơn,giống như có cái gì đó đè nặng đến hô hấp cũng trở nên khó khăn,trái tim lại đau đớn đến thất lại.Cảm giác này đối với Vy thật khó khăn chấp nhận giọng nói cũng vì vậy mà ngắt đoạn như ai đó đâm thật sâu vào tim.Đau đớn giờ đây lại chính mình tự đâm sâu vào còn đau gấp trăm lần bị người khác gây ra.

Đáy mắt Hạo Quân thoáng lên một tia đau nhói. Quân yêu Vy,vì cô, hắn sẵn sàng từ bỏ tất cả. Nhưng còn cô, vẫn luôn thờ ơ, vẫn có thể nói buông là dễ dàng buông xuống. Tại sao lại như vậy? một người níu một người buông, tại sao chỉ luôn có một mình anh cố gắng làm mọi thứ? *"Anh từng nói rồi đúng không, em có thể nhưng anh thì không thể buông tay em được."*

"Chắc chắn là rất đau,nhưng em có thể làm được. Chỉ cần biết anh đang ở đâu thì em có thể làm được. Chuyện với Hải Băng,vừa là trách nhiệm-vừa là chữ hiếu với bố mẹ anh. Em đã từng nói, đến một lúc nào đó,em sẽ rời xa anh mà không do dự,chính là lúc này đây.Vì em muốn rời xa anh,cho nên xin anh đừng tự trách mình.Em..."

"Không có em anh không thể thở nổi nên anh đã cố gắng để giữ em cho đến lúc này." Hạo Quân bắt lực nhìn Tường Vy. Trái tim hắn đang nhói lên từng cơn. Sao cô không hiểu lòng hắn. Sao cô không hiểu rằng hắn có thể vì cô mà làm tất cả.

"Em biết."

"Nhìn thấy anh như vậy em vẫn có thể sống tốt sao.Em biết nếu mất em anh sẽ rơi xuống vực thẳm một lần nữa mà."

"Quân. Không phải vì không yêu nữa mà chia tay,cũng không phải là vì không muốn yêu nên mới từ bỏ. Chỉ là không có đích để tiếp tục mà thôi. Khoảng cách giữa chúng ta, thân phận của em,thân phận của anh...em không thể chỉ vì hạnh phúc của mình mà hủy hoại gia đình anh được." Nhấn tâm nói ra lời chia tay, Tường Vy cũng đau đến tê tâm liệt phế,ai có hay khoảnh khắc thốt ra hai chữ này, toàn thân cô như bị rút cạn sức lực. Ai có thể hiểu được tình cảm cô dành cho Hạo Quân sâu đậm đến thế nào. Nhưng vì để hoàn thành vở kịch này cô chỉ có thể kiên cường chống đỡ. Cố lên một chút thôi,một chút nữa. Quân tài giỏi, Quân cao ngạo như thế, một thứ tâm thường như cô sao có thể không biết xấu hổ ngăn cản anh? Người phụ nữ có tư cách đứng bên anh, phải đủ quyền lực, nhan sắc và trí tuệ. Cô không thể ích kỷ giữ Quân cho riêng mình được, cô cam tâm tình nguyện ẩn mình, nguyện làm vật vô tri, là hòn đá nhỏ ven đường dõi theo bước chân a đến đời đời kiếp kiếp.

Dù đã cố gắng tỏ ra lạnh lùng nhưng khóe mắt cay nhoe đã bán đứng gương mặt giả tạo vụng về của cô. Cô ôm anh, như một an huệ cuối cùng cho cả hai và cũng là để anh không nhìn thấy giọt nước mắt ấy.

"Xin hãy cho anh thêm thời gian,sắp rồi, Vy à!" Quân cố dùng chút hy vọng cuối cùng để níu giữ. Anh ôm chặt lấy cô,để cô đặt trong phạm vi thuộc về mình,để cô ngửi thấy mùi vị hơi thở của hắn nghe được nhịp đập trái tim hắn.Dùng sự ích kỷ này để kìm hãm cô không cho cô biến mất giống như cô giữ chặt chỉ cần buông lỏng cô gái nhỏ trong lòng sẽ biến mất.

"Thời gian,bao lâu...dù anh có hủy hôn được với Hoàng Hải Băng thì sẽ không bao giờ đến lượt em. Bây giờ, em vẫn còn trẻ em phải nhìn lên phía trước chứ không thể quay lại nhìn anh được.Em chỉ có một mình, còn anh thì phải gánh trên lưng gia đình và sự nghiệp nữa,nếu thêm em,chắc chắn anh sẽ gục ngã"

Vy cố dùng sức để thoát khỏi vòng tay Hạo Quân lại bị hắn dùng sức giữ chặt,cơ thể bị vòng tay Quân ôm chặt ngã vào lồng ngực nồng ấm đang đau đớn cảm nhận được hơi thở rối loạn, khiến Vy càng thêm thống khổ,tâm tư cũng trở nên hỗn loạn.

"Nếu không có em những thứ đó với anh chẳng có ý nghĩa gì cả?" Hạo Quân dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô,đây như một lời hứa hẹn khiến Vy siêu lòng vòng tay ôm lấy hắn đôi mắt nhắm nghiền để cơ thể cảm nhận hơi ấm sự bảo vệ từ hắn.

Vy từ từ rời ra khỏi vòng tay Quân,quay lưng bước đi trong lòng vẫn k thể ngừng bất an.Liệu sống gió này,có thể như anh nói sẽ không ai phải đau đớn. Nhìn bóng lưng khuất dần,Quân thờ thẩn đứng trầm tư.Không gian lại yên lặng,một khoảng không tĩnh lặng nhưng bên trong lại ẩn chứa một trận phong ba lớn.

Tách...Tách...Tách-những âm thanh lạnh lùng rơi xuống đất.Mùa thu vẫn lưu luyến những trận mưa bất chợt như điềm báo chẳng lành.Thiên nhiên hồ hững đem sự lạnh giá xuống trần gian, cơn gió cũng trở nên mạnh mẽ không còn êm dịu như trước lạnh lùng thổi cánh tường vi rụng trắng một khung trời. Trước mắt Quân,giờ đây bị thứ màu trắng trong suốt làm lu mờ cơ hồ mù mịt k lối thoát.Ngay cả thiên nhiên cũng theo dòng cảm xúc con người nhưng có phần mạnh liệt,hừng hờ.Tĩnh cảnh này như một chân bước xuống vực thẳm mà không ai níu tay,chỉ cần quyết định sai lầm sẽ rơi xuống vực thẳm tối tăm khiến tâm tình Hạo Quân lại thêm phần trĩu nặng lê bước đi đây khó khăn mặc cái lạnh mưa gió thấm vào da thịt.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 15: Quyết Định Cuối Cùng

Đây là chương 15 bản hoàn chỉnh (Full) mọi người đọc rồi nx để ad sửa lại trước khi đăng nhá.

Chương 15: QUYẾT ĐỊNH CUỐI CÙNG

Cả một ngày dài bận rộn như vậy, được nghỉ ngơi tắm rửa thật là một điều tuyệt vời.

Mặc áo khoác từ phòng tắm đi ra, Hải Băng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Hôm nay nó quyết định ngủ luôn tại khách sạn thay vì về nhà, nếu phải chọn thì Băng sẽ chọn đứng mặt Thiên Minh ở khách sạn thay vì gặp mẹ ở nhà, vì ít ra Thiên Minh chỉ làm nó khó chịu chứ không bao giờ ép buộc nó như bà Mai Chi.

Hải Băng luôn cảm thấy mình sẽ mất phương hướng như thế này, bị coi thường, sự kiêu ngạo bị nghiền đập, lòng tự trọng bị tổn thương. Bây giờ nó sẽ phải đứng lên chiến đấu như ba năm về trước, kể cả dùng cả tính mạng mình.

Không có ai giúp đỡ.

Không có ai ở bên

“Reeng Reeng Reeng...”

Tiếng điện thoại reo lên đưa nó trở về với thực tại, cầm lấy điện thoại, nhìn dòng chữ hiện lên trên điện thoại, sắc mặt nó lại khó coi hơn bao giờ hết.

“Con nghe đây.”

“Con đang ở đâu vậy, gần 11h rồi đây.”

Nó vẫn cãi bướng với mẹ mình “Hôm nay con sẽ ngủ tại khách sạn, không về nhà đâu.”

“Cái con bé này thật là,...con gái con gửi gì mà chưa tới 18 tuổi đã ngủ qua đêm ở khách sạn vậy hả?”

Băng cười lạnh “So với ngủ ở nhà thì ngủ ở khách sạn còn dễ chịu hơn đấy. Con cúp máy đây.”

“Khoan đã. Mẹ nghe người ta đồn rằng Thiên Minh với Hạo Quân là kẻ thù của nhau, tại sao lại như vậy?”

“Nực cười thật đấy, mẹ nghe ai đồn thì đến gặp người đó mà hỏi chứ sao lại hỏi con.”

Tắt máy rồi khẽ nhếch môi đầy khinh thường. Mẹ nó cũng thật là, tự nhiên lại quan tâm tới Hoàng Thiên Minh một cách đột xuất như vậy, không biết lại đang tính làm gì đây.

Tại nhà họ Trần, Hạo Quân vừa về đến nhà đã bị chủ tịch Trần gọi vào phòng nói chuyện, không cần nói thì hẳn cũng biết là chuyện gì. Hôm nay Quân cho con trai của nhà thông gia tương lai ăn một nắm đấm như thế, dù mẹ nó có muốn dẫu thì cũng đâu thể dẫu được.

“Nghe nói hôm nay con đánh con trai của chủ tịch Hoàng, phải không?”

“Vâng!” Không hề phủ nhận, Hạo Quân nhận tội luôn, dù gì thì ông ta cũng đã biết rồi mà.

“Vì sao?” Khuôn mặt không chút biến đổi, Trần Hạo Niên nhìn hấn hỏi.

Hạo Quân đối với việc này khó mà được quan tâm lại có vẻ không yên lòng, hấn hiện tại cả tâm trí lại chỉ nghĩ đến Tường Vy mà thôi.

“Chỉ là con không nghĩ là ba lại quan tâm tới chuyện này như vậy. Việc hôm nay con làm không thấm là gì so với những chuyện trước đây cả, nhưng ba lại chưa có một lần quan tâm. Lúc nào con nói bố cũng kêu bận.”

Hắn muốn tình thương của bố mình, muốn được làm những việc mình muốn nhưng lại không thể.

Chủ tịch Trần cũng không nghĩ đến Hạo Quân bên miệng cười khổ nhưng ai ngờ đâu đúng là đã làm cho các con mình đều bị thương tổn. “Nếu như ta không bận thì con không thể đứng ở đây đâu.”

“Chính vì vậy nên số tài sản mà con và chị Kim Quân được thừa kế còn nhiều hơn sự quan tâm của bố.” Hạo Quân trong lòng đầy chua xót, dù biết rằng nói những lời này với bố hẳn thì như “nước đổ lá khoai” nhưng Quân vẫn phải nói.

Lại một không khí trầm mặc, lúc Quân chuẩn bị rời đi, chủ tịch Trần lại nhắc nhở nói. “Hãy nghĩ tới mẹ con một chút, bà ấy là hiệu trưởng của trường, đừng làm bà ấy khó xử thêm.”

Chân chừ chừng vài giây Hạo Quân bước đi, để lại Trần Hạo Niên với bao nhiêu nỗi âu lo. "Có lẽ...phải mạnh tay hơn mới được."

Mang tâm trạng nặng nề trở về phòng, Quân đóng rèm cửa lại rồi gục xuống sàn nhà đầu ngẩng nhìn trần nhà một cách mông lung. Đôi mắt đen đầy tạm trạng bị che dấu trong bóng tối một nỗi mệt mỏi thở dài.

Cửa phòng bật mở, một cô gái bước vào nhưng không nói một lời nào, cũng chẳng biết phải nói gì với chàng trai ngồi kia, chỉ có thể đứng quan sát mà thôi.

Người con gái đó đứng đợi rất lâu nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Trần Hạo Quân, không chịu được nữa liền tiến tới và nói: "Em chuẩn bị thế nào rồi?"

Nghe có tiếng nói quen thuộc. Hạo Quân quay đầu lại, bắt gặp chị gái Kim Quân bước vào, hấn giật mình, bất ngờ không thể tả: "Chị...sao chị lại ở đây?"

"Em trai chị sắp đính hôn, chẳng lẽ chị lại không biết."

Đó là Kim Quân, là chị gái cùng cha khác mẹ của Hạo Quân, cô là con vợ cả còn Quân là con vợ hai. Kim Quân kết hôn năm 20 tuổi và sinh sống định cư với chồng ở Mỹ thỉnh thoảng mới về nước để xử lý việc gia đình. Tuy rằng tính cách cũng như cách sống không giống nhau nhưng cả hai rất thương yêu nhau. Là một người chị mà Hạo Quân luôn yêu thương và kính trọng hết mình.

"Nhìn em thảm hại lắm đúng không?" Hạo Quân bóp trán, cố định thần lại rồi nói.

"Trần Hạo Quân, chị muốn biết em đã chuẩn bị những gì cho những chuyện này rồi?" Kim Quân nhìn em trai mình chăm chăm rồi hỏi.

"Em cần chuẩn bị những gì ạ?" Hạo Quân nhìn chị mình bằng vẻ mặt của một kẻ thất bại, song những gì mà chị mình vừa nói cứ quanh quẩn trong đầu hấn, khiến Quân giật mình.

"Tất cả." Kim Quân suy nghĩ rất chăm chú, một lát sau rồi nói "Gia đình, tập đoàn RS, tương lai và ngay cả cái tên Trần Hạo Quân của em cũng vậy."

"Em cũng không biết nữa." Hấn cúi đầu, nhìn về phía mũi chân mình, chẳng biết bản thân đang làm gì nữa.

Kim Quân dường như mở miệng một cách khó khăn: "Chị thì không thể làm gì cả. Chị đã từng nghĩ, nếu chị từ bỏ tất cả thì em trai chị phải làm thế nào. Chị không có đủ can đảm để sống dựa vào một người đàn ông như những người khác."

"Chị à..." Giọng của Hạo Quân có chút khàn khàn.

"Sự nhút nhát lúc đó của chị đã khiến cho chị đau khổ và mọi chuyện trở nên khó khăn hơn." Hít vào một hơi thật sâu, Kim Quân khẽ nói: "Chị đã nghĩ mình có thể quên được, nhưng tới giờ vẫn không thể."

"Chị vẫn thấy có lỗi sau sự việc năm đó sao?" Quân hơi ngạc nhiên, nhìn cậu ấy rồi hỏi không xác định. Nhìn vào mắt của Kim Quân, trong đôi mắt chị mình dường như thiếu đi ánh nhìn mà hấn quen biết, một cảm giác bất lực lan dần trong lòng.

Không giống như em trai mình, Kim Quân từ nhỏ đã lớn lên trong vòng tay che chở của bố mẹ, tính cách thẳng thắn, có chuyện gì cũng nói thẳng ra. Ngược lại Quân lại rất nhạy cảm, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng rất ít khi chịu nhường, cho dù nhất thời chịu nhịn nhưng sau khi tích tụ, Quân sẽ dùng cách khác để phản kháng lại.

Cách đây 5 năm Kim Quân cũng có tình cảnh giống hệt Hạo Quân lúc này, lúc đó khi Kim Quân vừa tròn 20 tuổi, dù đã có người yêu nhưng cô vẫn bị gia đình thúc ép để kết hôn với người chồng hiện tại của cô là CEO một tập đoàn thương mại rất có tiếng ở Mỹ, Kim Quân cũng đã từng đứng lên chiến đấu cho hạnh phúc của mình nhưng sức cô quá nhỏ, cô phải buông xuôi tất cả để theo gia đình dù rằng chính bây giờ chính Kim Quân đang rất hạnh phúc cho nên, tâm trạng hiện giờ của Hạo Quân, cô là người hiểu rõ hơn ai hết.

Dường như vì hoàn cảnh gần giống nhau nên cảm giác đau đớn lại tăng thêm.

Càng muốn sống bao nhiêu thì lại càng sợ bị tổn thương, muốn thích lại không dám thích, cuối cùng lại rơi vào cảnh lo sợ hoang mang. Cuối cùng là cô đơn một mình.

Ngồi tới đây, tâm trạng của Kim Quân bỗng chốc trở nên rất tiêu cực. "Không." Khẽ cúi đầu xuống, hai bàn tay Kim Quân nắm chặt rồi lại thả lỏng, khẽ nói như đã chắc chắn về một câu trả lời đã có sẵn từ lâu: "Chị không hề thấy có lỗi với người đó. Chị chỉ thấy có lỗi với Trần Kim Quân năm 20 tuổi mà lúc nào chị cũng nghĩ là chính trực và chân thật."

"Chính trực và chân thật." Hơi thở của hấn dường như bị chặn lại.

"Em trai à." Trầm ngâm một lúc khá lâu, dường như Kim Quân không muốn tiếp tục chủ đề này nữa bèn quay sang đặt tay lên vai em trai mình rồi nhẹ nhàng nói: "Dù em có quyết định như thế nào, chị cũng sẽ ủng hộ em. Dù em có đang làm gì và ở đâu, em vẫn luôn là em trai Trần Hạo Quân mà chị luôn luôn thương yêu và bảo vệ. Không bao giờ thay đổi."

Một chút yên tĩnh, vừa rồi một ý nghĩ từ đâu hiện vào trong tâm trí cậu.

Hấn thì thầm tự hỏi: "Đây có phải cách cuối cùng của mày không, Trần Hạo Quân."

Cuộc sống đôi khi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng có lẽ nên dừng lại ở đây. Bớt đi một người để yêu, nhưng lại có thêm một người bạn tri kỉ, có lẽ lại là một việc tốt.

Sáng hôm sau, tại tiền sảnh khách sạn ZEUS, Thiên Minh bước ra. Vẫn cái vẻ bất cần như mọi khi, cầm lấy chiếc chìa khoá xe, Minh mở cửa xe chuẩn bị bước vào.

Hải Băng đi ra ngay sau đó, thấy thế liền đi nhanh chạy lại đến và nói: “Anh định cứ như vậy mà đi à?”

“Đêm qua cô ngủ ở đây sao?”

“Ừ. Hôm qua tôi đã mua thuốc cho anh rồi cho nên hôm nay hãy chờ tôi đến trường một đoạn coi như trả ơn đi, chờ tài xế thì tôi mượn học mất.”

Thiên Minh bất đắc dĩ thở dài, hỏi: “Cô định đi cùng thật sao?”

“Mở cửa xe cho tôi đi!”

Không còn cách nào khác, Thiên Minh đành phải mở cửa xe nó, Băng cũng không chút do dự mà bước vào xe.

“Quả nhiên cô rất biết làm cho người khác phải bất ngờ.” Thiên Minh khẽ cảm thán sau khi lên xe ngay sau đó.

“Đừng lăm lăm nữa, lái xe đi!” Nó đeo kính vào rồi lạnh giọng ra hiệu xuất phát.

"Ok sister!" Thiên Minh khẽ nhếch môi, nhấn chân ga, chiếc xe lao nhanh trên đường.

Chiếc xe phóng vun vút khiến người đi đường hoảng sợ tấp vào 2 bên lề, miệng không ngừng chửi rủa...

Chiếc xe của Thiên Minh dừng lại trước cổng trường, vừa bước xuống là Hải Băng đã nhìn thấy Hạo Quân đang đi theo sau Tường Vy với vẻ mặt thần thờ. Trong lòng nó thì cảm thấy thật nực cười, hai người này đang làm gì vậy, diễn phim tình cảm Hàn Quốc sao?

Nó nhìn thấy hai người này như vậy tuy rất khó chịu nhưng lờ đi và đi lên lớp, Thiên Minh cũng vậy. Vừa bước vào chỗ ngồi được một lúc thì hấn và Tường Vy đi vào, cả hai cùng nhìn nó nhưng nó chẳng thèm để ý, như đang giận dỗi.

Một lúc sau cô giáo bước vào, sau khi ổn định trật tự xong cô nói với giọng vui vẻ: "Cả lớp chú ý, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới chuyển vào"

Ở bên ngoài có một người chỉ im lặng quan sát và thầm đánh giá lớp, đôi môi lại cong lên một nụ cười khó hiểu.

Khi học sinh mới bước vào lớp thì cả lớp như rơi vào trạng thái chết lặng người. Nhưng được một lúc thì đám con gái vỗ tay rầm rộ đập bàn rầm rầm, reo hò ầm ĩ khi nhìn thấy nam sinh mới. Học sinh vừa mới chuyển đến lớp này là một mỹ nam với nụ cười toả nắng, chỉ cần điều này thôi là bọn con gái lớp này cũng như đã dc lên thiên đường rồi.

Còn bọn con trai thì cũng đơ ra một lúc rồi về mặt lại trở nên cau có, ánh mắt phát ra những tia đổ kị, ghen tức chiếu về chỗ học sinh mới, nhiều đứa thì tức quá nguyền rủa ken két.

Ngồi ở gần phía cuối lớp, đang dán mắt vào lướt Face thì Hải Băng thấy lớp rầm rộ một cách bất bình thường rồi sau đó cả lũ con gái đập bàn, vỗ tay reo hò ầm ĩ và lũ con trai thì nói xầu cái gì đó. Thấy hơi lạ, cô rời mắt khỏi cái Iphone6 ngẩng mặt lên.

Theo phản xạ tự nhiên ánh mắt của Hải Băng cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên, nó thấy một gương mặt nào đó thân quen. "Cậu... cậu ta..."

Trên đôi môi và ánh mắt của Hải Băng đã chuyển từ ngạc nhiên sang vui mừng.

Quay trở lại với học sinh mới.

"Đây chính là học sinh mới của lớp ta." bà giáo nói với cả lớp, rồi quay sang mỉm cười với nó: "Em có thể giới thiệu tên."

"Mình là Việt Kiều mới trở về từ Mỹ, rất mong dc các bạn giúp đỡ, tôi tên là Devil Khải Kiệt."

HẾT CHƯƠNG 15

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Học Sinh Chuyên Trường.

Giờ ra chơi cuối cùng cũng đến, ngay sau khi cô giáo vừa mới chạm gót chân ra ngoài cửa lớp thì các bạn nữ nhanh chóng cất tập vở vào cặp và lao đến xúm xúm vây quanh nhân vật đáng chú ý trong ngày hôm nay, người đó không ai khác chính là Khải Kiệt. Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi được vang lên như "cậu có người yêu chưa?", "cho mình xin số điện thoại nha?", "cậu có gì thắc mắc muốn hỏi k?"...v...v..., Kiệt nghe mà cả đầu ong ong lên, không kịp xoay sở, gương mặt điển trai méo xẹo nhìn đến khổ. Mãi một lúc sau cậu mới thoát ra khỏi đám đũa đôi hám trai, suýt nữa cậu bị đám người đó vây cho chết ngạt rồi.

Đang định bước xuống căn tin thì điện thoại chợt rung, là tin nhắn từ nó nói rằng muốn gặp cậu nói chuyện. Nhìn xung quanh, Kiệt phát hiện nó đang đứng cách đó một đoạn, ánh mắt lơ đãng nhìn về một hướng nào đó không cố định. Một đường cong tuyệt đẹp hiện hữu trên gương mặt Kiệt, bỏ điện thoại vào trong túi, Kiệt hướng phía nó mà bước tới.

Cả hai cùng đi dọc sân bóng bước ngang nhau, vừa đi vừa nói chuyện như trước đây vẫn hay làm khi ở Mỹ. Thật sự việc Khải Kiệt về Việt Nam như thế này với Băng là một chuyện vui, vì ít ra nó không còn thấy lẻ loi khi ở đây nữa.

"Cậu về khi nào vậy?" Nó hỏi, chân vẫn bước, giọng vang lên đều đều.

"Được hai ngày nay rồi!"

"2 ngày!" nghe Khải Kiệt trả lời xong nó khẽ cau mày cầu nhàu nhìn cậu nói "vậy mà cũng không gọi điện cho tớ một lần tự nhiên xuất hiện làm tớ ngạc nhiên đấy biết không?"

Khải Kiệt nghe nó cầu nhàu thì cười lớn vui vẻ nói "Cậu quên rồi sao, đó chính là style của tớ mà!"

"Thật là!" Nó phì cười rồi như nhớ ra điều gì đó "Phải rồi, cậu gặp anh Khải Hoàng chưa?"

Nghe đến đây thì Khải Kiệt đang cười bỗng im bật, cậu bĩu môi cầu nhàu như một đứa trẻ con bị mất kẹo "cậu nghĩ cái gì mà hỏi tớ câu đấy, đương nhiên là chưa rồi! Đâu phải tự nhiên mà anh ấy vừa bỏ đi thì bố mẹ phái tớ đi tìm anh ấy về, cho nên trước khi lên thót giống anh ấy thì tớ cũng nên tận hưởng cuộc sống đã chứ!"

"Cũng phải!" nó nghe cậu nói mà đầu cứ gật gật gù gù "Mà hôm nào rảnh chúng ta cùng dùng bữa đi, cũng lâu rồi cả ba anh em không nói chuyện cùng nhau, cậu thấy sao?"

Đập hai tay vào nhau, Khải Kiệt hào hứng nói "OK, cậu đúng chuẩn ý tớ, tớ sẽ sắp xếp lịch rồi hẹn cậu sau, mà chuyện của cậu sao rồi, tớ có nghe nói cậu sẽ đính hôn với anh chàng nào đó...."

Mặt nó đen lại vài phần trầm tĩnh giọng chán nản, pha một chút u ám khi nghe Kiệt nhắc đến "Cậu cũng biết rồi mà đó chính là style của bà ấy, chỉ cần có tiền thì bà ấy còn làm được nhiều chuyện hay ho và bất ngờ hơn nữa....." Ngừng lại một chút nó nói tiếp "Con người đó..."

Nó đang nói thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, đó là cuộc gọi từ Hạo Quân, khẽ cau mày nó nghe máy "có chuyện gì?"

Hạo Quân hỏi nó qua điện thoại "cô đang ở đâu vậy"

Băng hỏi, về mặt không kiên nhẫn "Tôi hỏi có chuyện gì?"

"Cô lên sân thượng đi chúng ta cần nói chuyện!"

"Hay thật đấy!" nó cười nhạt đầy mỉa mai "Từ khi nào người phải gặp lại phải đi tìm người muốn gặp vậy chứ. Đến phòng phát thanh đi, anh có 10." Rồi mặc kệ Hạo Quân có khó chịu hay không nó tắt máy cái rụp.

"Quả nhiên..." Khải Kiệt không khỏi nhin được cười giờ ngón trỏ về phía nó bằng giọng tự hào, học với Hải Băng 3 năm ở Mỹ, lại còn là bạn thân nữa nên Kiệt cũng không lạ gì với cách nghe điện thoại của nó "Không ai có thể làm khó được Hoàng Hải Băng vĩ đại của chúng ta."

Nó tuy đang cau nhưng nhìn thấy hành động của cậu bạn thân thì bật cười rồi đề nghị nói "Tớ mà hiền để người ta bắt nạt à? Cậu có muốn thử gặp anh ta không?"

Kiệt vội phát tay từ chối "Nếu là vị hôn phu của cậu thì tớ gặp bao giờ chả được. Tới nay đi bar nhé, tớ sẽ hẹn anh Khải Hoàng."

"Tới nay thì không được, tớ bận mất rồi." Hải Băng cười trù, khéo léo từ chối

Vỗ vai nó một cái "Vậy khi nào được thì nhắn tin cho tớ. Tớ đi trước đây..." Kiệt nhanh chóng chào tạm biệt nó rồi lên phòng giáo viên, do mới chuyển đến nên vẫn có một số thủ tục mà Kiệt phải giải quyết.

Về phần nó, sau khi chia tay Khải Kiệt, Hải Băng tiến đến phòng phát thanh trước, mở nhạc ra như một cách để thư giãn, chìm vào những giai điệu ngọt ngào, nhẹ dịu, nó cứ như được cuốn vào thế giới của thiên đường rồi cứ nhắm mắt thả hồn theo nhịp điệu cho đến khi nó cảm nhận được ánh mắt đang nhìn nó thì hơi hé mắt. Khẽ liếc nhìn đồng hồ, giọng Băng có một chút không hài lòng "anh trễ 5"

Hạo Quân không quan tâm đến lời nói có phần trách móc của nó, dứt tay vào túi quần rồi bước tới trước mặt nó "tôi có chuyện muốn hỏi cô..."

Băng đáp, về mặt không chút thay đổi "Nếu anh định nói về chuyện đính hôn thì tôi không muốn nghe đâu."

Quân như mất bình tĩnh, to tiếng với cô "Chuyện tôi và cô sắp đính hôn, là cô nói với Tường Vy phải không?"

Hải Băng bắt đầu cau có, sự bình trên gương mặt bị đánh mất, nó cười lạnh: "Đó là đặc quyền của vị hôn thê, anh không biết sao? Trước khi để tôi nói ra điều đó anh nên nói ra mới phải."

Hạo Quân mặt không chút thay đổi nói "Không phải, tôi vẫn đang suy nghĩ?"

"Chuyện gì?"

"Tất cả mọi thứ bao gồm cô, cách để có thể bảo vệ cho Tường Vy và tôi." Hạo Quân giọng điệu hơi chút chần chừ, hần đáp

"Sao đột nhiên anh lại yếu mềm như vậy..." Băng nở một nụ cười mỉa mai đầy xem thường "Dù cho anh có làm gì thì cũng không bao giờ đến lượt cô ta được đâu."

"Không phải là tôi chưa từng nghĩ tới." Quân thuận miệng trả lời.

"Cũng may là anh chưa hoàn toàn điên." Nó bắt đầu thấy hài lòng.

"Nhưng từ giây phút này, tôi sẽ không nghĩ nữa. Quá khứ hay tương lai cứ để sau đi, tính đến chuyện kế tiếp đã. Cô đừng cố vượt quá giới hạn cho phép và quay trở lại vì biết đâu chúng ta, sẽ trở thành những người bạn mà?"

Bạn, nếu hần coi nó là bạn, thì nó đã không làm đến mức này? Nếu là bạn, tại sao mỗi lần gặp mặt đều cứ một huy hôn, hai Tường Vy? Nếu là bạn, tại sao không có lấy một lần coi trọng. Tình bạn, phải là hần không có đủ tư cách để trở thành bạn của nó mới đúng. So với Hạo Quân, thì Thiên Minh còn xứng đáng hơn...

"Bạn." Khoé miệng hơi nhếch lên, Hải Băng chậm rãi nói với vẻ mặt lãnh đạm, trong lòng một cỗ chua xót, càng nói càng tuyệt tình hơn, tự đưa ra quyết định cho riêng mình "Từ ngày tôi từ Mỹ trở về, khi tôi bị gia đình họ Trần các người lừa ra làm trò đùa, khi mà cuộc sống của tôi bị kìm hãm, anh vẫn còn hy vọng vào thứ tình cảm bạn bè đó sao? Những thứ quanh anh, tôi sẽ huỷ hoại từ thứ nhỏ nhất đến thứ quan trọng nhất. Mà Thẩm Tường Vy, mới là sự khởi đầu thôi."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ cô lại tồi tệ như thế này?" Nét mặt Hạo Quân hiện rõ hai chữ thất vọng.

Những lời nói tuyệt tình của Băng như thế nào lại làm cho chính lòng nó đau đớn, trong lòng là sự chua xót kì lạ... "Để có thể nhìn thấy anh và Thẩm Tường Vy bị suy sụp, tôi còn có thể tồi tệ hơn như thế này nhiều." Hải Băng nhìn hần, câu mỗi cười lạnh "Anh cứ chờ đi, mỗi nhân duyên giữa hai chúng ta, không chỉ dừng ở việc huỷ hôn được đâu."

Nó vừa nói xong thì cửa phòng truyền thông bỗng nhiên mở ra, Lê Anh bước vào phòng của mình nhưng khi nhìn thấy hai vị khách không mời này, hàng lông mày khẽ chau lại, ngữ điệu một giọng không thể nào ngạc nhiên hơn "Giờ đây, đang nói xấu tôi à?" ngừng một chút cô nói tiếp "Nhìn hai người thân thiết với nhau như vậy chắc chắn là đang nói xấu gì tôi đúng không?"

Hải Băng mặt không chút thay đổi mở miệng "Chị thấy bọn em thân thiết lắm sao?"

Lê Anh nghe nó nói thế thì cũng không đùa giỡn nữa "Nhưng sao hai người lại tới chỗ làm việc của tôi vậy?"

Băng nhìn bà chị nhiều chuyện rồi liếc hần mỉa mai nói "Em tới đây để xả stress nhưng xem ra nó không có tác dụng rồi, em về lớp đây"

Nói xong nó bước ra khỏi phòng mà không kịp để cô kịp nói gì, Băng đi khỏi cô nhìn về phía hần hất mặt hỏi "Còn cậu?"

Hần nhìn cô gãi đầu cười trừ rồi vờ đại cuốn vở trên bàn "em định tới mượn chị tập vở thôi chẳng lẽ nào thì cũng sắp thi học kỳ rồi mà!" rồi ba chân bốn cẳng đi ra khỏi phòng phát thanh, để lại người trong với một dấu hỏi to đùng: "Đính hôn ư?"

Vừa đi ra khỏi phòng phát thanh được vài bước thì tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên, Hải Băng đi đến tủ của mình, tiện tay lấy mấy cuốn sách chuẩn bị cho giờ học sắp tới.

"Hạo Quân đến tìm cô làm gì thế?" Bất ngờ giọng Thiên Minh vang lên.

Mình đang đứng ở phía sau nó, mới từ phòng học đi ra. Số là bố hần gọi điện báo đi tìm Hải Băng đưa nó về nhà chuẩn bị cho buổi gặp mặt tối nay nhưng vừa mới ra khỏi phòng học chỉ thấy hai người này đang nói chuyện với nhau.

Hải Băng đóng tủ chứa đồ, quay lại lãnh đạm trả lời: "Sao tự nhiên hôm nay anh lại quan tâm đến chuyện của tôi như vậy?"

Thiên Minh nhún vai, cười trừ nói: "Cô cứ coi như vì anh trai đang quan tâm đến em gái đi, không được sao?"

Nó trừng hần liếc mắt một cái, mặc kệ hần, nhấc chân bước đi. Thiên Minh cũng tiện đó đi theo, một mặt bước nhanh hơn tiến lên phía bên phải sảnh

bước cùng nó, một mặt tiếp tục đề tài vừa rồi tiếp tục hỏi: “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy?”

Hải Băng không muốn trả lời, nhưng thấy Thiên Minh phiền phức như thế liền lười nhác trả lời: “Tôi với anh ta ngoài chuyện đính hôn thì còn chuyện gì để nói nữa?”

Bước chân Thiên Minh dừng lại, ánh mắt về trầm tư thấy rõ. Hải Băng cũng theo đó quay lại nhìn hần đầy khó hiểu: “lại sao nữa?”

Thiên Minh lắc đầu, nhấc chân bước tiếp: "Chỉ thế thôi sao?"

"Thế anh còn muốn chuyện gì nữa,.....tôi đi trước đây."

Băng bước tiếp... lướt qua Thiên Minh. Khoảnh khắc ấy... Trái tim hần như ngưng đập... cảm giác này... quen thuộc làm sao!

"Hôm nay cô vẫn muốn đến đó sao, dù biết đó là bẫy?"

Cũng như Băng, Thiên Minh biết chắc buổi gặp mặt này có vấn đề, sao khi không một người lúc nào hể mở miệng ra là nói chuyện hủy hôn như Hạo Quân lại mời cả nhà hần đến dùng bữa tối.

Băng dừng bước, khi từng chữ nhẹ tênh phát ra... Nếu bây giờ nó trả lời "Ừ" liệu có thay đổi được điều gì không? Có thay đổi được việc Băng và Quân sẽ có một mối duyên như vậy? Có thay đổi được việc nó sẽ là con rối trong tay mẹ mình, không thể làm gì ngoài ở yên chịu trận? Phải, tự lúc sinh ra, Băng đã thừa nhận hoàn cảnh ấy, thứ đơn độc nhất thế gian... với Quân cũng không ngoại lệ.

Băng không quay lại, từng chữ... dần xuống.. "Chính vì là bẫy, nên tôi càng phải đến."

Nó tiếp bước, không một lần ngoảnh lại. Minh cũng xoay người... nhìn theo bóng lưng của người con gái ấy... mái tóc dài khẽ bay... thật mềm mại... nhưng lại như đâm vào tim cậu một nhát chí mạng.

"Lý do tôi bỏ cuộc, có đáng để em thành ra như thế này không?" Minh cũng quay người, bước đi ngược hướng với Băng.

Đã có ai từng nghĩ... trong thế giới của thượng lưu, của sự giả dối, của tham vọng... tình yêu sẽ chiến thắng tất cả? Có thể sao? Đôi khi... tình yêu... chỉ là những nỗi đau dài... chỉ biết lùi lại.

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hủy Hôn

Sau một ngày học tập mệt mỏi, Tường Vy trở về nhà với một bộ dạng không thể tiêu tụy hơn. Vừa mới ngồi xuống một cái thì phát hiện có vài tên áo đen đang đứng trước nhà, Vy tò mò mở cửa bước ra, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì mấy người đó đã tiến lại, cúi đầu và nói.

"*Cậu chủ Hạo Quân cử chúng tôi đến đây để đón cô.*" một tên áo đen cúi đầu lễ phép nói.

"*Đón tôi ư? Đi đâu?*" Tường Vy sững sốt, trong đầu hiện toàn dấu chấm hỏi cùng vẻ mặt ngơ ngác.

"*Chúng tôi cũng không rõ, cậu Hạo Quân chỉ bảo chúng tôi tới đón cô thôi.*"

Tường Vy mặc dù không hiểu gì cho lắm nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo. Ngồi trên xe mà Vy cứ bồn chồn, ánh mắt thoảng hiện một vẻ lo lắng "*Hạo Quân, anh lại định làm gì nữa vậy...?*"

Còn tại biệt thự nhà họ Hoàng, Thiên Minh vừa mở cửa bước ra ngoài sau khi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi thì bất gặp nó đi lướt qua anh, Thiên Minh khá bất ngờ khi nhìn thấy vẻ đẹp của nó. Đúng vậy, hôm nay quả thật nó rất xinh đẹp, mái tóc xoăn đánh rối búi thấp đầy sang trọng, chiếc váy lụa màu xanh nhẹ nhàng càng trang nhã yêu kiều. nhanh chóng lấy lại dáng vẻ thường ngày, Thiên Minh tiến lại gần nó trầm trồ khen ngợi "*wow... đi gặp gia đình chồng có khác, ăn mặc được lắm sister*"

Tâm trạng của nó vốn không tốt lại nhận thêm mấy lời châm chọc từ Thiên Minh làm tâm trạng nó vốn đã tệ nay càng tệ hơn, Băng nhìn ông anh phiền phức bằng ánh mắt khó chịu rồi lạnh nhạt nói "*Đừng chọc tức tôi, người đã bỏ nhà ra đi sao lại ở đây tọc mạch vào chuyện người khác vậy hả? Tôi đứng là xui xẻo khi phải làm anh em với một người như anh*" Nó nói bằng giọng khinh bỉ rồi xoay người bỏ đi.

Số đúng là Thiên Minh đang bỏ nhà đi nhưng hôm nay Hoàng Hạo Niên lại khoá toàn bộ thẻ của Minh nên bắt buộc hôm nay cậu lại phải về nhà, rõ khổ.

"Đừng nói thế chứ, bộ lễ phục đắt tiền vậy đã bị cô làm cho bẩn hết rồi!" Thiên Minh bước theo tiếp tục chọc phá nó, nhưng nó chẳng để tâm, lạnh nhạt phớt lờ lời Thiên Minh bước thẳng xuống nhà.

Cả hai cùng đi xuống phòng khách, Hoàng Hạo Niên cùng Mai Chi vẫn đang tươi cười nói chuyện. Thấy hai đứa nó bước xuống, bà Mai Chi liền đứng dậy.

"Con xong rồi à?" ánh mắt bà ta chột nhìn ra phía sau khi Thiên Minh bước ra, hôm nay cậu khoác trên mình chiếc áo vest đen kết hợp với áo sơ mi trắng được thiết kế tinh xảo, chiếc đồng hồ bằng vàng được thiết kế từ Italia tạo điểm nhấn cho bộ trang phục. Thiên Minh giờ đây đúng chuẩn style của một cậu chủ lịch lãm khiến bà Mai Chi không thể không tấm tắc khen ngợi. "wow... Thiên Minh mặc vest đúng chuẩn lịch lãm nha"

"Bà sẽ sớm nhìn thấy khía cạnh lịch lãm hơn nữa thôi." Thiên Minh nhếch mép cười, đáy mắt giấu kín thâm ý rồi nói.

"Được rồi vậy mẹ sẽ chờ xem" Thấy tâm trạng Thiên Minh có vẻ tốt, hôm nay lại còn thuận theo khiến bà ta nở mặt nói.

"Mẹ kể - con chồng hòa đồng thật đấy." Hải Băng đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này liền phán 1 câu. Thật quá giả tạo rồi.

"Con đừng làm cái bộ mặt đó nữa, ngày tốt như thế này: . ." Mai Chi chau mày nhìn nó nhắc nhở.

Lúc này, Hoàng Hạo Niên nhìn đồng hồ rồi đứng dậy đi tới và nói: "Chuyến bị xong rồi thì chúng ta đi thôi, Thiên Minh con đi cùng xe với Hải Băng đi" Chủ tịch Hoàng quay qua nói với Thiên Minh, và anh cũng gật đầu đáp lại "Vâng..."

Trở lại với Hạo Quân, sau tắm rửa của phòng thay đồ kéo ra, Tường Vy giờ đây tựa nàng lọ lem hoá thân thành nàng công chúa xinh đẹp. Mái tóc xoăn bồng bềnh, cô khoác lên mình bộ váy màu cánh sen trắng thân váy xèo nhẹ nhưng nếp ly mềm mại tựa cánh hoa e ấp đang hé nở. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại toát lên vẻ tao nhã không quá nồng đậm mà lại rất nhẹ nhàng. Sự xuất hiện của Vy khiến đôi mắt Hạo Quân ngưng đọng vài giây tất cả đều rất đẹp.

"Hôm nay em đẹp lắm!" Hạo Quân không kiềm lời khen cho Vy ngoài từ đẹp ra hẳn cũng không biết nói gì hơn.

"Em biết." Tường Vy thỏ thẻ nói, hai má phớt một mảng mây hồng.

"Hôm nay chúng ta phải thật sự bình tĩnh em làm được chứ?"

Tường Vy khẽ xoay người lại nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Em sẽ cố." Trước sự thật lòng và kiên định của Hạo Quân đáy lòng Vy cảm động nhưng vẫn không tránh khỏi bất an. Đồng ý cùng Hạo Quân với Vy đây không khác gì một ván bài mà cô đã đặt hết số mệnh vào đó cả.

Quần mỉm cười hài lòng "Chúng ta đi thôi" nói rồi anh nắm lấy tay Vy, cô ngược lên nhìn anh cười tươi, sau đó cả 2 cùng nắm tay nhau ra xe.

*) Tại nhà họ Trần, nơi đang diễn ra một buổi tiệc gia đình mang phong cách Á-Âu được bày trí đầy sang trọng. Gia đình nhà Hạo Quân cũng đông đủ, từ bố mẹ, chị gái của Hạo Quân đều sắp xếp công việc để dùng bữa cùng gia đình "thông gia"

"Chúng tôi đúng là suy nghĩ không được thấu đáo lắm, đáng lẽ phải mời mọi người đến đây sớm hơn." Chủ tịch Trần ngồi ở vị trí chủ nhà, từ tốn xin lỗi vì sự khinh suất của mình. Thực tâm cô tạo dựng một mối quan hệ tốt với nhà họ Hoàng trên mặt danh nghĩa.

"So với việc gặp nhau ở công ty thì gặp nhau ở đây thế này đúng là có cảm giác rất khác." Mẹ nó nghe vậy thì vui vẻ nói.

Cha dượng của nó hay nói cách khác là Hoàng Khởi Kiệt nghe vậy thì cũng vui vẻ phụ họa theo gật đầu nói: "Đúng vậy đấy, gặp nhau thế này tôi lại cảm thấy tiếc vì buổi gặp mặt hôm trước lại vắng mặt."

Chuyện là hôm bữa ông ta có chuyến công tác đột xuất đúng vào lúc hai bên gia đình hẹn gặp nên thành ra hôm đó chỉ có bà Mai Chi với Hải Băng đi gặp mà thôi.

Trần Hạo Niên tươi cười như đồng tình với bà Mai Chi trên mặt, vì hôm nay bà ta đến đây với tư cách nhà thông gia tương lai chứ không phải là chủ tịch của JK.

"Chủ tịch Hoàng đừng thấy tiếc vì điều đó, từ giờ xin hãy ghé qua đây thường xuyên nhé. Hạo Quân vừa gọi và nói sẽ về ngay. Mọi người đừng giận nhé."

Còn Esther Ng - một người lúc nào ở học viện Newport cũng bị gọi là hồ cái hôm nay ở đây cũng trút bỏ mọi công việc xuống mà tươi cười hớn hở để trở thành người mẹ mẫu mực của Hạo Quân.

Và cả Hải Băng cũng vậy, trên môi ẩn chứa một nét thánh thiện mà tươi cười, mặc dù trong lòng thì chán ghét nhà họ Trần như thế nhưng vì muốn kéo họ về phía mình để đối phó với Hạo Quân, một phần lại là hậu bối lại là con nhà gia giáo, đối với người hơn tuổi, nên phải gờ mặt nạ xuống mà tươi cười: "Không sao đâu ạ, đây là giờ cao điểm mà, ở Hà Nội hay tắc đường lắm."

Lúc này, Esther nhìn nó tươi cười đánh giá, trong ánh mắt vẻ hài lòng hiện rõ: "Quả nhiên, Hải Băng là một cô gái rất ngoan, Hoàng phu nhân sinh

được một cô con gái tài sắc vẹn toàn thế này thật khiến người khác ghen tị."

Nó nghe vậy thì cười bên lên nhưng thực sự trong tâm thì sắp buồn nôn vì bộ dạng hiện thực hiện tại của mình khề thừa, nín lặng hồi lâu cô mới ngập ngừng nói: "Cháu xin lỗi vì buổi gặp mặt hôm trước đã vô lễ với hai bác, mong hai bác thông cảm cho tâm trạng lúc đó của cháu ạ."

Trần Hạo Niên nhìn Hải Băng mỉm cười trấn an: "Hải Băng đừng lo lắng, ai gặp phải trường hợp đó có khi phản kháng như cháu thôi."

"Vâng ạ, cháu cảm ơn." Hải Băng đáp khẽ.

Bà Esther Nguyễn bất chợt lên tiếng lái câu chuyện sang một hướng khác rất tự nhiên: "Vì chỉ là một buổi gặp mặt hai gia đình nên nhà tôi đã chuẩn bị một bữa ăn rất giản dị, không biết có hợp khẩu vị mọi người không?"

"Tất cả đều rất ngon và vừa miệng." Bà Mai tấm tắc, giọng khàn khàn mà khen ngợi.

"Cháu cũng thấy thế, đặc biệt rau rất là tươi và còn có vị ngọt nữa ạ." Hải Băng cũng tán đồng.

"Tất cả rau ở nhà chị đều được chuyển từ Mỹ về, nên yên tâm không có các hoá chất độc hại hay thuốc trừ sâu gì đâu." Kim Quân-chị gái Hạo Quân cũng lên tiếng: "Cho nên hãy ăn nhiều vào nhé."

"Vâng cảm ơn chị, em không nghĩ anh Hạo Quân lại cho người chị gái xinh đẹp như thế này." Hải Băng mỉm cười tinh tế, dịu dàng nói, nó nhìn Kim Quân cố đưa ra nụ cười tươi nhất có thể dịu dàng nói

"Em quá lời rồi." Nghe Hải Băng khen mình, lòng Kim Quân thực vui sướng, nở nụ cười tỏa sáng, cô đã không đánh giá sai về con người của Hải Băng, vừa nữ tính, dịu dàng, ăn nói lại lễ phép, có chừng mực. Xem ra Hạo Quân nhà cô thật tốt số biết bao. Bà Mai Chi nhìn Hải Băng vẻ hài lòng, rồi nói với Kim Quân.

Mẹ nó nhìn Kim Quân chợt hỏi khẽ: "Nghe nói Kim Quân lấy chồng lúc 20 tuổi."

"Vâng ạ, vì cháu bắt tài cho nên phải lấy chồng sớm, như vậy mới không bị gọi là ăn bám bố mẹ giàu có chứ ạ." Kim Quân so nhẹ đôi vai.

"Sao cháu lại khiêm tốn vậy chứ?"

Bà Mai Chi vừa dứt lời, ngay lập tức bố Hạo Quân tiếp lời, nhắc đến nhân vật im lặng từ đầu đến giờ. "Phải rồi, Thiên Minh à."

"Vâng, thưa bác!" Thiên Minh cười gượng, mở miệng đáp lời. Trong lòng thì thầm rủa sao không thể để cho cậu yên? Cậu chỉ muốn xem diễn trò thôi.

"Nghe nói cháu rất giỏi cờ vua đúng không?"

"Vâng! Để có thể giữ chân được đối thủ cần phải quyết đấu tranh thật mãnh liệt và bình tĩnh."

Cậu không thể không trả lời, đành luyên huyên một hồi toàn những lời sáo rỗng. Thế mà bố của hắn cũng cười lớn, vỗ vai cậu mà khen ngợi

Bố hắn cất tiếng nói, lần này giọng đầy thán phục "Quả nhiên, cả Thiên Minh và Hải Băng đều là "con nhà người ta" trong truyền thuyết."

Hải Băng nghe thấy vậy, liền buông đũa xuống, mỉm cười ôn hòa, đôi mắt xanh thắm, hàm chứa bao nhiêu nội tâm cùng xúc động, giả bộ ngại ngừng nói: "Bác quá lời rồi ạ."

Hải Băng vừa dứt lời thì bên ngoài xe của Hạo Quân cũng vừa vào đến sân. Bước xuống xe hắn vòng sang bên đối diện với chỗ lái và mở cửa rồi nắm chặt tay Tường Vy bước vào.

Ở bên trong, cả hai bên gia đình vẫn vui vẻ nói chuyện với nhau. Tuy bên ngoài cười nói là vậy nhưng trong lòng Hải Băng lại bất an thấy rõ, hẹn cả nhà người ta đến rồi lại đi đâu mất.

Đột nhiên, Hạo Quân xuất hiện cùng với một cô gái và...Giờ thì nó đã hiểu ra mọi chuyện,...

Thấy Hạo Quân nắm tay một cô gái lạ bước vào bà Mai chi bất ngờ nên lên tiếng: "Cô gái xinh đẹp này là ai vậy?"

Kim Quân cũng ngạc nhiên đến mức lắp bắp miệng: "Hạo Quân à, em..."

Ngược lại với sự ngạc nhiên của mọi người Hạo Quân lại rất điềm tĩnh nắm chặt tay của Vy không buông: "Con xin phép được giới thiệu, đây là người con yêu, Thẩm Tường Vy."

Lời hắn vừa nói ra như một nhát dao chí mạng làm tất cả mọi người thay đổi sắc mặt. Bà Mai Chi thì tím tái mặt, nói không nên lời: "Cái... cái gì... người yêu..."

"Phải...là người mà cháu yêu thật lòng,là người mà cháu đã tỏ tình trước khi gặp Hải Băng.Cháu biết làm thế này là cháu sai,cháu có tội rất lớn với bố mẹ,với hai bác với Hải Băng nữa.Vậy nên hôn ước này,xin hãy hủy đi ạ,vì trái tim cháu-không có chỗ cho Hải Băng nữa,cháu thành thật xin lỗi."

Sự tức giận đã phá tan sự bình tĩnh trên gương mặt của Hải Băng, nó giận đến mức phải đứng lên cao giọng nói: "Hạo Quân,anh nhất định phải làm thế này mới được sao?"

"Gì chứ...chuyện gì thế này. Tôi quả thực không nói nên lời luôn..." Bà Mai Chi thực sự không diễn đạt thành lời..

"Chủ tịch Trần,chỉ vì muốn hủy hôn với nhà chúng tôi mà gia đình các người phải làm thế này sao." Bố Thiên Minh nãy giờ im lặng mới lên tiếng,gọng nói có vẻ cũng đang rất tức giận.

Trần Hạo Niên hoàn toàn bất ngờ vì hành động của con trai mình. Ông ta chỉ nghĩ rằng có lẽ Hạo Quân vì cảm xúc nhất thời mà chỉ chưa chấp nhận cuộc đính ước này nhưng không ngờ Quân lại muốn được hẹn hò với người con gái này đến vậy. Ông bắt đầu thấy sự việc nghiêm trọng hơn ông nghĩ nhưng dù có tức giận đến mấy vẫn phải cố gắng giữ bình tĩnh trước mặt những vị khách của mình: "Vì quá bất ngờ cho nên có lẽ gia đình tôi sẽ sớm liên lạc với gia đình và nói chuyện ở một dịp khác."

Bà Mai Chi cũng nổi giận đùng đùng đứng lên, nói: "Không cần, chúng tôi sẽ sớm liên lạc lại sau. Chúng ta đi thôi."

Rồi kéo tay Hải Băng mà đi về,cả hai bố con Thiên Minh cũng đi theo, mặc kệ Kim Quân có lời kéo như thế nào. "Khoan đã,chủ tịch Hoàng,Hải Băng..."

Lúc này,không khí ở trong đang diễn ra hết sức căng thẳng.Trần Hạo Niên mặt đỏ bừng bừng tiến về phía con trai mình, hùng hổ như chuẩn bị ra trận.

"Anh à,anh bình tĩnh lại đã,...là e dạy con không nghiêm." Bà Esther giọng van lơn. Tất nhiên, làm mẹ ai mà không đau xót khi nhìn thấy con mình như vậy.Nhưng việc làm hôm nay của Quân thì đúng là không chấp nhận được, giọng nói của bà ta cũng trở nên ngắt đoạn trước hành động của con trai mình đồng thời dùng ánh mắt đầy căm phẫn lớn tiếng đuổi Tường Vy."Còn cô,ra khỏi nhà tôi ngay lập tức,..."

"Cháu,..." Trước thái độ từ ba mẹ Hạo Quân,Tường Vy cúi gầm mắt,cả người khẽ run lên vì sợ hãi ngay cả đứng cũng trở nên khó khăn.

"Em đứng yên đấy,..." Nhận thấy phản ứng từ Vy, Quân gần giọng giữ chặt tay nhỏ

"Hạo Quân..." Bà chủ tịch nhìn con trai mình với ánh mắt thất thần, như thể Hạo Quân là một con bệnh thần kinh.

"Bốp!" Trong một giây phút không kiểm được lửa giận trong lòng,Trần Hạo Niên đã thẳng tay cho Hạo Quân một cái bạt tay thật mạnh vào mặt.Chỉ phút chốc thiếu suy nghĩ đã khiến cho danh dự sự tự tôn và những toan tính bấy lâu gần sụp đổ.

Hành động bất ngờ này của ông ta khiến cả bà Esther Nguyễn và Tường Vy đều kinh sợ "Là lỗi của em,xin anh,...Hạo Quân, nhanh xin lỗi bố đi." Bà chủ tịch lúc này đã bối rối thật sự, một mặt khuyên can chồng, mặt khác thúc giục Hạo Quân nhận lỗi.

Quân một mặt quay lại nhìn cha mình, đôi mắt nhìn thẳng trừng trừng chứ không cố tình cúi xuống nữa một mặt vẫn giữ chặt tay Vy như một lời tuyên bố đây cứng rắn không lay chuyển.

"Không muốn.Lần này con sẽ không nhượng bộ nữa,...Nếu như sau này con hối hận với những gì đã làm ngày hôm nay thì lúc ấy con sẽ quỳ xuống và van xin...nhưng con tin rằng con sẽ không hối hận." Hạo Quân không hề sợ hãi, ngược lại còn la lớn như muốn thông báo cho cả thế giới biết anh yêu Tường Vy như thế nào.Từng hành động và lời nói từ Hạo Quân khiến đáy mắt Vy tràn đầy áy náy đau lòng nhìn Quân.

"Thằng con ngu ngốc,mày có biết mày vừa làm gì không hả?" Chủ tịch Trần gắt, giọng lạc đi vì giận dữ. Thực sự thì ông ta không thể tin nổi thằng con bất cần chỉ biết làm theo ý mình lại đi chống lại lời bố chỉ vì một đứa con gái. Ông vẫn nghĩ chỉ là nhất thời Quân không được tỉnh táo nhưng dù sao thì ông vẫn không thể chấp nhận chuyện Quân dám hủy hôn theo cách này.

"Con muốn cả thế giới này biết người con yêu, Thảm Tường Vy." Hạo Quân vẫn tỏ ra cứng rắn với quan điểm của mình. Anh nói dứt khoát và chắc nịch từng tiếng một.

"Yêu phải một đứa mồ côi như nó thì có gì phải tự hào mà phải khoe ra như thế. Tôi cho cô tiền để cô ăn học,sau đó thì quyến rũ con trai nhà giàu có để đổi đời là những gì cô học được sao?" Chủ tịch Trần lớn tiếng không kiềm chế dùng lời nói phỉ báng,mãi mai Vy không chút do dự.

"Bố..."

"Hạo Quân như vậy thì không nói làm gì,nhưng còn cô, không kịp suy nghĩ sao, sao cô thể mặt dày đến đây đòi cưới con trai tôi rồi làm nhục gia đình nhà người khác như vậy,..." Lúc này bà Esther cũng nghiêm giọng. Bà liếc nhìn Tường Vy với ánh mắt đầy vẻ miệt thị,thản nhiên dùng lời lẽ xúc phạm hạ thấp nhân phẩm Vy như một kẻ lợi dụng.

"Mẹ,... " Hạo Quân hoàn toàn bất lực trước những lời xỉ nhục của bố mẹ mình với Vy.

"Con im miệng. Thầm Tường Vy, cô không có chút sĩ diện nào sao? Nếu biết người mình yêu đã có vị hôn thê thì phải biết điều mà rút lui chứ,... " Bà Esther vẫn nghiêm giọng, thái độ miệt thị lộ ra rất rõ ràng.

"Chuyện này là con đã ép cô ấy đấy, vì con,... " Hạo Quân lớn tiếng

"Thằng mất dạy. " Lại thêm một cái tát từ ct. Trần dành cho đứa con trai của mình, vì một đứa con gái không xứng đáng mà sẵn sàng trái lời ba mẹ.

"Cô nhìn thấy rồi chứ, nhờ có cô mà hôm nay con trai tôi đã nhận được 3 cái tát từ bố nó đấy,... " bà Esther lớn tiếng trách mắng Tường Vy.

"Mẹ à, xin hãy bình tĩnh nghe con nói đã,... Hạo Quân à, nhanh xin lỗi bố mẹ đi. " chưa đợi Kim Quân nói hết câu Vy kéo nhẹ tay áo Hạo Quân cố gắng để tình hình tốt hơn. Đấy mắt lại không thể che dấu sự sợ hãi cơ thể khẽ co lại run lên từng đợt.

Bà Esther dứt khoát gây áp lực buộc, bà thừa hiểu một đứa cứng đầu như Quân sẽ quyết không từ bỏ. "Giờ thì còn bình tĩnh với xin lỗi gì nữa. Nếu con không muốn nhận thêm một cái tát thứ 4 từ mẹ thì lập tức chia tay với cô ta đi. "

"Mẹ à,...

"Cháu xin lỗi..cháu xin phép về trước,... " giây phút này Tường Vy sao có thể mặt dày đứng ở đây. Bị sỉ nhục nặng nề như một kẻ xấu xa. Đến lúc này cố gắng giữ lại sự tự tôn cuối cùng mau chóng rời đi.

"Sao mẹ có thể làm khó cô ấy như thế chứ?"

"Con đứng yên đấy, con mà bước thêm bước nữa thì con không còn là con trai mẹ nữa. " bà Esther trước ý định của Quân liền đem quan hệ máu mủ ruột thịt để cản bước con mình.

"Con xin lỗi..." Trước lời uy hiếp, Quân dù cảm thấy có lỗi nhưng cũng không thể không làm khác nói rồi chạy theo Tường Vy.

"Hạo Quân....Hạo Quân..." Bà Esther ngỡ ngàng nhìn đứa con do mình dứt ruột sinh ra lại vì đứa con gái đó mà bỏ qua quan hệ gia đình. Đấy mắt thần thờ nhìn bóng Hạo Quân khuất dần, trong lòng tràn đầy sự thất vọng.

Trần Hạo Niên không nói gì thêm, nhìn thẳng nghịch tử ra khỏi nhà mình, để lại cho ông với bao nỗi lo toan. Ông cảm thấy đã sai khi để Quân tự giải quyết chuyện này. Ông ta quay sang nói với bà Esther đang bàng hoàng ở bên cạnh: "Giờ thì bà hãy giải quyết chuyện này đi, đây là cơ hội cuối cùng để cứu con trai bà đấy!"

Quân chạy theo, nắm tay Vy lại và ôm Vy vào lòng thật chặt rồi chỉ biết nghẹn ngào mà nói: "Anh xin lỗi... thật lòng xin lỗi em, Tường Vy à..."

Khi quyết định sẽ làm như thế này, Quân đã xác định rõ những việc tiếp theo sẽ xảy ra giữa hắn và Tường Vy, sự ngạc nhiên và tức giận của mọi người là điều có thể hiểu được chỉ có điều Quân không ngờ là bố mẹ mình lại lạng mạt, xỉ nhục Tường Vy đến mức này.

Trở về với nhà Hải Băng, sau khi trở về từ nhà Hạo Quân, Hoàng Khởi Kiệt lập tức đến công ty tìm hiểu chuyện này, giao mọi chuyện ở đây cho Thiên Minh ai ngờ vừa về đến nhà là hắn nhảy ngay lên phòng mình. Còn bà Mai Chi gần như phát điên và phải uống thuốc an thần mới có thể bình tĩnh lại, chuyện vừa xảy ra quá đột ngột khiến đầu óc bà cũng trở nên choáng váng.

"Thật không thể tin nổi, sao họ có thể làm thế này với gia đình chúng ta chứ? Con không biết gì về chuyện này sao?" Bà ta nhất thời không thể tin nổi chỉ trong vài giây chuyện xảy ra tựa con lốc xoáy đến mức không kịp trở tay chỉ biết bàng hoàng ngỡ ngàng như con mơ. Bà Mai Chi nổi giận đùng đùng chất vấn Hải Băng.

"Giờ chuyện biết hay không còn quan trọng sao?" Băng liếc mắt một cái, cố gắng bình tĩnh lại rồi oán giận nói.

Bà ta nhú mày, trong lòng biết là lỗi không phải ở nó. Nhất thời lại làm nó tức giận. "Các ông mà nghe được chuyện này chắc sẽ lên cơn đau tim mà ngất mất khi biết chuyện..."

"Mẹ có thể im lặng được không... con cần suy nghĩ. " Thái độ mất bình tĩnh của bà Mai Chi càng làm nó thêm phần bức bối.

"Chuyện đến mức này còn suy nghĩ gì nữa,mọi chuyện đã rõ ràng quá rồi còn gì." Bà ta lớn tiếng..

"Không nói với mẹ nữa,con lên phòng đây?" Không muốn tiếp tục tranh cãi với mẹ mình,Băng bỏ lên phòng mặc kệ mẹ mình đang than trời than đất ở phía dưới.

Nó mang tâm trạng nặng nề mà đi lên phòng,trước khi đến nhà Hạo Quân,trong lòng nó vốn đã dự đoán đây không phải chuyện bình thường thật không ngờ Trần Hạo Quân và Thẩm Tường Vy lại đem nó ra như con rối như thế này.Thật quá nhor bản.Lúc đi ngang qua phòng Thiên Minh,thấy cửa còn mở,Băng mở cửa đi vào.

Thiên Minh vừa mới cởi áo khoác ra thấy Hải Băng bước vào liền nhảy lên ghế mỉm cười đầy thách thức,hỏi: "Chuyện gì nữa?"

Nó xông thẳng vào cửa rồi chất vấn: "Sau tất cả mọi chuyện,đây là tất cả những gì anh làm cho tôi ư?"

Thiên Minh nhú mày, nhất thời không biết nên như thế nào trả lời câu hỏi đành phải đánh trống lảng. Lúc này Hải Băng mất bình tĩnh như vậy, nên nói gì cho nó vừa lòng đây: "Tôi không biết có thêm một cô em gái lại rắc rối thế này cơ đấy."

Thấy Minh không trả lời,cũng chính là thừa nhận thì trong lòng nó càng tức giận đến run cả người. "Không thấy tôi đang mất bình tĩnh hay sao mà còn cổ chọc tức tôi hả? Tôi đang hỏi chuyện này là sao đấy?"

Mặc dù trong lòng rất áy náy, muốn an ủi nó một chút vì Thiên Minh biết chuyện mà hôm nay Hạo Quân làm đã dẫm nát sự tự tôn của nó, nhưng nhất thời không thể suy nghĩ được gì: "Tôi mới phải là người hỏi câu ấy mới phải."

"Gì cơ?" Băng nhú mày,chưa hiểu nổi tên này đang muốn nói gì nữa.

"Chẳng phải cô bảo tôi phá hôn ước của hai người sao,giờ thì thành công rồi đấy.Hạo Quân đã đưa Thẩm Tường Vy ra ánh sáng,giờ thì hãy mặc kệ hai người họ đi,cô chỉ cần suy nghĩ về quyết định của mình thôi.LIÊU CỎ HUY HÔN HAY KHÔNG?"

Hết Chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hãy Cùng Chờ Xem, Hạo Quân!

Sáng hôm nay Hải Băng vẫn đi học bình thường, quyết không để chuyện với Hạo Quân làm ảnh hưởng đến việc học, vừa xuống cầu thang đã thấy bà Mai Chi đã đứng sẵn trước cửa nhà đợi nó đợi nó.

Mới sáng sớm nó không muốn cãi nhau nên cứ thế mà đi qua tiến về chiếc Audi màu trắng của nó,bà Mai Chi cũng không để ý tùy miệng nói "Mẹ đã suy nghĩ rồi,hôn ước này-vẫn sẽ diễn ra đúng kế hoạch. Mẹ đã bỏ ra bao nhiêu công sức và tiền bạc như vậy,không thể để một con ranh con làm cho tan tành được."

Hải Băng cười nhạt đầy chán nản: "Đến lúc nào rồi mà mẹ vẫn tính toán thiệt hơn như vậy,sau mọi chuyện ngày hôm qua mẹ không rút ra được bài học gì sao?"

Bà Mai Chi nhú mày, sau một lúc lâu, mở miệng nói: "Con nghĩ người như để chủ tịch Trần sẽ để cho con trai mình lấy một người như con bé kia sao,mọi chuyện mẹ sẽ lo,đi học đi." bà ta nói giọng kiên quyết rồi.

"Con biết con không là gì trong cuộc sống của mẹ nhưng mà mẹ...còn hơn cả từ tệ hại...mẹ biết không?" Nó lạnh nhạt đáp rồi lên xe rồi đi thẳng.

Chiếc Audi màu trắng lao khỏi cổng biệt thự trong tích tắc đã không thấy đâu. Khuôn mặt bà ta bốc chốc nhả lại thấy mà sợ: "Con với cái..."

Trong chiếc Audi màu trắng cá tính, Hải Băng đang trầm ngâm suy nghĩ, nó nhớ lại mọi chuyện mà nó đã trải qua từ lúc trở về từ Mỹ.

Nếu như Hạo Quân vẫn kiên quyết theo Tường Vy còn mẹ nó vẫn muốn theo cuộc hôn nhân này thì đương nhiên nó sẽ là chủ đề bàn tán tiếp theo của đám bà 8 trong trường.

Mãi suy nghĩ mà nó đã đến trường lúc nào không hay, chạy xe thẳng đến gara để xe dành riêng cho lớp Vip,lúc chuẩn bị bước xuống nó đã nhìn thấy một

cảnh tượng làm nó bất ngờ.

Hôm nay,Hạo Quân lái xe đưa Tường Vy đến trường nhưng điều đặc biệt là mặc kệ mọi ánh mắt cùng tiếng xì xào bàn tán của mọi người ,Vy và Quân vẫn nắm tay nhau cùng đi vào và cảnh tượng đó đã vô tình đập vào mắt Hải Băng. Ban sáng tâm trạng nó đã không được tốt, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này khiến nó càng điên hơn, giờ Băng phải làm một việc mà đáng lẽ nó nên làm từ hôm qua.

Vì có chút việc bận nên khi tới hành lang hai người đi riêng ra, Hạo Quân đi công việc của Hạo Quân còn Tường Vy thì đi tới phòng phát thanh. Hải Băng thấy vậy liền mau chóng đi theo, vậy là quá đủ rồi, nó đã để yên cho 2 người nhưng đâu phải họ muốn làm gì trước mặt nó cũng được chứ? Tường Vy vừa ngồi vào bàn thì Hải Băng bước vào.

"Cứ làm việc của mình đi, tôi có cái này muốn cho cô xem nhưng hiện giờ thì vẫn chưa thể cho cô xem được " Hải Băng nhìn Tường Vy nói với giọng đầy sự khinh bỉ.

"Ý cô là gì ?" Tường Vy nhú mày, không hiểu là nó định làm gì.

Lời cô vừa dứt thì Hạo Quân từ ngoài đi vào, lúc này hắn nhìn thấy Hải Băng đi theo Tường Vy là đoán có chuyện chẳng lành liền bỏ hết mọi công việc mà phi sang đây, ai biết được nó sẽ nói gì đó làm tổn thương đến Tường Vy thì sao?

"Anh nhanh thật đấy. . ." Nó quay sang Hạo Quân cười khẩy

"Em ra ngoài đi,từ giờ không được đến gần cô ấy nữa. Ra ngoài và nói chuyện vớiChát". " một âm thanh chói tai vang lên, trong tích tắc Vy bất giác đưa tay lên bịt miệng như còn chưa tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt mình.Một bên má của Quân đỏ dần lên, hiện rõ vết hằn của 5 đầu ngón tay và người tát Quân chính là nó,Hải Băng.

"Đúng vậy , là như thế này, sau này hãy luôn làm vậy với tôi và đừng bắt nạt Thẩm Tường Vy nữa..." Hạo Quân nhếch miệng ánh mắt thể hiện sự kiên định, Quân không giận vì bị Hải Băng tát vì hắn biết chuyện tối hôm qua hắn làm là sai và cái tát này đáng lẽ là hắn đã phải nhận từ tối qua.Nhưng hắn không yêu Hải Băng, người hắn yêu là Tường Vy. Quân không muốn Tường Vy bị tổn thương, hắn hy vọng Hải Băng trút mọi tức giận lên hắn và đừng làm gì Tường Vy.

Nhưng ngược lại với sự bình tĩnh của hắn, gương mặt nó đang dần biến sắc, con tức giận ngày càng dâng cao, hắn dám bênh vực nhỏ trước mặt nó sao: *"Câm miệng!"* nó gần lên từng tiếng, nhìn biểu hiện lúc này của nó là biết nó đang tức giận đến mức nào rồi: *"Một tên khốn như anh thì có tư cách gì mà nói chuyện với tôi chứ"*. Nó nén cơn giận xuống, tức giận không phải là cái hay ,nó quay sang nhìn Vy nói với giọng khinh bỉ nói: *"Bộ mặt này là sao, cô ngạc nhiên vì cái tát hay vì lời nói của tôi"*. Nó nhếch miệng, kinh bỉ nhìn Vy.

Tường Vy mất hết kiên nhẫn khi nghe nó nói, và điều khiến cô tức giận đó là nhìn người mình yêu bị một đứa con gái đánh và nặng lời với hắn như vậy mà không ho he nửa lời: *"Tôi ngạc nhiên là vì thái độ của cô, sao cô có thể làm như thế với anh ấy chứ..."* Tường Vy vẫn không tin được những gì mà Hải Băng vừa làm với Hạo Quân.

"Vậy nếu cô là tôi gặp cảnh như tối hôm qua thì cô sẽ làm như thế nào." Nó nhếch môi nói với giọng khinh miệt khiến Tường Vy tái mặt không nói lên lời: *"Với một đứa trẻ mồ côi như cô thì không cần dùng tới bạo lực tôi cũng có thể làm cho cô sống dở chết dở rồi. Vậy nên tốt nhất là cô nên biết điều mà sống an phận chút đi."* nói xong Hải Băng quay lại nhìn Hạo Quân, vẫn với chất giọng khinh bỉ nhưng lần này có pha lẫn tức giận: *"Còn anh, sau khi đã hạ nhục tôi và làm cho gia đình tôi mất mặt vì con nhỏ này anh cảm thấy thế nào, rất mãn nguyện phải không? Hôm về ra mắt ở quê anh nói xin lỗi tôi là vì chuyện này đúng không?"*

Ra vậy,thì ra hắn ta đã biết trước có một ngày hắn sẽ dùng trò hèn hạ này để hủy hôn nên hôm đó mới nói xin lỗi nó, vậy mà hôm đó vì lời xin lỗi này nó lại ngu ngốc mềm yếu trước mặt hắn chứ...

"Em đi ra ngoài đi." Hạo Quân không muốn Hải Băng xúc phạm Tường Vy nữa nên hắn bảo nhỏ ra ngoài nhưng Hải Băng đâu dễ gì bỏ qua cho nhỏ như thế.

"Đừng yên đó, nếu cô dám bước ra khỏi đây nửa bước. Thì hôm nay cả trường này đều biết thân thế của cô đó" Nó lớn tiếng đe dọa.

"Hoàng Hải Băng" Hạo Quân không tin Hải Băng lại có thể làm như thế này,hắn quát lớn, sao nó cứ thích đem thân phận của Vy ra làm trò đùa như vậy chứ, nói động đến hắn thì không sao, nhưng động tới Vy thì hắn không thể để yên được. . . *"Em đi ra ngoài đi."*

Hạo Quân nhìn Tường Vy nói lại lần nữa,Vy thấy tình hình hiện tại không được ổn nên gạt nhẹ đầu và toan định đi ra ngoài nhưng ai ngờ nó tiến tới và cho Vy một cái bạt tai không thương tiếc *"Chát!"*

"Hoàng Hải Băng" Quân giận dữ quát lớn, đau xót khi nhìn một bên má của Tường Vy đang đỏ dần lên, một phần do cái tát, phần còn lại là sự tức giận đang dâng cao và sắp bùng nổ dữ dội,nếu Băng không phải con gái thì hắn đã sớm tặng nó một bạt tai rồi.

"Sao? Anh tức giận à, anh tức như thế chắc anh cũng hiểu mình làm sai như thế nào rồi chứ. Chả phải anh nói sẽ giải quyết sao? Cách giải quyết của anh để mọi chuyện thành ra như vậy phải không?" Hải Băng không quan tâm tới sự tức giận của Hạo Quân.

"Rầm. . ." Cánh cửa phòng bị mở ra bằng lực khá mạnh, tất cả giật mình nhìn sang phía cửa. Thế anh chạy vào ,mồ hôi nhễ nhại, cúi gập người, hai tay chống vào đầu gối thở hồng hộc, sau khi giữ được nhịp thở bình tĩnh, Thế Anh nhìn sang chỗ Vy *"Ngày Tường Vy, nhanh đi xem đi, nhà trường dán thông báo họp hội đồng cựu đây."*

"Sao?... " Vy còn chưa tin nổi điều cô vừa nghe thấy, sau đó hoảng hốt chạy đi cùng Thế Anh, trước khi đi còn khẽ liếc nhìn nó một phát. Nó không hiểu cái nhìn đó là gì, nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra được sự khác thường của Tường Vy trong ánh mắt đó.

Căn phòng lúc này chỉ còn Hạo Quân cùng Hải Băng. Nhìn thấy một chuỗi đau khổ của Tường Vy, cơn giận của Hải Băng cũng vơi đi phần nào, cô nhếch môi, nhìn Hạo Quân mà buông lời châm chọc: "*Thấy chưa, giờ thì bắt đầu rồi đấy-những ngày khổ cực của Thẩm Tường Vy. Hãy cùng chờ xem Trần Hạo Quân, mỗi nhân duyên của chúng ta chưa kết thúc đâu.*"

Tại hành lang trường trong khi Thế Anh và Tường Vy còn ngỡ ngàng, ngây ngốc xem thông báo thì dư luận đã bắt đầu bàn tán xôn xao, mà cụ thể là các bạn học sinh trong trường, ai lấy đầu ra về khinh bỉ khi biết được thiên sứ trong sáng Tường Vy lại gian lận để có thể lấy học bổng du học... Gần đó còn có mấy học sinh buông lời châm chọc.

"*Thế mới nói, nhìn mặt khó đoán lòng. Nhìn bề ngoài hiền lành nhưng bên trong thật gian xảo.*"

"*Cũng không biết làm sao lại vào được trường này. Không khéo tin đồn là có thật cũng nên, cô ta chắc hẳn đằng sau còn có người nâng đỡ.*"

"*Có khi cũng không phải là quý tộc gì đâu, nếu là người có tiền thì sao phải gian lận chứ.*"

Những ánh mắt đầy khinh miệt và lời nói đầy châm biếm hoà vào tiếng cười chế giễu của học sinh toàn trường khiến Tường Vy cơ hồ cảm thấy đầu óc choáng váng, sợ hãi run lên khuôn mặt càng thêm tái nhợt. Những lời nói ác ý này đều một lượt lọt vào tai Hạo Quân, cậu vô cùng tức giận, chạy thẳng lên phòng hiệu trưởng gặp mẹ mình, vì cậu biết chắc chắn là do bà Esther tức mẹ cậu làm ra.

Hạo Quân tức giận chạy lên phòng giám hiệu để nói chuyện với mẹ mình, tiếng cửa bị mở tung ra một cách thô bạo làm người phụ nữ đang ngồi yên vị trên ghế bị bất ngờ mà nhìn về phía cửa ra vào. Nhưng khi thấy Quân người phụ nữ ấy không hề tỏ ra một chút nao núng, giọng đầy bất bẽ con mình: "*mẹ chưa dạy con phép lịch sự tối thiểu hả Quân?*"

Giờ Quân còn đủ sức làm mấy cái ấy sao, không giữ được bình tĩnh, Quân giờ tò thông báo vừa mới xé ra trước mặt mẹ mình đầy nghi vấn "*Mẹ, chuyện này là thế nào?*"

Đối lập với Quân, Esther biết hẳn tức giận nhưng chẳng thèm nhìn lấy một cái, tay vẫn cầm bút, chăm chú viết: "*Nếu con cứ nói chuyện không có chủ ngữ, vị ngữ như thế này thì tốt nhất là đừng nên hỏi mẹ.*"

"*Chuyện Thẩm Tường Vy gian lận trong thi cử...*" Quân vẫn tiếp tục tra hỏi mẹ mình, hai tay anh lúc này đang chống mạnh lên bàn làm việc của bà Esther, các cơ trên mặt hẳn đều căng ra hết sức và hai đồng tử thì vẫn dán chặt vào gương mặt đầy thần nhiên của bà: "*là mẹ dựng lên phải không?*"

"*Mẹ không rành như con nghĩ đâu, ra ngoài đi.*" Trước thái độ và cách hành xử của con trai, bà Esther đáp lại đầy nghiêm nghị. Hạo Quân tức giận, nắm chặt tay, nghiêng nhìn Esther. Cậu hận không thể trút nỗi bức tức của mình...

"*Mẹ...*" Quân thất vọng đến mức không thể thốt lên lời, hẳn từng nghĩ rằng những chuyện như thế này chỉ có bố hẳn mới có thể làm ra nhưng mà những gì đang hiện ra trước mắt khiến Quân không thể nào mà chưa xót.

"*Sau bao nhiêu chuyện con đã làm con nghĩ con còn có tư cách đứng đây mà chất vấn mẹ sao?*" Chiều hướng của cuộc nói chuyện đến đây đã thực sự thay đổi. Từ việc tra hỏi mẹ mình Hạo Quân trở thành người bị bà trách móc: "*Đã vậy tối qua còn ngủ lại nhà con bé kia nữa, con là dân vô gia cư à,... chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đừng không?*"

"*Con đang hỏi mẹ chuyện họp hội đồng, mẹ tính đuổi học cô ấy sao?*" Đến bây giờ, Hạo Quân đã mất hết bình tĩnh

"*Vậy theo con mẹ không thể sao?*" Lần này bà Esther trừng mắt, giọng cũng bắt đầu đanh lại: "*Học viện Newport là tâm huyết, là tài sản của mẹ, vì vậy nên mẹ sẽ không để cho một nữ sinh như nó làm bán hết mọi tâm huyết của mẹ đâu. Không cần đến bố con mẹ cũng có thể khiến con bé sống dở chết dở đấy, biết chưa?*"

"*Sao mẹ có thể...*?" Đến bây giờ, Hạo Quân đã mất hết bình tĩnh, nét mặt cũng khó coi hơn bao giờ hết... Hạo Quân cười đau đớn nhìn mẹ, cậu tự hỏi tại sao mẹ tàn nhẫn như vậy? Hẳn rồi cuộc có yêu Hải Băng đâu! Người cậu yêu là Tường Vy. Bà luôn nói muốn cậu hạnh phúc, muốn tốt cho cậu. Nhưng hành động này là sao chứ? Dày vò người cậu yêu nhất? Chẳng phải là dày vò cậu sao? "*Mẹ định dày vò con bằng cách này sao...?*"

Lần này bà Esther trừng mắt, giọng nghiêm nghị rõ thấy: "*Nếu con không muốn nhìn thấy Thẩm Tường Vy bị đuổi học trong nay mai thì lập tức chia tay nó và về nhà cho mẹ. Đừng để đến khi bố con ra tay, không có đường lùi đâu.*"

-----*) Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, không khí trong lành nay đã bị nhiễm bẩn, con người đều mang trên mình một tâm trạng khác nhau và Hải Băng cũng vậy. Nó đang ngồi suy nghĩ miên mang, nghĩ đến chuyện tối qua, nó biết mọi chuyện đã kết thúc nhưng nó vẫn suy nghĩ. Càng nghĩ nó cười càng thêm tức giận.

"Nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?"

Băng giật mình, vội lắc đầu, cố kéo mình ra khỏi dòng suy nghĩ đó. Nó quay đầu nhìn Khải Kiệt đang đứng bên cạnh. "*Cậu... đứng đây từ lúc nào thế?*"

"Được một lúc rồi." Kiệt mỉm cười rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện: "*Đủ thấy cậu đang suy nghĩ vì chuyện gì đó. Có chuyện gì vậy?*"

"Không có gì!" Băng hơi ngượng ngừng vuốt vuốt mấy ngọn tóc: "*Nhưng sao lại hẹn tớ ra đây?*"

Băng hỏi, lúc này ở trong lớp, Khải Kiệt nhấn tin bảo nó ra đây vì Kiệt có chuyện muốn nói. Rồi nó ra đây trước, và ngồi một mình lại suy nghĩ vẩn vơ.

"*Còn làm gì nữa, tớ cá là cậu vẫn chưa ăn sáng, đúng không?*" Hạ cuốn menu xuống bàn, Khải Kiệt nở nụ cười rất tự nhiên, nụ cười ấy dường như làm dịu bớt đi những tức giận trong lòng nó: "*Hôm nay tớ sẽ mời, cho nên cậu cứ gọi thoải mái. Cậu ăn ở đây bao giờ chưa?*"

"Chưa bao giờ?" Băng có vẻ hơi nghi ngại rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

"Sao thế? Tớ thấy quán này bán đồ cũng ngon mà, lại đông khách nữa?" Khải Kiệt không giấu nổi sự ngạc nhiên.

"*Chính vì quán rất đông khách nên chẳng phải sẽ rất kỳ lạ nếu như...*" Nhẹ nhàng hạ ly nước cam xuống bàn, đôi bàn tay Băng chậm chậm miết bên mép ly, tựa như đang nghĩ thứ gì đó chưa xác định được. "*Tớ ngồi đây một mình sao?*"

"Hải Băng à..." Khải Kiệt chột thờ dài, cậu cũng không biết nên nói gì vào lúc này.

"*Hình như tớ,...*" Ngừng lại một lúc lâu, Hải Băng thờ dài, giọng buồn hẳn đi. "*...đang mất phương hướng rồi, tớ đã làm sai. Đáng lẽ phải có ai đó bên cạnh trách móc, dỗ dành rồi cho tớ lời khuyên mới phải, nhưng chẳng có ai cả.*"

Kiệt không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Hải Băng. Nó cũng im lặng, ánh mắt hướng về phía cửa sổ nhưng dường như không nhìn vào đó. Nó tựa hồ đang nhìn xuyên qua nơi đó, xuyên qua thời gian, trở về quá khứ, trở về 3 năm trước.

Hơn 3 năm trước, chỉ một năm sau khi gia đình nó tan nát, bà Mai Chi quyết định tái hôn với Hoàng Khải Kiệt, thế là từ hai người bạn, Hải Băng và Thiên Minh trở thành anh em không chung huyết thống. Trước đó, Băng không có như bây giờ, lúc nào cũng phải đeo mặt nạ mà sống, bị ghét bỏ, bị khinh miệt vì lòng tự trọng quá cao. Nhưng... có mấy ai hiểu rằng, đằng sau chiếc mặt nạ đó là những ngày tháng đau khổ đến tột cùng mà Băng đã bị gây vò cho đến bây giờ. Có mấy ai hiểu rằng, để có thể sống như ngày hôm nay, Băng phải trả một cái giá như thế nào.

"*Chẳng phải tớ ở đây rồi còn gì...*" Khải Kiệt trầm giọng lên tiếng kéo Băng ra khỏi dòng suy nghĩ. Nó quay đầu, nhìn Kiệt, cố gắng lấy lại tinh thần, khó khăn nở một nụ cười: "*Tớ sẽ không trách móc cậu vì tớ biết tại sao cậu làm vậy. Tớ sẽ không dỗ dành cậu vì tớ biết cậu là người rất mạnh mẽ. Cậu muốn làm gì, không ai cản được cậu. So với những tổn thương cậu đã chịu quá khứ thì những việc cậu sẽ phải đối diện ở hiện tại có thể còn nặng nề hơn. Cho nên, chỉ cần cậu làm theo con tim mách bảo, thì sẽ chẳng có ai trách móc cậu cả, đơn giản vì cậu cần phải làm thế, vậy thôi.*"

Băng hơi cúi đầu, gương mặt trầm buồn, nhuộm một màu bi thương. Khải Kiệt chỉ biết đau xót rồi lặng lẽ khẽ thờ dài. Ngừng một lát, nó hít sâu một hơi rồi tiếp tục: "*Đây mới chỉ là mở đầu thôi.*" Nó vẫn mãi mê với tách trà trên bàn, khẽ thờ dài. "*Tớ không thể chắc chắn rằng rồi tớ có biến chất hay không, mọi chuyện đang vượt quá tầm kiểm soát của tớ.*" Rồi từ từ đưa tách trà nóng lên miệng, chậm rãi thưởng thức.

"*Tớ biết là cậu rất mệt mỏi...nhưng nếu cậu thua cuộc...thì phải làm sao?*"

"*Nếu như không thể dừng lại được nữa....*" Một lời đáp gọn gàng, dứt khoát, không chút do dự. "*Vậy thì hãy tiếp tục thôi.*"

-----*) Cuối cùng thì Hạo Quân cũng chịu về nhà, bao quanh căn nhà lúc này là không khí vô cùng nặng nề và u ám tưởng chừng như không thở nổi. Chủ tịch Trần, bà Esther đều đang an vị trên ghế sofa ở phòng khách. Khuôn mặt đều không hề thoải mái.

"Thưa ba mẹ." Quân bước vào phòng, hần cúi chào lễ phép.

"Giờ mới chịu về mặt về đây hả?" Chủ tịch Trần ngồi tựa trên chiếc ghế sofa đơn màu trắng tinh, hai tay để trên tay ghế, ông không nhìn Quân

nhưng tay vẫn đưa lên chỉ chỗ cho con mình ngồi xuống. Giọng đầy vẻ nghiêm nghị: "Ngồi xuống đi!"

"Mẹ nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi, rốt cuộc con nghĩ gì mà lại làm thế hả?" Bà Esther đầy bức xúc nhìn con trai mình, hai tay vẫn yên vị trên đùi tạo thành dáng ngồi rất kiêu sa. "Không nói đến bố mẹ, chỉ vì muốn hủy hôn mà con đưa cả người tình của mình đến để làm mất mặt gia đình người ta thế sao?"

"Không nói nhiều nữa,...." Chủ tịch Trn nghiêm giọng lại, đầy dứt khoát. Lúc này ông đã nhìn về phía con mình: "Lập tức chia tay đi."

"Bố!"

"Là trẻ mồ côi.Ta còn có thể chăm trước. Nhưng là một đứa trẻ mồ côi lớn lên bằng tiền của ta thì không thể chấp nhận được. Vậy nên hãy chấm dứt đi." Chủ tịch Trần vẫn cương quyết, đôi mắt nghiêm nghị của một người cha đang nhìn con mình khiến một phần nào đó trong Hạo Quân đã có chút dao động nhưng tất cả cũng chỉ thoáng qua như một cơn gió.

"Con xin lỗi nhưng con không thể, thừa bố!" Hạo Quân vẻ van xin, đôi mắt đầy cầu khẩn nhìn về phía ba con người trước mặt. Từ lúc sinh ra đến giờ cậu chưa phải xin bố mẹ mình điều gì, cậu thiếu gia giàu có này chưa phải cầu khẩn như vậy bao giờ. Tất cả cũng chỉ vì cô – Thẩm Tường Vy, người con gái mà cậu yêu: "Con yêu cô ấy rất nhiều, xin bố mẹ hãy đồng ý cho con và cô ấy được qua lại với nhau."

"Đừng chỉ vì một lần rung động mà đặt cược cả cuộc đời của mình vào đó..." Chủ tịch Trần vẫn rất cương quyết, đôi mắt ấy vẫn không ngừng nhìn thẳng vào Quân như muốn nói rằng “đừng có ngu ngốc như vậy”

"Bố à,... "

"Trong cái thế giới thương lưu này, đối với người đàn ông, phụ nữ chẳng là gì cả." Lần này Chủ tịch Trần nói với giọng trầm trầm như giảng giải về cái lẽ tự nhiên của cái giới thượng lưu này. "Đặc biệt là loại con gái như con bé họ Thẩm đó, chẳng có ích gì cho tương lai của con cả. Lấy con bé đó về,cứ cho là con thấy hạnh phúc đi,nhưng còn sự nghiệp, chắc hẳn là điều không thể."

"Chỉ có thể là cô ấy,con chỉ muốn hẹn hò với..."

"Con muốn mẹ tức chết mới vừa lòng hả,Hạo Quân? Ngay ngày mai, mẹ sẽ ký quyết định đuổi học Thẩm Tường Vy,phải cho nó biết vị trí của nó ở chỗ nào!" Bà Esther gắt lên cắt ngang câu nói của Hạo Quân. Bà thực sự đã bị con trai mình chọc tức đến không chịu nổi.

"Mẹ à."

"Ta sẽ cho con 3 ngày để giải quyết chuyện này. Nếu sau 3 ngày,con vẫn không giải quyết dứt điểm với Thẩm Tường Vy và kéo Hải Băng trở về, đến lúc đó,ta sẽ ra tay." Chủ tịch Trần lạnh lùng nói vs Quân như cảnh cáo hẳn “đừng để ta phải ra tay”.

"Bố." Hạo Quân đưa đôi mắt khẩn cầu nhìn chủ bố mình.

"Cách làm của ta thì con biết rồi đấy. Nếu không muốn nhìn thấy cuộc đời Thẩm Tường Vy bị hủy hoại thì hãy suy nghĩ kĩ đi, là ta đang cho con cơ hội để sửa sai đấy." Lần này Chủ tịch Trần nói với giọng đe dọa. Ông buông những lời đó chỉ vì muốn tốt cho con mình thôi. Ông sẽ không để một con bé phá hỏng tương lai của con trai mình. "Ta chỉ nói đến thế thôi, về phòng đi!"

Hạo Quân đứng dậy, hần lững thững đi về phòng nhưng chợt nhớ ra gì đó nên đột ngột đứng lại, hai tay vẫn xỏ trong túi quần và đôi mắt thì cương định nhìn về phía trước, không quay lại mà vẫn quay lưng về phía bố mình "Việc Hải Băng là bảo hiểm cho cuộc đời con, con hiểu rất rõ. Nhưng mà, bảo hiểm thì vẫn là bảo hiểm thôi, nó sẽ không bao giờ trở thành cuộc đời của con đâu, thừa bố." Và...

"Vậy anh định làm gì?"

Quân hơi quay đầu về phía cửa. Là Hải Băng!

"Hải Băng! Sao con...?"

HẾT CHƯƠNG 18

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tôi Sẽ Không Hủy Hôn!

"Vậy anh định làm gì!" Giọng nói phát ra trước cửa phòng khách làm cả nhà họ Trần giật mình, đó chính là Hải Băng.

Tất cả mọi người đều không khỏi ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của nó, bà Esther còn thốt lên: "Hải Băng..."

Băng đi lướt qua Hạo Quân, không quên nở nụ cười nửa miệng với hắn. Nó mỉm cười lễ phép cúi đầu chào hỏi người lớn trong nhà: "Con chào hai bác..."

"Ừ, Hải Băng đấy à." Chủ tịch Trần cố lấy lại bình tĩnh trước mặt nó: "Đột nhiên cháu đến đây rồi khiến ta hơi bất ngờ đấy."

Vì muốn đánh nhanh thắng nhanh nên Hải Băng đã tự động chuyển sang sử dụng kính ngữ để nói chuyện với bố mẹ của Hạo Quân, chủ yếu là để lấy lòng: "Xin hai bác hãy nói chuyện thật thoải mái đi ạ, có thể do hoàn cảnh bất buộc nhưng mong hai bác hãy mở lòng với cháu."

"Được rồi, cháu đến nhà bác có chuyện gì vậy?" Ông ta ra hiệu bảo nó nói vào vấn đề chính.

"Chuyện là..."

Nó đang định trả lời thì Hạo Quân lên tiếng quát lớn, dù chưa biết Băng định làm gì nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp: "Cô đang tính làm trò gì vậy?"

"Con đứng yên đó..." Liếc thấy thái độ của con trai, ct. Trần quát nhẹ rồi ông thân thiện quay qua nói với Hải Băng "Cháu nói tiếp đi."

Hải Băng ngay lập tức trả lời lại liền, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: "Chuyện này có thể nói trong thư phòng không ạ, ở đây không tiện. Riêng cháu và hai bác."

*) Trong thư phòng của nhà họ Trần, Hải Băng, Esther và Trần Hạo Niên đang ngồi nói chuyện riêng với nhau. Băng vẫn giả vờ hiền lành, rộng lượng, nhẹ nhàng và e thẹn như một thiếu nữ đang yêu khiến cho người đối diện phải xiêu lòng: "Thực sự đây là một quyết định rất khó khăn nhưng Hạo Quân thật dũng cảm. Cháu rất thích tính cách của anh ấy." Nó cố dằn cảm giác chán ghét xuống, bày ra bộ mặt đau lòng: "Cho nên mong bác đừng trách phạt anh ấy quá nặng tay, cháu sẽ thấy đau lòng đấy ạ."

Cả chủ tịch Trần và Esther Ng đều không tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy. Trong lòng nhói lên một chút vui mừng.

"*Cháu thật sự nghĩ vậy sao? Thật cảm ơn cháu quá...*" Gương mặt bà Esther tỏ chút lo lắng khi nhớ đến hai ông bà thông gia thì lại ngập ngừng không biết nói sao. "*Nhưng mà, mẹ của cháu, chắc hẳn là rất đau lòng.*"

Cảm giác được rằng bà ta đang lo lắng và xấu hổ, khoe miệng Hải Băng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười như có như không rồi nói với giọng buồn buồn: "*Thật sự là có hơi bàng hoàng a.*"

"*Đúng vậy, sau sự việc đó ai mà có thể bình tĩnh được chứ.*" Chủ tịch Trần nãy giờ im lặng thì cũng chịu lên tiếng, song miệng thì nói nhưng trong lòng không khỏi mà đánh giá. Con bé này thực sự không phải là một cô nhóc 18 tuổi thông thường, ăn nói cứng rắn đầy rất tự tin, gương mặt luôn bình tĩnh làm cho người khác rất khó đọc được suy nghĩ của mình. Khẽ nheo mắt quan sát nét mặt của nó, càng nhìn càng thấy đúng. Chuyện này rất thú vị đây.

Biết là đang bị dò xét nhưng Hải Băng vẫn bình thản như đó là điều hiển nhiên. "*Con biết là Hạo Quân rất yêu Tường Vy. Nhưng vì con là người đến sau cho nên con sẽ không để bụng chuyện này đâu a?*"

Esther cũng dờ giọng ra an ủi nó: "*Con đừng buồn vì những gì Hạo Quân đã làm, chỉ là một chút dao động trong tích tắc thôi, rồi dần dần thẳng bé sẽ hiểu.*"

Đến lúc này ánh mắt nó trở nên sang trọng, kiên định không do dự, nó nói luôn điều mà mình muốn: "*Đương nhiên rồi a. Nhưng thưa hai bác, con không hề muốn hủy hôn với Hạo Quân,...*" Hải Băng đến lúc này thì cười nhẹ giọng đầy tự tin: "*con biết nói những lời này là có hơi đường đột nhưng xin bác có thể để chuyện của Hạo Quân và Tường Vy cho con giải quyết không a.*"

Cả chủ tịch Trần và Esther Ng đều hoàn toàn cảm thấy bất ngờ và ngạc nhiên trước câu trả lời của nó. Không phải lúc trước nó luôn ghét những chuyện này sao? Esther có chút tò mò, liền đặt câu hỏi chất vấn Hải Băng: "*Tại sao?*"

Hai chữ 'tại sao' tuy ngắn nhưng ẩn chứa vô vàng câu hỏi. Trước câu hỏi đã được chuẩn bị sẵn câu trả lời, với cái giọng trong veo nhưng không kém phần quyết đoán: "*Chuyện của tuổi trẻ thì nên tự giải quyết theo góc nhìn của tuổi trẻ, sao có thể để người lớn can thiệp được.*"

Esther vẫn còn hơi e ngại về mẹ nó, làm việc trên thương trường bao nhiêu năm, bà Mai Chi là người như thế nào Esther còn không hiểu sao: "*Nhưng mà dù cho là vậy thì mẹ của cháu...*"

Hải Băng nhỏ nhẹ đáp, cũng như một lời trấn an nhẹ nhàng và khéo léo đưa ra lý do vợ chồng chủ tịch Trần thực sự muốn nghe: "*Hai bác không cần lo đâu a, mẹ cháu chỉ hơi sốc thôi chứ không hề nhắc tới chuyện hủy hôn.*"

Esther thở phào nhẹ nhõm như trút xuống được gánh nặng, lộ rõ sự mừng vui khó diễn tả, như trút được cái gánh nặng đang đeo của bà Esther: "*Vậy sao, thật tốt quá.*"

RẦM! – Tiếng cửa bị đẩy mạnh kèm theo giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên. "*Cô đi theo tôi!*"

Đang nói dở thì Hạo Quân từ bên ngoài mở cửa bước vào rồi thản nhiên nắm tay cô bước ra khỏi phòng khách trước sự ngỡ ngàng của bố mẹ hắn. Nó chỉ nhếch mép một nụ cười khinh bỉ vì nam chính cuối cùng cũng đã xuất hiện, Băng có thể ra khỏi đây được rồi.

Cả Trần Hạo Niên và Esther cũng không nói gì thêm, dĩ nhiên trong tâm trí từng người cũng đã có nhưng dự định tiếp theo. Bà Esther quay lại nhìn chồng mình: "*Vậy giờ anh định làm thế nào?*"

"*Hãy giải quyết Thẩm Tường Vy đi!*"

"*Vâng!*"

Bà Esther bước ra... để lại Trần Hạo Niên với bao toan tính. Khi phát hiện ra Quân thích cô gái nghèo Tường Vy - một cô gái mồ côi mà lại lớn lên bằng tiền trợ cấp của ông, chủ tịch Trần đã sắp xếp cho Tường Vy vào học ở trường trung học Newport. Ông muốn mượn tay những học sinh khác để cho Tường Vy biết rằng cô với Quân không bao giờ có thể đến bên nhau. Nhưng ông đã sai khi không nghĩ đến tình cảm tuổi trẻ mà định dùng tình cảm của Hạo Quân để chấm dứt chuyện này. Nhưng một lần là quá đủ rồi, dù cho Hải Băng có tàn độc đến đâu, nó cũng không thể trị dứt điểm được.

Và giờ thì ông nhận ra, vì một đứa con gái mà một người con trai luôn luôn phục tùng mọi ý muốn của ông lại có ý muốn chống lại ông!

*) Nó không muốn bị lôi đi nên cố sức gạt tay hắn ra nhưng vì Hạo Quân quá khỏe nên nó không thể làm gì được. Hắn ta vẫn lôi nó đi, tay hắn chặt lấy tay nó.

"*Đứng vào đây!*" Quân đẩy nó vào góc tường cuối sau vườn vắng người, hai tay giữ chặt lấy vai nó.

Băng gạt tay Quân ra khỏi vai mình rồi trở giọng lạnh lùng: "Tôi chỉ đến nói những chuyện tôi phải nói thôi, sao anh phải tò mò vậy?"

Hạo Quân trừng mắt hỏi: "Cô đang tính làm gì vậy?"

"Sau khi chơi tôi một vỏ như vậy, anh nghĩ tôi sẽ để yên cho anh sao?" Nó nhếch miệng cười khinh bỉ, từng lời nói đều chứa đựng sự mưu mô.
"Cứ chờ đi, tôi sẽ khiến anh gục ngã và bị tổn thương."

"Cho dù vậy tôi vẫn sẽ không đình hôn hay hẹn hò với cô đâu." Quân trả lời một cách chắc nịch.

"Anh và thám Tường Vy cũng đâu thể đến với nhau được." Nó nhếch miệng cười khinh bỉ, vẻ mặt đầy tự tin. "Anh nghĩ tôi làm mọi chuyện chỉ để hủy hôn thôi sao? Giờ tôi chỉ việc đứng nhìn thảm cảnh của anh và Thám Tường Vy thôi."

Băng nói rồi đẩy hắn ta ra lấy đường đi. "Quay lại đây!" Hạo Quân kéo nó lại và một lần nữa ép vào tường và nói với thái độ trách móc: "Cô nhất định phải tới tệ đến mức này sao?"

"Sau khi anh biến sự tự tôn và lòng tự trọng của tôi thành cơn thịnh nộ..." Thấy hơi bất ngờ về sự thay đổi thái độ đột ngột của Hạo Quân nhưng Băng vẫn đáp lại dứt khoát. "Anh nghĩ tôi sẽ chịu chấp nhận số phận sao. Giờ thì, trò chơi bắt đầu."

Hạo Quân đơ người...ko nói được gì... đứng lạng người như bất lực rồi cũng đứng tạt sang một bên cho nó đi qua. Băng bước đi thẳng, không lần nhìn lại, khuôn mặt vẫn vậy, vô cảm như chẳng có gì.

Còn hắn thì ngậy người ra, ánh mắt hiện rõ sự buồn chán và thất vọng. Dù đã biết trước Hải Băng là người lạnh lùng, tàn nhẫn & vô cảm nhưng sao hắn lại cảm thấy...thất vọng và khó chịu như vậy. Từ khi nào mà Quân luôn là người dõi theo bóng lưng ai đó vậy. Một người đi trước, một người nhìn theo...

Dù biết mọi chuyện là do Quân mà ra. Hải Băng như vậy lỗi là do hắn, nhưng biết làm sao được. Nếu Quân cho Băng dù chỉ là một chút hy vọng, Quân sợ một ngày nào đó sẽ khiến nó tổn thương. Mặc dù rất tức giận, nhưng chính Quân là người đã cắt đứt mối quan hệ này trước. Vậy thì giờ hắn lấy tư cách gì để ngăn nó lại đây.

*)Trà My bước vào cửa hàng Vy đang làm thêm để ăn trưa thì bắt gặp Vy đang lên mạng làm gì đó. Tò mò cô bước lại gần xem thì phát hiện ra Vy đang lướt mạng để tìm phòng trọ.

" Vy. . ." Trà My vỗ nhẹ vai cô, Vy giật nảy mình với sự xuất hiện của My "Á, cậu đến từ lúc nào vậy, làm người ta hết hồn à"

My không cười đùa mà nghiêm nghị hỏi Vy "Cậu tìm phòng trọ mới làm gì." Vy nghe vậy thì thờ dãi, sau đó kể tất cả mọi chuyện cho My, nghe xong My đập bàn tức giận nói: "Chuyện đã đến mức này, sao cậu không chuyển đến nhà tớ. Tìm nhà trọ làm gì nữa?"

Vy thờ dãi lắc đầu chán nản "Có lẽ tớ sẽ phải dọn hành lý rồi chuyển đến chỗ làm thêm rồi ở luôn, giá phòng trọ ở hà nội rất đắt, giờ tớ lại bị cắt tiền học bổng rồi, tiền tiết kiệm cũng không còn nhiều, . . .lo thật đấy."

"Không cần cô làm đâu vì tôi đã dọn giúp cô rồi" Tiếng nói lạ vang lên, Vy quay đầu lại vô cùng sửng sốt. Người xuất hiện ở chính là mẹ đẻ của Hạo Quân-bà Esther Ng. Nụ cười của cô vụt tắt trong tích tắc, khuôn mặt dần ra đôi mắt ngơ ngác nhìn người đối diện phát sinh cảm giác sợ hãi cả người đồ dần đứng yên bất động,ngay cả giọng nói cũng ngưng đoạn.

"Phu...phu nhân!"

Giờ đây một đồng câu hỏi không lời đáp chạy trong đầu cô. Trong lòng dự tính chuyện chẳng lành.

Esther bước vào, tiếp theo đó là bốn, năm người cảnh vệ cầm theo hai cái vali lớn với mấy cái balo nhỏ. Tất cả, đều là đồ của Vy và không khó khăn để nhỏ nhận ra mình đã bị đá khỏi phòng trọ. Mọi người thì ngơ ngàng trước hành động của bà.

"Tôi biết cô là một kẻ tham lam, lố bịch và không biết xấu hổ nhưng không ngờ sau tất cả những gì cô gây ra lại tỏ ra bình thản đến như vậy." Nếu đã không biết xấu hổ thì bà ta cũng đâu cần nề mặt nữa: "Ngay từ đầu gia đình tôi không diệt cỏ tận gốc một kẻ độc ác như cô, đó là lỗi của tôi, cô có biết tôi ân hận vì điều đó như thế nào không hả?" bà Esther Nguyễn gất lên với vẻ mặt tức giận.

"Hiệu trưởng, sao cô lại nói với bạn ấy như vậy, bạn ấy đã làm sai điều gì ạ!" Trà My hỏi. Bà Esther Nguyễn lờm My mà quát lớn.

"Câm miệng!" Bà ta lạnh lùng quát một tiếng rồi ném một tờ báo xuống mặt bàn, trên trang báo có ghi là "Hôn ước giữa ba tập đoàn lớn có nguy cơ bị hủy bỏ, có thể xuất hiện khủng hoảng trong thời gian tới." chỉ nhìn tiêu đề thôi cũng đủ biết nội dung bên trong rồi, Tường Vy sợ tới mức cả người cứng ngắc. "Nếu có mắt thì hãy nhìn đi. Nếu không phải tại cô thì tờ báo này đã không có mặt trên thị trường sáng nay rồi. Cô có biết tập đoàn chúng tôi đã tổn thất bao nhiêu vì một đũa vô dụng như cô không hả? Giờ có cho thêm vào bộ óc như cô cũng không tưởng tượng nổi đâu. Nhìn cho kĩ đi. Từ giờ mọi chuyện sẽ không như ý cô nữa đâu, đừng hy vọng tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện."

Bà Esther không chút lưu tình quyết tâm bức ép cô đến cùng khiến cô sống không bằng chết. Đây chính là điều mà Tường Vy nên ngộ giác. Thân phận thấp hèn làm sao có thể chống lại sự quyền lực của đề chế thượng lưu. Cô nên an phận thủ thường. Đây là khoảng cách giữa cô và Hạo Quân. Bà Esther nở nụ cười khinh bỉ lướt nhìn về mềm yếu rồi quay người bỏ đi.

Những lời này đã bị những người xung quanh nghe được, họ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra có chút khinh thường, khi đi ngang qua Tường Vy, còn lộ ra ánh nhìn hèn mọn, có một người trong đó có ý nói lớn tiếng, "Con người phải biết an phận thủ thường."

Sắc mặt liền biến đổi, cuối cùng, biến thành màu xanh ngắt, bàn tay buộc chặt. Nói thật, Vy lúc này thật muốn khóc.

Nơi sống mũi đã có một chút vị cay cay, Tường Vy cắn chặt môi dưới, cố gắng hít sâu một cái, giọng cảnh cáo của hiệu trưởng còn vang ở bên tai, Vy thật là có cảm giác khóc không ra nước mắt, vì cái gì, cuộc sống lại trở nên khó khăn như vậy? Nhỏ nhúng nhúng này, ôm ngực để đè nén buồn bực sắp bị bùng nổ.

HẾT CHƯƠNG 19.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỗi Người Một Hoàn Cảnh.

Sau khi bà Esther đi, Trà My đã bí mật gọi điện cho Hạo Quân nói rằng Tường Vy đã bị đuổi khỏi nhà trọ. Hạo Quân đương nhiên là lập tức chạy đi tìm Vy rồi. Sau gần nửa tiếng nói chuyện và khuyên ngăn hết lời, Quân đã thuyết phục được Tường Vy đến ở tạm khách sạn vài hôm để hần sắp xếp mọi chuyện. Quân đưa Vy đến khách sạn Zeus vì nghĩ gia đình mình sẽ không đụng được đến nếu Vy ở trong khách sạn nhà họ Hoàng.

Mở cửa ra và bước vào bên trong phòng, Tường Vy không khỏi trầm trồ khi nhìn thấy căn phòng này, căn phòng có màu be chủ đạo từ thảm sàn cho đến nội thất. Cách bày trí khá trang nhã, đơn giản với chiếc giường nhưng, bộ bàn trang điểm, đèn chùm pha lê, chính giữa căn phòng là bức tường khắc hoa văn mềm mại. Căn phòng đặt thêm bộ sofa hiện đại, rèm cửa cũng mang màu trắng tinh khiết. Tường Vy thì không khỏi trầm trồ khi bước vào đây: "Cái này mà cũng được coi là phòng ngủ sao....woa..."

"Em ngậm miệng lại được không, nước giải sắp chảy ra rồi kìa." Đặt hành lý của Vy xuống một góc phòng. Quân ngồi xuống mép giường, để mặc cho Vy trầm trồ trước căn phòng này. Có lẽ với những người có xuất thân như Hạo Quân thì những căn phòng như thế này cũng bình thường thôi: "Vậy giờ em tính thế nào?" Quân lo lắng hỏi.

Tường Vy mắt đang đưa về khoảng không vô định chợt giật mình, đáp lại nhanh chóng: "Em cũng không biết nữa, mọi thứ diễn ra quá nhanh."

Hạo Quân đau lòng nhìn Vy mà an ủi, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, lúc này ở nhà dù không nghe lén được nhiều nhưng Hải Băng rõ ràng đã nói sẽ tự lo nhưng giờ mẹ hần lại tổng cổ Tường Vy đi. Mà hiện tại ở trường cũng đang bàn luận sôi nổi, Thảm Tường Vy hoàn toàn trở thành trò cười trong mắt họ. "Tạm thời em cứ ở đây, khi nào tìm được phòng trọ mới rồi dọn ra cũng được."

Tường Vy nhìn Hạo Quân với vẻ mặt cảm kích. "Cảm ơn anh. Khi nào có tiền lương e sẽ..."

"Tiền phòng thì từ từ trả cũng được..." Mặc dù biết quá rõ tính sòng phẳng của Tường Vy nhưng Quân có vẻ không đồng ý lắm liền cướp lời, hần không hề muốn người con gái này nói chuyện tiền trước mặt mình.

"Cảm ơn anh, thật may vì em vẫn còn có anh. Em sẽ nhanh chóng tìm phòng, chuyển ra rồi mới dễ dàng trả nợ cho anh được. Anh biết em rất sòng phẳng trong chuyện tiền bạc mà." Khẽ gật đầu mà mỉm cười. Vy đoán có lẽ Quân sẽ cảm thấy có lỗi, nhưng trong lòng nhỏ chẳng thấy oán hận gì cả. Xuất hiện ở nhà Hạo Quân, là Vy tự nguyện chứ không phải làm theo ý ai. Bây giờ khi Tường Vy đã mất đi tất cả, nhưng Quân vẫn ở bên cạnh nhỏ, Vy mừng còn không hết thì lấy đầu ra mà oán trách ai.

Hạo Quân thờ dài, vì Quân mà Tường Vy phải chịu khổ. Bị đuổi học, bị đuổi khỏi nhà trọ mà hắn cũng không biết phải làm gì ngoài ở bên mà an ủi Vy. "Chuyện đó thì cứ để sau đi, giờ thì chỉ có đúng một chuyện gấp thôi. Đó là quyết định chọn món, em muốn ăn gì vào bữa tối nào."

*)Biệt thự nhà họ Hoàng.

Rót cục cũng về được đến phòng của mình, rửa mặt rồi chải qua lại cái đầu, nó chẳng buồn thay quần áo, chỉ cởi áo khoác ngoài ném ra rồi nằm xuống giường. "Mệt mỏi quá!"

Hải Băng nằm mà suy nghĩ nhiều thứ. Trong thời gian qua, có quá nhiều chuyện đã xảy ra khiến nó có chút gì đó hơi bối rối. Băng đang dần mất hướng, điều đó làm cảm thấy khó khăn khi ra một quyết định nào đó. Cảm giác bất an làm nó thấy thật ngột ngạt.

Vừa mới nằm được một lúc thì nhận được tin nhắn Zalo của Khải Kiệt gửi đến, nó liền mở máy đọc tin nhắn. "Giờ cậu có bận việc gì không, cùng tớ đến chỗ anh Khải Hoàng đi."

Suy nghĩ một chút, Hải Băng nhấn lại: "Không. Có chuyện gì sao?"

"Hình như anh ấy bị ốm rồi, nghe giọng thấy hơi khàn khàn." Khải Kiệt nhắn tin đầy mùi than vãn.

Hải Băng thất thần khi nhìn thấy hai từ "bị ốm" đó. Nó tự hỏi tại sao một người hơn chục năm qua chưa một lần phải uống thuốc vì quá khoẻ hôm nay lại lăn ra ốm chứ. Nó chỉ biết nhắn tin đồng ý thôi, vì anh ấy bị ốm, nó đâu thể làm ngơ: "VẬY lát nữa cậu đến đón tớ đi, tớ sẽ nấu cháo."

"Khoảng 1 tiếng nữa đi, tớ sẽ đến nhà cậu." Khải Kiệt lập tức nhắn lại.

Đề điện thoại xuống, trong lòng nó không khỏi hoang mang. Bị ốm sao? Khải Hoàng vốn là một người khoẻ từ trong trứng sinh ra, từ nhỏ đến giờ nặng nhất cũng chỉ bị cảm thông thường thôi sao đột nhiên hôm nay lại bị bệnh vậy. Điều đó khiến nó bồn chồn khó chịu không yên.

Băng bước xuống nhà bếp và bắt đầu vào việc nấu cháo giải cảm cho Khải Hoàng. Hải Băng biết nấu ăn từ khi đi du học ở Mỹ vì nó phải tự làm việc một mình, bao gồm cả chuyện nhà cửa và ăn uống cho nên bây giờ những chuyện này đâu thể làm khó được nó. Loay hoay dưới bếp một lúc, nó ngồi xuống bàn ăn, lúc này chỉ việc đợi cháo chín là được.

Khi cháo vừa chín cũng là lúc Khải Kiệt có mặt ở nhà nó. Múc cháo vào lồng ra rồi đẩy nắp cẩn thận, Băng bước lên phòng, thay đồ thật nhanh rồi bước xuống nhà nơi có một chàng trai với nụ cười toả nắng là Khải Kiệt đang ngồi đợi.

"Đến rồi à?" Giọng nói trong trẻo của Băng cất lên, Khải Kiệt theo đó mà nhìn lên cầu thang. Hải Băng đang bước xuống. Hôm nay, Băng ăn mặc khá giản dị, trái ngược hẳn với phong cách thường ngày. Nó chỉ mặc áo khoác trắng dáng dài với set T-shirt - quần jeans casual. Băng còn nhân nhá thêm nét trẻ trung, thời thượng cho set đồ với khăn quàng skinny và túi đeo chéo metallic. Nhìn thấy Khải Kiệt bây giờ Băng không khỏi bật cười: "Đúng 1 tiếng luôn này, cậu canh giờ chuẩn thiệt."

"Chuyện, tớ mà lại." Kiệt bình thản đáp lại.

"Đi nhanh thôi, sắp đến giờ tan làm rồi đó, tớ không muốn bị tắc đường đâu." Nó cười nhẹ, toan xoay người bước đi thì giọng nói của mẹ nó vọng vào: "Con đi đâu vậy?"

Nó quay lại nhìn Kiệt mà thờ dài đầy ngao ngán. "Con có tí việc riêng. Con đi trước đây." Nó quả thật không muốn đứng ở đây mà nói đâu, cái người mà nó không muốn chạm mặt không hiểu sao cứ thích xuất hiện vào những lúc như thế này.

Bà Mai Chi bước tới và hình như đã để ý tới sự xuất hiện của một người con trai lạ trong nhà: "Anh chàng này là ai vậy, con không định giới thiệu người bạn này với mẹ sao?"

Hải Băng nhìn thoáng qua bà, bình tĩnh trả lời. Một lần nữa nó đứng khựng lại, từ từ xoay người lại giới thiệu mặc dù chả can tâm "Khải Kiệt, bạn bên Mỹ của con, vừa mới chuyển vào Newport."

"Cháu chào bác,tên cháu là Khải Kiệt." Khải Kiệt nở một nụ cười chói lóa như đã trở thành thương hiệu riêng của mình rồi vội vã đưa tay ra, bắt tay với mẹ nó.

"Rất vui được gặp cháu." Mặc dù bà Mai Chi bên ngoài luôn là một người phụ nữ nghiêm túc và có phẩm cứng nhắc nhưng không hiểu sao hôm nay lại thoải mái hơn bình thường: "Nhà cháu làm gì vậy?"

"Mẹ,thôi đi." Không để cho bà ta nói hết câu Băng đã nói chen vào với giọng đầy bức bối.Nó biết ngay là mẹ nó sẽ lại dò xét kiểu đó mà,đúng là tật cũ khó bỏ.Đề kiệt không cảm thấy khó xử,nó lên tiếng cắt ngang rồi quay sang nói: "Khải Kiệt, chúng ta đi."

"Vậy thôi cháu chào bác." Kiệt cúi chào rồi trả nghĩa bằng một nụ cười nểm tuyệt đẹp rồi quay lưng chạy cho kịp nó.

Khẽ lắc đầu chán nản,bà Mai Chi không bắt ngờ lắm vì đã quá quen với tính cách này của nó "Tối nay con không định ngủ ở ngoài nữa đấy chứ? "

"Con sẽ suy nghĩ." Mặt nó tối sầm lại,sao cứ phải lôi mấy chuyện này ra mà nói chứ,Khải Kiệt lại đang ở đây.Nó nhìn bà ta với ánh mắt sắc lạnh cùng với giọng nói đầy khó chịu.

"Thật là.." Bà Mai Chi không hề nghĩ ngợi liền nói. "nhớ về đấy,mẹ có chuyện cần nói,về chuyện đính hôn."

"Mẹ...có thể không nhắc đến hai từ đó trước mặt con được không?" Hải Băng đau đầu xoa thái dương,thật là hết nói nổi mà: "con phải làm gì thì mẹ mới chịu bỏ cuộc đấy hả?"

Trầm mặc một lát,bà ta nói rồi bỏ đi vì không muốn tranh cãi nó nữa. "Trước khi mẹ đổi ý thì con nhanh đi đi,nhớ về nhà trước 10h đấy."

"Thật đúng là...." Khẽ mím môi, Hải Băng thấp giọng nói.Mẹ nó vẫn luôn như thế,độc đoán có một không hai.

*)Trên đường,một chiếc xe BMW xanh đang phóng nhanh trên đường và trên đó là hai người. Một người con trai thì đang tập trung lái xe còn người con gái thì im lặng,đôi mắt hướng về một phía xa xăm nào đó trên con đường dài phẳng tấp.

Mặc dù thấy mình cũng "hơi hơi" có lỗi với Kiệt nhưng mẹ nó như vậy có lẽ cậu cũng chẳng vui về gì. Nhưng thật tình mà nói cái gọi là "hơi hơi có lỗi" vẫn chưa đủ mạnh để nhỏ có thể thốt ra câu xin lỗi.Vậy nên thôi đành im lặng cho xong chuyện.Đôi mắt nâu của Kiệt không hiểu sao cứ nhìn về phía nó, thoáng chút do dự.

"Muốn hỏi thì cứ hỏi đi,sao cứ nhìn tởm mãi thế?" Khẽ mỉm cười,nó nhẹ nhàng hỏi.

Một chút bối rối, Khải Kiệt vội gạt đầu rồi thờ dãi, bàn tay đặt trên vô lăng hơi nói lảng: "Cậu ấy...định sống kiểu hai mặt như vậy cho đến bao giờ nữa. Không phải tớ không biết tại sao cậu lại nói chuyện với mẹ mình kiểu đó nhưng mà,tự tách mình ra khỏi cuộc sống như vậy,với một cô gái 18 tuổi như cậu, không phải chuyện tốt đâu."

Hải Băng cúi đầu. Nó rất giỏi che giấu cảm xúc trước mặt người khác, nhưng riêng với Kiệt lại rất khó. Ba năm ở Mỹ, tính cách đó lại như ăn sâu vào con người nó rồi "Không phải là tớ tự tách mình ra khỏi cuộc sống mà chính cuộc sống này tự tách tớ ra khỏi cuộc sống. Hiện tại, ngoài cậu ra,chẳng có ai ở đây hiểu tớ cả..."

Chiếc xe dừng lại trước một khách sạn to lớn và hoành tráng giữa trung tâm thành phố,Hải Băng và Khải Kiệt đứng trước cửa khách sạn,lúc đi vào đại sảnh Khải Kiệt phát hiện Hải Băng nhìn chăm chú nhìn về một hướng khác. Theo ánh mắt nó Khải Kiệt nhìn thấy một đôi nam nữ vừa bước vào thang máy.

"Ai vậy!" Kiệt tò mò hỏi.

"Tớ có chuyện cần xác minh,cậu lên trước đi." Hải Băng quay lại nhìn Khải Kiệt nói,nó muốn tự mình xác minh rõ người lúc này thật sự là người mà nó đang nghĩ đến hay không?

"VẬY ĐƯỢC! TỚ ĐI TRƯỚC." Kiệt cũng không muốn xen vào chuyện của Hải Băng nên đi trước.

Nó tiến đến quầy lễ tân,vừa mới chạm tay vào bàn tiếp tân thì một giọng nữ rất nhẹ nhàng vang lên: "Kính chào quý khách.Quý khách muốn thuê phòng à."

"Hiện tại trong khách sạn này có vị khách nào là Thẩm Tường Vy hoặc Trần Hạo Quân không?" Nó không để ý mà nói thẳng vào vấn đề nhưng nhìn cách chào như vậy là biết nhân viên mới rồi,nhân viên cũ ở đây không ai gọi nói là quý khách cả.

"Chuyện này,..." Nghe câu hỏi của Hải Băng cô tiếp tân liền đáp ứng

"Sao vậy,có vấn đề gì sao?" nhìn biểu hiện của cô tiếp tân Hải Băng cũng đoán được phần nào kết quả.

"Đây là thông tin khách hàng nên tôi không thể tiết lộ được...rất xin lỗi." Cô tiếp tân vừa nói xong câu thì người quản lý khách sạn từ đâu hót hải chạy đến về mặt lo sợ.

"Tiểu thư...người đến sao không thông báo trước." Người quản lý chấp hai tay lại rồi cúi đầu chào nó rất lịch sự sau đó quay qua hỏi cô tiếp tân "Tiểu thư hỏi gì vậy?"

"Thông tin khách hàng à,nhưng mà đây là bí mật khách hàng nên..." cô tiếp tân vẫn bình tĩnh trả lời.

Nghe cô ta nói xong tay quản lý liền quay mặt nhìn cô tiếp tân với giọng điệu lộ rõ vẻ tức giận. "Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không hả,còn không nhanh tra sổ đi..."

"Vâng,thưa quản lý..." Nhìn về mặt của quản lý cô tiếp tân cũng sợ hãi đến lông ngóng chân tay.Sau khi lướt mắt trên màn hình máy tính,cô tiếp tân lễ phép đáp lời: "Vị khách Trần Hạo Quân thuê phòng 1111 và vừa mới ra ngoài ạ."

"1111." Hải Băng lẩm nhẩm hỏi lại

"Vâng ạ!" Chỉ là Hải Băng cứ có cảm giác mình là người xấu trước ánh mắt nhút nhát này.

Nhưng...nó vốn đã định sa thải cô nhân viên này nhưng...thấy đáng về đáng thương của cô, Băng quyết định cho cô một cơ hội nữa.

"Tôi cho cô một cơ hội nữa. Nếu còn tái phạm, tôi sẽ trực tiếp đuổi cô đi." Nó lạnh giọng cảnh cáo rồi đi về phía thang máy,vẫy tay bày tỏ sự khích lệ với bọn họ.

Biết không bị đuổi nên mặt cô ta sáng lên, khuôn mặt tràn đầy sự vui mừng lập tức nở một nụ cười thật tươi, cổ cúi đầu thật sâu. "Cảm ơn tiểu thư..."

Hải Băng trở lại phòng Khải Hoàng, rồi mở cửa phòng anh. Hoàng đang nằm trên giường thấy nó xuất hiện thì thực sự rất bất ngờ: "Hải Băng,sao em lại đến đây?"

"Anh trai em bị ốm,em không thể đến thăm sao?" Hải Băng nhẹ nhàng giải thích,trông nó lúc này khác với vẻ lạnh lùng thường ngày.

"*Nhưng đó là gì vậy?*" Anh nhìn cái lồng com nó đang cầm trên tay mà tò mò. Hình như có mùi canh gà thì phải. Khẽ mỉm cười, Hải Băng mở cái nắp hộp ra, mùi cháo gà lan tỏa khắp phòng.

Múc một muỗng cháo ra một cái bát nhỏ, nó đặt vào tay Khải Hoàng rồi nói: "*Là cháo gà giải cảm đấy. Anh ăn thử đi!*"

Múc một muỗng cháo rồi đưa lên ngang mũi, Khải Hoàng trầm trồ: "*Chà, thơm quá. Cảm ơn em!*"

Khải Hoàng khẽ cười dịu dàng với cô, giọng nói ân cần pha chút đùa giỡn của Hải Băng thực sự là rất hiếm thấy. Trông Băng lúc này khác với vẻ lạnh lùng thường thấy.

"*Không có gì, dù sao e cũng đang rảnh.*" Băng vừa hỏi, vừa đẩy nắp lồng lại để giữ nhiệt, không thì cháo nguội mất: "*Anh uống thuốc chưa, bị cảm có nặng lắm không?*"

"*Chỉ là cảm cúm bình thường thôi, nghỉ một hai hôm là sẽ khỏi.*" Trấn an nhẹ cô em gái nhỏ, anh lại nở nụ cười ấm áp.

Băng thở phào nhẹ nhõm: "*Vậy thì may quá.*"

Trước tình trạng khá là hiếm thấy của anh trai mình cũng như những gì anh đang phải chịu hiện giờ, Khải Kiệt lắm bầm trách móc ông anh trai: "*Thật không hiểu nổi anh phải bỏ nhà đi rồi phải chịu đựng mấy cái này làm gì không biết?*"

Hai lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, mắt thì lộ vẻ chán nản với cái đứa em trai cố tình chọc anh mình: "*Này, anh trai em đang bị ốm mà em chỉ biết nói vậy thôi sao?*"

"*Em nói sai sao?*" Về mặt Khải Kiệt như không có gì, cậu vẫn chọc anh mình với cái câu đâm trúng tin ông anh già, nụ cười thì đầy vẻ đùa cợt. "*Sớm muộn gì chả bị bắt lại...*"

Khải Kiệt vừa mới thốt ra được mấy chữ đã bị nó trùng hai mắt nói: "*Còn nói bừa nữa, tớ giết cậu bây giờ.*"

Khải Hoàng cũng rất phối hợp khi ném hẳn một cái gối vào mặt em trai mình mà quát: "*Im Đi.*"

Ném cái gối về giường Khải Kiệt liền giờ hai tay đầu hàng, Hải Băng lúc này mới cười với Khải Hoàng rồi hiếu kỳ hỏi: "*Gia đình anh vẫn muốn anh đính hôn theo ý của họ sao?*"

"*Đó là điều mà những đứa trẻ như chúng ta từ khi sinh ra đã phải gánh chịu mà...*" Trước câu hỏi ấy, Khải Hoàng chỉ biết lặng đi một lúc rồi khẽ thở dài ngao ngán mà nói ra cái định mệnh mà những cậu ấm cô chiêu như họ khi sinh ra đã được định đoạt: "*nhưng mà...anh vẫn chưa chuẩn bị đủ tâm lý, vậy thôi. Người sẽ đính hôn với anh, anh không hề ghét cô ấy, nhưng vì gặp nhau trong hoàn cảnh ấy, cả hai chưa thể nào thích ứng được.*"

Anh nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời hôm nay thật đẹp, ánh nắng chan hòa. Bây giờ chắc là cô nàng xinh đẹp ấy đang dọn dẹp hành lý để sang Việt Nam rồi cũng nên.

Đôi mắt kiên định hướng về phía xa xăm, lòng đã định sẽ không từ bỏ. Câu nói của Khải Hoàng khiến tâm tư bình lặng của Băng lại xao động bởi những dòng suy nghĩ.

Sau khi đã căn dặn anh Hoàng phải uống thuốc đầy đủ, nó cùng Khải Kiệt rời khỏi phòng của anh, Kiệt bắt đầu ba hoa về những câu chuyện phiếm khi hai người đi trên hành lang khách sạn. Tại nó thì nghe Khải Kiệt nói nhưng miệng thì không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, chỉ lặng lẽ mà đi, trên mặt không chút cảm xúc.

Nhận ra Hải Băng có chút khác lạ khiến Kiệt cảm thấy có chút mất mát, mặc dù đang đi cùng nhau nhưng tâm trí Băng có vẻ đang ở nơi khác: "*Cậu sao vậy, sao lại thất thần như vậy,...*"

"*Không có gì!*" Tiếng của Khải Kiệt đưa nó về với thực tại. Nó vội xua tay cho qua chuyện rồi quay người lại nhìn thẳng vào Khải Kiệt, về mặt trở nên

ngghiêm túc hơn: "Cậu có biết người mà anh ấy sẽ đính hôn là ai không?"

"Tớ chưa gặp bao giờ nhưng hình như là bạn học thời cấp hai của anh ấy thì phải." Kiệt lắc đầu

"Bạn cấp hai?" Băng hỏi lại.

"Ừ.Nhưng sao thế?" Kiệt vẫn gặng hỏi.

"Không có gì.Tớ chỉ tự hỏi người đó là người như thế nào mà có thể khiến cho anh ấy phải về đây trốn rồi thành ra bộ dạng như vậy thôi,là vậy đó." Hải Băng thật sự không hiểu được.

"Anh ấy phản ứng gay gắt như vậy cũng khiến tớ hơi ngạc nhiên.Chạy trốn không phải style của anh ấy, chắc chắn phải có nguyên do anh ấy mới làm như vậy." Điều này thì Khải Kiệt có thể chắc chắn, nếu như Khải Hoàng không có lý do,sẽ không bao giờ chạy trốn một cuộc hôn nhân như thế này,bên trong sự tình chắc hẳn phải có một uẩn khúc gì đó.

"Ngày mai tớ sẽ nấu cháo rồi tự động đưa đến cho anh ấy,cậu đến đón tớ được không?" Nó đề nghị.

"Ngày mai thì không được rồi,tớ có việc phải giải quyết." Từ chối lời đề nghị của nhỏ rồi cười tươi cho có lệ

"Vậy để tớ đi một mình cũng được."

Nó tỏ ra vui vẻ để Khải Kiệt yên tâm

Xuống tới tiền sảnh thì cũng là lúc hai người nói chuyện xong, lúc này sắc mặt cũng đã khôi phục lại bình thường, nói với Hải Băng: "Cậu chờ ở đây đi,tớ ra lấy xe."

Vừa nói xong thì Hải Băng mới nhớ ra một việc mình cần giải quyết, liếc Kiệt một cái rồi vội vã nói tiếp: "Không, cậu cứ về trước đi.Tớ còn có việc phải ở lại đây để giải quyết."

"Ừ.Vậy tớ về trước." Kiệt cũng đáp trả lại nụ cười của nó bằng cái nháy mắt rồi chạy vội đi.

Sau khi Kiệt khuất bóng, nó đứng chờ thang máy để xuống phong Tường Vy.Lúc này,Hạo Quân và Tường vy cũng vừa về đến, chia tay Vy, hần nhanh bước về phía thang máy để về nhà.

Lúc trong thang máy Băng lại không nhìn được mà lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu nó có một chút rối bời, hai người vào khách sạn,không lẽ...? Trong lòng bồn chồn không thôi, trái tim không khống chế được mà nảy lên từng nhịp.

"Tĩnh!" Tiếng thang máy mở cửa. Hải Băng bước ra, cùng lúc đó có người bước vào buồng thang máy bên cạnh,là Hạo Quân. Trong một tích tắc đồng hồ, hai con người với hai số phận gắn chặt lấy nhau lướt qua nhau mà không hề hay biết. Như khoảng cách vô hình giữa chính họ vậy.

Dừng chân trước cửa phòng 1111, trong lòng Băng lúc này đúng là bồn chồn không yên,chuyện gì đang xảy ra sau cánh cửa đó. Hạ quyết tâm, nó lấy hết dũng khí của mình đưa tay gõ cửa, trái tim cũng đang hồi hộp mà đập liên hồi.

Chỉ đợi một lát thôi mà Hải Băng đã cảm thấy sao mà dài đằng đẵng. Cửa mở ra, nó mở miệng định gọi tên Hạo Quân, nhưng vừa nhìn thấy rõ người mở cửa, trái tim nó như vừa bị đâm một nhát dao.

Người mở cửa không phải là Hạo Quân,mà là Tường Vy, cô ta cứ như vậy, mái tóc dài còn hơi ướt, còn hơi rối, chiếc áo sơ mi trắng mặc bên ngoài thân hình cao gầy.

"Hoàng Hải Băng!"

Hết Chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hiểu Lâm Liên Tiếp Hiểu Lâm

Hải Băng lặng người, nhìn người đang đứng trước mặt, bỗng chốc 2 bàn tay siết chặt đến nỗi hiện lên những vết đỏ. Nó nhìn Tường Vy đầu khinh khi, nhếch mép, không nhanh không chậm cho nó ta một cái bạt tát. Lúc này Vy trông thật thảm, nguyên khuôn mặt giờ chỉ còn lại vết 5 ngón tay của nó.

"Đau không. Tôi đánh cô như vậy thì chắc cô cũng biết tôi tức đến mức nào rồi chứ." Giọng nói nó đầy lạnh lẽo và có mùi chết chóc.

"Hoàng Hải Băng." Vy cả người run run mà quát. Nhỏ mới là người phải tức chứ tự nhiên bị đánh mà không rõ lý do.

"Câm miệng." Băng cướp lời, trong giọng điệu nó dần bao hàm cả sự giận dữ: "Cô muốn xin lỗi tôi cũng không có tư cách đó đâu. Nếu cô không muốn một bên má bị tát nữa thì ngoan ngoãn mà im đi."

"Đánh tôi như vậy cô có thấy sướng khoái hơn không." Tường Vy không muốn nói tiếp với nó nữa chính là sợ mình sẽ tức giận, không nhịn được cãi vã với nó.

Nó hơi khựng lại, nhìn Vy vài giây khó hiểu, công nhận nhỏ này giả nai giỏi thật "Đang nói gì vậy, cô còn không hiểu tôi sao?" Trước câu hỏi của Tường Vy, nó nhếch miệng nở nụ cười mờ nhạt trước câu hỏi đó, nhỏ ta quá xem nhẹ nó rồi: "Cái này mới chỉ bắt đầu thôi, một con bé nhỏ cô không cha không mẹ được vào học tại Newport đã khiến tôi đủ phát điên rồi. Vậy mà còn dám nắm tay vị hôn phu của tôi vào khách sạn của nhà tôi nữa, chỉ tát cô có mấy cái mà có thể khiến tôi đỡ hơn sao, là cô thì có cảm thấy thế nào hả. Hạo Quân đâu, tên khốn đó đâu rồi."

Hải Băng trợn mắt giận dữ nhìn nhỏ Tường Vy, không hề để ý đến phản ứng của nhỏ, thân nhiên dùng tay gạt nhỏ tránh sang một bên, không kiêng nể bước vào phòng lớn tiếng gọi Hạo Quân, nó thừa hiểu tên khốn đó chắc chắn sẽ không để Tường Vy ở một mình. Gấp đến mức Vy đi sau nó miệng không ngừng kêu gào. "Này, cô làm cái gì vậy?"

Tường Vy lo lắng vội bước theo sau trong lòng nghi hoặc không biết phải làm gì. Nó tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy thứ mình đang tìm đang ở đâu. Chợt nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, nó mạnh tay kéo cửa nhà tắm nhưng không thấy hân đâu chỉ thấy vòi nước đang chảy hơi nước cũng toả ra khắp phòng. Trong lòng tự hiểu mình đã hiểu lầm, Tường Vy lúc này vội chạy vào đóng vòi nước do lúc nãy vội vàng mà quên tắt vòi nước.

Thầm Tường Vy nhủ mảy, quay lại nhìn nó, giải thích chưa nói tới, mà nhỏ cũng không có gì để mà giải thích. Vy chỉ muốn nói rõ ràng thôi. "Tôi bị mẹ của Quân đuổi ra khỏi nhà trọ, vì chưa tìm được nhà trọ nên anh ấy đã đưa tôi đến đây." Nhỏ trầm giọng xuống "Bây giờ cô có thể xin lỗi tôi vì cái tát và bước ra khỏi đây rồi chứ."

"Chátтт. . ." Lại 1 cái tát nữa dành cho Vy.

"HOÀNG HẢI BĂNG. . ." Vy gần lên từng tiếng, không khí xung quanh thật ngột ngạt, cả nó và Vy đều đùng đùng lửa giận, nhưng xét về 1 khía cạnh nào đó thì những lời nó nói ra vẫn có độ sát thương cao hơn

"Cô..." Nó liếc mắt một cái, dừng một chút, chớp chớp đôi mắt trong veo "biến ngay đi khi tôi còn nói chuyện tử tế, lập tức biến khỏi đây ngay trước khi bị bảo vệ ném cả người lẫn đồ ra khỏi đây."

"Cô là gì mà đòi đuổi tôi đi chứ?" Vy shock tới mức không dám tin vào những gì mình vừa nghe. Nhỏ đột nhiên hoá thành cọp mẹ gào tướng lên.

"Khi tôi thấy cô trong phòng khách sạn cùng Thiên Minh, tôi biết chắc là cô bị ép vì tính Thiên Minh thế nào tôi là người hiểu rõ nhất?" Hải Băng nhếch mép, từng bước tới gần Vy: "Còn bây giờ thì sao, bị đuổi ra khỏi nhà trọ nên đến khách sạn 7 sao để ở ư, cô nghĩ tôi sẽ tin à!"

Thầm Tường Vy bị ép lui lại từng bước, cuối cùng đụng vào một góc tường. Nhỏ đưa tay lên cản không cho Băng áp sát nữa, "Cô không tin cũng không sao, tôi cần bản không cần phải giải thích!"

"Tôi đang cho cô cơ hội đấy. Hãy kết thúc chuyện này đi. Trước khi tôi nói ra hết sự thật về cô..." Băng lớn tiếng đe dọa. Nó nhìn Tường Vy bằng ánh mắt sắc lạnh, hàn khí cũng từ nó toả ra bao quanh căn phòng.

"Cô muốn nói chuyện tôi là quý tộc giả cho mọi người biết ư, được cứ nói đi." Tường Vy dờ khóc dờ cười, không ngờ nó có thể vô lý đến thân nhiên như vậy, đúng là hiếm thấy: "Cô tưởng tôi không chuẩn bị trước tâm lý cho chuyện đó sao."

Băng cười nhẹ, khẽ mím môi, hồi ngược lại: "Trước khi nhận lời tỏ tình của Hạo Quân cô chưa nghĩ đến hậu quả sao, hãy ôm bí mật đó rồi rời

khỏi đây trước khi Hạo Quân bị vạ lây vì cô."

"Ý cô là gì?" Vy nhăn mày khó hiểu, nhất thời chưa hiểu được những gì nó đang nói. Cái gì mà hậu quả với vạ lây, chuyện này có liên quan gì tới Quân chứ?

"Những kẻ muốn Hạo Quân bị đuổi học ở trường này cô biết có bao nhiêu người không? Vì anh ta là con trai của tập đoàn JK nên bọn họ không làm gì được thôi. Nếu biết Hạo Quân thích một cô gái như cô, thì họ sẽ tấn công Hạo Quân thông qua cô. Hoàng Thiên Minh, cũng nằm trong số đó. Vậy nên hãy nghỉ học rồi trở lại Mỹ đi, dù là hôn ước của tôi và anh ta có bị hủy bỏ đi nữa thì cũng không thể nào tới lượt cô được. Từ ông bà, bố mẹ cả chị gái của anh ta cũng là do hứa hôn và đến với nhau đó, cô còn định mặt dày như vậy cho đến bao giờ hả, Vậy nên hãy nghĩ đến việc chuyển trường đi."

Ánh mắt Vy xuất hiện vài tia lo lắng, không ngờ cô lại gây rắc rối cho anh như vậy, chả lẽ không còn cách nào khác là phải làm theo lời nó nói sao? Không biết làm sao đành phải đồng ý cho qua chuyện... "Được, tôi sẽ suy nghĩ."

Tường Vy vừa nói xong thì "Cạch..." Cánh cửa bị mở ra, cả Tường Vy và Hải Băng đều ngây người vì người xuất hiện trước cửa không ai khác là Hạo Quân. Mặt hắn không biểu lộ cảm xúc nào khiến Tường Vy lo lắng. Nhỏ không biết Hạo Quân đã nghe thấy những gì? Quân đưa mắt nhìn về phía Hải Băng, lời nói như là nghi vấn nhưng cũng là khẳng định: "Tại sao lại phải suy nghĩ?"

Tường Vy bất giác run nhẹ: "Hạo Quân à..."

"Em ra ngoài đi, anh có chuyện cần nói riêng với cô ta." Anh cắt ngang lời của Tường Vy, giọng nói đanh thép.

Nghe Hạo Quân nói, Vy ngập ngừng, nửa muốn đi ra nhưng nửa lại muốn ở đây xem hai người họ nói với nhau chuyện gì. "Hạo Quân..."

"Anh nói em ra ngoài." Hạo Quân quát to.

Nghe tiếng quát của Hạo Quân Tường Vy liền xoay người bước ra ngoài. Xem ra lần này anh rất tức giận, trước giờ anh chưa từng to tiếng với cô như vậy.

**Hôm nay, ngay khi những thông tin về sự hợp tác của ba tập đoàn RS, ZEUS vs JK bị rò rỉ ra ngoài thì ngay lập tức các phương tiện truyền thông trong nước liên tục đưa tin về sự kiện này ở khắp mọi nơi, qua mọi phương tiện TV, Radio, Điện thoại,... Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, khắp các màn hình lớn đã có phóng viên trực tiếp đưa tin "Nói về khả năng giữa 3 tập đoàn lớn nhất hiện nay là Jk vs Zeus và RS, tất cả các cổ phần của tập đoàn JK đã tăng vọt từ khi có tin tức này. Trong khi mọi người đang cẩn trọng theo dõi hai tập đoàn thì ngoài việc hợp tác trong kinh tế còn có tin hai bên sẽ trở thành thông gia..." Hai MC nữ xinh xắn đưa tin trên màn hình về chuyện này khiến người nghe không khỏi sốt ruột.*

"Con nghe rồi chứ..." Chủ tịch Trần với tay lấy chiếc điều khiển, bực bội đến mức không thể xem thêm được nữa, tắt màn hình TV cái rụp rồi quay lại nhìn cô con gái Kim Quân đang đứng một bên với vẻ trách móc: "...nếu như cuộc đính ước này của em con mà bị hủy bỏ thì cổ phiếu của chúng ta chỉ trong một đêm thôi sẽ trở thành giấy vụn. Tập đoàn JK có thể đứng vững được như ngày hôm nay là nhờ những giọt mồ hôi và nước mắt là nhờ có ông cố của con, ông nội của con và cả ta nữa. Bây giờ đến lượt em con thì con muốn nó sụp đổ chỉ vì thứ tình yêu vớ vẩn đó của nó hay sao? Con định ngồi yên nhìn nó phá hỏng tất cả sao?"

Từ sau khi Hạo Quân thông báo muốn hủy hôn, ông ta đương nhiên rất lo lắng rằng với thế lực của gia đình họ Hoàng thì tập đoàn JK sẽ không chịu nổi sự đã kích này.

Từ bữa đó đến nay, ông không thể nào liên lạc với bên kia, hoàn toàn mất vô âm tín. Rõ ràng rằng bà Mai Chi đang chơi trò chờ đợi là hạnh phúc nếu không sao lại rò rỉ thông tin này ra ngoài.

"Một mình con chưa đủ sao?" Mặc kệ sự tức giận của bố mình, Kim Quân sắc mặt không thay đổi nhàn nhạt nói.

Trần Hạo Niên ngồi im lặng nhìn con gái mình đang đứng phía trước bàn làm việc của ông. Mấy ngày hôm nay vì chuyện của Hạo Quân mà ông ta gần như mất kiểm soát, hơi tý là nổi nóng, sáng nay cùng lúc có 2 cô nhân viên bị đuổi vì dám... đưa cafe vào lúc ông ta đang làm việc, chỉ thế thôi đã đủ biết tâm trạng Trần Hạo Niên thế nào rồi. Vậy mà giờ còn cô con gái thích nói năng vớ vẩn nữa. Đôi mắt ông ta lúc này tràn đầy sự khó chịu và tức giận, đôi mắt khẽ nheo lại, ông ta vẫn chưa hiểu con gái mình đang nói về vấn đề gì cả: "Con đang nói vớ vẩn cái gì vậy?"

"Khi bố cần khách sạn, bố đã bán con gái mình. Bây giờ bố cần đầu tư thì bán cả con trai. Vậy sau này khi bố cần cái khác thì tính sao đây hả? Bố còn đưa con rơi nào ở bên ngoài nữa không, gọi nó về ngay đi." Kim Quân không bình tĩnh được nữa, mọi bức xúc trong cô được xả hết qua lời nói.

Như đã nói từ trước, tình cảnh của Hạo Quân hiện nay cũng giống như Kim Quân trước đây. Hôn ước do sắp xếp của gia đình cho nên hiện tại Hạo Quân đang ở trong tình cảnh nào cô là người hiểu rõ nhất.

Chủ tịch Trần nhún tít vàng trán, hai nắm tay cũng nắm chặt lại, mắt một hồi mới lấy lại được bình tĩnh. Nó lại muốn gây sự nhưng tình cảnh bây giờ không cho phép ông ta dây dưa vào mấy chuyện này liền lạnh lùng nói cho qua chuyện: *"Tất cả là vì hai đứa mà thôi."*

Kim Quân hơi to tiếng chất vấn bố mình: *"Ai quyết định điều đó chứ? Ai đã nói những chuyện này là vì bọn con hả? Còn con thì chưa bao giờ nghĩ như thế cả."*

Đây là lần đầu tiên cô mất kiểm chế đến như thế. Kim Quân là một người thông minh và rất biết kiểm chế cảm xúc trong mọi tình huống mà bây giờ... Kim Quân đã từng là quân cờ để phục vụ cho kế hoạch của bố mình nên cô cũng phần nào hiểu được cái gì gọi là hôn nhân chính trị.

Hạo Quân là em trai cô và cô sẽ không để nó đi vào vết xe đổ đó. Nghe những câu hỏi mang lời trách móc, chế giễu đó của con gái nhưng ông vẫn bình thản đến nỗi làm người khác khó chịu, hỏi lại: *"Hạnh phúc của con bây giờ, con nghĩ vì ai mà có hả?"*

"Bố nói hạnh phúc sao? Với bố thì hạnh phúc là như thế nào hả?" Kim Quân cắn răng đáp trả. Cô tự giễu, hạnh phúc ư? Sao hai từ này nghe xa hoa quá, chắc có lẽ cô chẳng bao giờ có được các gọi là *hạnh phúc*. Liệu *hạnh phúc* mà người cha *yêu dấu* nói có thật sự tồn tại trong các cuộc hôn nhân chính trị không? Hay nó chỉ là thứ mơ mộng hão huyền.

Đôi mắt Trần Hạo Niên như đang tóe lửa, ở vị trí này hơn hai mươi năm trời chưa kẻ nào dám dùng giọng đó nói với ông cả, khẽ hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp: *"Nếu con định phản nản về may rủi của cuộc đời mình thì ta không có tâm trạng để nghe đâu."* sự bình tĩnh trong ông ta bây giờ đã biến mất, ông ta ra lệnh với giọng như mất kiên nhẫn.

Kim Quân không đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo của bố mình, mặt không biến sắc nói: *"Hãy để yên cho Hạo Quân đi!"*

Đến lúc này Trần Hạo Niên thật rất muốn nện cho đứa con gái này một cái bạt tai, nhưng chợt nghĩ đến hình ảnh của mình đành phải nhẫn nhịn: *"Con đừng can dự đến chuyện này."*

"Lần này, con sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu giống như trước đây đâu, con nhất định sẽ không để em ấy đi vào vết xe đổ của con nữa đâu, mong bố hãy nhớ điều đó." Kim Quân lạnh giọng nói rồi đi ra để lại bố mình với bao phiền toái trong lòng, mọi chuyện cũng đã 5 năm kể từ cái ngày định mệnh ấy nhưng cứ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

*) Trở lại với những con người kia, lúc này về được nửa đường Hạo Quân chợt nhớ ra quên đồ ở phòng Tường Vy nên quay xe trở lại, không ngờ lại chứng kiến cảnh này. Đáng lẽ Quân đã xông vào chấm dứt cuộc nói chuyện này rồi nhưng khi nghe Tường Vy bảo đã chuẩn bị tinh thần thì hẳn đã cứng lại, nhưng càng nói Hoàng Hải Băng càng quá đáng khiến hẳn không thể đứng yên mà nghe.

Sau khi đuổi Tường Vy ra ngoài trong phòng chỉ còn lại Hải Băng và hẳn. Ngồi xuống một mép giường, Băng nói với vẻ mặt không kiên nhẫn khi nhìn thấy sự căm tức trên bộ mặt của Hạo Quân lúc này: *"Muốn nói gì thì nói luôn đi, bộ mặt đó của anh không dọa được tôi đâu."*

Kiểm chế con nóng giận xuống, Quân khó khăn mở miệng: *"Cô... định cư thế này thật sao? Có định sẽ tiếp tục gây chuyện với Thẩm Tường Vy vậy à?"*

"Không có lựa nào khác chứ, chuyện lần trước tôi còn chưa tính sổ với hai người thì hôm nay lại tự động dẫn xác đến đây." Băng nhếch môi cười mỉa mai, tên điên này nói như thế nó tự diễn vậy: *"Mẹ tôi mà biết chuyện này chắc sẽ xé hai người ra thành trăm mảnh đấy, nên tốt nhất anh đừng nói là vì tôi mà ra."*

Giương mặt của Hạo Quân lúc này đã trầm hẳn xuống. Cố nhìn xoáy sâu vào đôi mắt nó để tìm kiếm trong đó một lời nói dối nhưng không, trong mắt nó với Quân chỉ còn có sự tức giận cùng quỹ kẻ thâm độc.

"Được rồi, tôi xin lỗi, vì thời gian qua đã quá xem thường cô." Quân cau có, giọng điệu pha chút bất mãn, chán ghét, khinh bỉ nói: *"Tôi không nghĩ cô lại khôn nạn đến mức này đó."*

Băng cột nhà, nói giọng đầy thách thức *"Giờ thì biết rồi nên chỉ còn cách quỳ xuống xin tha thứ nữa thôi. Tôi đã rất nhẫn nhịn đấy."*

Giương khóe môi nở một nụ cười, Quân lạnh lùng nói: *"Nếu như đây là mục đích của cô. Vậy thì cô sai rồi đó. Tôi đã muốn giữ một tình bạn với cô, nhưng không thể được. Tôi đã đánh mất một người bạn. Tôi không thể đánh con gái nhưng mà trong lòng tôi thì đã đánh cô rồi."*

Nói rồi Quân lạnh lùng bỏ đi để nó đứng bơ vơ một mình trong phòng, Bổng nhìn theo tức giận nhưng vẫn không thềm gọi lại, miệng không ngừng lầm bầm: *"Tình bạn ư...?"*

Cánh báo chí đã bắt đầu thu thập thông tin về cái hôn ước này. Chỉ vài ngày nữa thôi,...giới tài chính ở Việt Nam cũng như trong khu vực sẽ có chuyển biến lớn. Nhưng nếu Hạo Quân cứ như thế này,thì nó sẽ bị tổn thương. Tại sao hẳn lại phải làm thế? Để nó bơ vơ một mình mà chống cự với những tin đồn? Nó cảm thấy khuôn mặt của hắn khi nhìn nó đều lạnh như tiền.Hải Bổng giờ đã không còn đường rút nữa. Có sao ông trời lại cứ khiến nó phải chịu khổ hoài như vậy?

*)Sau khi cơn tức giận đi qua , giờ Hạo Quân bỗng cảm thấy bối rối , cả khách sạn to thế này biết tìm Tường Vy ở đâu. Đang loay hoay không biết đi tìm ở đâu trước thì như có điều gì đó thôi thúc hắn đi lên trên sân thượng. Mở cánh cửa ra, đập vào mắt Quân là hình ảnh một cô gái đang ngồi gục mặt xuống gối, ánh nắng nhẹ của buổi chiều phủ lên khắp người như khề ôm lấy cơ thể, từng đợt gió rít qua khiến mái tóc cô bay loạn xạ , thân hình nhỏ khề run run. Anh nhìn cảnh đó xuất thần một lúc rồi tiến đến: *"Em làm cái gì vậy,bộ em coi thường anh dữ vậy sao,anh không là gì của em phải không? Đáng lẽ em phải gọi cho anh khi em gặp Hoàng Hải Bổng ở đây chứ."*

"Vì bây giờ anh đã đủ rắc rối lắm rồi,cho nên em không muốn..."

"Từ trước tới giờ anh luôn rắc rối như thế.Gia đình,bạn bè đều đang quay lưng với anh,nhưng điều đó không phải là vì em.Vậy cho nên..."

Sự hoảng hốt khó mà che giấu được đã hiện rõ trong lòng nhỏ lúc này. Có lẽ Vy cần phải nói rõ để Hạo Quân có thể tỉnh táo lại. Dù rằng điều này có thể làm Quân bị tổn thương... *"Cũng không phải vì anh,... cũng không phải là lỗi của anh đâu,Hạo Quân à."*

Quân từng người, trong suốt thời gian qua hắn cảm thấy mình đã đem đến cho Tường Vy quá nhiều tổn thương.Cô gái nhỏ này, hắn muốn dùng cả đời để bù đắp và yêu thương cô. Nhưng với thân phận của hắn.. Hạo Quân chỉ sợ rằng Vy sẽ không thể đợi thêm, càng không thể chấp nhận hắn nữa. Nhưng hình như, hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi..

Nắm chặt tay Tường Vy, Quân chân thành nói lên tâm lòng của mình: *"Hay là chúng ta bỏ trốn đi,em có muốn sang mỹ cùng anh không?"*

*)Dưới tiền sảnh khách sạn bây giờ. Chiều nay chủ tịch Trần phải gặp một số nhà đầu tư để bàn chuyện làm ăn nên quyết định chọn khách sạn này để bàn chuyện. Vừa gặp người quản lý, Trần Hạo Niên hỏi ngay tình hình hiện nay của khách sạn với khí thế nghiêm nghị của một người lãnh đạo. *"Không có gì xảy ra chứ?"*

"Vâng,mọi thứ đã sẵn sàng thưa chủ tịch." Anh quản lý hơi ấp úng rồi nói: *"Ah,phải rồi,thiếu gia cũng đang ở trong khách sạn."*

Khề nhăn mày khó chịu trong giây lát rồi ngay tức khắc trở về về ban đầu,ông ta nghiêm nghị hỏi: *"Hạo Quân cũng đang ở trong khách sạn này sao?"*

"Vâng!" Người quản lý ngoan ngoãn cúi đầu.

*)Ngay lúc này, ở trên sân thượng, bóng dáng một cô gái cùng một chàng trai đang diễn ra cuộc cãi vã,không khí đang vô cùng căng thẳng.

Trời ạ, anh chàng đại thiếu gia này đang nghĩ cái gì vậy.Nếu chỉ vì vật chất mà qua lại với nhau, vậy thì đơn giản quá rồi. Thế nhưng, đã là tình cảm thì khó mà giải quyết rõ ràng rạch ròi được.

Hắn đang dùng cách riêng của mình buộc chặt lấy nhỏ, Vy biết rõ điều đó.

Nhưng chuyện này đâu có thể nói dễ dàng như vậy được.Từ lúc sinh ra,Tường Vy đã sống ở giai cấp đế hèn nhất của xã hội cho nên Vy hiểu rõ,cuộc sống bên ngoài vất vả như thế nào: *"Anh là đồ ngốc,hay tai bị điếc, những lời như vậy mà anh vẫn có thể nói ra sao?"*

"Cứ coi như anh là đồ ngốc đi,em vui anh cũng thích,em giận anh cũng thích,đúng là ngốc thật." Hạo Quân cười tự giễu,ai khi yêu thật lòng mà không biến thành đồ ngốc cơ chứ.

"Đúng là anh được lớn lên trong nhung lụa nên không biết thế giới bên ngoài đáng sợ như thế nào mà."

Hơi bất ngờ vì những lời nói của Vy, Quân hỏi lại: "Gì cơ?"

"Được rồi, vậy hãy bỏ trốn đi. Anh hãy thử bỏ nhà đi rồi sống lang thang ngoài đường không một xu dính túi đi. Rồi xem sau đó anh có thể nói bỏ trốn được nữa không?" Lặng lẽ hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Vy quay lại nói với Hạo Quân: "Tuy cuối cùng vẫn chia tay rồi chỉ có mình em bị tổn thương mà thôi. Cứ thử bỏ trốn đi."

Ánh mắt Vy lúc này trống rỗng, vô hồn, dừng lại ở một khoảng không vô định. Giờ trong Vy cứ rối tung cả lên, nhỏ không muốn chuyện tình cảm của mình cứ dần chuyển biến xấu như thế này nhưng cũng không muốn người mình yêu phải khổ sở, quay lưng với cả gia đình chỉ vì Vy, chẳng biết bây giờ mình phải làm sao và làm như thế nào cho hợp lý.

Cả hai rơi vào im lặng, đôi môi Quân mím chặt lại thành một đường thẳng nhợt nhạt. Hấn cố chờ đợi câu xin lỗi, chờ Tường Vy nói đó chỉ là lời nói đùa, nhưng không có một ai lên tiếng. Cả hai đều im lặng, chẳng biết bao lâu, mặc cho tiếng gió rít gào bên tai.

"Em nói chúng ta sẽ chia tay sao. Em có chắc không?" Chất giọng khàn vang lên trên sân thượng, gió rít mỗi lúc một mạnh như muốn cuốn trôi đi tất cả.

"Anh không biết sao? Nếu như bỏ trốn rồi bị chủ tịch bắt được thì chúng ta chết chắc đấy." Tường Vy coi như đã có quyết định của riêng mình, lạnh lùng nhìn Hạo Quân như đang ra lệnh: "...cho nên anh hãy ngừng nói nhảm đi, thiếu gia à."

"Em tưởng là...tôi đang giỡn với em đó hả?" Quân chưa từng nghĩ Vy sẽ nói như vậy với mình. Rõ ràng tiếng nói của nhỏ vang lên ngay bên tai nhưng hấn lại cảm thấy nó như một giọng nói của ai khác, không phải của người con gái cậu yêu âm thanh đó trôi lạc tận trần trời, lạnh lùng và tàn nhẫn đến chừng nào: "Sự chân thành của tôi nực cười lắm sao?"

Trần Hạo Quân lộ ra vẻ mặt đau lòng, hấn không nghĩ Tường Vy vì hấn mà chất chứa nhiều tâm sự như vậy.

"Vậy sự cố gắng của em nực cười lắm sao? Anh hợp với en à, em hợp với anh hay sao?" Vy cắn môi, bao nhiêu bức tức mấy ngày nay như trôi ra hết. Hạo Quân tức giận còn nhỏ thì không chắc. Cứ nghĩ đến việc phải bỏ trốn rồi sẽ chia tay trong đau khổ Vy lại không kim được lòng. Nước mắt cũng từ từ mà rơi xuống. Càng nghĩ Tường Vy càng giận Quân và hơn hết là giận chính bản thân mình.

Lại là lý do đó. Vì không hợp, vì mọi cố gắng ấy không thành ấy mà Vy từ bỏ hấn sao. Đúng thật là nực cười: "Đúng vậy, có lẽ là vậy, em không hợp với tôi. Em không xứng với anh, có biết vì sao không. Em không những làm tổn thương lòng tự trọng của anh mà em còn đem chuyện của gia đình anh ra làm cái cớ để bảo vệ bản thân mình." Bầu trời mùa thu mát mẻ mà lại mang đến cho người ta cảm giác ngọt ngào, khó thử, chỉ muốn bỏ trốn khỏi nó. Hạo quân vẫn đứng đó, nói vọng ra. Âm thanh hòa tan vào trong gió, vào hơi thở của mùa hạ: "Vì em mà tôi đã lấy hết mọi can đảm để làm mọi việc bất chấp mọi hậu quả. Nhưng đã lần nào em vì tôi mà làm chuyện gì chưa? Được rồi, nếu đó là nguyện vọng của em thì cứ làm vậy đi. Tôi tưởng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng không ngờ đó lại là một cơn ác mộng."

Hạo Quân quay lại, hấn đi ngược với ánh mặt trời, bóng hấn trải dài trên mặt đất như muốn che khuất tất cả mọi thứ, nhưng cũng đầy cô độc khiến người ta không khỏi đau lòng

Giờ thì Quân mới rút ra được rằng...Thứ gì người ta có quá dễ dàng, thì sẽ nhanh nhảm chán. Thứ gì khó đạt được lại thiết tha muốn sở hữu...có lẽ là đúng thế thật.

Em đến giống như một tia nắng ấm áp dọi xuyên thấu trái tim như đã chết đi từ lâu của tôi. Chưa bao giờ bản thân tôi lại như lúc này. Chưa bao giờ tôi cảm thấy cô đơn, tôi luôn cho rằng bản thân có nhiều khiếm khuyết khi ở bên em.

Khuôn mặt Tường Vy bắt đầu xuất hiện lần đầu tiên mấy giọt nước mắt, rồi ướt đầm cả khuôn mặt. Vy ngồi bệt xuống đất, nước mắt càng lúc rơi càng nhiều, Vy chẳng lau cũng chẳng đứng dậy. Chỉ ngồi im một chỗ để những cơn gió mạnh tạt vào người đau rát từng hồi một. Bây giờ thì tốt rồi, có lẽ Vy nên làm như vậy từ trước. Nếu thế thì chuyện này đâu đến nỗi như vậy.

Khóc rồi lại lau, nhỏ đứng dậy trở về phòng. Đi trên dãy hành lang, Vy như một người mất hồn. Đi và cứ đi, nhỏ chẳng biết và chẳng nghe chuyện gì hết. Ngay cả đến phòng từ bao giờ cũng chẳng biết.

Khi Tường Vy đang loay hoay mở cửa thì nhỏ khẽ giật mình và ngăn người vì có người gọi: "Này cô!"

Vy quay lại, trời ơi. Đằng sau nhỏ là chủ tịch Trần, thư ký riêng, người quản lý khách sạn và 4 vệ sĩ đang đi đến đây. Chiếc chìa khóa trong tay cũng từ từ mà rơi xuống mặt đất.

Hết Chương 21

Chương 22: Thắt Nút Và Gỡ Nút

Tường Vy thật không ngờ lại gặp chủ tịch Trần Hạo Niên ở đây, ngay trong tình huống này. Giọng nhỏ khẽ run, lắp ba lắp bắp, thân thể không ngừng lui về phía sau, miệng không ngừng lầm bầm: "*Chủ... Chủ tịch...*" Vy chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhất định phải nhanh lên một chút lúc này rồi đi thôi, nếu không, chuyện rất có thể sẽ vượt qua khỏi tầm tay nhỏ.

"*Cô....*" Trái ngược với sự run rẩy của Tường Vy, giọng nói ông ta cất lên không chứa bất kì cảm xúc gì: "*...đúng là con bé mà dù tôi có cố cũng không thể nào chịu đựng nổi mà. Hay là...*" hơi chau mày, mấy giây sau ông ta liền quay lại đối diện với kẻ rụt rè kia là Tường Vy, khinh bỉ hỏi: "*bây giờ cô đang cố thể hiện bản chất con người thật của mình ra? Thế mới nói tại sao tôi rất cần trọng, không cho nó dính dứ tới những đứa có xuất thân bản tiện như cô.*" Lửa giận trong lòng, khiến ông ta không kiềm chế được mà nói ra những lời làm tổn thương Tường Vy.

Tường Vy cúi gằm mặt xuống, người run lấy bầy, nói không ra lời, muốn nói cái gì đó, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu. Trong lòng rõ ràng là căng thẳng, nhưng vẫn cố ra lệnh bản thân phải trấn tĩnh lại. Hai tay bên dưới nắm chặt lấy nhau, mọi thứ xung quanh Vy dường như đã sụp đổ. Cảm giác nhục nhã bao trùm, đầu óc Vy trống rỗng nhưng nước mắt vẫn theo sự chua xót trong lòng nhỏ mà rơi xuống. Tường Vy nói với giọng run run: "*Lời nói của bác có hơi quá rồi ạ. Cháu không...*"

"*Câm miệng!*" Chủ tịch Trần quát lớn. Càng ngày ông ta càng không thể chấp nhận một đứa con gái như thế này. Nâng lên một nụ cười lạnh nhạt, ông ta lập tức nói: "*Một đứa con gái sẵn sàng theo con trai vào khách sạn. Không gọi bản tiện thì là gì... Con bé trơ tráo và đáng ghét này,...*" Dơ bàn tay lên cao, hôm nay ông nhất định ông phải cho con bé này một bài học.

"*Dừng tay lại...*" Hạo Quân đột ngột xuất hiện, bắt lấy đôi bàn tay còn đang lơ lửng trên không của bố mình, ông ta nhìn Quân, đôi mắt hằn lên vài tia đỏ- dấu hiệu cho sự giận dữ đang bao trùm dần lên. Làm sao ông không thể giận dữ khi thấy đứa con trai này phản lại ông? Vì một đứa con gái. . . vì một đứa không cha không mẹ, có thể đi theo một thằng con trai đến bất kì đâu ngay cả vào khách sạn: "*Dừng tay lại... con xin bố đấy.*"

Đôi bàn tay lơ lửng giữa không trung cũng dần dần hạ xuống, Trần Hạo Niên không nói được lời nào, yên lặng nghe, hồi lâu, "Chátt. . ." không để Hạo Quân nói thêm gì, ông đã mạnh tay tát thẳng vào mặt hắn, Tường Vy đứng bên cạnh sợ hãi hốt hoảng, lại là nhỏ... lại vì nhỏ mà Quân luôn bị liên lụy, luôn gặp phiền phức.

Chủ tịch Trần xoay người bỏ đi với con giận dữ còn chưa nguôi, trước khi đi không quên buông một câu với người thư ký đứng phía sau: "*Đưa nó về nhà ngay!*"

Thư Ký Nguyễn nhìn chủ nhân của mình rồi đi, Hạo Quân cũng chỉ lẳng lặng nhìn mà không nói gì nên chỉ nhẹ nhàng thưa: "*Cậu chủ, xin hãy hợp tác!*"

Hạo Quân khẽ thở dài, trước khi đi chỉ kịp nhìn lướt qua Tường Vy. Hồi nãy sau khi bỏ đi, vì chán tĩnh lại được Quân nghĩ nên quay lại xin lỗi Tường Vy, không ngờ lại chứng kiến cảnh này. Hai ánh mắt giao nhau, cái nhìn đầu đầu xót cho hai con tim đang róm máu, cho tình yêu không được thuận lợi. Bóng dáng Quân khuất dần, Vy ngồi thụp xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, từng giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi. . . âm thầm lặng lẽ. . . đưa tay lên ngực trái mình, cứ nghĩ đến điều này trái tim nhỏ lại quặn đau. Ai có thể hiểu cho Vy, sao lại khinh miệt thân phận của nhỏ? Tường Vy cũng là con người, cũng có trái tim, có cảm giác, Vy đau. . . đau nhiều lắm. . .

Trở về nhà, Quân đang đứng đối mặt với bố mình và bà Esther trong phòng khách, bao trùm đó là không khí vô cùng căng thẳng.

Chủ tịch Trần ngồi giữa căn phòng, đôi mắt rùng rục tức giận đảo qua sự bình tĩnh của của đứa con trai độc tôn đang đứng trước mặt, giận giữ trách móc: "*Rốt cuộc con có suy nghĩ không vậy hả, tại sao lại đến khách sạn cùng con nhỏ đó? Nếu như Hải Băng và người nhà họ Hoàng mà nhìn thấy thì biết làm thế nào?*" Ông ta quát âm lên, sắc mặt cũng đỏ ngầu, mắng té tát vào mặt Hạo Quân.

Ngược lại với thái độ của ông ta, Hạo Quân đưa ánh nhìn chán nản cùng với một câu trả lời thờ ơ vô cảm: "*Có ấy đã nhìn thấy rồi!*"

"*Gì cơ, nhìn thấy rồi. Thằng khốn này.*" Giờ thì chủ tịch Trần đã nổi giận thật sự. Ông đỏ mặt, tia tai, giờ gây ra định đánh hắn nhưng cũng may bà Esther kịp thời ngăn lại, nhanh tay túm lấy cây gậy của ông ta, miệng trấn an: "*Anh à... bình tĩnh lại đã!*"

Bà ta đứng chắn cho Hạo Quân. Thấy vợ ngăn cản, ông ta hạ gậy xuống, Vốn là một người đàn ông đầy kinh nghiệm, Chủ tịch Trần không phải dạng vừa. Ông ta biết rõ nên làm sao trong mọi việc để đạt kết quả tốt nhất. Ngừng lại trong chốc lát, ông ta gằn giọng chỉ tay vào mặt Hạo Quân mà hăm dọa: "*Mày...*" Liếc nhìn Hạo Quân với ánh mắt mang ý cảnh cáo, ông ta nghiêng răng chặm rãi nói: "*đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng rồi, giờ thì sẽ không*

còn thời hạn 3 ngày nữa. Ta... sẽ xử lý con bé đó."

Hạo Quân giật mình nhưng rất nhanh chấn tĩnh lại, không mẫn không nhạt phun ra một câu mang tính đe dọa, nhưng trong lòng thì rất sợ cha mình sẽ làm gì đó với Tường Vy "*Bố không muốn mất đi một người con nữa chứ?"* Vừa gầm lên giận dữ, Quân cười nhạt một tiếng, hình như cực kỳ khinh thường đối với sự tâm vọng tưởng của bố mình.

Mặc dù không muốn con trai có quan hệ với con nhỏ Tường Vy, nhưng Esther cũng không muốn đưa con trai duy nhất của mình kết hôn khi còn quá sớm. Nghĩ vậy bà Esther vội nói "*Hai đứa cũng mới chỉ học cấp 3 mà cũng đã đính hôn đâu anh vậy nên,...*" Bà Esther có vẻ mềm mỏng nhẹ nhàng hơn. Mặc dù biết rõ là hấn làm sai, nhưng đó cũng là con mình mà, mẹ nào mà chẳng thương con. Kế đi, được đến đâu hay đến đó.

Không để bà Esther nói hết, Trần Hạo Niên cắt ngang lời, nói: "*Chưa đính hôn thì xong chuyện chắc...*" Lừa giận trong bụng Trần Hạo Niên lại bốc lên khi nghĩ đến cuộc hôn nhân mà mình đã tốn bao công sức bị đưa con trai độc tôn phá hỏng chỉ trong một đêm. Nói rồi ngưng một lúc như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, rồi mở miệng nói, lời nói đó như tuyên bố kết án tử hình cho Hạo Quân: "*Con từ giờ không được ra khỏi phòng một bước nào hết, cũng không phải đến trường. Lên phòng ngay."*

Câu cuối cùng Trần Hạo Niên đặc biệt nhấn mạnh. Bà Esther bất lực, mặc kệ Hạo Quân xoay sở, giờ thì dù có muốn thì bà ta và Kim Quân đều không giúp Hạo Quân được gì trong chuyện này nữa, hấn đã đi quá xa khỏi giới hạn mà hai người có thể can thiệp vào hay giúp đỡ.

*) Tập đoàn thời trang quốc tế RS mặc dù không phải do Triệu Mai Chi sáng lập nhưng được như ngày hôm nay là do sự lãnh đạo sáng suốt của bà ta. Sau khi cướp được công ty từ tay Hàn Thiếu Phong-cha của Hải Băng, chỉ trong ba năm ngắn ngủi bà ta đã biến JK trở thành một trong những tập đoàn thời trang mạnh nhất trong khu vực Asean. Đến nay đã gần mười năm. Hôm nay không hiểu sao bà ta lại hẹn Hải Băng đến đây, mặc dù còn rất sớm vì chuyện của Hạo Quân nhưng vì không có ý định nói ra nên nó phải che dấu điều đó vào bên trong tỏ ra bình thường như mọi ngày.

"*Những bộ trang phục nằm trong bộ sưu tập Thu-Đông lần này rất được ưa chuộng ở ngoài thị trường. Con thấy sao?"* Triệu Mai Chi tâm tình rất tốt, đưa tập thiết kế trên tay cho Hải Băng.

Hải Băng nhận tập thiết kế, lật rồi giờ ra xem vừa 'tùy tiện' góp ý. Hoàn toàn coi như là dân chuyên: "*Mấy mẫu thiết kế trong bộ sưu tập lần này cơ bản cũng được nhưng không có tính đột phá hơn những mẫu thiết kế ngoài thị trường. Có doanh thu cao chắc là do chất lượng chứ không phải do kiểu dáng."* Thường ngày Triệu Mai Chi luôn là một người ăn to nói lớn, tính tình thẳng thắn, nhưng trong công việc thì đúng sai rõ ràng, bà vẫn rất biết chừng mực và rất biết tính toán. Đây cũng là nguyên nhân thực sự giúp RS International có được như ngày hôm nay. Nhưng đột nhiên hôm nay, bà ta lại hỏi ý kiến của Hải Băng về công việc khiến nó không khỏi ngạc nhiên. "*Nhưng sao mẹ hỏi ý kiến của một học sinh cấp 3 như thế này..."*

"*Con có tài năng và cảm nhận cũng rất tốt. Nếu sau này con điều hành một tập đoàn thời trang lớn thì những việc như thế này con phải làm thường xuyên."* bà Mai Chi giải thích.

"*Con thích chúng,..."* Hải Băng khẽ nói, gương mặt như hiện lên ba chữ không cam lòng "*vì chúng đều rất ấm áp. Con thật sự ghét lạnh..."*

"*Con nghĩ sao..."* Hít một hơi thật sâu, bà Mai Chi không vòng vo với con gái nữa, trực tiếp vào thẳng vấn đề: "*Nếu mẹ để con phụ trách bộ sưu tập mới của công ty."*

"*Nói gì thế..."* Khẽ giật mình, Hải Băng quay đầu lên nhìn mẹ mình, có chút không hiểu tại sao lại nói như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng vì biết đâu bà ta lại đề nghị như vậy. Bà ta tin tưởng nó vậy sao? Băng thật sự là không hiểu nổi suy nghĩ của mẹ mình: "*...Con mới chỉ mới học cấp 3 thôi, còn chưa có kinh nghiệm thì sao có thể,..."*

"*Con đừng để vấn đề kinh nghiệm và tuổi trẻ làm ảnh hưởng tới cơ hội của mình..."* Triệu Mai Chi lập tức phủ định ý nghĩ của con gái mình, mặc dù Hải Băng là con gái của bà ta nhưng nếu Băng không đủ tài năng thì sẽ không bao giờ có chuyện bà ta giao lại sự nghiệp cho nó. Hiểu rằng Hải Băng đang do dự, bà ta bèn khuyên nhủ: "*...Mẹ sẽ giúp con, hơn nữa con chỉ đảm nhận một phần trong dự án thôi. Với tài năng của con cộng với sự giúp đỡ của mẹ, mẹ tin con sẽ làm được."*

"*Nhưng sao đột nhiên mẹ lại muốn con làm việc này,..."* khẽ chau mày, Hải Băng nghi ngờ hỏi. Triệu Mai Chi mà nó biết sẽ không bao giờ nói như

vậy với nó và Băng cũng không định thừa nhận cảm giác khó hiểu này: *"đừng nói là mẹ muốn nghỉ hưu sớm đấy."*

"Con..." Không trả lời câu hỏi của nó, bà lái sang một chuyện khác *"...Hình như đang dùng tới thuốc ngủ và thuốc an thần đúng không?"* Trong một khoảng thời gian ngắn, bà Mai Chi khó khăn lắm mới nói nên lời. Khi nhìn thấy đồng thuốc ngủ và thuốc an thần trong phòng Hải Băng, bà ta mới bình tĩnh và hiểu được mình là bà mẹ tồi tệ đến đâu.

Hải Băng vừa nghe xong mấy lời này liền xụ mặt xuống tỏ ý không vui, nhanh chóng trấn an mẹ mình: *"Do việc học hành căng thẳng quá thôi, mẹ đừng lo, con không sao cả?"*

"Mẹ biết..." Nói tới đây, bà ta chợt hạ thấp tông giọng *"con đã vất vả và khổ sở vì mẹ như thế nào. Mẹ chỉ luôn lờ nó đi thôi, con cũng biết đều là vì con mà đúng không?"*

Biểu cảm này khiến Băng có cảm giác dường như mọi thứ đã trở về đúng quỹ đạo của nó, khi mẹ nó đã biết mình sai ở đâu và cố gắng chuộc lỗi. Còn nó lại để lộ vẻ mặt kinh ngạc, giống như trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng khi sự việc xảy ra vẫn không thể nào tiếp thu được, nhưng lại quen chịu đựng nên chỉ nhìn mẹ mình không nói gì.

Biết con gái mình vẫn còn lưỡng lự, bà Mai Chi bèn đẩy đẩy cô: *"Vậy thì thế này đi, dự án lần này nếu con có thể làm tốt trên 70% công việc và đến gặp bác sĩ để chữa trị bệnh của mình thì đổi lại, từ nay về sau, mẹ sẽ không can thiệp vào đời sống riêng tư của con nữa, bao gồm cả chuyện đính ước với nhà họ Trần, có hủy hay không đều là do con quyết định."* Biết Hải Băng vẫn cần thời gian để suy nghĩ, bà ta nhỏ giọng nói. Bà Mai Chi đưa ra quyết định cuối cùng của mình. Băng không tin những lời mẹ mình nói, ngơ vác hỏi lại: *"Mẹ nói thật chứ?"* Nó ngớ ngàng chớp chớp mắt

"Đương nhiên, à!" Chợt nhớ ra chuyện gì, bà ta quay sang nói tiếp: *"Nếu con muốn tốt cho việc điều trị thì con có thể ra ở riêng nếu con muốn."*

"Ra ở riêng. Tại sao?" Hải Băng hoàn toàn không thể tin được lỗ tai của chính mình, trừng to mắt, không thể tin, trong lòng tự hỏi có khi nào tận thế sắp đến rồi không?

Bà ta cảm thấy giờ phút này nên giải thích rõ cho nó hiểu: *"Việc con chạy trốn sang Mỹ, không phải là vì không muốn sống chung với cha dượng và anh trai mới sao? Kể cả bây giờ cũng vậy, nếu ra ở riêng có thể giúp cho công việc và việc điều trị của con thì mẹ không có lý do gì để từ chối cả. Mẹ đã liên lạc với bác sĩ David rồi, con hãy đến đó và điều trị cho tốt vào. Còn việc ở riêng, khi nào quyết định xong thì nói với mẹ, được chứ?"*

Bà ta nói, như để bù đắp cho đứa con gái ruột duy nhất của mình sau những điều mà nó phải chịu đựng vì sự ích ích kỷ của mình. Hải Băng cũng không nói nhiều, tròn mắt đen cang phát ra một tia sáng âm trầm. Ánh mắt nó có một giây âm ỉ. Rất nhanh thôi, đến nỗi bà Mai Chi không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Trầm mặc một hồi, lại xem ra người đàn ông hết sức kiên trì chờ đợi câu trả lời của cô: *"Vâng!"*

Hết Chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Khi Người Lớn Ra Tay

Để đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sáng nay Trần Hạo Niên đã bố trí khoảng 20 vệ sĩ tinh nhuệ nhất canh gác khắp mọi nơi trong biệt thự Trần Gia để Hạo Quân không thể ra khỏi đây.

Lúc Quân bước ra cửa để chuẩn bị đi học, có một đám vệ sĩ đứng thành hàng chặn đứng ngăn cản không cho Hạo Quân bước ra ngoài. Bị 8 tên vệ sĩ cản lại, Hạo Quân biết tình hình đang nghiêm trọng như thế nào, Trần Hạo Niên cứ khẳng khẳng giữ hấn ở nhà chắc chắn là đang định làm gì đó Tường Vy, cho nên bằng bất cứ giá nào hôm nay Hạo Quân cũng phải đến trường liền lạnh lùng ra lệnh: *"Tôi bảo các anh tránh ra..."*

"*Cậu không thể ra ngoài,xin đừng khiến chúng tôi khó xử.*" Một tên vệ sĩ cẩn thận nhắc nhở cậu chủ của mình, bởi vì là mệnh lệnh từ trên truyền xuống nên có muốn họ cũng đâu thể làm khác được.

"*Vậy thì cũng không nên cản trở tôi chứ,các người sẽ bị thương đấy.*" Trùng mắt nhìn tên vệ sĩ kia, Hạo Quân nhếch mép đe dọa. Tên này thật không biết trời cao đất dày là gì.

"*Con cứ thử xem!*" Trần Hạo Niên đứng ở bên trong thấy tình hình bên ngoài phát triển phức tạp, lập tức hét lớn đi ra ngăn cản, đe dọa Hạo Quân. Thấy tên vệ sĩ thấy chủ nhân của mình đi ra, ai nấy đều im bật. Đứng lui về hàng ngay ngắn khể cúi đầu và đồng thanh hô to: "*Chủ tịch!*"

"*Con sẽ tới trường...*" Chuyện đến nước này Hạo Quân cũng cảm thấy bức bối, không còn lí do gì để nói lý lẽ với bố mình nữa, đám vệ sĩ tự cao tự đại này chắc chả mong gì họ phối hợp tác chiến tốt được rồi,hắn lạnh lùng nói, giờ phút này hắn không muốn có ai cản trở mình nữa: "*vậy nên nếu bố muốn nói gì thì đợi con về nhà rồi hãy nói.*"

"*Hình như hôm qua ta đã nói, con không phải đến trường nữa.*" Trần Hạo Niên gằn giọng, rõ là giọng điệu ép người, rất đối ngang tàng rồi quay sang người vệ sĩ đang đứng bên cạnh,ra lệnh: "*Các cậu, nếu không giữ được thăng bằng, thì cứ làm nó bị thương,chi cần không làm nó tắt thở là được. Tôi phải ra ngoài một lát,các cậu cứ làm việc của mình đi.*"

Ông ta vừa dứt lời,liền bước ra ngoài một cách ung dung tự tại khác gì chọc tức Hạo Quân đâu. Bọn vệ sĩ lập tức cúi đầu đồng thanh hô to: "*Vâng!*" để chào ông chủ của mình.

Còn trong phòng v.i.p của khách sạn ZEUS.B, Khải Hoàng vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài , nằm thần thờ một lát thì Hải Băng đưa cháo đến. Một phần vì tiện đường, một phần vì thương anh ốm mà không có ai ở bên chăm sóc. Hải Băng đưa bát cháo trứng muối còn đang bốc hơi nóng, mới vừa ở lò vì sóng hâm nóng lên tới bên giường anh ngồi xuống.

"*Cám ơn em,hôm nào cũng nấu cháo đưa đến cho anh thế này...*" Khải Hoàng nói, giọng nghe có chút tỉnh táo hơn hôm qua.

"*Dù sao cũng là tiện đường.Anh không cần phải cảm ơn em.*" Băng mỉm cười, khe khẽ lắc đầu: "*Anh ăn cháo này đi,là cháo trứng muối đó, anh chỉ cần cho vào miệng mà nuốt luôn là được.*"

"*Ừ!*" Khải Hoàng từ từ ngồi dậy,đặt chiếc gối ra sau lưng và ngồi dậy hướng nó đáp.

Hải Băng dùng thìa múc một hóp cháo, thổi một hồi, đưa tới bên miệng đút cho anh rồi nhìn Khải Hoàng mà thờ dài một tiếng: "*Anh không định trở về Mỹ sao? Có bị ốm thì cũng nên là bị ốm ở nhà chứ.*"

"*Bị ốm ở nhà thì anh bị ốm ở đây còn sướng hơn.Đằng nào thì người nấu cháo cũng là thím giúp việc chứ có phải mẹ anh đâu.Còn ở đây ít ra còn có em.*" Khải Hoàng vẫn mỉm cười nhưng nụ cười đó vô cùng gượng gạo, ai cũng có thể nhận ra.Có một gia đình giàu có và thành đạt thì chúng ta sẽ phải đối lấy sự cô đơn.

Hải Băng khẽ thờ dài, mắt vẫn nhìn Hoàng, nhìn thẳng vào trong ánh mắt của anh Băng như tìm thấy hình bóng của chính mình.Yên lặng một hồi sau, Băng mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, dướn người lên sờ trán Khải Hoàng đo nhiệt "*Em có cảm giác những lời anh nói lúc anh ốm rất giống với Khải Kiệt lúc cậu ta nói dối với em.*"

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô em gái nhỏ nhưng vẫn giữ nguyên nét mặt trầm ổn, giọng nói còn mang nét đùa cợt dễ thương: "*Biết là nói dối sao còn nấu cháo rồi đưa tới?*"

"*Em còn có sự lựa chọn nào khác sao?"* Hải Băng bấu môi,khẽ nhún vai rồi lại ngồi xuống lần nữa. "*Em đâu thể giao tính mạng của anh cho Khải Kiệt được,dễ xảy ra án mạng lắm. Cho nên nếu không muốn nhìn thấy em thì anh nhanh khỏi ốm rồi trở về Mỹ đi.*"

Hải Băng dường như cũng không còn cách nào khác với anh rồi, ở bên kia giọng cười hai tiếng. Khải Hoàng nheo mắt nhìn nó nhẩn nhai làm ra vẻ ảm ức: *"Như vậy là có hơi quá đáng với người đang ốm đó."*

"Vì lúc anh bị ốm là lúc dễ bị bắt nạt nhất đấy." Hải Băng nheo nheo mắt cười hi hi nói: *"Cho nên nhanh khỏi ốm đi đùm em đi."*

"Thật là..." Hân chợt phì cười, cái con bé này đúng thật là, lần đầu tiên Khải Hoàng gặp nó, cứ nghĩ là nó lạnh lùng lắm cơ ai ngờ lại thích trêu người khác như thế này. Mới chỉ là anh trai của bạn thân bị ốm mà nó đã chăm sóc như vậy rồi không biết có bạn trai rồi Hải Băng sẽ còn chăm sóc như thế nào nữa, mà không biết chàng trai tốt số ấy là ai đây.

"Reng reng reng!" Âm vang của tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên làm cuộc trò chuyện bị ngắt quãng. Cầm điện thoại lên rồi nhìn vào màn hình, đôi lông mày của Khải Hoàng khẽ nhíu lại và nhanh chóng tháo pin ra khỏi điện thoại rồi nhanh chóng đặt xuống.

"Anh không nghe điện thoại sao?" Nó thắc mắc khi thấy Khải Hoàng tháo pin ra khỏi máy.

Nhanh chóng quay lên rồi đưa mắt nhìn nó. Băng có thể cảm nhận được anh đang lúng túng như thế nào. Khải Hoàng miễn cưỡng nở nụ cười với tôi, lắp liếm nói: *"Là điện thoại tiếp thị thôi. Không nhất thiết phải nghe."*

"Vậy thôi. Anh tranh thủ nghỉ ngơi đi." Nói rồi nó đứng lên, cầm lấy túi và chuẩn bị ra về. Trước khi đi còn không quên dặn dò *"Tối nay em sẽ đến, trong lòng còn có cháo, nếu anh thấy đói chỉ việc hâm nóng lên là được."*

"Anh biết rồi. Để anh bảo tài xế đưa em đi." Khải Hoàng vội đề nghị.

"Không cần đâu, xe em đang chờ ở dưới rồi." Khẽ mỉm cười Hải Băng khéo léo từ chối rồi đi ra cửa. Trước khi bước ra khỏi phòng còn không quên vẫy tay chào: *"Tạm biệt anh!"*

"Tạm biệt." Khải Hoàng cũng mỉm cười đáp lại.

Nói xong, Hải Băng lặng lẽ bước ra ngoài. Bây giờ Khải Hoàng mới dám ngoảnh mặt lại nhìn chiếc điện thoại của mình. Càng nhìn, lòng anh càng thêm buồn. Đã cả tháng nay, kể từ ngày anh trốn về Việt Nam, điện thoại anh luôn trong tình trạng này. Thậm chí một ngày gần trăm cuộc gọi nhờ là chuyện thường, mà anh cũng không biết làm sao, thôi thì đến đâu hay đến đó.

Tại trường Newport, trước phòng hiệu trưởng, Tường Vy đã đứng đây một hồi lâu. Nhỏ lấm lét, cánh tay lấp lửng giữa không chung. Đứng đây đã lâu, nhưng Vy mãi không có can đảm bước vào, đôi chân thật sự như có cái gì đó giữ lại. Nhưng khi nghĩ đến gia đình Trà My bị phá sản còn chủ tiệm cafe nơi nhỏ làm việc sắp phải đóng cửa, Vy lại không có sự lựa chọn nào khác. Tường Vy tự nhiên đẩy cánh cửa bước vào, bên trong bà Mai Chi vẫn đang chăm chú làm việc, kỳ thi giữa kỳ sắp đến làm bà ta cứ ngồi xuống là bận tới mắt tới mũi.

"Em còn chưa gõ cửa đâu mà dám ngang nhiên vào phòng hiệu trưởng vậy sao?" Bà Esther khề cau mày nói, bàn tay vẫn bận sột soạt với những văn bản trên bàn. *"Không phải em vào phòng hiệu trưởng vì có điều muốn nói sao, sao cứ im lặng mãi vậy hả?"* Bà ta vẫn chúi đầu bên trong đồng văn bản, căn bản không để ý tới Tường Vy.

Tường Vy bước đến trước bàn làm việc của Esther rồi cố gắng bình tĩnh nói: *"Hãy để yên cho họ."*

"Gì cơ?" Bà Esther lập tức ngẩng đầu lên từ trong đồng tài liệu. Cái con bé không biết trời cao đất dày này! Đôi mắt tinh anh của bà ta nhìn chằm chằm vào cô gái đang đứng trước mình.

"Gia đình bạn tôi. Chủ tiệm cafe. Hãy để yên cho họ đi." Ngay từ đầu Tường Vy đã có vẻ không chút sợ hãi, mặc dù đang yếu thế, giọng nói cô vẫn không có vẻ gì là van nài.

Esther Nguyễn bất giác nhướn mày, ánh mắt thâm sâu thoáng hiện ra một nét biểu cảm nào đó, nhưng rất nhanh cũng biến mất, khóe miệng bà ta lại

hiện ngay ra nụ cười ranh mãnh "Đổi lại tôi sẽ được gì? Có định sẽ đưa ra điều kiện như thế nào đây? Nói trước là tôi không có hứng thú với những điều kiện vớ vẩn đâu."

Tường Vy lại một lần nữa đau nhói trong trái tim, sự lạnh lẽo trong trái tim ngày càng tăng thêm "Tôi sẽ ra đi,..." ghen lời, một lúc lâu sau Tường Vy mới trầm mặt nói: "sẽ rời bỏ Hạo Quân, con trai bà. Tôi sẽ sang Mỹ và không bao giờ trở về Việt Nam nữa, Hạo Quân sẽ không thể tìm thấy tôi. Vậy đã đủ chưa?"

Bà ta vẫn cười, ánh mắt toát ra tia lạnh buốt người. "Nếu như cô có thể giữ được lời hứa của mình thì..." Esther Ng chỉ nhàn nhạt quay quay cây bút trên tay cân nhắc thật kỹ quyết định của mình trong sự tĩnh lặng đáng sợ đang nhận chìm cả căn phòng.

"Tôi sẽ giữ lời, chắc chắn." Giọng nói của Tường Vy đánh lại, đầy mạnh mẽ và uất hận

Esther mỉm cười như không cười, ánh mắt toát lên vẻ hài lòng: "Được rồi, vậy thì coi như giao dịch thành công. Mọi thủ tục tôi sẽ hoàn tất trong ngày hôm nay." dùng thanh âm nghiêm nghị bà ta mở miệng nói. Tung hoành trên thương trường đã hơn chục năm nay, dĩ nhiên những chuyện này không thể làm khó được bà ta.

"Cái này không phải là vì tôi chịu thua hay đang bỏ trốn đâu. Trong tất cả những người mẹ mà tôi đã gặp, bà chắc chắn là người mẹ tồi tệ nhất." Tường Vy hít một hơi và giữ nó lại như thể điều đó khiến nhỏ to hơn, khùng khấp hơn vậy. Cuối cùng thì Tường Vy cũng lên tiếng chấp nhận chịu thua. Rất cao ngạo, cho dù là chịu thua nhưng là thua trong tư thế ngẩng cao đầu.

"Thật là..." Sau giây phút ngỡ ngàng ngẩn ngui, Esther Nguyễn cười to, nói. Nụ cười trên môi cũng đậm hơn, như phóng ra tia lửa điện. Tất nhiên bà ta hiểu Tường Vy đang coi thường mình, nhưng cứ kệ đi vì nhỏ cũng đâu còn gì để mất nữa. Bà ta đang cố giữ giọng mình thật bình tĩnh.

Không thèm để tâm đến sắc mặt khó coi của Esther, Tường Vy tiếp tục nói. Cô nở nụ cười chua xót. Khẽ liếc đôi mắt uất hận về phía bà Esther: "Tôi ra đi vì không muốn những người xung quanh tôi bị liên lụy. Chỉ có điều, tôi rất tiếc vì không thể cứu người tôi yêu quý nhất khỏi tay bà. Xin hãy chuyển lời chào từ biệt của tôi đến chủ tịch Trần."

Tường Vy hậm hừng, liếc mắt nhìn Esther một lần nữa rồi từ từ bước đi, trước khi rời đi còn không quên cúi chào từ biệt. Vy chọn cách từ bỏ không phải vì chịu thua mà là vì không muốn nhìn những người bên cạnh vì cô mà bị tổn thương

Sân trường ồn ào tiếng nô đùa cười nói còn ở một góc của sân trường, có một cô gái đang lang thang thẫn thờ như người vô hồn. Bỗng nhiên có ba nữ sinh đứng chắn trước mặt nhỏ, Tường Vy tránh qua bên nào họ lại đi theo sang bên đó cuối cùng nhỏ ngẩng lên thắc mắc nhìn đám nữ sinh trước mặt hỏi: "Các cậu có chuyện gì sao?"

"Các cậu nhìn vẻ thân thiện của cô ta kia..." Một cô gái với mái tóc hạt dẻ, khuôn mặt dịu dàng đứng trước mặt Thẩm Tường Vy, ánh mắt tựa ngàn sao như muốn đâm nát nhỏ, miệng không ngừng buông những lời chế nhạo: "Một đứa trẻ mồ côi giờ trò cosplay làm quý tộc. Đúng là giả tạo mà..."

Nhìn quanh sân thấy hầu như mọi người đã vào lớp gần hết, hôm nay Hạo Quân lại không đi học, nên bây giờ không có ai có thể giúp Vy được rồi, không muốn dây dưa nên Tường Vy quyết định: "Tôi xin lỗi vì đã lừa dối các cậu trong thời gian qua. Tôi sẽ nhận lỗi và..."

"Chỉ nhận lỗi là xong sao?" Học sinh A phẫn nộ quát lên

Từ lúc bước chân vào học viện Newport, Tường Vy biết sớm muộn gì cũng có ngày này, thế nên nhỏ cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Trước đây khi Hạo Quân tuyên bố với cả trường hai người đang quen nhau Vy cũng nhiều lần dính vào trường hợp tương tự.

Ngược lại, nữ sinh A quyết không để yên. Nhỏ ta bắt đầu khởi động cấp độ chanh chua của mình, chĩa thẳng mũi nhọn về phía Thẩm Tường Vy: "Một kẻ cơ nhờ lại giả làm quý tộc vào học tại ngôi trường này, cái trường này vì cô mà loạn hết rồi đấy, cô tính sao hả?"

"Đã vậy còn quyền rũ con trai của người đã nuôi mình khôn lớn nữa, đúng là ăn cháo đá bát mà. Làm thế nào mà cô có thể quyền rũ được Hạo Quân vậy, nói ra thử xem,..."

Câu nào câu nấy đều không chút tế nhị làm người giỏi chịu đựng như Tường Vy cũng nổi giận. Nhỏ tức giận trả lời: "Tôi không thích,..."

"Này!" Nữ sinh giật giữ quất vào mặt Tường Vy "Có người chống lưng phía sau nên không coi ai ra gì phải không, con hồ ly này,..."

"Thế giới này đúng là loạn rồi, một đám quỷ nhỏ cũng có thể hống hách như vậy sao?" Bỗng một giọng nói vang lên như xé toang khung cảnh không mấy vui vẻ này.

Tường Vy như không tin vào mắt mình, giọng nói ấy... là của Hoàng Hải Băng, nó đang đứng trước mặt Vy. Cô gái với mái tóc màu hạt dẻ dờ người ra, giọng nói này... rồi nhanh chóng giải thích: "Hải Băng à, cậu ta,..."

Hải Băng nhìn bọn con gái đó một cách kinh bi mà nói: "Nếu cô nghĩ với thân phận của mình có thể bắt chuyện được với tôi thì sau này sẽ khó xử cho cả hai lắm đấy."

Sau lời cảnh cáo của Hải Băng cả bọn con gái kia đưa mắt nhìn con nhỏ cầm đầu để chờ nghe lệnh của cô ta, còn nhỏ kia nhìn Tường Vy bằng cặp mắt tức giận, miêng cường nói với tụi đàn em: "Đi thôi!"

"Cảm ơn cậu!" Tường Vy nhìn Hải Băng tỏ vẻ biết ơn

Băng hơi khựng lại, sau đó nói: "Tôi làm điều này không phải là vì cô cho nên không cần cảm ơn tôi."

Ngữ khí mặc dù rất lạnh lùng, nhưng nghe ra lại cực kì thân thiết. Tường Vy khẽ mỉm cười, Hoàng Hải Băng thật sự rất biết chừng mực, thực sự Tường Vy không nghĩ là người cứu mình sẽ là Hải Băng.

"Sao cô lại cười...?" Hải Băng nghiêng răng hỏi.

"Không phải là cười nhạo đâu... chỉ là, thấy cô rất kỳ lạ thôi." liếc nhìn Hải Băng một cái, Vy hơi hơi nhướn mi cười nịnh nọt. Tường Vy hơi ngạc nhiên vì người cứu mình không phải ai khác mà là Hải Băng, điều này càng khiến cho khoảng cách giữa nhỏ và Băng ngắn hơn một chút ...chỉ tiếc là, không còn đủ thời gian nữa.

"Kỳ lạ,..." Băng bắt đầu trở nên cau kình. Không hiểu nổi, con bé này chán đời đến mức nào rồi?

"Phải..." Vy gật đầu: "Tính cách của cô, không giống như những người tôi đã gặp trước đây. Cô rất thông minh, rất tài năng,... lúc thì rất lạnh lùng, tàn nhẫn. Lúc thì rất bí ẩn quyết đoán. Rõ ràng là rất ghét tôi, nhưng năm lần 7 lượt vẫn giúp đỡ tôi vượt qua khó khăn."

"Bây giờ cô đang giả vờ là người thông minh sao?" Hải Băng chau mày

"Không." Ngược lại với biểu cảm của Hải Băng lúc này, Tường Vy hoàn toàn bình thản, nhỏ vội lắc đầu: "Chỉ là, tôi luôn nghĩ cô không phải là người giỏi suy nghĩ hay cảm xúc của mình cho nên..."

Tường Vy còn chưa kịp trả lời xong thì Hải Băng đã xen vào: "Là hôm nay sao...ngày cô dừng lại."

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Rút Lui Hay Dừng Lại

"Ừ,mọi thủ tục sẽ được hoàn thành trong hôm nay..." Thấy nó im lặng không nói gì, Vy lại nói vì sợ nó nghĩ lung tung: *"Không phải vì cô mà chúng tôi chia tay đâu, cho nên cô không cần cảm thấy áy náy."* Vy nói có vẻ giọng gao, rõ ràng là không thể thích ứng với cách nói chuyện không tự nhiên này. Nhưng vì sợ Hải Băng lại nổi cáu nên nhỏ vẫn phải chú ý tới lời nói một chút: *"Mặc dù cô luôn lạnh nhạt và đối xử không tốt với tôi nhưng tôi biết cô là người rất tốt. Nếu như tôi không phải là người yêu của Hạo Quân thì chắc chúng ta đã có mối quan hệ rất tốt rồi,tôi cảm thấy rất tiếc."* Rồi Vy khẽ nhướn mày lên, ánh mắt hiện ra nét buồn thương khác lạ: *"Sau này,tôi không muốn gặp lại anh ấy nữa,vậy nên sau này Hạo Quân,xin nhờ cô giúp."*

Câu tiếp theo, Tường Vy cũng không biết đang nói với Hải Băng hay nói với chính mình.Mà nó thì hiểu rõ từng lời nói của Thẩm Tường Vy,trong đôi mắt lại hiện lên tầng sương mỏng. Có phải Băng đã hơi quá đáng với Vy không? lưỡng lự một hồi, cuối cùng nó mở miệng: *"Cô không định gặp lại Trần Hạo Quân trước khi đi sao,..."*

Nghe câu này, vẻ mặt của Vy trở nên u ám, nhỏ lắc đầu rồi trả lời với vẻ né tránh: *"Tôi không muốn gặp lại anh ấy nữa. Đáng lẽ tôi có thể ra hẹn một cuộc gặp, nhưng nếu gặp anh ấy, tôi sợ rằng sẽ không thể dứt ra được.Vậy nên,..."* Tiếp theo Vy đưa lên một bức phong thư giữa không trung: *"...ngày mai lúc tôi lên máy bay, xin cô hãy đưa cho anh ấy cái này,..."*

Hải Băng bắt giác nhướn mày, ánh mắt thâm sâu thoáng hiện ra một nét biểu cảm nào đó, nhưng rất nhanh cũng biến mất: *"Là gì vậy?"*

"Tình yêu của anh ấy,tôi sẽ trả lại... Giờ tôi phải về khách sạn để dọn đồ,có lẽ chúng ta nên dừng ở đây thôi.Tạm biệt!" Tường Vy đánh mặt lại, cũng không dám nhìn thẳng vào Hải Băng mà xoay người bước đi.Khi nói những lời này, chắc Tường Vy phải có được một sức mạnh nào đó vô cùng lớn, trong mắt nhỏ bùng lên một luồng sáng kì lạ.Mà Hải Băng cũng không gọi Vy lại, chỉ ở đằng sau nói vọng lên: *"Xin lỗi..."*

Thẩm Tường Vy thoáng sửng người, đôi chân như không thể bước đi như đã bước... Nhỏ quay đầu lại nhìn nó trân trân.

Hải Băng nhìn người con gái trước mặt mình,lại thở dài thườn thượt, không biết là vì chuyện gì. Vốn cho rằng đây sẽ là một vở kịch đầy hấp dẫn, không ngờ cô gái này lại quá yếu so với sức tưởng tượng của nó.Thế là vở kịch còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc. Về mặt nó càng nặng xuống, lát sau mới tiếp tục cất lời: *"Xin lỗi cô,vì tất cả!"*

Tường Vy mỉm cười, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười miễn cưỡng: *"Tạm biệt!"*

Thật ra trong lòng Tường Vy luôn cảm thấy bản thân đang mắc nợ Hải Băng một món nợ rất lớn. Vy rất rõ, đối với hai nhà Trần – Hoàng, nhỏ là người không được chào đón, không biết điều và còn rất trợ trên. Đó là cái giá cho người bị gia đình ruồng bỏ, vậy thì tránh ai được, chỉ biết cố gắng thoát nơi đó thôi.

*)Ngay sau khi tin tức về việc liên hôn của ba tập đoàn JK, ZEUS & RS bị lộ ra ngoài.Dường như chỉ sau một đêm,chỉ số cổ phiếu của tập đoàn 3 tập đoàn này tăng cao một cách khủng khiếp.Tuy vậy,mặc dù là một người rất thực dụng về vấn đề tiền bạc nhưng bà Mai Chi vẫn rất tức giận về việc chồng mình giải quyết mà không thông báo gì cho mình biết.Vậy nên,sáng nay vừa họp xong là bà ta lập tức đến khách sạn gặp chồng mình để bàn về chuyện này. Vừa bước vào tiềm sảnh ,bà ta vô tình nhìn thấy một gương mặt rất quen thuộc, là người phụ nữ đã đến phá buổi chụp hình của gia đình cách đây 3 năm, lúc mà bà ta và Hoàng Khởi Kiệt chuẩn bị kết hôn.

Lúc ấy tất cả mọi người đều đã có mặt đầy đủ để chuẩn bị chụp hình thì một người phụ nữ tầm 35 tuổi đi vào, trên người mặc nguyên một bộ váy màu đen như đi dự tang lễ, môi đỏ chót, trông cực kỳ lạnh lùng, khi thấy Hoàng Khởi Kiệt thì nở nụ cười sáng lạn.

"Chào anh,đã lâu không gặp." người phụ nữ cười cảm thán, dùng ngữ điệu làoi nói: *"Hình như càng có tuổi trông anh càng đẹp trai hơn thì phải nhỉ?"*

Đương nhiên là cả Hoàng Khởi Kiệt với bà Mai Chi đều tức giận đến mức không nói được gì rồi, bà ta từng mắt nhìn người chồng sắp cưới của mình.Không khó để đoán ra chủ nhân của trò đùa này chính là Thiên Minh.Nhưng mặc kệ sự tức giận của bố mình,Thiên Minh nhìn người phụ nữ kia chào hỏi thân thiện như người quen,như kiểu trẻ nhỏ chào người lớn: *"Em chào cô!"*

Cô ta xoay người, cười nói: *"Sao lại gọi là cô chứ đã bảo em gọi là chị rồi.Bây giờ em hoàn toàn ra dáng đàn ông rồi đấy.Từ lần gặp vào năm ngoái chắc giờ chị em mình mới gặp lại nhỉ?"*

Thiên Minh bật cười, người phụ nữ này đúng là rất biết cách phối hợp mà.Trước khi diễn ra buổi chụp hình, Thiên Minh đã lợi dụng lúc bố mình sơ hở và lấy được số điện thoại của cô ta trong máy. Minh đã gọi điện và giữa hai người đã có một vụ trao đổi rằng nếu cô ta giúp cậu phá vỡ buổi chụp hình thì

Mình sẽ không can thiệp vào chuyện của cô ta và bố mình, và cô ta đồng ý: *"Cách đây một tuần vẫn gặp nhau mà. Trong thang máy khách sạn nhà tôi đó, hình như chị đến gặp bố tôi thì phải?"*

Như là lời nói dối đã bị vạch trần, cô ta giả vờ cười trừ tỏ ra xấu hổ, nhìn Thiên Minh trách móc: *"Gì chứ. Đã thống nhất là phải giữ bí mật rồi cơ mà."* Tiếp theo, nhìn Hoàng Khởi Kiệt cười hỏi: *"Nhưng mà anh này, hôm nay là ngày gì vậy, anh định chụp hình gì à?"*

"Hình như giám đốc Hoàng có khách, hôm nay không chụp nữa..." Bà Mai Chi nãy giờ im lặng không thể nhịn thêm được nữa, nổi giận đùng đùng nói: *"... tôi cảm thấy sẽ không thể cười nổi."*

Dứt lời, bà ta kéo chuỗi vòng ngọc trai đang ở trên cổ ném xuống sàn thật mạnh, đủ biết bà ta đang tức giận như thế nào. Hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Khởi Kiệt một cái rồi hùng hổ ra khỏi studio.

"Đợi con với!" Hải Băng cũng đi theo mẹ mình nhưng trong lòng thì đang vui mừng khôn xiết.

Bây giờ nhớ lại thì thấy đúng là hồi đó bà ta đã quá dễ dãi khi bỏ qua mọi chuyện, giờ gặp mẹ hồ ly đó ở đây chắc hẳn có chuyện gì rồi. Trong lúc bà Mai Chi còn đang suy nghĩ thì Hoàng Khởi Kiệt mới từ trong thang máy khách sạn bước ra. Vừa bước ra thấy thấy vợ mình đang đứng ngơ ngác giữa tiền sảnh liền bước đến.

"Em đứng đây làm gì vậy?" Ông ta lên tiếng hỏi vợ mình.

Triệu Mai Chi sực tỉnh, quay đầu lại lắc đầu: *"Không... không có gì, tưởng gặp người quen hoá ra không phải. Anh đang định đi đâu à?"* Nhìn thấy phía sau chồng mình có cả giám đốc và thư ký, bà ta cảm giác được ông ta sắp rời khỏi đây liền hỏi

"Sắp tới khách sạn sẽ mở rộng quy mô ở ngoại đô Hà Nội nên anh phải đi khảo sát một chút... Còn em?" Ông ta vội vàng giải thích.

"Em đến vì có chuyện muốn hỏi. Tại sao tin tức hợp tác giữa ZEUS, RS vs JK lại bị truyền ra ngoài. Anh không biết là chuyện này đang trên đường sụp đổ sao?" Bà ta cau mày, giọng đầy bức tức.

"À..." Như thấy được lo lắng trong mắt cô, di Hân giải thích. *"...mấy bài báo đó, vì em không có ý định hủy nên anh phải giữ chân nó lại, việc này không chỉ ảnh hưởng đến em hay Trần Hạo Niên mà còn liên quan đến anh nữa."*

Dù biết chồng của mình vốn rất chu đáo trong công việc, đặc biệt là những việc liên quan đến tiền, nhưng trước nay chưa từng thấy ông ta vô lý tới mức không thấu tình đạt lý như vậy. Bà Mai Chi tức tối: *"Dù là vậy, nhưng sao anh có thể quyết định mọi chuyện mà không có sự đồng ý của em được cơ chứ?"*

Mặc kệ bà xã tức nổ đom đóm mắt. Hoàng Khởi Kiệt còn nhún nhún vai nói: *"Chính vì vậy cho nên giá cổ phiếu đã tăng vọt, tiền lại về túi em rồi thôi."* Ông ta nhanh chóng vịn ngược lại bà ta.

Cố nén giận vào trong lòng bà ta ra lệnh. Nếu như không phải đang ở ngoài sảnh chứ không phải ở trong phòng thì Triệu Mai Chi đã không ngần ngại cho tên này một bạt tai rồi: *"Hãy đình chính lại việc này đi. Mấy cái cổ phiếu đó em sẽ giải quyết."*

Nói rồi bà ta giận dữ mà bỏ đi, để lại Hoàng Khởi Kiệt một mình mà thở dài, cuộc hôn nhân của Triệu Mai Chi và Hoàng Khởi Kiệt cũng đã bắt đầu rạn nứt từ đây.

*) Từ sau khi gặp Tường Vy, Hải Băng ngồi trong lớp như người mất hồn, khi cả lớp đang chú ý nghe giảng thì nó tự động đứng dậy và bỏ ra khỏi lớp trước sự ngạc nhiên của mọi người trong lớp.

Khải Hoàng đang chuẩn bị đi ra ngoài thì bất ngờ nhận được điện thoại của Hải Băng liền bốc máy.

"Alo." Khải Hoàng từ bên kia nhắc máy, âm thanh nhẹ nhàng mềm mại.

"Là em Hải Băng đây, em có thể nhờ anh một chuyện được không?" Băng nói rồi nhấn ga xe, bản thân như vừa bị ai giáng mạnh vào đầu, giọng nói trở nên u uất: *"Em nghĩ rằng em nên tăng tốc rồi."*

"Được rồi, ok, em yên tâm." Khải Hoàng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ không biết con bé này lại sắp gây chuyện gì nữa đây.

Khải Hoàng cup máy rồi mặc cái áo khoác vào. Đang chải chuốt lại đầu tóc thì nghe thấy có người gõ cửa phòng mình, chắc không phải Khải Kiệt đến chứ? Nghĩ vậy anh cứ liên chạy ra ra mở cửa... cười tươi hết mức có thể nhưng rồi nụ cười ấy dần tắt, hai mắt vốn đã bình tĩnh sau lại chuyển gọn sóng khi nhìn thấy người con gái ấy: *"Quỳnh Anh!"*

*)Tại căn biệt thự của Trần gia, bên trong phòng khách có ba thân hình đang ngồi với nhau. Một người nâng cằm vươn mắt nhìn, hai người thì đầu cúi xuống,khẽ run.

"Cả hai hãy nghe cho kỹ đây." Không khí thật khiến người khác khó thở, Trần Hạo Niên lên tiếng nhìn Esther mà nói: "Esther"

"Vâng!" Bà Esther đáp.

"Hôn sự với nhà họ Hoàng không chắc gì là sẽ giữ được cho nên..." Giọng Trần Hạo Niên đầy vẻ lạnh lùng, không chút bồn cợt gì, lời nào cũng ép người: "...hãy tìm cho Hạo Quân một vị hôn thê tốt nhất trong số những người tốt."

"Vâng!" Esther Ng khẽ gật đầu,dù ông ta không ra lệnh thì bà ta cũng bắt đầu tìm rồi.

"Và còn nữa,nếu lần này bà còn để Hạo Quân làm loạn một lần nữa thì hãy nghĩ đến việc ký vào đơn ly dị đi."

Esther Nguyễn hiển nhiên đã bị kích động, cảm thấy sống lưng mình vã mồ hôi, đây là một tình huống khó đối phó, bà ta cố gắng giữ bình tĩnh hết sức, rồi khẽ đáp: "Vâng!"

"Kim Quân,... " Tiếp đến quay sang con gái mình.

"Dạ!"

"Nếu con còn muốn giáo dục em trai của mình theo cách đó thì hãy nghĩ tới việc trở về Mỹ mãi mãi đi...Mặc dù con chưa làm gì gọi là quá đáng nhưng mà,điều đó không có nghĩa là sau này con sẽ không làm gì vượt quá mức cho phép.Vậy nên ta sẽ cho con hai sự lựa chọn. Hoặc là trở lại Mỹ, hoặc là dạy dỗ cho em trai con để có thể giúp nó bắt đầu quản lý công việc của RS thật tốt,con hãy lựa chọn đi." Nói rồi ông ta đẩy đẩy mắt kính, trông có vẻ đúng là không muốn nói gì nữa.

Câu nói này khiến Kim Quân gần như là tức điên, cả người run lên. Trần Hạo Niên rất hiếm khi thiếu kiên nhẫn như vậy. Đúng lúc đó, người quản gia của Trần gia mở cửa bước vào: "Thưa chủ tịch!"

"Có chuyện gì?" Trần Hạo Niên lạnh nhạt cất tiếng, phòng của ông ta từ khi nào đã trở thành nơi ai ai cũng có thể ra vào tự nhiên rồi.

"Dạ thưa,nhà có khách ạ!" Người giúp việc lễ phép thông báo.

"Khách ư,ai vậy?" Ct.Trần ngạc nhiên nhìn cô giúp việc, không quên hỏi người đó là ai.

"Là vị hôn thê của cậu chủ,Tiểu thư Hải Băng ạ." Người giúp việc thấp giọng đáp.

"Hải Băng ư,con bé đến đây làm gì?" Ông ta thắc mắc, tiếp tục nói không ngừng,khi không con bé này lại đến đây làm gì.

Cô giúp việc hơi do dự, xong cũng trả lời: "Tôi cũng không rõ ạ."

"Được rồi! Cô ra ngoài đi!" Ông ta hất tay về người hầu bảo lui ra trước, sau đó quay sang nhìn Kim Quân và Esther, lạnh nhạt nói: "Hai người cứ ngồi trong này đi,ta sẽ đi giải quyết."

Đoạn rồi ông ta đi xuống nhà, nó đang đứng đợi ở dưới phòng khách, khi nhìn thấy Trần Hạo Niên thì lễ phép gật đầu chào: "Cháu chào bác ạ!"

"Ừ,chào cháu,Hải Băng.Sao đột nhiên cháu lại tới nhà bác thế này?" chủ tịch Trần ôn tồn hỏi.

"Cháu đến để đưa Hạo Quân đi khảo sát thực tế ạ." Hải Băng nhìn chằm chằm vào ông ta, nhưng vẫn nói với giọng tự nhiên như không. Một nụ cười quái đản hiện lên trên khóe miệng nó.

Chủ tịch Trần hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời của nó liền hỏi lại "Gì cơ? Khảo sát thực tế?"

"Vâng!" Lúc đó, Hải Băng cũng gật đầu, vẻ rất thân thiện: "Dự án mới của JK sẽ do cháu đảm nhiệm, vì chủ đề là tình yêu nên cháu muốn đưa Hạo Quân ra ngoài cùng cháu trải nghiệm thực tế để áp dụng vào công việc nhưng hôm nay Hạo Quân lại không đến trường,gọi điện thì không nghe máy,nhắn tin thì không thấy trả lời cho nên cháu phải đích thân tới đưa anh ấy đi..." Băng chọc ngay vào yếu huyệt của Trần Hạo Niên khi nhắc tới mẹ nó, dù cho hôn ước của hai nhà có thành hay không thì không thể phủ nhận sức ảnh hưởng của mẹ nó và cha dượng đáng sợ như thế nào: "Mẹ cháu bảo cháu đến vì việc này sẽ giúp cho tình cảm giữa cháu và Hạo Quân thêm phát triển. Và không quên gửi lời hỏi thăm đến bác."

Câu cuối cùng của Băng như một lời đe dọa. Trần Hạo Niên đủ khôn ngoan để hiểu điều đó là như thế nào. Đứng là một cô bé thông minh! Có thể thấy, bề ngoài cô lạnh lùng xa cách, nhưng bên trong lại vô cùng sắc sảo, nhạy bén,tương lai có thể sẽ còn tiến xa hơn nữa.Mặc dù biết Hải Băng đang đe dọa mình nhưng chỉ cần có thể cứu vãn được cuộc hôn nhân này thì giả nào ông ta cũng có thể chấp nhận hết: "Đúng vậy,có đi với nhau nhiều thì mới dễ phát sinh tình cảm được chứ. Chủ tịch Triệu đúng là người mẹ biết thương con mà."

"Vâng,cảm ơn bác." Hải Băng như đã dự tính trước, liền đáp: "Vậy giờ,cháu có thể lên phòng Hạo Quân được chưa ạ,chắc anh ấy sẽ bắt ngờ lắm."

"Được chứ..." Nở nụ cười gượng gạo, ông ta chỉ tay về phía cầu thang ở phía trước bên phải tay mình chỉ đường: "Cháu đi lên lầu 3 rồi rẽ phải, phòng nó là phòng cuối cùng."

"Vâng,cháu xin phép!" Nói rồi, Hải Băng bước vội.

Trần Hạo Niên cũng không nói gì thêm, nhưng dĩ nhiên trong đầu đã có nhưng dự định tiếp theo. Bóng Hải Băng vừa khuất,Trần Hạo Niên lấy lại vẻ nghiêm túc,quay qua dặn dò với vị thư ký ở phía sau: "Lát nữa cho người bám theo bọn nhỏ,để phòng Hạo Quân chạy mất."

"Vâng,thưa chủ tịch!" Vị thư ký gật đầu và lui ra ngoài để chuẩn bị.

Hải Băng đi theo đúng chỉ dẫn của Trần Hạo Niên và không khó để tìm ra phòng của Hạo Quân. Do dự một chút rồi cũng đưa tay lên gõ cửa.

Hạo Quân ngồi trong phòng, ngơ ngác nhìn bốn bức tường. Lạnh lẽo! Lạnh lẽo đến tận cùng. Hắn cũng không rõ bản thân đang suy nghĩ cái gì, cũng chưa biết mình muốn làm gì. Đầu óc Quân trống rỗng, hỗn loạn. Hắn nào biết chuyện gì xảy ra? Hắn thực sự rất mệt mỏi. Ngả mình xuống ghế sofa, đôi mắt Quân nhắm hờ,được một lúc thì nghe tiếng gõ cửa,liền lập tức đứng dậy mở cửa, khi nhìn thấy Hải Băng thì mở to mắt đầy ngạc nhiên.

"Sao cô lại ở đây?" Hân đứng ở cửa lên tiếng khi nhìn thấy nó.

"Không định mời tôi vào phòng sao?" Vấn đề này Băng cũng không thể tự mình giải thích, nó chỉ cong môi dưới, không đáp mà hỏi lại. Quân đưa mắt nhìn nó, suy nghĩ lúc lâu rồi mời hân vào. Nó đi sau Quân nhưng mắt vẫn thăm nhìn xung quanh căn phòng mà đánh giá.

"Cô lại tính làm gì vậy, thấy nhà tôi chưa đủ căng thẳng sao mà còn tính tới gây chuyện nữa? Và còn nữa..."

"Anh vô tâm thật đấy..." Hải Băng thờ nhợt, ngồi xuống ghế sofa nói với giọng đều đều: "nhưng như thế chưa đủ đâu. Anh muốn ngồi lên ngai vàng thì phải đánh bại bố mình trước đã, nhưng hãy nhìn xem anh đang làm gì đi."

"Nếu cô đến đây để trách móc tôi thì cô thành công rồi đấy..." Hạo Quân phát ngán khi cứ bị kẻ khác ép buộc nhớ lại cái quá khứ cũ rích đó rồi. Hân gơ tay xem đồng hồ, nhưng Hoàng Hải Băng lại không buồn để ý đến thái độ của hân liền chỉ tay về phía cầu thang, tỏ thái độ muốn tiễn khách: "...Cửa ra ở đằng kia..."

"Thật đúng là... được thôi, tôi sẽ về." Nó khoanh hai tay nhướng mày nhìn về mặt chẳng hề giống như nói đùa: "Nhưng ngày mai sau khi được thả ra thì đừng đến trách tôi vì sao đã không nói cho anh biết đấy."

"Ý cô là gì?" Quân nhíu mày, tức thời chưa hiểu được nó muốn nói gì nhưng trong lòng thì đầy bất an.

Hải Băng nói một cách bình tĩnh, cứ như đang kể một câu chuyện chứ không phải một lời cảnh cáo, rồi báo tin dữ vô cùng choáng váng với hân: "Tôi chỉ nói một lần thôi cho nên hãy nghe cho kỹ đây, Trần Hạo Quân. Hôm nay, Thẩm Tường Vy sẽ trở lại Mỹ theo sự sắp xếp của bố anh."

Hạo Quân ngay lập tức mặt cắt không còn một giọt máu, lắp bắp. Chuyện này Quân cũng từng nghĩ đến nhưng không ngờ lại sớm đến vậy, Hạo Quân thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Gi...gi cơ?"

"Sáng hôm nay cô ta đã đến trường và xin nghỉ học, mọi thủ tục sẽ sớm được hoàn thành trong hôm nay thôi." Hải Băng nói cho Hạo Quân biết, nhìn chiếc đồng hồ treo tường trong phòng anh ta, nói tiếp: "Giờ này có lẽ cô ta đang trên đường ra sân bay rồi, vậy cho nên... hãy giữ cô ta lại đi."

"Nhưng tại sao..." Hạo Quân hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, Quân không hiểu tại sao Hải Băng tự dưng lại tốt bụng nói với anh những chuyện này? Không phải trước giờ cô luôn ghét Tường Vy hay sao? Hạo Quân vẫn còn nghi ngờ cô, nên hỏi lại: "...cô lại cho tôi biết chuyện này?"

"Tôi đang cho anh một cơ hội, nếu như anh có thể giữ cô ta ở lại, tôi sẽ rút lui. Những gì tôi có thể làm chỉ đến đây thôi." Nó khề khàng nói, giọng rất kiên định.

Hạo Quân tinh thần sụp đổ hoàn toàn, trong phút chốc, như thể hồn bay phách lạc đi đâu mất. Băng thật sự không đành lòng nhìn thấy bộ dạng hân như vậy, chỉ tiếc là đến khi nó nhận ra thì đã quá muộn màng: "Anh nhanh thay đồ đi, từ bây giờ cho đến lúc bước ra khỏi đây, hãy giả vờ là vị hôn phu của tôi, được chứ?"

Hết chương 24

Chương 25: Khép Lại Và Trang Mới

Sau khi nói chuyện và sửa soạn xong, Hải Băng khoác cánh tay Hạo Quân cùng đi xuống dưới lầu cố làm ra vẻ tự nhiên, mặc dù trong lòng không muốn nhưng để có thể thoát ra khỏi đây, một chút nhẫn nhịn này có là gì.

Trần Hạo Niên và Esther Nguyễn quả nhiên đang đợi ở dưới phòng khách thấy hai người bước xuống thì khuôn mặt tươi cười, ân cần xuýt xoa: "*Nhìn hai con đi cạnh nhau thật xứng đôi làm sao?*"

"*Đúng vậy,...*" Chủ tịch Trần bật cười, cũng hòa theo vợ mình khen nức nở: "*...từ lúc bác gặp Hải Băng lần đầu tiên cho đến giờ mới chỉ hơn nửa tháng thôi mà trông cháu càng ngày càng đẹp lên đấy.*"

"*Cháu cảm ơn!*" Hải Băng lịch sự cúi đầu cảm ơn. Cũng đâu phải lần đầu có người khen nó xinh, chuyện thường mà ^.^

"*Hạo Quân, con cũng không nên gây sự với Hải Băng nữa. Thời buổi này tìm được một vị hôn thê tốt như thế này không dễ đâu.*" C. tịch Trần chuyển dần ánh mắt sang Hạo Quân con người khẽ híp lại, nghiêm giọng nhắc nhở.

Nhưng thái độ của ông ta không làm Quân chú ý. Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn sang chỗ khác...

"*Không sao đâu ạ. Từ từ rồi anh ấy sẽ thay đổi, xin hai bác đừng trách móc anh ấy như thế.*" Nó cố gắng tỏ ra vui vẻ, giữ giọng bình thường. Thực ra, trong lòng thì hiểu rõ, sẽ không bao giờ có chuyện đó nữa vì hôm nay là lần cuối rồi.

"*Đúng là tiểu thư khuê các nên nói chuyện có cảm giác khác hết bao nhiêu.*" bà Esther lại tiếp tục khen ngợi Hải Băng.

"*Vậy giờ chúng cháu xin phép đi trước,...*" Nhìn hai người trước mắt, Hải Băng khẽ cúi đầu rồi mở miệng nói: "*...có cháu đi cùng anh ấy sẽ không bỏ trốn được đâu nên hai bác yên tâm.*"

Bà Esther khẽ cười gật đầu: "*Được rồi, vậy nếu Hạo Quân có làm gì sai mong cháu bỏ qua nhé.*"

"*Vâng ạ!*" Nó khẽ mỉm cười.

"*Đi được chưa!*" Quân hơi giằng tay mình ra và bước xa khỏi tay Băng. Hắn liếc nhìn bố mình một chút rồi lạnh lùng đi trước.

"*Vậy cháu xin phép!*" Nói tới đó thì Hạo Quân cũng đã đi ra tới cửa, Hải Băng vội vàng đuổi theo ra cửa gọi: "*Này, đợi tôi với!*"

Trần Hạo Niên bật cười... Cái đám cưới này chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ tốt, giúp ông ta có thể củng cố được địa vị số một của mình, có gì đáng để ông quan tâm chứ?

Ra ngoài cửa, Hải Băng bước nhanh để theo kịp Hạo Quân, bên ngoài sân chỉ đỗ một chiếc xe BMW màu đen, vệ sĩ nhìn thấy cậu chủ của mình liền lập tức cung kính mở cửa xe: "*Thiếu gia.*"

Đi được một nửa đường, Hải Băng mới sực nhớ lại, vội nói: "*Để tôi lái xe cho.*" Nó cố gắng dùng lời nói đơn giản nhất để hắn hiểu, việc này không chỉ vì Hạo Quân hay Tường Vy mà cũng là vì nó nữa, vậy nên Băng hoàn toàn không thể thờ ơ: "*Tôi biết là anh đang rất vội nhưng tôi không thể giao tính mạng của mình cho một người đang mất bình tĩnh được. Vậy nên nếu muốn gặp Thẩm Tường Vy thì nghe lời một chút đi, tôi sẽ cắt đuôi đám vệ sĩ đi theo.*"

Nghe vậy, Trần Hạo Quân cũng không biết nên nói gì. Vì hắn biết bản thân đang cần đến sự trợ giúp của Hải Băng để có thể trốn ra ngoài, cần Tường Vy lại. Hắn trầm mặc, rồi cũng nhường cho nó, sau đó nó ung dung bước vào ngồi ở vị trí lái xe, sau đó.....

Hạo Quân cũng không suy nghĩ gì nhiều liền ngoan ngoãn lên xe. Chiếc xe từ từ chậm chậm chuyển bánh ra khỏi biệt thự nhà họ Trần, cuốn bay theo

những chiếc lá rụng cuối thu chuẩn bị cho một đợt lá rụng mới. Hải Băng lái xe chạy trên một con đường rộng. Hạo Quân ngồi ở vị trí kế bên người lái - vốn là nhìn phía ngoài cửa sổ đầy mong ngóng nhưng chợt nhớ tới điều gì đó, liền quay mặt lại nhìn nó.

Băng cảm nhận được ánh mắt của Hạo Quân nên xoay đầu lại nhìn, có chút nghi ngờ hỏi: "*Muốn hỏi gì thì hỏi đi. Sao cứ nhìn tôi như vậy?*"

Giọng nói của Hạo Quân vẫn đều đều mang 3 phần lạnh lùng có sẵn, 2 phần áy náy, 5 phần khâm phục: "*Cô sẽ không hối hận chứ?*"

"*Chuyện gì?*" Nó cầm tay lái, mở miệng hỏi.

"*Hôm nay cô cứu tôi đồng nghĩa với việc,...*" Nói đến đây thì hắn nghẹn lời...

"*Nếu như tôi hối hận thì đã không đến và đưa anh đi như vậy. Giờ anh sẵn sàng rồi chứ?*" Nhưng Quân đâu biết rằng, ở một góc nào đó trong trái tim Băng luôn có hình ảnh của hắn. Cô khẽ nhếch miệng, đôi mắt vẫn tập chung nhìn về phía trước:

"*Hà...?*" Một câu nói không đầu không cuối khiến Hạo Quân ngẩn người. Hắn nghiêng đầu liếc nhìn Hải Băng, hơi nheo mắt lại rồi quay đầu nhìn ra phía sau, có khoảng 4 chiếc xe bám theo nãy giờ: "*...A...I'm ready!*" Hắn gần như không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

Băng vẫn duy trì độ bình tĩnh của mình để tập trung lái xe. Nó vừa nhấn ga tăng tốc thì không biết từ đâu ở đằng xa xuất hiện những chiếc xe màu đen chặn đường xe của bọn vệ sĩ. Hạo Quân nhìn chăm chăm Hải Băng, trong mắt ánh lên sự khâm phục dành cho Hải Băng về sự thông minh và khéo léo của cô, trong lòng không ngừng tâm tặc khen ngợi: "*Sao cô có thể...*"

Nắm chặt tay lái, Băng nghiêng người nhìn Hạo Quân nở một nụ cười trấn an: "*Nếu anh biết hết được tài năng của tôi thì anh sẽ còn sốc hơn đây. Giờ thì ngồi cho chắc vào, tôi tăng tốc đây.*"

Còn tại khách sạn, Khải Hoàng trầm ngâm nhìn vị khách của mình. Một cô gái tầm 25,26 tuổi, mái tóc ánh nâu, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt nâu xám mang nét Pháp trẻ trung, hút hồn cùng đôi môi anh đào chúm chím. Không ai khác, đó chính là Quỳnh Anh-Vị hôn thê và cũng làm nguyên nhân khiến anh phải bỏ về Việt Nam. Sau phút giây ngỡ ngàng Khải Hoàng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có: "*Sao em lại ở đây?*"

Như đã quen với vẻ lạnh lùng và xa cách của Khải Hoàng, Quỳnh Anh cắn môi đáp với vẻ giận dỗi: "*Anh không định bắt em đứng nói chuyện ngoài này đấy chứ?*"

Khải Hoàng cũng không muốn nói nhiều, đi ngược trở lại vào trong phòng. Quỳnh Anh cũng theo chân anh bước vào. Ngồi xuống sofa, nhìn anh lấy nước, ngồi xuống, đọc sách - 1 chuỗi hành động nối tiếp nhau, thậm chí anh còn không nhìn hay nói chuyện với cô lấy một câu. Cô ép con tức giận lắng xuống, cô bắt đầu trách móc: "*Tại sao anh không gọi cho em?.*"

Ngước mắt lên nhìn cô trong giây lát, rồi lại cúi xuống tiếp tục nhìn vào quyển sách, anh lạnh nhạt trả lời: "*Anh bận.*"

Thái độ lạnh nhạt của Khải Hoàng đã thành công khơi dậy con tức giận mà Quỳnh Anh vừa mới cố đè nén: "*Anh rốt cuộc có hiểu em đang nói gì hay không? Anh nghĩ một chữ bận của anh thì mọi chuyện sẽ xong sao? Anh tưởng em không biết anh về Việt Nam là vì đang tìm cách tránh mặt em sao? Chắc anh phải làm việc cật lực lắm nhì, nên mới bị ốm liệt giường như thế này?*"

Mặc dù trên danh nghĩa mà nói Chu Quỳnh Anh chính là vị hôn thê của Khải Hoàng, nhưng thực chất chuyện hôn ước đó là do ba mẹ hai bên quyết định, hoàn toàn không có thông qua ý kiến của Khải Hoàng nên từ trước đến nay anh chưa từng công nhận điều đó, vậy nên cách duy nhất để trốn tránh hôn ước đó chính là trở về Việt Nam. Khải Hoàng hoàn toàn cắt đứt liên lạc khiến Quỳnh Anh vô cùng lo lắng. Lại thêm việc cô biết anh đang bị ốm ở khách sạn, cũng không suy nghĩ nhiều liền chạy đi tìm anh, cô muốn xem thử anh hiện đang sống thế nào, muốn biết anh bệnh có nghiêm trọng hay không. Lúc Quỳnh Anh đến nơi thì anh đã khỏi bệnh. Cô đè nén tâm trạng đau xót xuống, cô tìm đến trước khách sạn anh đang ở, muốn nói chuyện dứt khoát với anh. Hôm nay Quỳnh Anh mặc một chiếc váy xòe nữ tính màu xanh nhạt, thêm đôi giày búp bê tạo cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

"*Ừ!*" Một từ rất đơn giản nhưng lại khiến Quỳnh Anh khó chịu hơn. Khải Hoàng đáp lại, mặt không chút thay đổi nói xong đi thẳng vào trong, mặc kệ Quỳnh Anh có bước vào hay không.

Quỳnh Anh đi theo, hỏi: "*Anh biết chuyện em về đây tìm anh chứ?*"

Khải Hoàng vẫn lười biếng trả lời, không có chút nỗ lực làm Quỳnh Anh như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, trong lòng đầy khó chịu, nhưng vẫn kiên trì hỏi tiếp: "*Biết!*"

"*Thì ra anh đã biết!*" Quỳnh Anh nghĩ thầm trong đầu. Anh đã biết mà cũng không hề có một phản ứng gì. Điều ấy tổn thương Quỳnh Anh, anh nào biết! Cô tự cười chính bản thân mình, hảo huyền những thứ chẳng bao giờ là thật! "*Anh tốn bao nhiêu công sức để tránh mặt em nhưng xem ra sự có mặt của em không ảnh hưởng đến anh lắm thì phải?*"

"Ừ!" Khải Hoàng lạnh nhạt nói, dường như giữa 2 người không hề quen biết.

"Em sẽ giết anh thật đấy. Anh còn định trả lời như vậy cho đến khi nào. Gọi điện thì không nghe, nhắn tin thì không thấy trả lời, nói chuyện mà như tát vào mặt em vậy. Rồi cuộc thì anh còn định trốn tránh như vậy đến bao giờ đây. Em không hỏi tại sao, em chỉ cần câu trả lời từ anh thôi, trả lời đi..." Giọng Quỳnh Anh càng lúc càng nghẹn lại và nước mắt cứ chảy miết. Đến lúc không thể chịu thêm nữa, cô vừa khóc nức lên vừa lấy tay dụi mắt: "...Chỉ là...em muốn nhìn thấy anh thôi."

"Câu trả lời của anh không giống như những gì em đang nghĩ đâu..." Giọng điệu của Khải Hoàng mang theo nỗi cô đơn không nói thành lời. Từ đầu đến cuối anh vẫn giữ một giọng điệu lạnh nhạt, nhưng câu hỏi của anh khiến cho cô không thể nói thêm câu nào. Mấy phút trôi qua trong yên lặng, ngược nhìn về mặt không biết nói gì của cô, Khải Hoàng lại lên tiếng "...Trong những lý do anh về Việt Nam, hoàn toàn không có Chu Quỳnh Anh ở trong đó, em biết chứ..."

Khải Hoàng trả lời không đậm không nhạt. Nghe được lời phủ nhận của anh, đáng nhẽ cô phải cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng không, trong lòng cô không những không dịu đi mà ngày càng khó chịu: "Đừng như vậy, xin anh..."

"Anh phải đi rồi, về đến khách sạn thì nhắn tin cho anh." Hoàng ngoảnh mặt đi, tìm se lại. Người con gái trước mặt đang khóc, vì cậu?? Vì sự lạnh lùng cậu thể hiện ra sao?

Nghe xong câu nói của cô, Hoàng vẫn không mấy quan tâm, tiếp tục bước đi. Quỳnh Anh đưa mắt nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Khải Hoàng với ánh mắt chua xót, lòng cô càng lúc càng đau. Quỳnh Anh có gì không tốt chứ, anh vì sao lại không thích cô, cô làm cần bước chân của anh sao, anh trốn tránh như vậy là vì cô, vì hôn ước hay vì cả hai? Có phải cô không nên xuất hiện trong cuộc đời của anh ấy hay không. Càng nghĩ, nước mắt cô càng trào ra, không thể ngăn nổi.

"Em vẫn chưa nói xong...Anh muốn hủy hôn ư, sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu."

Dứt lời Quỳnh Anh quay người bước ra ngoài cửa. Để lại câu nói nhẹ nhàng nhưng lại như đọng trong không khí khiến không gian tĩnh lặng: "Anh xin lỗi!"

Còn tại sân bay, chiếc xe của Hải Băng vừa dừng lại là Quân gần như lao nhanh đi tìm hình bóng thân thương, hình bóng của một người con gái đã in sâu trong tâm trí hắn bấy lâu nay. Hải Băng vô lực nhìn bóng lưng của Hạo Quân gần khuất xa... Nó đã sớm dự liệu được kết quả này rồi, hết cách. Chỉ có thể trách bản thân chỉ là người đến sau hạnh phúc mà thôi.

Hạo Quân chạy khắp cả sân bay, tìm kiếm một hình bóng thân quen như diên đại, vứt bỏ cả chút sĩ diện của một thằng con trai để gọi tên người con gái mình yêu giữa biển người mênh mông nhưng vẫn không thấy. Tường Vy dường như đã bốc hơi khỏi thế giới của Quân. Trong khi Hạo Quân đang chìm đắm trong nỗi tuyệt vọng vô bờ thì Vy bất ngờ xuất hiện như sợi dây mỏng manh níu kéo hắn về phía ánh sáng. Quân ngược mắt lên nhìn, môi mấp máy không sao thành lời vì quá bất ngờ và xúc động, khẽ gọi tên cô như để chứng minh cô đang đứng trước mặt mình, không phải là ảo ảnh: "Thắm Tường Vy!"

Anh ngơ ngàng nhìn người con gái trước mặt... không gian ngưng đọng...

Cô lùi lại một bước hoang mang không biết nên làm gì, chỉ có thể chạy trốn thôi. Tường Vy xoay người nhanh chóng chạy đi.

Hạo Quân ngẩng người vài giây rồi cũng chạy theo sau... mặc kệ có phải nhìn nhầm hay không, hắn vẫn phải đuổi theo nhỏ, chỉ cần là Vy, Quân nguyện đuổi suốt đời...

Hạo Quân ngẩng người vài giây rồi cũng chạy theo sau... mặc kệ có phải nhìn nhầm hay không, hắn vẫn phải đuổi theo nhỏ, chỉ cần là Vy, Quân nguyện đuổi suốt đời...

"Dừng lại!" Hắn đuổi kịp mạnh tay dùng sức kéo Vy quay lại.

"Ah!" Vy ngã nhào vào vòng tay quen thuộc ấy, trong thoáng chốc nước mắt như trực trào ra...

"Đúng là em rồi. Không sai!" Quân mừng rỡ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhìn thật kỹ, hắn đã mong được nhìn thấy khuôn mặt này không biết bao nhiêu lần, Vy đã xuất hiện thật rồi.

"Anh bỏ em ra!" Tường Vy dùng hết lí trí để đẩy hắn ra xa.

Hạo Quân hai mắt đỏ ngầu, thật là buồn biết bao, ngay cả người con gái hắn yêu cũng không bảo vệ được. Tường Vy dùng sức đẩy Quân ra, nhưng Quân nhanh tay nghiêng người không chế cô tay cô: "Em đang làm gì vậy, chưa có sự đồng ý của anh ai cho phép em bỏ đi như vậy hả?"

Tường Vy nghe xong cảm thấy trái tim mình như có ai đó bóp nghẹt rồi trái tim ấy vỡ ra thành từng mảnh, ghim sâu vào lồng ngực đang rỉ máu, nhưng cô cố kìm nén cảm giác đau đớn đó vào lòng, vẫn giả vờ như không quan tâm, không trả lời câu hỏi của Quân mà nói tránh sang chuyện khác: "*Trần Hạo Quân! Anh có từng nhớ đến món quà em tặng anh lúc mới về nước không.*"

"*Quà!*" Quân ngạc nhiên nhìn Vy. Đôi tay hắn muốn níu kéo đôi tay kia nhưng nhỏ đã lùi về sau một bước như cố ý không cho Hạo Quân chạm vào người mình. Quân bất ngờ, không kịp thích ứng với sự chuyển đổi đề tài nhanh của Tường Vy nên không tránh khỏi có chút khó hiểu, đáp.

"*Phải, lúc đó vì em chưa có mong muốn nên chưa ước gì, nhưng giờ thì em có rồi.*" Vy nói một cách khó khăn. Phải làm thế nào mới có thể làm cho cả hai dễ chịu hơn? Phải nói thế nào mới làm cho người ấy không đau đớn?

Dường như cảm nhận được chuyện Tường Vy sắp nói ra chẳng mấy tốt lành gì nên Hạo Quân tiếp tục gọi tên cô, mong cô đừng nói gì nữa: "*Tường Vy à!*"

"*Hãy chia tay đi. Đó là điều ước của em. Dẫu rằng ngồi bên nhau nhưng dường như khoảng cách giữa chúng ta đã quá xa rồi...*" Tường Vy nói nhỏ, chính vì cảm giác mình phụ lòng người mà cảm thấy rất khó nói ra.

"*Lý do là gì, bố mẹ anh lại làm gì em sao?*" Giọng của Hạo Quân bất giác nâng cao.

"*Em quyết định...từ giờ sẽ đẩy Trần Hạo Quân ra khỏi cuộc đời em.*" Giọng nói của Vy hàm chứa vô hạn tiếc nuối, nhưng để mọi chuyện có thể trở về đúng quỹ đạo củ nó Vy không thể không tàn nhẫn, nhỏ không muốn anh ấy lãng phí thời gian và tình cảm cho cô nữa.

Hạo Quân đã không còn đủ sức để níu giữ, bắt lực chỉ có thể gọi tên cô: "*Thắm Tường Vy.*"

Tường Vy quay lại, nở một nụ cười dịu dàng, tiếp tục: "*Thời gian qua, cảm ơn anh.*"

"*Gì chứ...*" Trong phút chốc, nước mắt Hạo Quân lại trào ra, không phải vì buồn mà vì phẫn nộ, con phẫn nộ không thể nào kiềm chế: "*...Chính miệng em đã nói em thích anh, vậy sao bây giờ em lại,... vì bố anh phải không?*"

"*Không phải, là vì em. Giờ thì em đã nhận ra, anh và em ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Anh đã từng nói yêu em là một cơn ác mộng mà, vậy thì hãy chấm dứt nó và tỉnh dậy đi.*" Tường Vy không rõ bản thân mình đang đau đớn hay giận dữ, nhỏ ghen ngào. Một câu trả lời dứt khoát không chút lưỡng lự. Phải, vì Vy là ác mộng của Quân. Đây chẳng phải là một lý do chia tay vô cùng hoàn hảo sao. Đã là ác mộng thì phải biến mất chứ!"

"*Nói dối. Em đang cố nói dối anh, đúng không? Em hãy chịu khó chờ thêm chút nữa, anh sẽ giải quyết.*" Hắn khẳng khái yêu cầu giống như một đứa trẻ cầu xin một lời hứa.

Vy im lặng, chúng ta không có tương lai, anh không biết sao? Nhưng người đàn ông mà Vy yêu đang nhìn nhỏ bằng ánh mắt đau xót như thế, làm sao nhỏ có thể nói ra điều đó.

"*Em phải đi đây. Vì anh mà em sắp trễ chuyến bay rồi.*" Lúc đó, Thắm Tường Vy thấy như đang có ngàn vạn mũi kim xuyên thấu tim mình. Mặc kệ Hạo Quân có nói gì nhỏ vẫn tiếp bước mà rời đi như đang chạy trốn điều gì. Hôm nay vì đúng tròn kỷ niệm một năm rưỡi hai người quen nhau, cũng là ngày hai người phải chia tay. Lúc mà Vy chấp nhận tình cảm của Hạo Quân, nhỏ tưởng rằng mình có thể bình thản nắm tay Quân tiến về phía trước dẫu có chuyện gì, nhưng càng bước tiếp Vy mới biết tất cả chỉ là ảo huyền, chỉ là nhỏ đã tự lừa dối mình. Vết thương ấy, nỗi đau ấy, thời gian thực chất không thể nào là đủ.

"*Dừng lại. Em nói em yêu anh, vậy đây là tình yêu của em dành cho anh sao? Nói yêu anh mà em lại kết thúc nó dễ dàng như vậy sao?*" Đôi mắt Hạo Quân đang rất buồn nhưng hắn không muốn mình phải yếu đuối trước mặt Vy. Nhưng làm sao đây, khi Quân càng nhìn vào đôi mắt của Vy, hắn càng nhận ra rằng, lời chia tay ấy là sự thật, nó không một chút giả dối hay thử lòng. Yêu nhau đã được hơn năm, đủ để hắn hiểu Tường Vy là người như thế nào. Một khi nhỏ đã quyết chuyện gì, thì nhất định sẽ làm cho bằng được. Và tất nhiên, nếu Tường Vy đã muốn chia tay thì.....Hắn có thể chịu đựng được tất cả nỗi đau do cô gây ra nhưng hắn không thể chịu được thái độ lạnh lùng này của nhỏ. Thật sự là không cách nào...

Thắm Tường Vy nói những lời này trong khi nước mắt vẫn đang rơi, có vẻ như nhỏ không thể khống chế được cảm xúc của mình được nữa: "*Phải, chỉ*

vậy thôi. Dù có thích anh như thế nào, yêu anh như thế nào, em cũng chỉ đi được đến đây thôi." Tường Vy dùng giọng khinh khinh như biến thành con người khác để hắt trở lên ghê tởm con người của cô.

"Ngoài là người thừa kế của RS và là một tài phiệt. Em đã bao giờ coi anh như là một người đàn ông chưa?" Hạo Quân tuyệt vọng nhìn người con gái trước mặt mình, run rẩy vuốt má cô với bàn tay đang run bần bần. Cả hai còn chưa tròn 18 tuổi cơ mà, chính cuộc sống bất hạnh này đã...

Mười sáu tuổi Quân gặp Vy lần đầu tiên, từ đó đến nay, yêu và tuyệt vọng đều đã đến điểm cùng, chỉ còn lại sự nuối tiếc vì yêu chưa đủ. Cho dù như vậy, đối mặt với người con gái đang phải chịu đau khổ vì mình thế này, Hạo Quân vẫn không thể nhẫn tâm mà buông tay.

"Chưa. Dù anh có phủ nhận, dù anh có cố gắng đấu tranh đến đâu, thì anh vẫn mãi là Trần Hạo Quân - người thừa kế duy nhất của tập đoàn RS. Em không thể quên được sự thật đó, dù chỉ một giây. Tạm biệt anh." Tường Vy quyết tâm diễn nốt vở kịch mà cô đã rất thành công từ đầu đến bây giờ, cười đáp.

Dứt lời, mắt Vy lướt qua người hắt, đầu không ngoảnh lại, nhỏ đi thẳng về phía trước, một cách chậm rãi.

Tổn thương! Đó là những gì Quân cảm nhận được lúc này. Vy đang rời xa anh, thực sự quá nhẫn tâm mà. Đôi chân hắt như không còn sức lực. Quân khụy xuống giữa tiền sảnh của sân bay, đôi mắt vô hồn nhìn về phía người con gái anh yêu vừa bước đi.

Còn Vy, nhỏ cứ đi nhanh như thể không hề muốn hắt nhận ra cảm xúc của mình lúc bấy giờ. Dần dần càng xa hơn...

Quân vẫn đứng đấy nhìn Vy, nhìn rất lâu, dù cho nhỏ đã khuất bóng. Trong tưởng tượng của hắt, chưa bao giờ nghĩ đến người sẽ quay lưng đầu tiên bỏ đi sẽ là Tường Vy.

Dù chỉ đứng từ đằng xa nhưng nhìn thấy hai người họ như vậy, Hải Băng cũng thấy xót xa, chính nó là nguyên nhân khiến họ trở nên như vậy sao? Băng chỉ dám nhìn từ xa, chỉ cần biết đến đây là được rồi.

Còn tại biệt thự Trần Gia cả buổi tối Trần Hạo Niên vẫn an vị ở trên ghế salon phòng khách chăm chú đọc báo, uống cafe, đương nhiên là thông tin Thẩm Tường Vy chia tay Hạo Quân và ra nước ngoài đã đến tai ông ta rồi nên mới thư thả như thế. Bà Esther thì cứ đi đi lại lại, bản thân lại như hồn vía lên mây, dù rằng Hạo Quân và con nhỏ kia chia tay đúng ý bà ta nhưng dù sao đó cũng là con trai mình, tính Quân như thế nào trước giờ Esther rất rõ, mà cũng gần 9h tối rồi, bên ngoài trời lại đang mưa to, không biết là đang làm gì ở đâu nữa.

"Cứ đi như vậy em không thấy chóng mặt sao?" Trần Hạo Niên mặc dù nói là không quan tâm nhưng này giờ bà vợ cứ đi đi lại lại khiến ông ta không thể không để ý, liền lên tiếng đây khó chịu.

"Có thể không đi sao? Đã gần 9h rồi mà Hạo Quân vẫn chưa về vậy mà anh vẫn yên tâm ngồi đọc báo được sao?" Esther nắm chặt bàn tay ngồi xuống cạnh chồng mình bộ dạng cứng đờ như sắt thép, nói với giọng trách móc.

"Con trai em cũng sắp 18 rồi. Em định trông chừng nó như đứa bé 8 tuổi đến bao giờ nữa?"

"Nhưng anh cũng biết tính Hạo Quân mà. Đạo này lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện như thế, em có thể không lo sao?" Esther trừng mắt nhìn chồng mình nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng bi thảm của Hạo Quân mới từ ngoài cửa đi vào thì mặt bà ta đã biến sắc, đau đớn thét lên, chạy nhanh tới ôm lấy con mình khóc rống: "...trời đất ơi... Hạo Quân, con làm sao vậy, sao lại thành ra bộ dạng này?" Esther Nguyễn thật sự bị vẻ ngoài của con trai mình làm cho kinh hãi đến nhảy dựng lên, tuy rằng vẫn là gương mặt rất đẹp trai như cũ, nhưng lại toát ra vẻ u buồn, hiện giờ, con trai xem ra rất sa sút tinh thần.

Nhưng thái độ đó của Esther Nguyễn không làm hắt chú ý. Hạo Quân quay sang nhìn bố mình, người vẫn còn chuyên tâm đọc báo và từ này giờ còn chưa liếc hắt lấy một lần. Ánh mắt giận dữ của Hạo Quân nhìn Trần Hạo Niên như muốn cầu xé hắt ra trăm mảnh.

Trần Hạo Niên tỏ ra rất bình tĩnh không kích động giống như vợ mình, đang tính nói gì đó thì bị Hạo Quân chặn họng: "Cô ấy đi rồi. Có cố thế nào cũng không ngăn lại được. Giờ bố hài lòng rồi chứ?"

Trần Hạo Niên rung nhẹ đầu, thỏa mãn nhìn tờ báo trên tay, trong lòng há hê: "Nếu con định dùng bộ mặt đó để trách mắng ta thì không cần đâu. Ngay từ đầu, đó là lỗi của con. Ngay từ đầu đáng lẽ con phải làm cho Thẩm Tường Vy không thể đứng trước mặt mình mới phải."

"Là con đã tiến về phía cô ấy, là con đã làm cho cô ấy phải dao động. Vậy nên đáng lẽ người phải lên máy bay là con chứ, tại sao bố lại làm thế với cô ấy hả?... " Trần Hạo Quân khóc không thành tiếng, nhìn người cha mà thường ngày hắt vô cùng kính trọng. Trong lòng hắt khi ấy không có sự

oán hận, chỉ là nỗi buồn thương: "...Bố là gì, mà lại ngang nhiên định đoạt cuộc sống của một con người chứ?"

Ông ta ngẩng mặt lên đầy tàn nhẫn, khiến người khác không dám nhìn thẳng: "Đơn giản là ta chỉ muốn con bé sống đúng với thân phận của mình mà thôi. Mẹ con, sẽ hoàn thành thủ tục cho con bé trong ngày hôm nay."

Hạo Quân không còn sức để phản kích, yếu ớt nói: "Đừng,...xin bố!"

Ông ta biết chuyện tới nước này thì càng không thể mềm mỏng. Cho dù Hạo Quân có như thế nào, cho dù hắn có quỳ xuống van xin, thì ông cũng sẽ không buông tha. Nếu đã như vậy thì phải cương đến cùng: "Còn con, cũng đừng nghĩ đến chuyện đi tìm con bé. Cho đến lúc này, người động vào con bé là mẹ con chứ không phải là ta vậy nên, nếu con dám đi tìm nó, ta sẽ ra tay."

Quân thờ nặng nề: "Được rồi, bố đã thắng. Vậy nên,..."

"Một thằng vô dụng...Chỉ vì một đứa con gái mà trở nên như thế này." Ông ta gần giọng.

"Con đã hoàn toàn suy sụp rồi, thừa bố." Dứt lời, hắn loạng choạng cất bước rời khỏi phòng. Ra đến cửa phòng Quân còn quay đầu lại, nhìn bố nói: "Rồi bố sẽ hối hận."

Hạo Quân từ từ bước về phòng, đóng sầm cửa rồi đập phá đồ đạc, gào khóc như một kẻ loạn trí. Quân không quan tâm, hắn chỉ biết, giờ đây tim mình đau quá. Hắn chỉ biết ném mạnh xuống đất những thứ gì trong tầm tay để con tức giận hay đúng hơn là sự đau buồn có thể dịu xuống. Thế nhưng từng ấy chưa đủ để giúp hắn lãng lại nỗi đau.

Trước cửa phòng Hạo Quân. Kim Quân đứng ở ngoài cửa đầy lo lắng. Bất ngờ Choang! Choang! Rầm... khiến cô phải lập tức mở cửa bước vào nhưng không thể được vì Quân đã khoá cửa trong. Kim Quân chỉ còn cách đứng bên ngoài gõ cửa, gọi tên Quân trong vô vọng: "Hạo Quân, em sao vậy, nhanh mở cửa ra đi....Hạo Quân à, xin em đấy!"

Mặc kệ cho Kim Quân đầy lo lắng ở bên ngoài. Ở bên trong, đồ đạc cứ lần lượt bị ném toạc. Choang! Lại thêm một cái nữa. Quân đang ngồi dưới đất, dựa vào thành giường, thờ hồng hộc, mặt hắn đỏ bừng, trông Quân thật nhợt nhạt và mệt mỏi. Hắn đang tìm cách giải tỏa nỗi giận dữ trong người nhưng về như vẫn chưa nguôi ngoai mấy. Đầu hắn vẫn đầy những hình ảnh trong cuộc nói chuyện vừa rồi. Tại sao....tại sao người ra đi không phải là hắn mà lại là người con gái hắn yêu thương nhất, Quân càng giận dữ, cảm phần bao nhiêu thì điều đó càng làm cho hắn cảm thấy vô dụng bấy nhiêu. Và Hạo Quân càng không có lí do nào để tha thứ cho sự vô dụng của mình được...

Không thể! Nỗi giận dữ lại dâng lên, Quân xiết chặt tay làm những đường gân xanh lại nổi lên... Quân đứng bật dậy và vội lao đến chiếc bàn, dùng cả cánh tay hất văng mọi thứ xuống, li cốc rơi loảng xoảng, bắn tung tóe...Hạo Quân định tiếp tục nhưng Quân nhận ra mình đã để người con gái ấy rời khỏi mình, mà đứng ra Tường Vy chưa bao giờ thuộc về hắn cả... Chưa bao giờ Quân thấy bản thân lại đau như lúc này...

Tim Quân nhói lên khi nghĩ đến câu nói ấy ... "Dù anh có phủ nhận, dù anh có cố gắng đấu tranh đến đâu, thì anh vẫn mãi là Trần Hạo Quân- người thừa kế duy nhất của tập đoàn RS. Em không thể quên được sự thật đó, dù chỉ một giây." Quân gieo phịch mình xuống sàn rồi khóc to, khóc ngon lành.

Tay Quân giữ lấy ngực trái, tim hắn ngày càng nhói lên. Quân cảm thấy khó thở và tức ngực. Mặt hắn lấm tấm mồ hôi và nóng bừng lên... Tim hắn đau thất lại, từng hồi... Hạo Quân từ từ trượt xuống ...

"Hạo Quân...Hạo Quân..."

Lúc này ở trên một chuyến bay, một cô gái trẻ vẫn ngồi lặng thinh như người mất hồn. Hai mắt sưng đỏ không rõ là đang nhìn về hướng nào. Nhỏ đã bỏ rơi hắn thật sự, để đi tìm một cuộc sống tốt đẹp hơn mà không có anh. Mọi thứ trở lại như một năm rưỡi trước... bây giờ người con trai tên Trần Hạo Quân đã biến mất thật sự trong cuộc sống của nhỏ.

Trời tối mùa thu Hà Nội thật tuyệt vời, giờ đây chỉ còn nghe tiếng gió nhẹ thổi qua, tiếng cây cối xào xạc. Tất cả như tạo nên một thứ âm thanh riêng biệt của màn đêm giữa lòng thành phố Hà Nội này.

Giữa con đường rộng lớn, một người con gái xinh đẹp đang thẫn thờ bước đi, trông cô bây giờ chẳng khác gì một người mới bỏ nhà đi. Bộ dạng thất thần, ánh mắt vô hồn cùng những bước đi khập khiễng.

Nó đi lang thang trên phố, nó lại như lúc trước. Cũng không có nơi mà đi. Bỗng dưng thất tình, là đang thất tình đó, có tin nổi không ??? Người ngoài đều nghĩ nó thẳng nhưng thật ra nó đã thua rồi, ngay từ khi bước vào nó đã thua rồi.

Cái chữ thua cuộc làm Hải Băng như muốn nổ tung. Nó thật sự không thể chấp nhận được, Băng không can tâm buông tay Hạo Quân dù nó biết, có làm gì thì Hạo Quân cũng sẽ không thuộc về nó.

Hải Băng thẫn thờ đi xuống lòng đường, từ xa có một chiếc xe tải đang lao tới. Tiếng còi xe vang lên liên hồi, và Hoàng Hải Băng lại đứng yên bất động. Đôi mắt như ngây dại nhìn chằm chằm về chiếc xe đang ngày một tiến gần.

Thời gian đột nhiên như dừng lại, ký ức... cũng từ đó mà quay về...

-Đây là giấy ly hôn. Anh hãy ký vào đi.

-Chúng ta gấp gờ,kết hôn rồi nhận nuôi Hải Băng vốn đã là một sai lầm.

-Vậy nên tôi mới đang bị trừng phạt đây còn gì?

-Hải Băng,...cẩn thận...

Trái tim nhỏ bé khẽ run rẩy, dường như có một thứ gì đó sâu thẳm trong tim nó đang sợ hãi. Là sợ hãi cái chết sao? Là gì vậy... những ký ức ấy là gì vậy...Giờ phút này đây nó thật sự sợ cái chết ấy sẽ đến.

Tiếng còi xe chói tai vẫn gào rít lên trong không khí, thét lên, thét lên đầy ghê sợ, giống như đang gào thét vào lòng mỗi người.

Không kịp nữa rồi! Băng đảng nào cũng sẽ chết... Trước mắt nó đột nhiên trở nên mờ ảo. Đôi mắt mở to không nhìn rõ vật gì nữa.

"RẦM!!!"

Hải Băng nằm dưới lòng đường, máu tuôn ra từ khoe miệng nó một ít, đầu nó đau điếng như bị búa bập vào đầu. Nhưng mà...nó vẫn chưa chết, nó vẫn còn sống. Giây phút mà Băng cần kè với cái chết thì có một cánh tay đã đẩy nó vào lề đường và hình như chiếc xe tải vừa rồi đã đâm phải người đó. Hải Băng sững người...Nó gần như chết đứng khi thấy chàng trai vừa giúp mình đang nằm vật vạ giữa đường vẻ rất đau đớn. Chợt gần như hoảng lên khi nghĩ tới người đó đã chết.Nó vội bật dậy rồi chạy đến...người nằm trên mặt đường... tay ôm đầu nhưng lại không chút cử động.

Miệng nó lắp bắp,bàn tay nhỏ nhắn của nó run rẩy lay lay anh chàng đó: *"Này anh...anh gì...tình lại đi...anh gì oi..."*

Hết phần 1

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhập Viện

Không gian yên lặng tuyệt đối trong ánh đèn trần hắt chút ánh sáng dịu dàng. Hmm... Choàng mở mắt, trong một chốc Hải Băng cảm thấy an lành và khoan khoái trên chiếc giường êm ấm, quan sát xung quanh căn phòng lạ, trước mắt nó là một căn phòng màu trắng cùng với mùi sát trùng khó ngửi xộc vào mũi, và không cần mất nhiều thời gian để Băng nhận ra nơi này chính là phòng bệnh. Nó nhắm mắt lại cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra với mình. À! Nó đã ngất trước cửa phòng bệnh viện khi đưa được người đó đến đây. Chờ đã,Băng sững người,người đó đâu rồi? Nó đưa mắt nhìn những chiếc giường bệnh bên cạnh.

Ngay chiếc giường kế bên nó một người con trai đang nằm bất động, đôi mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ, gương mặt phẳng lặng như mặt hồ yên tĩnh. Băng hé mắt nhìn người đó, ánh nhìn lại phát ra điều gì đó mơ hồ khó tả. Trí nhớ chưa hoàn toàn hồi phục, vì vậy trong đầu rối rục cũng chỉ có một suy nghĩ: *"Người này là ai? Tại sao lại liều chết để cứu mình."*

"Tiểu thư đã tỉnh rồi sao?" Từ bên ngoài cửa mở bung ra, một bác sĩ và y tá đi vào và tiến về phía nó đầy lo lắng nhưng ngay lúc này Băng chẳng màng tới điều đó nữa.

"Tiểu thư thấy sao rồi,cô đã bị ngất đi vì bị sốc và mất sức sau khi đến đây đấy." Vị bác sĩ đưa hai tay vịn vào vai nó lo lắng hỏi.

"Tôi không sao!" Nó đáp và đẩy hai tay bà ta ra. Có lẽ hành động đó của nó là không đúng nhưng... Băng không cần sự lo lắng của bà ta.Nó lên tiếng hỏi, ánh mắt nhìn vào người trên giường bệnh: *"Người đó sao rồi?"*

"Anh ta đã bị xe tông trúng nhưng cũng may là chiếc xe đó đã kịp thời dừng lại nếu không là xong chuyện rồi.Bị rạn xương ở bả vai nhưng chỉ cần ở lại đây theo dõi mấy ngày là có thể xuất viện được."

"*Vậy sao...may quá!*" Nó như trút bỏ được một chút phiền muộn, cuối cùng cũng có được một cảm giác bình an.

"*Nhưng không biết tiểu thư và người này có quan hệ như thế nào vậy?*"

"*Chỉ là...người dưng thôi!*" Nó cúi đầu, hờ hững đáp. Bỗng thật sự không biết người này là ai, rốt cục có quan hệ gì với nó mà lại phải liều mạng như vậy? Hải Băng trầm ngâm, lại phát hiện ra dù mình không nhớ anh ta là ai, nhưng lúc anh ta ngất đi, trong lòng lại có cảm giác vô cùng lo lắng, vô cùng xót xa... "*Ông ra ngoài đi,khi nào anh ta tỉnh tôi sẽ gọi.*"

"*Vâng...vậy tôi xin phép!*" Mấy vị bác sĩ kia khẽ biến, dường như vô cùng ngạc nhiên trước lời nói vừa này của nó. Nhưng cũng không muốn nhiều chuyện để rồi rước họa vào thân, vị bác sĩ nói thêm mấy câu rồi nhìn nó mấy lần mới rời đi.

Trong phòng lại tĩnh lặng chỉ còn lại hai người, Băng bước xuống giường và đi lại kê bên anh ta,nhìn người con trai nằm im trên giường mà nó thấy tội lỗi quá. Trên khuôn mặt đẹp trai ấy, nay đã xuất hiện thêm mấy vết sẹo. Tuy vậy cũng không giấu nổi nét tuyệt mỹ trên gương mặt hoàn mĩ ấy.

Nó nhìn người con trai đó, rồi nhìn xuống băng tên. "CAO PHONG!" Nó có quen ai tên Cao Phong sao? Đầu nó đau quá, thậm chí còn rất nhức nhối nữa, dường như chẳng còn gì đọng lại trong đó.

Một lát sau,bàn tay của Cao Phong khẽ cử động, mí mắt giật giật rồi từ từ mở ra. Trần nhà màu trắng hiện ra trước mắt anh, nheo mắt mấy lần mới có thể nhìn rõ, đang ở bệnh viện ư? Trong phòng bệnh có người, ở một góc lặng lẽ trông chừng, không biết đã đứng đó được bao lâu. Anh ta chỉ hơi cử động, đối phương ngay lập tức phát hiện, tiến lên hai bước gọi một tiếng: "*Anh tỉnh rồi!*" Nó thấy anh ta mở mắt bèn đi tới hỏi vội: "*Anh thấy trong người sao rồi?*"

Cao Phong ngơ ngác nhìn quanh,sau đó mới nhớ ra vụ tai nạn ô tô lúc trước.Giọng nói không lưu loát từ trong cổ họng thoát ra, anh cảm thấy có chút khó khăn: "*Đây là đâu? Chuyện gì đã xảy ra?*"

Nó dịu dàng giải thích: "*Bệnh viện. Anh bị ngất đi sau khi bị xe tông, nhưng cũng may là chỉ bị rạn xương một chút thôi,ở lại đây vài ngày là sẽ không sao.*"

"*Vậy à?*" Anh ta hờ hững nhìn nó.

"*Cảm ơn anh,vì đã cứu tôi!*" Băng thì thầm.

Anh ta thờ ơ, vừa cố gắng ngồi thẳng dậy nhìn nó vừa lên giọng nói: "*Có không cần phải cảm ơn tôi,trong trường hợp đó không ai có thể đứng yên được.Hơn nữa,...*"

"*Hơn nữa gì cơ...?*" Hải Băng sững sờ trước câu hỏi của anh chàng Cao Phong này, đôi mắt mở to hoang mang.

"*Không có gì...*" Đôi mắt nâu khói của anh ta bỗng nhiên tối sầm lại, mang theo nỗi buồn và sự sợ hãi khó nó. Băng cảm nhận một sự run rẩy nho nhỏ khi anh ta nói. Cao Phong lại buồn rầu nằm xuống, quay lưng lại với nó, kéo chăn đến sát cổ,nói: "*Có thể ra ngoài được rồi.Tôi có thể tự lo được.*"

"*Nhưng mà,tôi có thể hỏi anh một câu được không?*" Hải Băng nhìn về gương mặt thản nhiên của cái người tên Cao Phong đang nằm trên giường kia đề nghị.

"*Có hỏi đi!*" Anh ta hờ hững đáp lại.

"*Chúng ta có quen biết nhau không?*" Nó hoang mang nhìn anh ta, tỏ ra mong chờ một chút,Cao Phong cũng có hơi chút ngỡ ngàng vì câu hỏi của nó:

"Vì nếu không phải thân thích hay quen biết, trong trường hợp đó không có ai có thể chắc chắn là không có gì có thể xảy ra cả."

"Không phải do cô đẩy tôi ra mà là do tôi tự nguyện, chúng ta cũng chẳng quen biết gì nhau cả, vậy nên từ giờ cũng không cần liên quan gì đến nhau cả, tôi đã cứu cô và cô đã đưa tôi đến bệnh viện, vậy là được rồi,...chúng ta không ai nợ ai nữa vậy nên cũng đừng gặp lại nhau nữa, cô nghe rồi chứ. Nếu không còn gì nữa thì phiền cô ra ngoài cho, tôi cần phải nghỉ ngơi." Anh ta gần giọng xuống, nói một lèo rồi nằm xuống kéo chăn che phủ khuôn mặt, người cong lại, cuộn tròn giữa chăn. Dù giọng hơi khàn, nó vẫn thấy lạnh lẽo, Băng cứng họng, hôm nay đúng là một ngày xui xẻo mà, toàn gặp chuyện gì đâu. Cái kiểu ăn nói khó chịu này giống hệt Hoàng Thiên Minh!!!

Anh ta chán ghét đến vậy sao? Ngay cả câu cảm ơn của nó cũng chối bỏ. Hải Băng không muốn ở chung một gian phòng với cái tên kỳ lạ này, định bỏ đi nhưng cuối cùng cũng không rời khỏi. Bất cứ chuyện gì, nó đều phân biệt rõ ràng, không phải là một người vong ân phụ nghĩa liền quay lại nói: *"Có thể anh không nhận lời cảm ơn của tôi nhưng trách nhiệm thì tôi không thể chối bỏ được. Đây là danh thiếp của tôi, nếu anh cần gì cứ gọi cho tôi. Giờ anh nghỉ ngơi đi, mai tôi sẽ quay lại."* Băng để lại cái điện thoại trên bàn rồi từ từ lui ra ngoài. Anh ta chỉ ngồi yên lặng trên giường, không nói một lời nào.

Khi bóng nó đã khuất sau cánh cửa, Cao Phong mới quay lại và cầm cái danh thiếp trên bàn lên, miệng lẩm bẩm ba chữ: *"Hoàng_Hải_Băng!"*

Vừa đi ra khỏi cửa phòng bệnh, chuông điện thoại di động của Hải Băng vang lên, nó lôi điện thoại ra nhìn xem ai gọi, may nó khẽ nhăn vì nhìn thấy dãy số trên màn hình và lập tức trở lại chính con người anh, lạnh lùng và băng giá.

"Con nghe!" Hải Băng lạnh lùng bắt máy.

"Con đang ở đâu, đến House Couture đi." Giọng của bà Mai Chi vang lên ở trong điện thoại, bà ta nhanh chóng nói vào vấn đề chính vì biết nó không thích dài dòng.

"House Couture. Mẹ định đi mua sắm vào giờ này đây à?" Băng thắc mắc.

Ngữ khí của bà Mai Chi không tức giận mà vẫn thể hiện vẻ uy nghiêm: *"Thì con cứ đến đi, có cần mẹ cho xe đến đón không?"*

"Không cần đâu, 30' nữa con sẽ có mặt." Nó cúp máy, khuôn mặt hiện rõ sự không vui

*)Phòng Hạo Quân

Kim Quân liếc mắt nhìn em trai mình đang ngồi trên giường, trông hẩn nhợt nhạt và mệt mỏi. Nếu Kim Quân không kịp thời lấy khoá dự phòng để mở cửa phòng thì không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Chị hiểu tâm trạng hiện giờ của em, nhưng bây giờ em cứ như vậy cũng chẳng giải quyết được gì đâu, Hạo Quân à!" Kim Quân bước đến bên em trai đáng thương của mình, dù nói nhưng cũng biết dường như Quân chẳng hề quan tâm. *"Nếu như em cứ tiếp tục hành hạ bản thân như vậy thì có bé Tường Vy kia sẽ đau khổ như thế nào. Em nên giữ sức để lo cho kế hoạch sau này đi!"*

Kim Quân đứng dậy, quay người đi...

"Em thật sự... thật sự...rất yêu cô ấy... yêu rất nhiều..."

Kim Quân khựng lại, hơi quay đầu về phía sau... Hạo Quân đang cúi gằm xuống. Trong từng con chữ âm vực trầm phát ra, như có hàng trăm mũi giáo xuyên vào, rỉ máu. Chưa bao giờ Kim Quân thấy em trai này yếu đuối như lúc này.

Còn về phần Hải Băng, sau khi rời khỏi bệnh viện nó nhanh chóng bắt một chiếc taxi đến House Couture-một trong những khu phố mua sắm sầm uất nhất Hà Nội. Nơi này được mệnh danh là khu phố "bạch kim" bởi ở đây chuyên kinh doanh mua bán những mặt hàng xa xỉ phẩm. Là nơi giành cho những quý cô, quý ông cấp bậc thượng lưu đến mua sắm. Từ quần áo đến nước hoa... các loại mặt hàng đều là những thương hiệu cao cấp và đắt tiền. Chiếc taxi dừng lại trước cổng VIP House Couture Center, ngay lập tức có người tiến đến mở cửa xe, cúi đầu chào cung kính, miệng nở nụ cười lịch thiệp.

Mấy cô nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy nó đi vào đã niềm nở ra tiếp đón. Nhìn cách ăn mặc và vẻ ngoài của Hải Băng thôi cũng đã đoán được đây là khách V.I.P. Vẻ ngoài động lòng người cũng như khí chất vương giả đã làm nó nổi bật giữa rừng người từ khi mới bước chân vào cửa.

"Hoan nghênh tiểu thư đến với House Couture shop chúng tôi. Tiểu thư có phải là Hoàng Hải Băng của RS International không ạ?"

Hải Băng cởi áo khoác của mình ra rồi giả vờ nở nụ cười với người đối diện: *"Phải."*

"Vâng vậy thì mời tiểu thư đi theo tôi. Hoàng phu nhân đang đợi tiểu thư ở bên trong ạ!" Người nhân viên niềm nở mời mọc.

Nó đi theo người nhân viên vào bên trong một góc của cửa hàng, bà Mai Chi đang ngồi xem tài liệu trong lúc chờ nó.

"Con tới rồi!" Thấy nó đã đến bà ta cất tập tài liệu sang một bên rồi tỏ thái độ ân cần nhưng nó nhìn ra sự gượng ép có cả chán ghét trong mắt bà ta: "Tới đây đi!"

Nó lẳng lặng đi đến cái ghế đối diện bà ta ngồi xuống khuôn mặt vốn lạnh băng giờ lại băng lãnh thêm vài phần: "Mẹ gọi con đến đây vào giờ này làm gì thế?"

"Đây đều là những thiết kế chưa có mặt trên thị trường đâu. Con hãy chọn vài bộ đi, sắp tới con sẽ bận đến mức không có thời gian đi mua sắm đâu cho nên hãy tranh thủ đi." Bà ta nhẹ nhàng giải thích.

Nó biết những trang phục ở đây không hề rẻ, người thường muốn mua những thứ này cũng phải mất mấy tháng lương. Những thứ hàng hiệu này với nó cũng không đáng là gì, số tiền mà mẹ nó làm được trong một ngày ít thì cũng mua được mấy cái trung tâm như thế này chứ ít.

"Không cần mua thêm đâu, quần áo con cũng nhiều rồi." Băng lắc đầu từ chối. Thật sự là quần áo của nó không thiếu, có khi chất đầy hết mấy gian phòng rồi cũng nên.

"Dạ con sẽ trả tiền."

Nó chán nản khi nghe thấy điều đó, mua quần áo ư- Dễ mà. Liền nghiêm giọng lên tiếng gọi người nhân viên: "Này cô..."

Một nhân viên bán hàng bước ra, có vẻ là trưởng bộ phận ở đây, mỉm cười hòa nhã, nhẹ nhàng lên tiếng đến mua quần áo đương nhiên rất nhiệt tình: "Vâng thưa tiểu thư!"

Nó đứng một chỗ đưa tay chỉ vào những chiếc áo mà nó chọn, báo hại mấy cô nhân viên cứ chạy đi chạy lại để lấy cho kịp đồ: "Bộ này, bộ này. Bộ kia, bộ tiếp, bộ kế bên, bộ tiếp nữa, mấy cái màu hồng kia. Còn cả mấy đôi giày bệt kia nữa."

Cô nhân viên bán hàng chăm chăm nhìn nó, nuốt nước bọt: "Vâng, tôi sẽ lập tức gói lại ngay."

"Mấy cái ấy tôi không lấy, còn lại gói hết cho tôi." Nó lạnh giọng ra lệnh.

"Sao cơ ạ?" Cô bán hàng chớp chớp mắt, đờ mắt 5s rồi quay qua nó nhìn thì bắt gặp ánh mắt sát thủ của nó, kiêu "Thắc mắc cái gì?"

"Sao, chưa thấy ai mua đồ kiểu đó à?" Nó khó chịu lên tiếng.

Băng khẽ cười khở. Cũng phải, nó dù gì cũng là người trong giới thượng lưu. Mặc dù không thích nhưng với thân phận hiện tại của nó trong giới rõ là không phải tầm thường.

"Tôi xin lỗi!" Người nhân viên nuốt nước bọt cúi đầu riu rít xin lỗi: "Mời phu nhân và tiểu thư ngồi xuống uống trà nghỉ ngơi một lát, chúng tôi sẽ dọn đồ ngay ạ."

"Thôi khỏi đi, tôi dễ buồn nôn lắm. Cô đi làm việc của cô đi, chương mất quá!" Nó hạ giọng đuổi người.

"Vâng. Vậy tôi xin phép đi gói đồ." Cô nhân viên thờ phào nhẹ nhõm chạy một mạch không dám quay đầu lại.

"Con ăn nói cho cẩn thận đi, tất cả nhân viên ở đây đều biết đến chúng ta." Bà Mai Chi đứng quan sát nãy giờ tiến lại tròn mắt nhìn nó nhắc nhở nhưng Hải Băng chỉ cười lạt một cái.

"Nếu như không thể nói ra những gì đang nghĩ thì con sẽ bệnh mất, mẹ cũng biết mà, không phải sao?" Nó lạnh lùng nhìn mẹ mình sau đó ánh mắt

lắc lên tia quý dị đầy thách thức.

Bà Mai Chi máu muốn xông đến tận não: "*Con định cứ ăn nói như vậy với mẹ thật sao?*"

"Cũng đâu có gì to tát. Mẹ lo việc còn lại đi, con về trước đây."

Hải Băng nhanh chóng ra ngoài, ngồi vào chiếc xe màu đen đã đợi sẵn ở ngoài. Để lại mẹ mình bùng bùng con thịnh nộ. Bà ta đã nuốt phải một cục tức vào họng: "*Con với cái.*"

Quay trở lại với biệt thự nhà họ Trần, tại phòng Bar, Kim Quân nốc cạn ly rượu rồi đặt nó lên bàn. Cô ngả người dựa vào thành ghế, lòng bộn bề suy nghĩ.

Kim Quân đang suy nghĩ về tình trạng hiện giờ của Hạo Quân. Kim Quân hiểu rõ hơn ai hết tình trạng hiện giờ của em trai mình và cô tự hỏi Quân còn trụ được lâu nữa...

Esther Nguyễn xuống nhà uống nước thấy con mình ngồi uống rượu một mình nên không tránh khỏi cảm giác tò mò liền hướng cô đi tới ngồi cạnh.

"Con sao vậy, sao lại uống rượu vào giờ này?" vừa ngồi xuống Esther đã hỏi ngay.

Kim Quân bình thản trả lời: "*Nếu không uống thì tối nay con sợ con sẽ không thể ngủ được mất.*"

Theo bản tính bà ta giật mình: "*Con với chồng con lại cãi nhau sao?*"

Kim Quân mơ hồ không rõ đáp lại một tiếng, lại uống một ngụm rượu: "*Không phải. Là vì Hạo Quân.*"

Esther bùng chén trà lên, tư thế tao nhã uống một ngụm, vì không có ý gì là muốn cùng con gái mình tranh cãi: "*Đừng uống nữa. Chuyện của Hạo Quân đã giải quyết xong rồi, có uống cũng chẳng giải quyết được gì đâu.*" Một tia áy náy trong lòng bà ta lập tức tan thành mây khói. Nhưng mà, còn có thể nói gì được nữa? Dù cho bà ta có thay đổi ý kiến thì Trần Hạo Niên sẽ nghe theo chắc.

"Tuy rằng là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng dù gì Hạo Quân cũng là em trai con, con không thể đứng nhìn nó suy sụp như thế được." Kim Quân giọng đầy chán nản.

Nghe Kim Quân nói lời này xong thì trong lòng bà ta có chút chột dạ, lo lắng. Giống như là người ta giúp cô, lại bị cô cắn ngược lại một cái vậy: "*Con tưởng mẹ sung sướng lắm sao, đó là đứa con trai mẹ đã mang nặng đẻ đau đấy. Hơn ai hết, mẹ cũng mong cho con trai mẹ được hạnh phúc nhưng không phải cứ kết hôn với người mình yêu là hạnh phúc đâu. Thế giới này giả dối như thế nào con còn không biết sao, đến Hạo Quân còn không chịu đựng được thì một cô gái mới bắt đầu bước vào đời như Thẩm Tường Vy sẽ chịu đựng được bao lâu, mẹ phản đối một phần cũng vì muốn tốt cho con bé thôi. Mẹ của con, cũng là vì như thế nên mới qua đời đấy thôi. Vậy mà giờ con còn muốn tiếp tục sao?"*

"Con biết, mẹ yêu thương con và luôn coi con là con ruột, con hiểu rất rõ điều đó vậy nên, ... con đã coi mẹ và Hạo Quân như là gia đình của mình, con không trách mẹ khi mẹ đồng ý chuyển bố bán con đi vì chắc chắn, là mẹ muốn tốt cho con. Nhưng mà, ..." Kim Quân uống 1 hớp rượu rồi nói tiếp, mặc dù Esther Nguyễn không phải là mẹ ruột của Kim Quân nhưng cô cũng cảm thấy hạnh phúc đủ rằng tình yêu thương đó chưa đủ nhưng ít ra Kim Quân cũng cảm thấy được mình được yêu thương: "đã bao giờ mẹ nghĩ, chúng con có bao giờ cảm thấy hạnh phúc vì cuộc hôn nhân đó không?"

HẾT CHƯƠNG 26.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Trao Đổi

Ánh mặt trời tùy ý chiếu rọi báo hiệu thời tiết hôm nay rất tốt, cả căn phòng xinh đẹp bao phủ toàn bộ ánh mặt trời, cũng phá lệ có vẻ âm áp.

Sáng nay Hải Băng ngủ dậy hơi trễ, lại nhớ đến chuyện xui xẻo xảy ra hôm qua, nó liền bưng bưng khó chịu. Sau khi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị xong xuôi rồi ra mở cửa định xuống lầu, thì đã thấy ba cô hầu gái đứng bên ngoài chờ nó từ bao giờ. Thấy nó đi ra liền lập tức tươi cười chào đón: "*Tiểu thư, chúc buổi sáng tốt lành. Bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời tiểu thư xuống dùng bữa.*"

"Ừ!" Nó nhàn nhạt gật đầu rồi đi xuống phòng ăn nơi hương vị thức ăn đang lan tỏa bốn phía. Vị quản gia nhìn bộ dáng trầm tư của chủ nhân, trong lòng cảm thấy quái dị, không biết là nó đang nghĩ gì thế? Thế nào mới sáng tinh mơ lại có bộ mặt hăm hăm, làm cho cả đám người hầu cứ bị gọi là đau tim?

"*Mời tiểu thư dùng bữa sáng.*" Vị quản gia già kéo ghế cho nó. Một người làm khác mang phần ăn lên. Bữa sáng hôm nay có cháo bí đỏ cá hồi với bánh mì sandwich, một ít dăm bông và sữa tươi.

Hải Băng nhìn bát cháo mà chẳng muốn ăn bởi lẽ nó vốn đã không có tâm trạng ăn sáng đâu. Khuấy hai vòng trong bát cháo, Băng cuối cùng cũng không nhận được: "*Thức ăn bị sao vậy. Chỉ là một món cháo đơn giản mà nấu cũng không xong, vậy mà một hai bắt tôi ăn cho bằng được là sao?*"

Vị quản gia nghe thanh âm lạnh như băng của nó, giật mình cung kính nói: "*Tôi sẽ chuẩn bị lại bữa sáng, xin tiểu thư chờ một lát.*"

"*Tôi phải chờ đến khi nào hả, dọn hết đi, đưa sữa với bánh mì ra đây.*" Nó lạnh giọng ra lệnh.

"*Vâng!*" Khẽ gật đầu, vị quản gia ra lệnh cho một người hầu đứng gần đó dọn bữa sáng đó đi thay vào đó một khẩu phần khác được đưa lên.

"*Phải rồi. Ông biết chuyện tôi dọn ra ở riêng chứ? Trong ngày hôm nay hãy dọn hết đồ của tôi sang bên đó.*" Hải Băng lạnh lùng nói, từ khi ngồi xuống, nó vẫn chưa liếc nhìn những người xung quanh dù chỉ một cái, vẫn vừa ăn vừa suy nghĩ đến chuyện khác.

"*Tiểu thư định dọn đi luôn trong hôm nay sao?*" Quản gia nhìn sắc trời âm u ở bên ngoài, lo lắng hỏi.

"*Chẳng phải tôi dọn đi sớm ngày nào thì tốt cho ông ngày đó sao. Vậy cho nên đừng thắc mắc.*" Hải Băng cũng không lập tức trả lời cô, nó tào nhả cảm lấy ly sữa trong tay, sau đó khoan thai nói.

"*Vâng!*" Quản gia khẽ gật đầu sau đó đứng tại chỗ nhìn nó trầm ngâm.

Hồi lâu sau, Hải Băng không nghe được bất kỳ thanh âm rồi đi, ngẩng đầu lên lạnh như băng hỏi: "*Còn có chuyện gì sao?*"

"*Cũng không có gì, tuần sau là lễ kỷ niệm 10 năm thành lập của thương hiệu The Most. Phu nhân muốn tiểu thư và Hạo Quân thiếu gia cùng có mặt.*" Vị thư ký cung kính nói.

Suy nghĩ một chút, Hải Băng nhanh chóng thu lại ánh mắt, nó lãnh đạm: "*Hôm đó tôi bận.*"

"*Đây là chỉ thị của chủ tịch.*" Vị quản gia mặt nghiêm túc nói.

"*Đừng bao giờ lấy mẹ tôi ra làm cái cớ...*" Hải Băng lạnh như băng nói, sau đó nâng ly sữa lên miệng và uống từ từ, không nhìn lại dù chỉ một cái, cũng không để ý chuyện ông ta giúp nó sắp xếp chuyện nhà ở, bởi vì cái này không quan trọng: "*...Đó không phải là chỉ thị mà là sự thoái thác trách nhiệm đấy. Lui ra đi...*"

Vị quản gia thấy mặt nó lạnh như băng, và lại khuôn mặt rõ ràng không vui, cung kính lui ra phía sau: "*Vâng...*"

Ngay khi vị quản gia vừa lui ra sau và mới đứng lại vào hàng, như nhớ lên được điều gì đó, giọng Hải Băng lại vang lên: "*Khoan đã...*"

Vị quản gia vội vàng tiến lên cung kính hỏi: "*Tiểu thư cần thêm gì không ạ?*"

"*Canh xương hầm và nước rau má mà tôi dặn nhà bếp đã chuẩn bị xong chưa? Đưa ra xe cho tôi.*" Hải Băng vẫn tiếp tục thưởng thức đĩa salad nga mới được đưa lên, không ngừng đầu lên mà phân phó nói.

"*Vâng!*" Vị quân gia gật đầu rồi, sau đó xoay người chuẩn bị ra ngoài làm những gì nó phân phó.

8h30 sáng, Hạo Quân ngồi trên mép giường, hai tay đan vào nhau, đầu cúi gằm xuống. Một mớ suy nghĩ hỗn loạn lớn vờn quanh đầu hắn, rõ ràng là bởi Phong chưa muốn liên kết chúng lại thành bản hoàn chỉnh... Tường Vy bị đi đây ra nước ngoài và sẽ cố muốn vãn khó khăn ập đến. Dù Hạo Quân không thể bảo vệ Tường Vy an toàn, bằng chứng là Quân đã gián tiếp khiến Vy phải ra nước ngoài... và Hạo Quân rõ hơn ai hết, nếu Quân còn tiếp tục Tường Vy sẽ còn khổ dài dài. Kể cả Hạo Quân có muốn thì sao hắn có thể cản rằng mà giao người con gái mình yêu cho quá khứ chứ? Không thể! Không hiểu sao những lúc này hắn thấy mình thật vô dụng quá. Hoặc là chống đối đến cùng hoặc buông xuôi cho quá khứ. 2 lựa chọn đó, thế nào sẽ được gọi là tình yêu... Điều quan trọng cuối cùng với Quân chỉ là... chỉ cần Tường Vy được tự do mà thôi!

Yêu một người không phải sẽ ở bên người ấy mà là mong cho người ấy hạnh phúc và an toàn, dù ở, bên cạnh ai.

Hạo Quân vào phòng làm việc của bố mình, vẫn như mọi lần, Trần Hạo Niên quay lại nhìn con trai mình với vẻ hết sức bình thản, nhưng không ai biết trong lòng ông đang muốn bốc hỏa thế nào: "*Đến giờ này vẫn chưa chịu bôi vết thương sao, con đang định làm nũng với ta đấy à?*"

Hạo Quân đứng nhìn bố mình không động đậy, cho dù trong lòng hắn đang hận không thể ngay lập tức bắt lấy ông ta, nhưng lúc này hắn phải đảm bảo cho sự an toàn của Thẩm Tường Vy: "*Con quyết định, từ giờ sẽ không bao giờ nghĩ đến ba từ Thẩm_Tường_Vy nữa. Bố đã thắng và con đã thua vậy nên,... xin bố đừng làm phiền có ấy nữa...*"

Rầm!

Đền giờ thì Trần Hạo Niên không đủ bình tĩnh để ngồi yên nữa, ông đập mạnh bàn và đứng dậy: "*Đồ vô dụng, chỉ vì một đứa con gái không xứng đáng mà trở nên như thế chứ?*"

"*Bởi vậy cho nên con đang rất đau khổ rồi, thừa bố...*" Quân nhìn bố mình, ánh mắt hắn bây giờ tràn ngập sự nuối tiếc xen căm phẫn: "...Con nhớ có ấy đến phát điên lên được, nhưng lại không thể làm gì. Cuộc sống này còn gì tột tệ hơn nữa..."

"Con,..." Trần Hạo Niên cau mày.

"*Vậy nên xin bố, hãy trả lại sự tự do cho cô ấy... đổi lại,...*" Quân quay mặt đi, nuốt khan trước khi nói điều khó khăn đó: "...từ nay con sẽ làm theo tất cả những gì bố muốn. Cuộc sống này của con từ nay sẽ do bố quản lý, con sẽ làm theo tất cả những gì bố muốn mà không cần hỏi vì sao?"

"*Bây giờ con đang trao đổi với ta sao?*" Dù vẫn tỏ thái độ cộc cằn, nhưng Hạo Quân biết những lời khiêu khích của mình ảnh hưởng đến Trần Hạo Niên như thế nào.

Hai tay Hạo Quân thả xuôi bên người, ánh mắt lạnh như băng nhìn người đàn ông ghê tởm trước mắt: "*Phải, là trao đổi, con sẽ cưới Hoàng Hải Băng theo mong muốn của bố vậy cho nên xin bố, hãy để cho Tường Vy được tự do, thừa bố!*"

Trở về phòng cùng tâm trạng đầy lo lắng sau khi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của Trần Hạo Niên và Hạo Quân, Kim Quân không biết nên phải làm thế nào khi Hạo Quân đang có biểu hiện của sự hư hỏng và sa đọa hoá. Sẽ tồi tệ như thế nào nếu Quân bán mạng cho số phận chứ: "*Giờ tôi phải làm sao đây. Nếu cứ để Hạo Quân trong tình trạng này thẳng bé sẽ trở nên hư hỏng mất.*"

"*Xin tiểu thư đừng quá lo lắng, rồi cậu chủ sẽ sớm vượt qua thôi.*"

Vị quân gia biết Kim Quân đang tự trách mình, hai tay theo bản năng nắm chặt vạt áo, cố gắng bình tĩnh khẽ lắc đầu, cúi mặt xuống, nói: "*Không đâu, tôi thực sự có linh cảm rất xấu về chuyện lần này.*"

Rõ ràng cả buổi sáng Hải Băng vẫn chưa xuất hiện trong phòng học, cùng lúc đó, tất cả mọi người cảm thấy toàn thân Hạo Quân tỏa ra luồng khí hắc ám, hé ra khuôn mặt không thể đen hơn, trên trán viết rõ ràng chữ "Đừng động đến tôi."

“reng...reng...reng” cái âm thanh mà cả học viện mong chờ đã xuất hiện mà mọi người phấn chấn hơn bao giờ hết, cả lớp nháo nhào như ong vỡ tổ, bà cô bắt lực nhìn rồi lẳng lẳng xách cặp ra khỏi lớp.

Thật vất vả ngồi đến hết tiết một, Hạo Quân đứng lên đầu tiên, mặt không thay đổi đi ra ngoài. Mọi người thấy hắn rời phòng học mà không hẹn cùng thờ phào nhẹ nhõm, dọn dẹp sách vở, đều đi nhà ăn.

Bảo Ngọc nhìn thật lâu trong bầu không khí âm trầm xung quanh Trần Hạo Quân, rốt cuộc cũng được giải phóng liền lôi Thế Anh ra ngoài.

"Nghe nói Thẩm Tường Vy đã nghỉ học hẳn rồi..." Một nữ sinh lên tiếng.

"Mặc kệ đi, quan tâm gì loại người đó." Một nữ sinh khác bực bội nói

"Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?" Một người khác khó hiểu nhăn trán.

"Ai biết được." Nữ sinh thứ hai nhún vai tỏ vẻ ko biết và cũng ko cần biết.

Băng vô thức lang thang khắp các hành lang ở trường, cố tìm lại cảm giác quen thuộc ngày nào. Băng chợt dừng bước. 1 đôi chân đang tiến lại phía nhỏ, cách chỉ vài mét. Người đối diện cũng đã dừng lại. Băng từ từ ngược lên và... Là Hạo Quân!

"Hôm qua trước khi đi Tường Vy đã nói gì với cô vậy. Cô ấy có nói là sẽ đi đâu không?" Hạo Quân nóng lòng nói, hôm nay hắn đến trường chính là vì muốn dò hỏi tin tức của Thẩm Tường Vy từ chỗ Hải Băng, cố tìm được mới có thể cảm thấy an tâm.

Băng không quan tâm đến sự có mặt của Hạo Quân, định bước tiếp nhưng lại dừng lại nhàn nhạt nói, nhìn thái độ bây giờ của hắn với nó liền hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Tôi đã nói rồi mà, đừng hỏi tôi nếu muốn tìm Thẩm Tường Vy. Mọi chuyện đến mức này chẳng phải là do cậu đã bỏ qua lời cảnh cáo của tôi sao?"

Băng đi một mình trên hành lang vắng lặng, bước chân thật chậm rãi..

Bỗng, 1 bàn tay bạo lực kéo mạnh nó quay lại... Hạo Quân đang nhìn Băng, thờ hờn hờn vì mới chạy, vẻ như không gặp được nó lúc này, Quân sẽ phát điên luôn.

"Anh làm gì vậy?"

"Hoàng Hải Băng..." Sắc mặt Hạo Quân trong chốc lát trở nên nghiêm túc: "...Tường Vy, là một cô gái rất đáng thương. Tôi thừa nhận là do sự cố chấp của tôi mà mọi chuyện thành ra như vậy. Nhưng nếu như không có sự can dự của cô, mọi chuyện cũng không đến mức này..." Giọng hắn gay gắt như đang kết tội. Hắn nhìn Băng bằng ánh mắt khó chịu và cảnh giác

"Bây giờ anh đang đổ lỗi cho tôi sao?" Hải Băng nghi hoặc nhìn Hạo Quân. Hắn vẫn luôn nói với nó bằng thái độ như vậy, thật quá đáng. Băng từ từ đưa một tay gạt tay Hạo Quân ra khỏi mình, lạnh giọng: "Đừng đổ lỗi cho người khác..." Người đàn ông này có phải quá ngốc không? Nếu không phải hắn quá dần thì đúng là anh đã quá coi thường Hoàng Hải Băng này rồi, nếu không tại sao không chịu hiểu? Lần này nó thật sự không chịu nổi nữa: "Anh vẫn không biết vì sao Thẩm Tường Vy ra đi ư, yêu một người là làm mọi điều để người mình yêu được hạnh phúc chứ không phải là để được ở bên người mình yêu. Anh hãy tỉnh táo lại đi, đừng lấy cảm xúc đó ra làm cái cớ nữa, thật tội nghiệp."

Trần Hạo Quân đã lâm vào trạng thái đờ đẫn, thấy hắn nghe được cậu nói, càng trừng lớn mắt, thờ dài một cái nên nó có thể tự nhận ra, thì giờ nói cho hắn biết để hắn tự hiểu được chính tình cảm của mình.

Trần Hạo Quân im lặng nghe, không biết nên đáp lại thế nào. Nhìn gương mặt tức giận của Hoàng Hải Băng không giống đang nói tạo tý nào.

*) Bệnh viện Việt Pháp Hà Nội

Thang máy lần lượt di chuyển qua từng tầng lầu. Hải Băng từ thang máy đi ra, nhưng hoàn toàn không chú tâm đến những gì đang xảy ra. Bởi vì...

Trong tay vẫn xách theo cánh xương hàm lúc mang đến, khi nhìn vào từ ngoài cửa, lông mày khẽ nhíu lại.

Sao trong phòng bệnh lại không có ai? Xảy ra chuyện gì? Hải Băng vội mở cửa ra rồi bước vào trong. Nhìn quanh một vòng, nhưng căn phòng trống trơn không bóng người.

Bên ngoài hành lang có một y tá đi qua, nó nhanh chóng bước tới, khuôn mặt lo lắng kéo ra một tia cười: "Xin hỏi bệnh nhân ở phòng này đi đâu rồi?"

"À, anh Cao Phong đã xuất viện một tiếng trước rồi à." Cô y tá vừa nói vừa lật lật một đồng giấy tờ trên tay mà không để ý về mặt của nó hiện giờ.

"Xuất viện ư? Tại sao? Anh ta mới chỉ nhập viện từ tối qua thôi mà?" Hải Băng nghi ngờ hỏi, đột nhiên có chút kinh ngạc, hai hàng lông mày của nó nhíu lại thật chặt.

"Là anh ta yêu cầu xuất viện, chúng tôi không ngăn được." Vị y tá giải thích.

"Vậy cô có biết làm thế nào để liên lạc với anh ta không?" Hải Băng vội vàng hỏi tới.

"Đây à!" Sau khi xem lại đồng hồ sơ đang cầm trên tay, cô y tá rút ra một tấm danh thiếp và đưa cho nó. Hải Băng nhận lấy tấm danh thiếp, sau khi đọc thông tin trên đó thì không khỏi giật mình, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Anh ta đang ở Ks. Zeus sao?"

HẾT CHƯƠNG 27

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Một Mối Quan Hệ Mở

Hôm nay Cao Phong có việc phải đi ra ngoài nên phải chuẩn bị thật kỹ. Anh vận chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên đến tận khuỷu tay, cổ áo cố ý không cài cúc. Chiếc quần âu đen cùng đôi giày da bóng lộn càng khiến anh là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Cao Phong vừa từ nhà tắm bước ra tay cứ xoa xoa cái cổ, mặt thì nhăn nhúm lại vì vết thương chưa khỏi. Tối qua anh ta thức khuya luyện tập nên giờ ề ảm cả mình mẩy nhưng khi thấy Hải Băng đang ngồi ở sofa, tay còn đang mài mê cắm bình hoa hồng thì nhanh chóng bỏ tay xuống. Anh cố tình đi thật mạnh để gây chú ý với ai đó nhưng hình như "ai kia" vẫn không hề để ý.

"Sao cô biết tôi ở đây..." anh hắng giọng. Hải Băng vẫn chưa ngước lên, nó vẫn chăm chú cắm bình hoa: "Và quan trọng hơn là, sao cô vào được đây?" Cao Phong vẫn đứng đó, hỏi với xuống.

"Cái đó thì phải hỏi anh chứ... khách sạn này là của nhà tôi." Lúc này nó mới ngước mắt lên, nháu mày tỏ vẻ khó chịu. Hiểu rõ sự nghi ngờ của anh ta, Hải Băng vội vàng giải thích: "Sáng nay tôi đến bệnh viện, nghe y tá nói anh đã xuất viện. Cũng tỉnh từ bỏ rồi nhưng biết anh ở đây nên phải đến. Vết thương của anh sao rồi?" Với cái bộ dạng lưỡi biếng, nó ngước mắt lên nhìn Cao Phong quan tâm hỏi: "Bác sĩ bảo triệu xương nếu không chữa trị đến nơi thì sẽ..."

Cao Phong đứng nghe này giờ đã thông suốt vấn đề, tiến về phía nó, lạnh lùng kết luận: "Cô có hứng với tôi à?"

Băng ngẩn người, xác nhận lại một lần nữa: "Gì cơ?"

Hai tay Cao Phong khoanh trước ngực, khóe môi khẽ vung lên, nở nụ cười tươi tắn nói: "Vì muốn che giấu tình cảm giành cho tôi nên cô mới theo tới tận đây còn gì?"

Nhìn thái độ của anh ta, Hải Băng bắt đầu dè dặt trả lời: "Này!"

"Cô là người dễ bị cảm động vậy sao?" Anh ta không e dè, lớn tiếng nói.

"Này anh!" Hải Băng tức giận, thật sự, muốn đổ đồng nước trong cái lọ hoa này lên người anh ta nhưng rất may là nó đã nhận được.

"Những người đàn ông chuẩn soái ca là style của cô sao?" Cao Phong nhấn mạnh, dường như có chút mệt mỏi với sự dây dưa của Hải Băng.

"Thật là,..." Hải Băng tức tối trong lòng, nó đã cố gắng cố gắng nhường nhịn mà anh ta cứ làm tới, ai mà chịu nổi nhưng nhịn, nhịn, nhịn thôi. Băng cố nhẹ nhàng nói: "Hình như anh đã hiểu sai tình hình thì phải. Tôi đến vì muốn chắc về vết thương do tôi gây ra cho anh thôi, hoàn toàn không có ý gì khác."

"Hình như tôi cũng đã nói lỗi này không phải của cô rồi, là tôi tự nguyện và cũng không có ý oán trách. Vậy nên sau này đừng gặp lại nhau nữa, cô không nhớ sao?" Cao Phong lạnh nhạt, không còn cười nữa, nhưng vẻ mặt cũng không gọi là oán trách được.

Nó vẫn không buông tha cho anh ta, tiếp tục: *"Đó là lập trường riêng của anh chứ không phải của tôi. Tôi là người không thích mang nợ người khác, có ơn nhất định phải trả, vậy đó."*

"Nếu vậy thì hãy trả nợ cho tôi đi, ngay bây giờ." Cao Phong tiến tới gần Hải Băng định ép nó vào tường đe dọa chút nhưng ngờ đâu nửa bước nó cũng không lùi, sắc mặt không thay đổi, cực kỳ bình tĩnh. Hai người gần sát nhau, nhìn nhau không chớp mắt với vẻ thách thức, Cao Phong hỏi: *"Có có thực hiện được không?"*

"Nói thử xem, đó là gì?" Chứng kiến hành động kỳ quái của Cao Phong, Hải Băng có chút buồn bực hỏi.

"Cô biết lái xe chứ?"

"Lái xe! Anh định đi đâu à?" Băng hơi ngạc nhiên.

"Ừ. Nhưng tôi không nghĩ đó là nơi mà cô thích đâu."

Hải Băng liền nghĩ dù gì nó cũng đang rảnh, ra ngoài thay đổi không khí một chút cho thoải mái cũng được. Hơn nữa, anh ta cũng đang bị thương, đi cùng chăm sóc cũng tiện. Nghĩ vậy nó liền lắc đầu và nói: *"Không sao cả. Dù sao cũng tốt hơn là đi lang thang một mình giữa phố như người mất hồn. Ban ngày ở đây dài quá, khiến những người không có hẹn cảm thấy cô đơn."* Trong giọng nói Hải Băng mang theo nỗi cô đơn không thể tả.

"Sẽ phải đi hơi xa đấy." Cao Phong tiếp tục viện cớ.

Tình hình như thế này, để anh ta lái xe ra ngoài một mình với cánh tay bị thương nhân vậy cũng không được. Không còn cách nào khác, nó đành phải nhượng bộ thôi, với lại cũng đang rảnh. Thật ra thì Băng không lo lắng anh ta sẽ làm gì nó, mà là.... Thôi, nghĩ những thứ này làm gì, chính Băng còn không hiểu trong lòng nó đang lo lắng điều gì: *"Cũng được. Coi như là đi thay đổi không khí đi."*

Nói rồi nó đi theo Cao Phong ra ngoài một ngôi mộ ở ngoại ô thành phố. Hai người đi thẳng vào sâu trong khu nghĩa địa rộng lớn chiếm gần hết một bên sườn đồi thoải thoải. Cuối cùng cô dừng lại trước một ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương rất bề thế, rồi ngồi xuống. Ánh nắng chói chang phủ đầy trên mặt đất. Những cánh hoa đỏ rực rạng ngời. Cao Phong lặng người ngồi mộ bấm đầu gối. Bàn tay tinh ý tỉ mỉ nhẹ nhàng vuốt lớp bụi bao phủ, khẽ mỉm cười.

Hải Băng đứng nhìn này giờ thật cẩn thận hỏi. Này giờ nó có đọc tên ngôi mộ nhưng không đọc nổi. Ngay cả những chữ cái đầu tiên tôi cũng không luận ra được: *"Đây là ai vậy?"*

"Mẹ tôi..." Cao Phong nói. Hơi gió lạnh buổi chiều thổi tóc bay vào mắt anh, nhưng Phong không gạt ra. *"...Trước khi lấy bố tôi, bà ấy là một cô gái nông thôn chỉ thích ra đồng hái lúa. Gia đình nhà chồng giàu có và những buổi tiệc giả dối khiến người khác phải nghẹt thở như thế mà bất một cô gái nông thôn nghèo phải chịu đựng thực sự là rất khó khăn."*

Không ngờ khi nghe xong, Hải Băng có vẻ lúng túng: *"Vậy là, anh là Việt Kiều sao?"*

Câu hỏi của Hải Băng như làn gió tan sự buồn phiền bên trong Cao Phong, anh lộ ra một nụ cười, trong ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng, hân đáp: *"Bố tôi là người Pháp gốc Hán, còn mẹ tôi là người Việt. Trong một lần ông ấy về Việt Nam, hai người đã gặp nhau và yêu nhau thật lòng. Nhưng cô biết đấy, trong thế giới này chỉ yêu nhau là không đủ, vậy nên cuối cùng bà ấy đã trở lại đây như thế này."*

"Thì ra là thế. Vậy nên anh mới nói câu với tôi sao, suýt nữa thì anh không thể đến đây vì tôi."

Cao Phong tâm trạng đã tốt hơn nên thấy bây giờ là dịp thích hợp để nói cho rõ ràng, anh biết, cũng không phải là nó cố ý: *"Tôi xin lỗi vì đã nặng lời với cô, tôi là người rất nhạy cảm."*

"Không sao, nếu là tôi chắc cũng như anh thôi. Dù sao cũng cảm ơn vì đã cho tôi đi cùng, tâm trạng tôi nhờ anh mà tốt hơn rất nhiều rồi."

"Thật may vì hôm nay có cô đi cùng nên tôi không cần lắm bám một mình nữa. Cô hãy coi như là đang nhìn trộm nhật ký của người khác đi..." Cao Phong cũng không biết vì sao lại mang theo một người xa lạ tới chỗ này. Có lẽ là duyên phận chăng: "Giờ thì cô đưa tôi đi ăn coi như là trả nợ đi."

Hải Băng bật cười: "Được thôi. Anh muốn ăn gì?"

Thiên Minh lái xe một mình trên đường phố. Phố về đêm, cảnh vật thật đẹp không giống tâm trạng Thiên Minh bây giờ. Cậu vừa trở về từ Nhật Bản nhưng những chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa qua nhờ có Thế Anh mà cậu đã biết hết, thật không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế. Thoáng Thiên Minh thấy bóng của một chàng trai say rượu đang bị đám côn đồ xúm lại vây đánh, nơi xảy ra xung đột có không ít người vây xem, nhưng cũng chỉ là đứng nhìn, không hề có chút ý tứ muốn giúp đỡ. Tranh chấp xảy ra giữa một người trẻ tuổi và một nhóm côn đồ, nhìn kỹ mới biết thì ra là Trần Hạo Quân. Hắn đang bị đánh cho toi tã và đang trong tình trạng say rượu, khê thờ dài, Thiên Minh liền lập tức xuống xe.

Một người đàn ông xoay người vung nắm tay về phía Hạo Quân, một người sau không khách khí làm một cú quật qua vai khiến Hạo Quân ngã ầm xuống đất miệng không ngừng kêu rên, con ma men này đã không còn sức lực để ồn ào nữa, chỉ có thể dùng tay ôm lấy cái mũi đang không ngừng chảy máu, một tên nữa bước lại gần người Hạo Quân định tung nắm đấm vào mặt của hắn.

Bất quá lúc này có một người đã nhanh hơn những người khác, Thiên Minh đã chạy thật nhanh tới tóm lấy cánh tay của Hạo Quân rồi hung hăng quăng hắn ra ngoài, Quân lao đảo vài bước rồi tựa vào bức tường mới nhìn thấy ánh mắt không chút ảm áp trước mặt: "Cậu dừng lại đi, muốn tự tử cũng không phải làm vậy đâu!"

Đối mặt với người thanh niên vừa đột nhiên xuất hiện, người đàn ông ngạo mạn nâng cằm: "Mày là ai? Thế nào, muốn đánh nhau sao?"

Người đàn ông bày ra vẻ mặt hung thần ác sát, kéo ống tay áo làm ra một bộ chuẩn bị đánh nhau với Thiên Minh, người đi đường cũng không có cách nào chỉ biết khoanh tay đứng nhìn. Nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị Thiên Minh tặng cho một đấm vào mũi, nhất thời chỉ kịp kêu rên một tiếng thì máu mũi đã cuồn cuộn phun.

"Đánh nhau với một người đang say bí tỉ mà được sao, biến đi được rồi đấy!" Thiên Minh nâng cằm bày ra vẻ mặt đắc ý ra lệnh

"Mẹ nó ! Tao sẽ không bỏ qua cho tụi mày!" Người đàn ông té trên mặt đất không cam lòng mà rống lên một câu rồi bỏ chạy.

"Này, tỉnh lại đi!"

"Bỏ ra, tôi phải cho lũ khốn đó một trận!"

"Muốn chết thật à, tỉnh táo lại đi... Bốp!" Thiên Minh đỡ Hạo Quân đứng dậy và đấm hắn ta một cái thật mạnh khiến Hạo Quân ngã xuống đất làm hắn tức đến nổi cánh tay run lên, ngọn lửa trong lòng cũng dâng lên nên nhất định phải trút hết ra mới được, hơn nữa với giờ phút này, họ không phải coi đối phương là kẻ thù mà là cái bao cát trút giận cho nhau.

"Muốn đánh nhau chứ gì, tôi sẽ đánh với cậu!" Thiên Minh đưa tay phải ra, chờ đợi nắm đấm của Hạo Quân chạm vào tay mình. Với năng lực phản ứng của Minh thì mấy nắm đấm này hoàn toàn có thể tránh được.

Hạo Quân đánh đổ cả mặt, Thiên Minh cũng không nhường nữa, hai người như hai kẻ điên "quyết chiến" với nhau trên lề đường, nắm đấm không nề tình ai liên tiếp rơi xuống mặt, bụng, sau lưng của đối phương, giống như hai đối thủ có thù hằn thâm sâu vậy.

Thiên Minh và Hạo Quân đã mấy năm rồi không đánh nhau một cách vô tư và thoải mái như ngày hôm nay, bây giờ cả hai đã nằm hết xuống, cũng chẳng phải vì vết thương quá nặng mà vì đã mệt gần như rã rời. Mặt bọn họ sưng lên như hai cái bánh bao, máu và mồ hôi trộn lẫn vào nhau, trên mặt hầu như không còn một chỗ nào nguyên vẹn, toàn thân chỗ nào cũng là vết thâm tím.

Thiên Minh hung hăng nói, giọng không cao nhưng cũng đủ lực sát thương: "Nếu cậu nhớ Thẩm Tường Vy như vậy thì hãy đi tìm và lôi cậu ta về đây, sao cứ phải tự làm khổ mình như thế."

"Tôi không thể, tôi phải quên cô ấy, phải tập quên đi ấy."

Thiên Minh bị kích động hoàn toàn, cậu tùy tiện ném ra vài câu nói đã khiến cho vết thương Hạo Quân đang muốn mau lành lại rách ra, trong ánh mắt của Thiên Minh bây giờ không chỉ có sự tức giận, mà còn có sự thất vọng và đau thương: *"Vậy rồi sao, đây là cách để cậu quên cô ta sao?"*

Giọng Hạo Quân khê vang lên, trầm, và yếu đuối...: *"Chỉ có như vậy, tôi mới có thể sống tiếp, Thiên Minh à. Vì tôi mà cô ấy biến thành như vậy, Vậy nên tôi phải như thế này,..."*

Tiếng Hạo Quân khô khốc vang lên, hắn đưa tay vắt ngang sang mặt che đi nửa mặt đau khổ của mình, trên những ngón tay đỏ siết chặt dài vài đo. Trái tim Quân run rẩy, giọng nói cũng run rẩy đến tuyệt vọng.

Rồi Hạo Quân khóc. Hắn đã không đủ tỉnh táo để điều tiết cảm xúc. Quân thực sự đang rất tuyệt vọng.

Thiên Minh chỉ có thể lặng người nhìn Hạo Quân. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy hắn như thế. Hạo Quân lúc đó dường như không còn là một Soái ca giàu có cao ngạo nữa, mà là một chàng trai bình thường, yêu một cô gái bình thường. Chỉ có điều, cô gái đó, ở một thế giới khác mà cậu mãi mãi không thể chạm vào được nữa.

"Thằng hèn!" Cậu lắc nhẹ đầu rồi lại tiếp tục bước đi.

Một lát sau, tại bệnh viện, sau khi nhận được điện thoại Kim Quân và vị quản gia nhanh chóng chạy đến và thấy... Hạo Quân ngồi thu mình trong một góc nhỏ của giường bệnh....sao không gian âm u đến lạ lùng...toàn thân Hạo Quân đầy ắp vết thương, cả thân thể dán kín băng gạc, trên những miếng băng gạc còn thấm ra những giọt máu đỏ tươi. Trên mặt hắn đầy vết bầm xanh tím,....Đây là chuyện gì vậy?...nhìn Hạo Quân bây giờ như người sắp chết vậy, biết phải làm gì bây giờ.

*) Chuyện của Hạo Quân khiến từ trên xuống dưới nhà họ Trần đều không được yên. Trong căn phòng khách truyền thống, Kim Quân ngồi ở chiếc ghế sofa ở bên cạnh bàn trà, và Trần Hạo Niên ở phía đối diện.

"Đưa xe sao? Càng ngày càng quá đáng. Nó đang tính làm cái quái gì vậy?" Chủ tịch Trần gằn giọng từ thấp đến cao sau khi nghe Kim Quân nói về chuyện Hạo Quân đánh nhau phải vào viện. Nếu không muốn nói là gần như đã hét lên, với nét mặt nghiêm nghị xen lẫn tức giận cùng bất kham của mình.

"Bố không thấy sao? Một đứa trẻ đang cố tỏ ra trưởng thành và đang tự hủy hoại bản thân mình." Đối mặt với con thịnh nộ của bố mình, Kim Quân không hề sợ hãi mà lập lại.

Trần Hạo Niên đẩy gọng kính nói. Cũng vì tính cách không quá nóng nảy, nên vẫn bình thản nói chuyện với cô con gái đầu: *"Thay vì hủy hoại bản thân sao không cố mà mạnh mẽ hơn đi."*

"Hạo Quân, suốt từ khi con sang Mỹ định cư cho đến nay luôn phải tự lực mà sống bơ vơ trong căn nhà lạnh lẽo này từ đó cho tới nay, chưa bao giờ có nửa lời oán trách dù trong lòng đã chịu hàng ngàn vết thương..." Kim Quân nói bằng một giọng lạnh lùng nhưng không gay gắt lắm trong khi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào gương mặt xanh xao của người cha già vô tâm. Từng lời rõ ràng và cứng rắn như kết tội một tội ác, Kim Quân nói: *"Bố nghĩ vì sao mà nó có thể vượt qua được những nỗi đau đó. Không phải bố, không phải mẹ mà chính là vị ở bên cạnh nó có Thâm Tường Vy. Vậy mà giờ bố giết chết người con gái đó khiến nó hoàn toàn gục ngã, trong thâm tâm bố thực sự chưa bao giờ thấy có lỗi sao?"*

Trần Hạo Niên sắc mặt không được tốt, hơi do dự liếc Kim Quân một cái, lắc đầu thở dài, xua xua tay: *"Thôi vậy đủ rồi, con ra ngoài đi."*

"Bố định như vậy mãi thiệt sao?" Kim Quân mặt mũi lúc đầu một cái, biết là lời nói của mình chẳng có tác động gì đến bố mình cả.

"Con không nghe thấy ta bảo ra ngoài đi sao?" Trần Hạo Niên gằn giọng lần nữa, nếu như Kim Quân không phải là con gái ông ta chắc giờ này đã có án mạng rồi.

Kim Quân nhìn ông ta chằm chằm, ảo não la àm lên: *"Con hỏi bố định như vậy mãi thiệt sao?"*

"Không như vậy thì còn như thế nào nữa. Ta đã cho con bé lựa chọn và đây chính là chọn lựa của nó." Trần Hạo Niên lại quắc mắt nhìn cô, lại hét lên, đôi mắt của ông vẫn tinh anh như ngày nào, sâu thẳm, khó đoán và đáng sợ, mặc cho những nếp nhăn ngày một nhiều và bầu mắt có to lên cũng không thể che giấu được điều đó.

"Một mình con vẫn chưa đủ sao? Phải bao nhiêu nữa thì..." Cô nhìn bố mình, ánh mắt đau đớn mà phẫn nộ.

Trần Hạo Niên không nghe hết câu, nhướn mày cùng Kim Quân mặt đối mặt: "Nếu như con làm ta vừa lòng ta đã không phải làm đến mức này. Nhưng con nhìn xem con đã làm được những gì? Người ngoài mà biết được thì ta biết để mặt mũi vào đâu đây." Ông ta không muốn nói lời vô nghĩa cũng không muốn tiếp tục tranh cãi chỉ vào cửa: "Ra ngoài đi, ta mệt rồi. Đạo gần đây vì em trai con mà ta rất mệt mỏi, ra đi."

*) Hải Băng và Cao Phong đi vào một nhà hàng mang phong cách cổ xưa có vẻ tinh xảo để dùng bữa tối. Lúc này đã gần đến giờ ăn cơm cho nên khách trong tiệm khá nhiều, món ăn được đưa lên rất nhanh, hai người nhanh chóng khởi động, nếu không ăn, bụng lại kêu ọc ọc. Vị trí ngồi của hai người ở sát bên cạnh cửa sổ sát đất, có thể dễ dàng nhìn thấy xe cộ và mọi người qua lại. Sau khi ổn định chỗ ngồi, chẳng bao lâu mọi thứ đã được mang đến sắp đặt đầy đủ ở trên mặt bàn!

"Tôi có thể nhờ cô thêm một việc được không?" Sau khi thử xong một miếng chả nướng mật ong, do dự mãi Cao Phong mới mở lời.

Hải Băng tiện tay rót cho anh một chén nước sôi để nguội, gật đầu cười nói: "Được. Anh nói đi."

Cao Phong làm một hơi uống hết sạch ly nước, để ly xuống tỏ ý còn muốn, Hải Băng lại rót cho anh một chén nữa: "Ở Việt Nam nếu muốn tìm người thì phải làm thế nào?"

"Tìm người sao, anh muốn tìm ai?" Hải Băng hỏi giọng điệu nghi hoặc.

"Bố mẹ của tôi."

Hải Băng ngây người: "Gì cơ?"

"Sao cô ngạc nhiên thế? Lúc 4 tuổi tôi được nhận nuôi rồi được đưa ra nước ngoài, giờ về Việt Nam nhưng không biết phải tìm như thế nào."

"Vậy là anh lớn lên nước ngoài, nhưng sao anh nói tiếng Việt giỏi thế?"

"Mẹ nuôi của tôi là người Việt, bà ấy nói rằng học tiếng Việt quan trọng hơn học tiếng Anh rất nhiều, có thể nói tôi rất may mắn."

Không biết là vô tình hay cố ý nhưng Hải Băng vô tình đọc được trong mắt Cao Phong một nỗi buồn. Có vẻ như để có một Cao Phong như ngày hôm nay anh đã phải trải qua rất nhiều khó khăn, thăng trầm ở xứ người. Băng có cảm giác buồn khi thấy một dáng vẻ ưu tư của Phong nhưng cũng có những thắc mắc riêng, nó mới chạm rai mở miệng: "Có người mẹ tuyệt vời như vậy sao anh còn muốn tìm bố mẹ ruột, dù sao thì họ cũng đã vứt bỏ anh mà."

Nét mặt Cao Phong lúc này cứng nhắc, miễn cưỡng nở nụ cười không đẹp cho lắm: "Vì mẹ nuôi tôi muốn vậy. Trước khi qua đời bà ấy đã nói với tôi rằng những người đã bỏ rơi tôi chắc cũng đang đau khổ lắm nên bà muốn tôi cho họ thấy tôi đã trưởng thành như thế nào."

"Đau khổ ư?..." Nó vừa uống trà vừa nói có vẻ dăm chiêu: "Tôi thì chỉ luôn tự hỏi vì sao họ lại bỏ rơi con mình thôi."

"Cô nói vậy là sao?"

Mơ màng nhìn đi nơi khác, nó nói tiếp bằng một giọng điệu thật buồn: "Thực ra, tôi cũng là con nuôi."

Hết chương 28

Chương 29: Chuyển Nhà

Cao Phong, sau khi đưa nó về đến nhà, anh mới bắt taxi và về khách sạn, vì tay vẫn chưa khỏi nên anh vẫn chưa thể tự lái xe được. Cao Phong tỏ ra rất ấn tượng với cô gái ấy, nụ cười hiếm hoi của Băng dường như có một cảm giác gì đó rất lạ ở Cao Phong, nụ cười đó, lời nói dịu dàng đó... Băng có biết đã làm Cao Phong điều gì. Ánh mắt nhìn nó mãi không thôi. Tuy tỏ ra lạnh nhạt như thế nhưng anh không biết từ khi nào đã rất quan tâm đến nó,...Lúc chia tay nó, trong lòng có chút hụt hẫng. Người con gái đó thật đẹp nhưng lại rất bi thương, cô độc...

Vào đến phòng, Hải Băng tháo bỏ áo khoác một cách uể oải, bước chậm rãi vào phòng tắm, nó ngâm mình trong bồn nước nóng, trong đầu luôn nghĩ đến hình ảnh lúc Cao Phong cứu mình, tuy rất khô khan và lạnh lùng nhưng ở anh lại hiện lên một điều gì đó rất thu hút, đã làm cho nó phải bỏ đi lớp mặt nạ của mình, điều mà chẳng có mấy người có thể làm nó thể hiện ra. Nói cách khác, chưa bao giờ Băng nghĩ về ai đó một cách thích thú và vui vẻ như vậy.

Tắm xong, Hải Băng khoác lên người chiếc áo ngủ mỏng manh thật gọi cảm, bước nhẹ lên giường và sấy khô tóc, Băng thả người lên chiếc giường rộng lớn và dễ chịu rồi lịm đi vào giấc ngủ khi nào không hay biết. Có lẽ nó đã quá mệt sau những chuyện vừa xảy ra.

Hạo Quân đã phiền não suốt mấy ngày nay, thật sự không bớt lo mà, đã đáng về đó rồi, còn không chịu yên tĩnh. Hết đánh nhau, đập phá lại đến đua xe, cứ thế, lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ... không chịu ăn cơm, chắc là muốn tuyệt thực...

Dưới khung cửa sổ lớn, Hạo Quân đang ngồi dựa sà, đầu sụp xuống đất. Cánh tay buông xuống đang gập lên những ngón tay cào trên sàn gạch. Đôi mắt nhắm nghiền và mặt lấm tấm những mồ hôi và ... máu.

"Cạch!" Cửa phòng khẽ mở, Kim Quân bước nhanh vào ... ngồi xuống bên em trai mình, lấy ra bông băng và thuốc sát trùng: "Em nhanh ngồi dậy đi, chị sẽ bôi thuốc cho em."

"Chị ra ngoài đi..." Hạo Quân mệt mỏi đáp lại.

"Đây không phải là câu xin mà là mệnh lệnh đó, nhanh ngồi dậy đi." Kim Quân nghiêm giọng.

Giọng Quân rít lên: "Em bảo chị ra ngoài."

"Rốt cuộc em định như vậy đến bao giờ. Dù em có cố gắng như thế nào thì gia đình này cũng có khả năng lên được đâu, em hiểu rõ hơn ai hết mà." Kim Quân lớn giọng, có lẽ đây là lần đầu tiên trong 17 năm qua cô nổi nóng với em trai mình. Cảm giác bây giờ của Hạo Quân cô hiểu chứ, rất hiểu là khác, nhưng cứ như vậy thì được gì.

"Chị à...Xin chị, hãy đưa em rời khỏi đây...em sắp chết thật rồi. Trước khi em không chịu đựng được nữa, xin chị hãy cứu em đi." Giọng Quân khản khản, mọi chuyện càng ngày càng tệ.

Văn phòng giám đốc tập đoàn thời trang JK International, vị thư kí cẩn thận đi đến trước bàn làm việc của giám đốc-bà Mai Chi, trong tay vẫn nắm chặt tập tài liệu vừa vớt vạt mãi mới có được. Sau đó anh đặt tập tài liệu lên bàn, liếc nhìn người phụ nữ đầy quyền lực vẫn đang chăm chú làm việc với một đồng bàn thảo.

"Thưa giám đốc, đây là tài liệu liên quan đến tập đoàn tài chính Manulife Financial giám đốc đã yêu cầu."

Bàn tay đang lướt trên những trang giấy của bà Mai Chi chợt dừng động tác, quay sang nhìn tập tài liệu vị thư kí vừa để trên bàn. Bàn tay thon dài khẽ lướt qua tập tài liệu nhưng không trực tiếp lật giờ mà ra hiệu cho thư kí trình bày.

Vị thư kí lập tức hiểu ý, sau đó bắt đầu nói: "Mấy năm trở lại đây Manulife bắt đầu tấn công qua lĩnh vực thời trang và đã đạt được rất nhiều thành tựu, doanh số thu được trong 1 năm nhờ lĩnh vực thời trang tăng 11% so với doanh thu hằng năm. Gần đây bộ phận kế hoạch liên tiếp được tin tức Manulife sẽ về Việt Nam mở rộng thị trường ở hai lĩnh vực thời trang và ngân hàng. Họ đang tìm kiếm một công ty làm đại diện để phát triển thương hiệu nên có rất nhiều tập đoàn lớn ở Việt Nam đang cố gắng liên lạc hy vọng có thể..."

Thư kí còn chưa nói hết, bà Mai Chi bỗng nhiên ngắt lời: "Manulife đúng là một thương hiệu lớn nhưng thời trang chỉ là một phần trong những kế hoạch dự bị của họ, tức là chưa phải tiềm lực chính trong doanh thu. Nếu chúng ta kết hợp với Manulife doanh thu thu được liệu sẽ tăng được bao nhiêu... thật sự không hẳn là béo bở gì." Giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên rành rọt, không nhanh không chậm trong âm điệu còn ẩn chứa ngạo khí cùng cùng sự uy nghiêm không thể trộn lẫn.

Thư kí khản trương giải thích đồng thời tự tay lật giờ tài liệu: "Giám đốc, đây không phải một thương hiệu bình thường, dù chỉ là dự án phụ nhưng họ rất xuất sắc, doanh thu hàng tháng luôn đạt ở mức cao. Chúng ta trở thành công ty đại diện sẽ thu được lợi nhuận không nhỏ. Chưa kể cả với tên tuổi của JK ở Việt Nam nữa thì quả là một sự kết hợp hoàn hảo, đáp ứng được cả 3 yêu cầu Doanh Thu- Phát triển và Chất lượng."

Thư kí dứt lời liền dè dặt quan sát sắc mặt của người phụ nữ đang ngồi đối diện nhưng anh thấy bà chủ của mình đột nhiên nhìn chằm chằm vào tập tài liệu. Thư kí thấy vậy cũng theo tầm mắt nhìn xuống, sau đó nhanh chóng nói tiếp giọng điệu nghe qua vô cùng hào hứng: "Đây là thông tin về con trai của chủ tịch tập đoàn Manulife. Người sẽ đại diện cho chi nhánh của Manulife ở Việt Nam."

Trong căn phòng chỉ có tiếng nói của thư kí sau đó liền rơi vào yên lặng. Lòng bàn tay thư kí đã đỏ mồ hôi, anh căng thẳng lên quan sát bà Mai Chi, phát hiện bà ta vẫn không hề rời mắt khỏi trang giấy. Đôi mắt đen sâu có chút thất thần, lại giống như đang chìm sâu vào vực thẳm. Đáy mắt thoáng hiện lên một vài cảm xúc phức tạp mà phải cực kỳ chú ý mới có thể nhận ra.

Thư kí cảm thấy khó hiểu đang định lên tiếng nhắc nhở thì giọng nói trầm thấp của bà ra nãy giờ vẫn im lặng vang lên: "Hãy thư liên hệ với bên đó, nói JK International muốn trở thành đối tác đại diện cho họ và hãy thử sắp xếp một cuộc hẹn."

Thư kí nghe vậy trên mặt liền hiện lên tia kinh ngạc, rõ ràng một giây trước còn tỏ ý từ chối, vậy mà một giây sau liền đổi ý. Tuy rằng trong nội tâm thất vọng nhưng đây là quyết định của chủ nhân anh cũng biết chừng mực, cái gì cũng không khỏi mà đáp lại rồi lấy lại tập tài liệu nhưng một đôi bàn tay khác liền giữ lấy, trầm giọng mở miệng: "Cứ để lại đây. Tôi muốn xem kĩ một chút. Cậu có thể đi"

Thư kí liền gật đầu nhanh chóng rời khỏi phòng. Trong phòng trở lại bầu không khí tĩnh lặng, một chút trầm mặc, bà Mai Chi xoay người quay lại công việc của mình, cầm tập tài liệu khi nãy, ngón tay khẽ vuốt ve trên tấm ảnh hai cái, khoé môi khẽ nhếch lên cũng không hẳn là ý cười, đôi mắt sắc bén hiện lên vài phần phấn khích.

6h30 sáng

Tiếng chuông điện thoại khiến Hải Băng tỉnh giấc, tối qua sau khi tạm biệt Cao Phong, nó đó về thẳng căn biệt thự này nhưng vì quá mệt mỏi nên chưa tiện chiêm ngưỡng. Nằm ở gần ngoại ô thành phố Hà nội, căn biệt thự mang tên Sky House được đánh giá là một không gian sống cực kì sang trọng và giá trị. Biệt thự có 3 phòng ngủ, 3 phòng tắm và có tổng diện tích 2.720 m2. Biệt thự có 1 cổng riêng và được bao bọc bởi xung quanh là cây xanh tươi tốt, mặt tiền đá vôi dần hé lộ sự sang trọng hiện đại bên trong khuôn viên ngôi biệt thự này. Biệt thự 3 tầng với mặt tiền rộng rãi ở phía trước tạo nên một không gian lý tưởng cho việc giải trí và thư giãn. Bên dưới là một hầm rượu vang tùy chỉnh và đồng hành phòng nệm với một cửa sổ sẽ trở thành một màn hình chiếu hậu tại các liên lạc của một nút. Bên ngoài một hồ bơi vô oversized cung cấp một ốc đảo cho phơi nắng trong khi bước xuống gần tới một khu vực hồ lửa tư nhân và một phòng tiền thưởng mà có thể phục vụ như là một phòng tập thể dục cá nhân.

Không biết nó đã ngủ được bao lâu, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên thì Băng mới thoát khỏi giấc ngủ nặng nề và mệt mỏi. Còn chưa kịp mở miệng, tôi đã thấy một giọng nữ trầm khê khàng vang lên, ngay trên đầu bên kia: "Con đã dậy chưa, đêm đầu tiên ở Sky House thế nào?" Mẹ nó dịu dàng quan tâm hỏi han.

"Cũng được!" Nó phán một câu xanh rờn.

"Lát tan học con đến công ty đi, mẹ có chuyện cần bàn với con."

"Bàn chuyện gì?" Băng lạnh giọng hỏi, dù rằng bà ta đã có biểu hiện nhún nhường nó nhưng cứ nghĩ đến suốt thời gian qua nó đã phải khổ sở như thế nào vì sự thực dụng của bà ta là Băng lại cảm thấy căm phẫn. Chính người đàn bà này đã lấy đi hạnh phúc mà nó đáng được hưởng, lấy đi tuổi thơ đáng ra rất hạnh phúc của nó.

"Con cứ đến rồi sẽ biết, giờ thì chuẩn bị đi học đi, muộn rồi!"

"Vâng!" Nó lễ phép chào.

"Mẹ chờ con!" Nói rồi bà cúp máy, trên đôi môi hiện ra một nụ cười quyền rũ chết người.

Chạy xe thẳng đến gara để xe dành riêng cho lớp Vip trong gara đã có 1 chiếc Audi R8 đen bóng đậu sẵn, nhếch môi cười nó biết người đã đến là ai rồi- Hoàng Thiên Minh cái tên này không biết mấy ngày nay làm cái quái gì ở đâu nữa. Vuốt lại mái tóc đen đánh rối cẩn thận từ lúc ở nhà, chỉnh chu lại trang phục, mỉm cười với mình trước gương, nó đẹp ngay cái suy nghĩ nãy giờ của mình mà đẩy nhẹ cánh cửa và bước xuống xe nhưng khuôn lạnh lùng và băng lãnh, tiếp bước và tiến nhanh vào bên trong. Hôm nay sẽ không có nhiều thời gian ở trường và nó cần kết thúc mọi chuyện ở đây....

Bỗng, trước mặt Băng... một nhóm học sinh nữ xuất hiện... chúng đã bước đi thật nhanh, như thể đang cố tránh xa nó, càng xa càng tốt. Vừa bước tới đã nghe tiếng xì sầm của đám nữ sinh đó nhưng nó không quan tâm. Tiếp tục bước đi.

Nhưng...

"Đúng là lợi hại thật đấy. Gia đình đúng là kỳ lạ, hết là em gái của Hoàng Thiên Minh bây giờ lại trở thành vị hôn thê của Trần Hạo Quân." Một con nhỏ có ý chọc điên Băng lên, nhưng vô ích thôi. Hải Băng là người bình tĩnh trong mọi tình huống.

"*Vậy nên Thẩm Tường Vy mới bỏ đi, ai mà chịu được một đôi thủ như thế chứ. Một con quái vật.*" Giọng một nhỏ khác gay gắt như đang kết tội. Nhỏ đó nhìn Băng bằng ánh mắt khó chịu và cảnh giác.

Băng chẳng quan tâm bọn họ đang chửi xéo mình, không quan trọng, nó đi tiếp. Băng được biết Hạo Quân đã nghỉ học từ cái ngày Thẩm Tường Vy bỏ đi cho nên việc hắn có mặt ở trường khiến nó có chút lo lắng. Dù sao Băng cũng đã lỡ bước vào cuộc chơi của ba người họ rồi.

Gạt qua mọi lời đàm tiếu, Băng cố tỏ ra bình thản và bước vào lớp như thường ngày. Cố gắng thôi không suy nghĩ nhiều đến con người đó. Nhưng CHOÁNG VẮNG! Hải Băng sững người khi nhìn chiếc ghế gần hàng cuối bên cửa sổ, nơi có một người con trai đang dựa đầu ngủ, tai nghe mp3 hết sức bình thản, bất cần... Hình như Hạo Quân không nghe thấy tiếng bước chân của Băng và cũng không quan tâm đến sự có mặt của nó.

Tiếng chuông báo giờ vào lớp bắt đầu, nó nhanh chóng trở về bàn học của mình và lén nhìn Hạo Quân trong giây lát. Bất chợt, đôi mắt hắn ta từ từ mở ra, khuôn mặt lo lắng chẳng để ý ai, cũng chẳng rõ có biết đã vào rồi không. Khi bắt gặp ánh mắt của Băng, hắn ta chằm chằm nhìn tới bằng một vẻ mặt vô cùng kỳ lạ – đó là vẻ mặt thù địch và giận dữ, nó vội vã quay đi, sững sốt và có chút hoang mang.

Cô giáo vừa bước qua ngưỡng cửa, đôi mắt Hân đẩy người đứng dậy, lấy cặp sách rồi cứ thế đi ngang qua cô giáo và ung dung ra khỏi lớp học... đôi mắt nhìn thẳng, vô cảm, như chẳng có chuyện gì, như tất cả xung quanh chỉ là không khí, lẽ đương nhiên phải tồn tại...

Sau khi kết thúc tiết học ở trường, Băng rời khỏi trường trung học Newport rồi nhanh chóng đi về phía tập đoàn RS ở hướng nội thành.

"*Tiểu thư!*" Cô lễ tân vừa nhìn thấy Hải Băng liền lập tức khom nhẹ người chào nó.

"*Tôi đến vì mẹ tôi đã gọi, bà ấy đâu.*" Nó lạnh lùng hỏi.

"*Giám đốc đang có cuộc họp quan trọng nên nhắn là tiểu thư vào phòng làm việc chờ ạ.*" Vị thư ký nói như người có lỗi.

"*Không cần đâu, tôi sẽ tranh thủ mua sắm ở trung tâm thương mại ở bên cạnh công ty trong lúc chờ bà ấy. Khoảng một tiếng nữa tôi sẽ quay lại.*" Vì chán ghét việc phải ngồi chờ ai đó nên nó muốn đi cho thoải mái.

"*Vâng, thưa tiểu thư!*"

Nó vừa đi thì cô lễ tân cười méo xẹo và lắc đầu với vị tiểu thư của giám đốc: "*Mong là đừng có chuyện gì.*"

Băng đi dạo xung quanh trung tâm mua sắm của bà Mai Chi đương nhiên không có bất kì trở ngại gì bởi ngoại trừ nhân viên mới thì tất cả đều biết mặt của nó nên họ không gây khó khăn gì cho nó hết: "*Cô đi đứng kiểu gì vậy hả? Cô phải cẩn thận chút chứ? Cái túi này là bản giới hạn đấy biết không hả?*"

Nó dừng lại ở một gian hàng khi nghe thấy tiếng quát lên từ bên trong nên tò mò đi đến xem.

"*Xin lỗi tiểu thư, tôi thật vô ý!*" Cô nhân viên khẽ cúi đầu xin lỗi: "tôi sẽ lau sạch và,..."

"*Lau sạch thì có ích gì. Cái túi này tôi mua gần nửa tỉ đồng đấy,... vì cô mà nửa tỉ của tôi đi tong rồi, nhanh bồi thường cho tôi đi,...*" một cô ả có vẻ chanh chua đang tức giận quát một cô nhân viên té tát như tát nước vào mặt.

"*Tôi xin lỗi, tôi...*" Người xin lỗi thì vẫn tiếp tục xin lỗi còn người quát thì vẫn quát: "*Tôi không muốn nghe mấy câu xin lỗi vớ vẩn đó,... Đây là bản giới hạn mới nhất đó, biết không hả?*"

Băng đứng ngoài nghe mà thấy bất bình thay nên ngang nhiên bước vào lạnh giọng nói, nó chưa thấy ai ngang ngược như nhỏ này: "*Thật là bản giới hạn mới nhất sao?*"

Mọi người nhìn lại nơi vừa phát ra giọng nói, một cô gái xinh như thiên thần khiến người khác phải ghen tỵ, trong khi một người lại đẹp đến thế còn mình chỉ bình thường thôi. Nhỏ ta lên tiếng đầy chua ngoa, bày đặt nhắc nhở, tưởng mình là người tốt lắm à: "*Cô là ai, nói cô hay là cô ta cố tình phá hỏng túi của tôi đấy. Người không liên quan đừng nên xía vào,...*"

Băng khẽ bật cười lớn khi nghe nhỏ ta đang quá ảo tưởng: "*Tôi đương nhiên là không muốn lo chuyện bao đồng rồi, nhưng cô vì một chiếc túi hàng fake mà làm loạn hết cả lên như thế, thật sự khó coi lắm.*"

"*Ý cô là gì hả? Chiếc túi này, là tôi đặc biệt nhờ người quen ở Paris tốn bao nhiêu tiền mới mua về cho, là bản giới hạn cả châu Á này chỉ có khoảng 6,7 chiếc thôi đấy. Cô dựa vào đâu mà nói đây là hàng fake hả?*" Nhỏ ta gầm lên, nhỏ nghĩ là chỉ cần nhắc đến xuất xứ của cái túi này thì nó sẽ sợ mà tránh xa ra.

"*Bản giới hạn...*" Nghe xong câu ấy, Băng liền cười phẩy, nó đã trở lại là một Hoàng Hải Băng lạnh lùng sắc sảo như mọi ngày: "*Tiểu thư à, năm 2015 hãng Hermes đã cho ra mắt mẫu này nhưng không có màu này của cô. Còn năm 2014 thì có màu này nhưng rất tiếc lúc ấy mẫu này còn chưa ra. Cô mua nó ở đâu vậy,...*"

"*Thật là...tôi mua ở đâu thì liên quan gì đến cô chứ?*" Nhỏ ta á khẩu, mấy cô nhân viên cũng không khá hơn, không ngờ nó lợi hại nói vậy. Nhỏ ta tức giận nhìn nó nhưng cũng nén cơn giận xuống và mở nhanh chóng bỏ đi. Dù sao nhỏ cũng không muốn làm ầm ĩ bởi vì này giờ cũng đủ ê mặt rồi.

"*Cảm ơn tiểu thư, thành thật...*" Nhỏ kia vừa đi thì cô nhân viên liền tiến tới và định cảm ơn nó nhưng nó khoắc khoắc tay ám chỉ cô nhân viên hãy tiếp tục làm việc của mình đi rồi nhanh chóng bỏ đi.

Nửa tiếng sau, tại phòng làm việc của bà Mai Chi.

"*Con đến rồi à! Ngồi xuống đi mẹ có chuyện muốn bàn với con!*" Nhìn thấy nó bà Mai Chi mới rời mắt khỏi tập hồ sơ, vội đứng lên.

"*Hôm nay mẹ gọi con đến có chuyện gì vậy?*" Nó cẩn thận ngồi xuống bộ ghế da, nhìn mẹ mình lấy thứ gì đó từ ngăn kéo.

Thành thật mà nói, càng ngày Hải Băng càng không thể hiểu nổi mẹ mình. Đột nhiên làm lạnh rồi nhượng bộ nó trong chuyện đính hôn với nhà họ Trần, thoát nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng nó lại cảm thấy, cảm thấy có chỗ không ổn ở đây. Bởi vậy, mỗi lần đối mặt với bà ta nó đều vô cùng cẩn thận. Bà Mai Chi đưa cho nó tập bản thảo đã được chuẩn bị sẵn ra trước mặt nó rồi ngồi xuống phía đối diện: "*Là cái gì vậy?*"

Bà ta mỉm cười, rồi mới chậm rãi mở miệng: "*Con biết tập đoàn Manulife Financial chứ? Sắp tới đây họ sẽ mở một chi nhánh ở Việt Nam.*"

"*Thế thì liên quan gì đến con!*" Về mặt Hải Băng vẫn không thay đổi nhìn mẹ mình, cũng không để lộ ra cảm xúc của bản thân. Tính cách của bà ta như thế nào nó cũng đã biết.

"*Manulife muốn tìm cho họ một đại diện có uy tín ở Việt Nam vì trong ngành thời trang họ vẫn còn là lính mới. Nếu như JK International trở thành đại diện cho Manulife ở Việt Nam thì đó là một bước đi lớn trong sự nghiệp của chúng ta...*"

Trong đáy mắt bà Mai Chi hiện lên một tia hy vọng cùng thích thú. Hải Băng hí hóp mắt lại nhìn chăm chăm đánh giá vẻ mặt của mẹ mình, trong đáy mắt hiện lên tia cảm xúc bất thường. Và giờ thì nó nghĩ, nó đã tìm ra sự bất thường ở đó: "*Vậy nên...*"

"*Người đại diện của Manulife hiện đang có mặt tại Việt Nam và đang ở tại khách sạn Zeus của bố con. Hãy thử đến đó và...*"

"*Mẹ muốn con thuyết phục người đó sao...tại sao?*" Hải Băng không trả lời ngay mà hỏi lại. Nó có chút lưỡng lự, vì đó là một tập đoàn lớn mà nó vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này, nếu như làm không tốt hậu quả để lại sẽ rất lớn.

"*Dự án sắp tới của con nếu như có Manulife chống lưng thì chẳng phải rất dễ thành công sao?...*" Bà ta nghiêm giọng nói. Trong thế giới thượng lưu này, phải giám mạo hiểm mới có thể có được thứ mình muốn – đó là điều hiển nhiên cuộc đua này: "*Mẹ đang tạo cơ hội cho con đấy, mẹ đã thử sắp xếp một cuộc hẹn với người đại diện của họ vào tối nay rồi, con hãy đến gặp họ đi. Đây là thông tin của người đó, con hãy đọc thử đi, giờ mẹ phải đi họp rồi.*"

Nhìn tấm ảnh trong tay bà Mai Chi, Hải Băng chợt sững người. Chàng trai trong tấm ảnh này, là...là: "Cao Phong!"

HẾT CHƯƠNG 29

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _ Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lần Thứ Hai!

Đường phố Hà Nội hôm nay có vẻ thoáng mát hơn mọi khi từ lúc Hải Băng bắt đầu đi từ quận Cầu Giấy, đến quận Nam Từ Liêm. Vẫn còn khá sớm mới đến giờ hẹn nên nó đã tranh thủ đi khảo sát thị trường để tìm hiểu về tập đoàn Manulife Financial cũng như về cái tên giám đốc đại diện Cao Phong đó. Điểm đến cuối cùng của nó đương nhiên là trụ sở Manulife tại Việt Nam. Đó là một cao ốc đồ sộ, hai mươi tầng toàn kính và thép, quả là ốc tưởng tượng siêu thực tế của kiến trúc sư, trước cửa chính cũng ốp kính là chữ “Manulife Group” khắc sắc sảo trên thép.

Nó tiến vào và bước vào quầy lễ tân, một cô lễ tân trẻ tóc vàng, quynh rũ và khá đom đóm, mỉm cười niềm nở. Một vị thư ký cực kỳ chín chu, đẳng cấp quốc tế có khác.

"Tôi là Hoàng Hải Băng-đại diện của tập đoàn JK International Việt Nam, hôm nay tôi có một cuộc hẹn với ngài Cao Phong."

"Vâng. Cô vui lòng đợi giây lát." Cô ta khẽ nhướn mày, còn nó, vẫn bình thản đứng trước mặt. Cũng đâu có gì là lạ, nếu nó là vị thư ký này thấy người đại diện của một tập đoàn lớn là một cô nhóc 17 tuổi như nó có khi còn nổi điên lên đấy chứ! Đưa tay vuốt lại lọn tóc lòa xòa bên tai, cô gái kia không hề làm Băng bối rối.

"Cuộc hẹn của cô Hải Băng đã được sắp xếp xong. Mời cô đi theo tôi." Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng, rõ ràng rất hài lòng.

Khẽ nén tiếng thở dài nó cảm ơn cô tiếp tân rồi đi qua hai anh chàng bảo vệ đồng phục đen và bước vào thang máy. Thang máy đưa nó lên tầng 19 với tốc độ rất nhanh. Cánh cửa thang máy mở ra, Băng lại đối diện với một đại sảnh khác – cũng toàn kính, toàn thép và toàn sa thạch trắng. Cô thư ký chuyển hướng sang khu vực gần đó, Băng nhanh chóng bước đến cánh cửa đang hé mở.

"Không cần gõ cửa đâu, mời cô cứ vào." Cô ta mỉm cười tử tế rồi nhanh chóng lui đi.

Ở bên trong, Cao Phong khẽ mỉm cười vì người cậu đợi cuối cùng đã đến... Còn nó, mặc dù đã gặp mấy lần rồi nhưng giờ mới thấy anh chàng Cao Phong này... cực quynh rũ. Anh ta cao, bộ quần áo màu xám của thương hiệu Manulife, sơ mi trắng, cà vạt đen, mái tóc màu đồng sẫm. Nó đã choáng mất một lúc.

"Chào anh, Cao Phong. Tôi là Hoàng Hải Băng-đại diện tạm thời của JK International trong buổi đàm phán hôm nay." Nó giơ tay lên chào hỏi một cách tự nhiên, thể hiện khả năng diễn xuất điêu luyện.

"Vâng! Mời cô ngồi." Anh ta đáp gọn.

"Chúng ta chắc cũng không xa lạ gì nữa, tôi cũng đã bắt gặp rồi cho nên phần chào hỏi hãy bỏ qua một bên và vào thẳng vấn đề đi." Hải Băng đi ngay vào vấn đề chính nó không muốn kéo dài thời gian.

"Tôi thích như thế." Anh ta nói khẽ nhưng nó đoán không phải vô ý: *"Cô chắc cũng biết về tập đoàn chúng tôi rồi chứ."*

"Đương nhiên, nếu như không biết thì tôi đã không có mặt ở đây rồi. Không chỉ ở Việt Nam mà bất cứ tập đoàn thời trang nào khắp châu á đều muốn được hợp tác với Manulife Financial. JK International cũng không ngoại lệ." Mãi Băng cong nhẹ nó mỉm cười.

"Nghe cô nói vậy tôi lại cảm thấy có chút tự hào." Cao Phong nghe vậy thì dịu dàng nhìn nó cười tình tứ.

"Cánh tay của anh vẫn ổn chứ?" Nó quan sát bả vai anh lo lắng hỏi.

Thấy khuôn mặt quan tâm, lo lắng của nó, Cao Phong thoải mái hơn hẳn: *"Đã đỡ hơn nhiều rồi, chắc trong tuần tới là có thể cử động bình thường."*

"Bị thương như vậy mà vẫn chăm chỉ đi gặp đối tác như thế này, trường phòng Cao quả là người hết mình vì công việc."

"Vậy thì...chúng ta đừng dài dòng nữa, hãy nói thẳng vào công việc luôn đi..." Không đợi cho nó nói thêm, Cao Phong lên tiếng đi vào vấn đề chính: *"Tôi không biết chủ tịch Triệu nghĩ như thế nào khi để một cô gái 17t đại diện cả một tập đoàn thời trang lớn đi đàm phán với đối tác trong một dự án quan trọng như thế này, nhưng cá nhân tôi cũng như Manulife Financial không thể chấp nhận điều đó và chúng tôi cần một lý*

do." Cao Phong rất thẳng thắn nói ra những gì mình thắc mắc. Mỗi anh ta cong lên cười châm biếm.

"Lý do gì cơ?"

"Một lý do thích hợp để tiếp tục cuộc đàm phán ngày hôm nay. Đó là gì vậy?" Giọng anh ta rất ấm không giống mọi khi, dường như thân thiện nhưng rất khó đoán những gì phía sau cung cách điềm tĩnh ấy. Có thể anh ta quan tâm đến câu trả lời, cũng có thể trên hết, chỉ hỏi vì lịch sự.

Cao Phong nhìn Hải Băng bằng ánh mắt kì lạ, trước đây những người khác đều ái ngại khi nghe đến câu hỏi này của anh nhưng riêng cô gái này, lại không thể hiện ra một chút biểu cảm nào, cô gái này... có chút không an toàn.

Nó mỉm cười bình thản ngồi nhắm nháp ly trà mới được đưa ra: "Sau suốt 17 năm sống trong cái thế giới giả dối này, tôi đã nhận ra một điều rằng chuyện gì rồi cũng có thể xảy ra, quan trọng là cách người ta tiếp cận và xử lí tình huống đó sẽ dẫn đến kết thúc như thế nào mà thôi. Tôi tin rằng để thành công, dù với bất cứ dự án nào, người ta phải làm chủ được những dự án đó, biết nó tương tận từ trong ra ngoài, thấu hiểu từng chi tiết. JK International chúng tôi đã làm việc rất cật lực, vô cùng cật lực vì điều đó. Thủ thật bản thân tôi đưa ra quyết định hợp tác với Manulife là dựa trên tính hợp lý và các dữ kiện chứ không phải vì Manulife Financial là một tập đoàn lớn. Điều cốt yếu luôn là những con người tuyệt vời. Giám đốc Cao là dân làm ăn chắc cũng hiểu rõ, mẹ tôi mạo hiểm như vậy là vì đang đánh cược, đúng không?" Hải Băng nhếch mép cười đáp lại, trong câu nói của nó có chút gì đó mang tính thách thức.

Mặc dù trên miệng nói vậy nhưng sự không cam lòng vẫn hiện rõ ở trên mặt. Anh ta vò cằm, lặng im suy nghĩ, đôi mắt xám đang ngăm đánh giá Hải Băng.

Cao Phong nhếch mép. Anh bây giờ đã trở thành một con người hoàn toàn khác: "Xem ra tôi đã sai rồi, khi nghe thư ký nói rằng người đại diện của JK là một cô gái 17 tuổi tôi đã nghĩ cô chỉ là một cô nàng tiểu thư có cái đầu rỗng tuếch. Nhưng có vẻ sự phán đoán của tôi là quá vội vàng rồi..." Anh ta đáp, khuôn mặt không chút cảm xúc. Anh ta đang cười mình. Hai má Băng nóng bừng lên khi nhận ra điều đó, nhanh chóng ngồi thẳng lên, mở rộng vai để cổ sao trông mình có vẻ cao lớn và vững chãi tỏ ra thật chuyên nghiệp.

Nói thật lòng, trước mặt là người tầm cỡ như Cao Phong, Hải Băng cũng có cảm giác hơi lo sợ. Mặc dù anh cười hiền lành, nhưng mà vẫn tỏa ra lực uy hiếp một cách tự nhiên.

Nghĩ đến chỗ này, Băng đầy oán khí xông thẳng đến, nhếch miệng lộ ra nụ cười trào phúng: "Tôi cũng đã nghĩ anh là một lão già tầm 50,60 tuổi có cái bụng bự chảng và có tư tưởng lạc hậu cho đến khi xem ảnh. Thật đúng là điều gì cũng có thể xảy ra."

"Vậy thì coi như là hoà nhau rồi."

"Nếu như anh đã quyết định ngồi tại đây rồi vậy thì, tôi sẽ nói ra lý do tôi đến đây. Tôi biết anh đang cần tìm một công ty đại diện cho Manulife tại Việt Nam để tấn công thị trường châu Á, nếu như anh lựa chọn JK chúng tôi thì tôi đảm bảo điều đó sẽ trở thành hiện thực."

"Nếu như điều đó trở thành hiện thực thì đây đúng là một sự kết hợp hoàn hảo."

Bước chân ra khỏi phòng của Cao Phong, Hải Băng bắt đầu cảm thấy hoảng loạn. Thật không thể tin được, nó đã thành công? Thật không thể tin được, nó đã nghĩ sẽ phải ra về trong ê chề, nhưng sự thật... mẹ, phải gọi điện thông báo cho mẹ nó tin vui này. Lấy từ trong túi ra cái điện thoại di động của mình ra, chuẩn bị gọi điện cho bà Mai Chi, còn chưa kịp gọi đi, thì chuông điện thoại di động liền vang lên. Là số điện thoại của Hạo Quân...sao Trần Hạo Quân lại gọi điện cho nó giờ này, chuyện gì vậy?

"Xin hỏi cô có phải là người quen của số điện thoại này không ạ?"

Là một người xa lạ... chuyện gì vậy? Không phải là hán ta chạy đi uống rượu, sau đó uống say rồi chứ?

"Đúng rồi. Cho hỏi ai vậy?" nó hỏi nghiêm túc.

“Tôi là nhân viên phục vụ ở quán bar Rooftop. Chủ nhân của số máy này uống say ở chỗ chúng tôi, cô có thể tới đón anh ấy không?” Giọng nhân viên thều thào.

“Bar đó ở đâu vậy?”

“Tầng 19, Pacific Place - 83B Lý Thường Kiệt, Hoàn Kiếm, Hà Nội.”

“Được rồi, 20' nữa tôi sẽ có mặt.”

Băng nắm chặt điện thoại trong tay, không biết phải làm gì. Biết làm sao đây, trong danh bạ của nó không có số của người nhà anh ta. Phải làm sao giờ, nó đã quyết tâm từ bỏ hẳn rồi, ... Thiệt là ...

Nó nhanh chóng lái xe đến Rooftop bar. Vừa mới bước vào, tiếng nhạc chất chứa đập thẳng vào tai, khiến nó xém chút nữa là bật ra. Băng nhìn quanh quất một lúc mới phát hiện bóng dáng quen thuộc đang gục trên quầy rượu. Lúc này đã gần 11 giờ tối. Thế nhưng, người trong quán bar vẫn còn rất nhiều. Cũng đúng thôi, vì bây giờ mới là lúc cao điểm của cuộc sống về đêm, có nhiều người cả đêm không về. Hải Băng đi vòng qua đám đông náo nhiệt giữa đêm khuya, đi về phía hán đang ngồi. Vừa đến gần hán, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Hán vẫn đang cầm một chai bia, ngửa cổ, một hơi dốc hết nửa chai. Trên bàn có điện thoại di động của hán, cầm nó lên, mới phát hiện trong điện thoại, số của nó được để là “Vị Hôn Thê” Hèn gì, nhân viên quán bar biết đường mà gọi cho nó.

“Đừng uống nữa, anh say lắm rồi!” Bất thình lình, một bàn tay trắng nõn, thon dài bỗng chìa ra, giật lấy chai bia trong tay Hạo Quân, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, đặt xuống bàn cái “cạch”. Dưới ánh đèn mờ mờ, hai mắt Hạo Quân cố nheo lại, anh chăm chú nhìn hồi lâu mới nhận ra Hoàng Hải Băng đang đứng trước mặt.

“Cô quản tôi à!” Hạo Quân hăng cướp lấy ly rượu từ trên tay nó.

“Không muốn tôi quản thì cũng đừng để tôi phải để tâm đến anh như thế chứ?” Hải Băng lạnh mặt, chuyển ly rượu sang nơi khác.

“Ha ha, không phải đây là điều mà cô muốn sao, tôi và Thẩm Tường Vy giờ chia tay rồi đấy, hài lòng rồi chứ?” Hạo Quân tức giận cọt nhà nói.

“Anh!” Nó giật đến siết chặt quả đấm, giận dữ nói: “Được thôi, cứ uống đi, thích thì uống đi. Nếu làm vậy mà thấy đỡ hơn thì cứ uống đi, tôi cũng không muốn quản anh nữa. Tôi đứng là đồ ngốc mà, chạy đến đây làm gì không biết.” Nói xong, nó đứng dậy quay lưng rồi đi còn Hạo Quân vẫn bụng ly lên uống tiếp.

Đáng lẽ nó đã ra đến cửa rồi, đáng lẽ phải lên xe rồi nhưng cứ nghĩ đến cái con người đang say mềm không biết gì ở trong kia, Băng lại không nỡ rời đi. Nó thật không hiểu, chỉ vì một đứa con gái mà Trần Hạo Quân cứ phải cố chấp hành hạ bản thân làm gì không biết? Vậy mà, giờ này nó vẫn còn ở đây, lẽ ra nó phải tức giận bỏ đi rồi chứ? Người con trai này, rốt cuộc muốn thế nào! Bước đi không nỡ, vậy thì đành quay lại vậy, nó quay người và trở vào trong.

Thấy hán uống hết ly này đến ly khác, cơ thể đã ngồi không vững nữa mà vẫn cố uống, thật sự không chịu nổi nữa Hải Băng liền quay lại cúi xuống kéo hán ta lên, trong giọng có chút bức bối: “Đứng lên đi, tôi đưa anh về!”

“Tôi không về, tôi muốn uống.... uó... ng n...n... nữa!” Hán ta rõ ràng đã say mềm mà vẫn cố nói.

Nhân viên quán bar đứng một bên, thấy Hải Băng kéo Hạo Quân đứng lên, liền vội vàng đi tới, “Để tôi giúp cô.”

Khẽ gạt đầu đồng ý, nó cùng nhân viên đỡ Hạo Quân ra ngoài.

Sau khi vất vả đưa được Hạo Quân vào trong xe, Hải Băng mệt mỏi thở phào. Nhìn bên ngoài anh nhân viên vẫn đứng đó, liền lấy từ trong túi ra một tờ 500k cho anh ta, mỉm cười: “Chuyện ngày hôm nay, rất cảm ơn anh.”

Mặc dù không thích đưa tiền theo kiểu này, mặc dù mục đích của người này không đơn thuần, nhưng nói cho cùng, anh ta cũng giúp nó nhiều.

“Chuyện này có gì đâu, tiểu thư xin đừng khách sáo.” Anh nhân viên cũng là kẻ khôn khéo, lời nói cửa miệng là loại đạo đức giả. Băng không kiên nhẫn hướng anh ta gạt gạt đầu, bắt đầu cho xe chạy. Trên đường trở về, hán rất nhiều, hết lèm bèm lại vung vẩy tay chân, không thì cũng nôn đầy ra xe, cái này nó sẽ tính sổ với hán sau. Về tới nhà cũng là cả một quãng đường khó khăn, vì thương hại hán nên nó mới đưa thẳng hán ta về nhà mình, nếu giờ

mà nó đưa tên khùng say xin này về nhà cho bố anh ta thấy chắc chắn sẽ bị thiên không tha.

"Rượu...rượu đầu, uống...uống tiếp!" hần vừa được đỡ vừa lèm bèm

"Đừng giẫy nữa! Anh nặng quá, tôi sắp té rồi!" Hải Băng nhăn nhó mặt mày, hơi thở trở nên đứt quãng vì cả thân người nặng chịch của Hạo Quân ghi xuống. Cái người say xin này mà cho nằm ngoài phòng khách thì kiểu gì cũng lăn từ trên ghế xuống đất, làm người tốt thì tốt đến cùng, sau khi đưa được hần về nhà nó đành nhường chiếc giường êm ái của mình cho Hạo Quân.

Hần ta uống rượu nhiều như vậy là vì nhớ Thẩm Tường Vy sao? Là vì cảm thấy có lỗi. Không có Tường Vy, hần sẽ trở thành một tên sống không ra sống, chết không ra chết như vậy sao? Hần thật sự đã sa vào vũng lầy, không thể thoát được nữa rồi. Chắc hần là hần đang đau lòng lắm đúng không? Băng tự nhiên cảm thấy đau lòng, thở dài một tiếng.

Nâng đầu hần lên, chèn thêm cái gối, đắp thêm cái mền rồi mới đứng dậy nhưng nhìn Hạo Quân khó chịu cời nút áo lẩn qua lẩn lại trên giường, nó liền lấy áo choàng trong nhà tắm ra, dùng khăn ẩm lau qua người rồi giúp hần thay quần áo ngủ cho dễ chịu rồi đắp chăn cẩn thận cho hần ta cẩn thận xong mới định đi ra ngoài. Nhưng không hiểu sao nó lại buồn bực và nán lại véo véo mũi Hạo Quân, làm hần ngهنghệt mũi, rồi ngủ tiếp làm Băng buồn cười. Ai mà ngờ lúc nó đang định rút tay lại bỗng nhiên Hạo Quân giữ tay Băng lại. Lâu rồi không tiếp xúc với Hạo Quân nên nó có chút bất ngờ nên vội rút tay lại, chỉ là hần dùng nhiều sức quá nên phải vất vả mãi nó mới rút tay ra được. Hạo Quân vừa ngủ lại còn vừa lèm bèm một cách mơ hồ:

"Đừng đi...Tường Vy.., Xin em. Là lỗi của anh, anh sai rồi, về bên anh đi!.."

-----*-----*-----*-----

Ngày hôm sau, Hạo Quân giật mình tỉnh dậy, đầu hần còn hơi đau vì tối qua uống hơi quá chén, sau khi trấn tĩnh và nhìn xung quanh thì nhận ra đây không phải là nhà mình, hoàn cảnh xung quanh lạ lẫm, trên người mặc áo khoác rộng thùng thình của đàn ông, bên trong không mặc nội y.

Nhìn sang chiếc bàn gần bên. Một ly nước cam và 1 vỉ thuốc giải rượu. Thật ra, Hạo Quân không thấy tệ lắm, có lẽ là ít tệ hơn nhiều so với những gì hôm qua đã trải qua. Nước cam ngon tuyệt. Giải cơn khát và mát rượu.

"Anh tỉnh rồi à?" Một giọng nói bất chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hần. "Thấy trong người sao rồi!" Hải Băng đặt một cái túi to xuống ghế rồi nhìn lại tôi, đôi mắt đen vẫn lạnh lùng như mọi khi.

"Chuyện gì vậy, đây là đâu...?!" Hạo Quân gần như không dám tin vào mọi thứ trước mặt. Chuyện... chuyện này rốt cuộc là sao? Sao mình lại ở đây?! Hơn nữa còn trong bộ dạng này?!

"Nhà tôi!" Nó nhìn một chút, nói: "Tỉnh cớ thấy anh say bí tỉ trong quán bar nên tôi mang về đây." Hải Băng nói, khuôn mặt không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt: "Tôi đã báo về cho chị Kim Quân rồi nên anh không phải lo."

"Là cô thay đồ cho tôi sao?" Hần lại cúi xuống nhìn cơ thể của mình, phút chốc hít vào một hơi lạnh, anh cũng hoàn toàn lơ lửng?!

"Phải!" Về mặt điềm nhiên: "Anh nôn đầy ra quần áo và tôi không thể để chúng lên giường được. "

"Tệ thật..." Hạo Quân nhướn mày cau kinh. Hần ta trừng mắt ngạc nhiên và nếu tôi không lầm, cả một chút tổn thương nữa: "Cô ngủ ở đâu?"

"Phòng khách.." Nó lắc đầu, cười mỉa mai. Đến cuối cùng là tên này đã tỉnh chưa vậy? "Tôi biết anh lo lắng điều gì nhưng yên tâm âu yếm xác chết không phải sở thích của tôi."

"Cảm ơn!" Giờ thì Hạo Quân cũng chỉ biết thều thào cảm ơn.

"Tôi đã mua cho anh một bộ đồ mới, anh thay đồ rồi ra ăn sáng đi, tôi đã nấu canh giải rượu cho anh rồi."

Hần nói. Còn có thể nói gì khác hơn nhưng giờ Quân mới biết, cô gái này không tệ: "Cô không cần phải làm vậy vì tôi đâu...tôi không...?"

"Tôi đã làm rồi, tôi càng không thể bỏ lại anh một mình ở đó..." Nó nói đầy lạnh lùng và vẻ nghiêm túc: "Anh không nên cố vùng vẫy như vậy nữa, mặc dù tôi biết lý do nhưng người chịu thiệt cũng chỉ là anh thôi."

"Tôi biết." Hạo Quân ân hận nói. Hấn dùng sức ấn thái dương, vô cùng đau đớn nói: "Dù sao cũng cảm ơn cô....!"

"Anh đi tắm đi, tôi sẽ ra dọn bữa sáng...." Thấy hấn xoa đầu nó nhanh chóng đi vào chuyện chính: "...Trước đó, anh cần đọc cái này!" Bâng tiến về phía bàn trang điểm mở hộp tủ ra, lấy ra từ trong đó một bức thư. Bức thư này là trước khi Thẩm Tường Vy bỏ đi đã nhờ nó chuyển giúp cho Hạo Quân. Nhưng vì có nhiều chuyện xảy ra nên nó chưa có cơ hội để đưa cho hấn, xem ra hôm nay đã đến lúc rồi:

"Gửi Người Đàn Ông mà em yêu thương nhất!

Hạo Quân! Em muốn được gọi tên anh một cách dịu dàng và triu mến như vậy vì em biết anh sẽ rất vui và sung sướng mỗi khi em gọi anh như thế. Lúc này anh ra sao rồi? Chắc là vẫn còn nhớ em nhiều và sự thù hận của anh đối với em chắc cũng ngang bằng với tình yêu mà anh đã dành cho em phải không anh?

Đến hôm nay thì em mới hiểu hết câu nói "Có thể đối với cả thế giới này bạn không là gì cả nhưng đối với một người nào đó bạn là cả thế giới đối với họ" và bây giờ đây em ngồi đây mà nước mắt em cứ rơi, lòng em đau lắm, nhớ lắm. Dù thời gian 1 năm ngắn ngủi nhưng có lẽ trong suốt cuộc đời này em không thể nào quên được.

Hạo Quân! Xin anh hãy quên em đi và hãy sống cho thật tốt anh nhé. Em cũng chưa từng hối hận vì đã yêu anh vì em biết rằng tình yêu mà anh dành cho em là không ai có thể sánh được. Chỉ là vì giữa em và anh, giữa hai chúng ta đã có một khoảng cách rất lớn, lớn về khoảng cách và cả về tình cảm.. Minh hãy chọn cách tốt nhất là xa nhau đi anh, và mong sao anh sẽ quên được em thật nhanh.. Em mệt mỗi khi cứ phải sống trong sự giả dối như thế này. Em mệt mỗi với chính bản thân em. Em mệt mỗi với cả cuộc sống này. Em bế tắc. Em không thể xác định được đâu là con đường đúng đắn cho em bước tiếp...

Em cũng chưa từng oán hận anh dù anh đã gây ra cho em sự tổn thương sâu sắc, mỗi lần ép mình phải thù ghét anh thì gương mặt của anh lại hiện ra trong tâm trí em, từng đường nét thân quen như cửa vào trái tim em làm cho em nghẹt thở. Rồi mai đây mỗi người sẽ có một cuộc đời riêng, chưa biết ai sẽ khổ đau và ai sẽ là người hạnh phúc, nhưng chắc có một điều cả hai chúng ta sẽ không bao giờ quên được những kỷ niệm vui buồn, ngọt ngào, cay đắng mà chúng ta từng có với nhau bởi vì chúng ta thật sự yêu nhau.

Hãy khóc nếu anh muốn, em cũng như vậy rằng sẽ khóc thật nhiều để nước mắt làm ấm trái tim em, nhưng đừng đến với nhau lúc buồn, đừng mượn bờ vai nhau khi khóc.. Vì lúc đó yêu thương sẽ rất dễ dàng quay về.. Em không muốn! Xin đừng tìm lại giấc mơ đã xa rồi...

Hạo Quân! Hãy cố mà quên em đi và em cũng sẽ như vậy dù biết sẽ rất khó, nhưng đó là cái giả mà chúng ta phải trả cho những sai lầm mà chúng ta đã gây ra. Chén nước đã đổ đi rồi thì không bao giờ hốt lại cho đầy được, mình có duyên nhưng không nợ thì đành phải chấp nhận vậy thôi. Và sẽ có lúc mình tình cờ gặp nhau trên lối cũ, xin đừng nghĩ tới yêu thương khi gặp nhau, nó chỉ mang tới đau khổ mà thôi, hãy tình cờ như một người bạn..

Em xin anh, lần sau cuối em xin anh hãy quên em đi.. Một cô gái chỉ mang đến cho anh nhiều nỗi buồn, sự thất vọng và chắc hẳn em chưa từng lần nào mang đến hơi ấm cho trái tim anh hạnh phúc cả... Một cô gái không xứng với anh. Em sẽ mạnh mẽ và sẽ quên anh được, nên anh hãy yên tâm và nhẹ lòng rồi quên em thật nhanh. Để sau này gặp lại, em có thể nhìn thấy anh thật hạnh phúc khi không còn có em.

Duyên phận chỉ có vậy, nếu không thể đến được với nhau, chỉ bằng anh và em hãy chúc nhau hạnh phúc mãi đi.

Cầu chúc cho anh được nhiều hạnh phúc!

Người Con Gái Mãi Yêu Anh!"

Tay Hạo Quân hạ bức thư xuống, mắt rời đi.... Trong 1 giây phút, ánh mắt ấy chợt nhìn xoáy vào không gian.... ánh mắt lạnh lùng chợt lóe lên một tia đỏ.... Quân dựa đầu vào tường, đôi mắt nhìn lại như vô hồn và.... nước mắt bắt đầu tràn ra khỏi mi. Hấn lấy tay lên lau, rồi lại nhận ra những giọt khác lũ lượt kéo đến, thế là đành để mặc chúng cứ thế tuôn trào. Nếu không chắc hẳn cũng chẳng còn cách nào trút ra được... "Anh Xin Lỗi!"

HẾT CHƯƠNG 30.

Chương 31: Chạy

Phòng tắm ẩm áp và đầy hơi nước, Hạo Quân nhanh chóng trút bỏ quần áo, nhanh chóng ngập mình dưới vòi sen, mết lả trong dòng nước. Nước tuôn lên người, Quân ngẩng mặt đón thác nước mát mẻ... Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Quân muốn được gần gũi một người mình ghét đến như thế. Nhưng mọi chuyện bây giờ đã vượt qua giới hạn cho phép.

Một lát sau, Hạo Quân đưa tay tắt vòi nước đang chảy xối xả xuống người mình. Hắn chỉ cố tìm cảm giác dễ chịu hơn, nhưng trong đầu vẫn một mớ những suy nghĩ rối mù, về Hân, về Tường Vy và cả Hải Băng trong đó.

Bước ra khỏi vòi sen, Hạo Quân vội lấy chiếc khăn lông trên bệ rồi lau sơ sài rồi mở chiếc túi đựng quần áo mà Hoàng Hải Băng đã chuẩn bị. Nó không chỉ mua quần jean và giày Converse mới mà còn có cả sơ mi trắng, áo khoác dạ mà còn có cả tất và đồ lót. Tất cả đều là hàng hiệu cao cấp...và trên hết, chúng đều vừa khít. Ôi trời đất ạ!

Sau khi thay đồ xong, Hạo Quân đi xuống tầng một. Hải Băng vẫn đang chuẩn bị bữa sáng, thấy Hạo Quân đi ra, quan sát một chút rồi mỉm cười khen ngợi: "*Được đấy, rất đẹp!*"

Lấy hết can đảm Hạo Quân nhanh chóng xoay người lại, trong nháy mắt, đối diện với Hoàng Hải Băng đang nhìn hắn mà mỉm cười: "*Cảm...cảm ơn cô vì bộ đồ!*"

Gương mặt ửng đỏ và thái độ mất tự nhiên của hắn khiến Hải Băng không nghĩ cũng biết, nhất định là xấu hổ về chuyện đồ lót đây mà, sao què thế không biết: "*Anh không cần phải cảm ơn tôi.*" Về mặt của Băng giống như một đứa bé lười biếng, nói như kiểu phán xét: "*Bộ đồ tôi qua tôi đã vứt đi rồi cho nên bộ này coi như là tôi đền cho anh.*"

Băng nhìn Quân trân trân như thế hắn vừa làm điều gì sai trái, thấy thế Hạo Quân vội chuyển đề tài: "*Sao đột nhiên cô lại chuyển ra ở riêng vậy?*"

Ánh mắt Băng tối sầm lại, mặc dù hơi khó nói nhưng cuối cùng nó vẫn mở miệng: "*Mẹ tôi muốn như vậy. Vậy cũng tốt, sẽ dễ thờ hơn là sống ở đó...*" khẽ dừng lại, Hải Băng cô tỏ ra vẻ thoải mái rồi hỏi. Có vẻ nó không muốn nói nhiều về chuyện này nên lảng sang chuyện khác: "*Tiếp theo anh định làm gì?*"

"*Không biết nữa, tôi cần có thời gian suy nghĩ...*" Mối Hạo Quân mỉm lại nhưng hắn không nói gì thêm.

Hải Băng đang rán trứng thoáng dừng lại, rồi lại tiếp tục, chậm rãi đáp: "*Nếu anh thấy thoải mái thì cứ làm vậy đi.*"

Băng trả lời nhỏ nhẹ trong khi Quân nhướng mày nhìn nó về khó hiểu. Giờ thì Băng thật sự muốn giữa nó và hắn có một chuyện gì khác mà không liên quan đến vụ hôn ước hay Thẩm Tường Vy. Điều đó khiến nó phải khó xử...

Có lẽ như Hạo Quân cũng có cùng suy nghĩ tương tự nhưng lại làm bộ như không có chuyện gì cả, nhưng trong lòng càng cảm thấy áy náy hơn, im lặng một lát, khó nhọc cất lời: "*Bức thư mà cô đưa tôi,...*"

"*Là Thẩm Tường Vy đã nhờ tôi đưa nó cho anh trước khi bỏ đi. Tôi đã định không đưa nó cho anh vì không tìm ra lý do để làm vậy,...*" Nói đến đây thì Băng ngập ngừng một quãng trước khi tiếp tục: "*...nhưng nếu nó cho anh lý do để tiếp tục sự sống, thì hãy sống thử xem.*"

Hạo Quân do dự một lát, đột nhiên nhẹ giọng nói: "*Tôi xin lỗi!*"

Băng lại tỏ ra vô tâm, quay mắt về hướng khác, lạnh nhạt nói: "*Anh không cần phải cảm thấy có lỗi. Vì người có lỗi vốn đã là tôi rồi. Nếu như không phải tôi quá cố chấp thì anh, tôi và Thẩm Tường Vy. Cả 3 chúng ta, sẽ không phải khổ sở như thế này.*"

Hạo Quân có chút ngạc nhiên, ngừng một lát mới nói: "*Cô cảm thấy khổ sở sao?*"

Băng tắt bếp, quay lại nhìn hắn, đôi mắt lóe lên những thứ cảm xúc không thể định danh: "*Đương nhiên rồi...*" Bình thường sẽ nói toạc ra dù bị kích động, mặc dù trong lòng có rất nhiều điều muốn tuôn trào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nói được mấy câu kia: "*Suy đi nghĩ lại, Thẩm Tường Vy chưa làm gì quá đáng với tôi cả. Còn anh, lại là người con trai đầu tiên, cho tôi một cảm giác an toàn khi ở bên.*" Mặc dù đã sớm biết trước

câu trả lời nhưng Hải Băng vẫn bình thản mà nói ra, đương nhiên trong lòng đã chuẩn bị tinh thần trước.

Hạo Quân đứng ngây người, sắc mặt thay đổi thay đổi rõ rệt, cuối cùng vẫn phải buông lời. Có thể câu trả lời vô tình của Quân sẽ làm tim Băng đau nhói... nhưng thả đau nhiều một lần, còn hơn cứ đau âm ỉ mãi: *"Tôi xin lỗi!"*

Sớm biết đó chỉ là ảo tưởng nhưng những lời Hạo Quân nói ra làm nó đau quá. Nhưng Băng sẽ cố kìm nén vào trong. Một Hoàng Hải Băng tự tin và luôn bình tĩnh, từ khi gặp Trần Hạo Quân đã trở nên yếu đuối, và có lúc xấu xa. Băng phải tìm lại con người thật trong mình trước khi quá muộn: *"Về hôn ước giữa hai chúng ta, tôi sẽ sắp xếp thời gian đến nói chuyện với hai bác. Tôi đã chuẩn bị bữa sáng rồi, ăn hay không tùy anh."* Tiếp theo cảm thấy nếu còn đứng ở đây thì Băng sẽ lại bị dao động mất nên nó nhanh chóng cúi đầu vội vàng đi về phòng.

Một khoảng im lặng... Hạo Quân vẫn đứng đó... cô gái ấy... liệu có khi nào... Hạo Quân vẫn không tin vào những gì mình vừa nghe thấy... *"Xin lỗi!"*

Đạo bước ở trên đường, Hạo Quân buồn bã nhìn dòng người tới lui trước mặt. Trong đầu Hạo Quân cứ quanh quẩn lời nói của Hải Băng lúc này. Hắn rút cuộc cuối cùng đã hiểu được nguyên nhân khiến hắn mất tất cả, bởi vì cùng một tình huống, nhưng cả ba lại có những lựa chọn khác nhau... và kết quả không ai có được thứ mình muốn.

Hải Băng kéo hết rèm cửa sổ lại, rồi lẳng lặng ngồi ở mép giường. Ngồi ôm đầu gối ở đầu giường. Bỗng dưng, nó đưa mắt nhìn về chỗ trống bên cạnh..... Chỗ này là chỗ Hạo Quân đã nằm.

Hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra. Từ sâu trong ngăn kéo lấy ra món quà chưa thể tặng cho hắn, Hải Băng yên lặng nhìn một hồi lâu, sau đó đem hộp quà bỏ lại vào ngăn kéo, từ từ dựa người vào đầu giường... mệt mỏi.

*) Tại Smoothie Cafe

Lệ Anh chuyển cho Hạo Quân một ly Cookies iceblended vị xoài hắn ưa thích cùng một phần bánh Red Velvet trên một cái khay nhỏ. Cả tuần vừa rồi cái tên Hạo Quân này vì thất tình mà khiến cả trường khốn đốn một phen. Vốn dĩ định không quan tâm nhưng sáng nay nghe Bảo Ngọc kể lại mọi chuyện không còn cách nào khác Lệ Anh phải tạm gác chuyện ôn thi học sinh giỏi sang một bên để đi giúp đỡ cái tên sừn nhừ này: *"Uống đi, trước khi chị dùng thử đoạn bắt cậu uống. Đây là món ngon nhất ở đây đấy."*

Hạo Quân nhìn ly nước trên bàn, trầm tư một lúc rồi lên tiếng: *"Trước đây ngày nào Tường Vy cũng mua cho em cái này."*

Khẽ hừ một tiếng mỉa mai, Lệ Anh bắt đầu kì thị cái kiểu người bủn xỉn đang ngồi trước mặt mình: *"Con trai của một tỷ phú như em mà lại phải đi xin ăn như vậy sao?"*

Hạo Quân thờ dãi, cảm giác giống như tù nhân bị quản ngục giám sát không có tự do, giống một gánh nặng phiền phức, không thả xuống được: *"Em đã nghĩ sẽ có cơ hội trả lại cho cô ấy, nhưng giờ xem ra không được rồi."*

Lệ Anh chống tay lên bàn, cầm tựa vào những ngón tay thon dài, bắt đầu cần nhằn. Giờ nhỏ mới bắt đầu vào vấn đề chính: *"Dùng cách đánh nhau để thể hiện cá tính đầy nhiệt huyết, em không nghĩ nó đã lỗi thời rồi sao? Khuôn mặt đẹp như mình tình cũng vì thế mà bị hủy hoại hết rồi."*

Thả ly Matcha xuống, cầm khăn ăn chấm nhẹ lên khóe môi vừa mới uống một chút, Quân bắt đầu tỏ ra không hợp tác: *"Em thấy phiền lắm nên chị muốn nói gì thì nói đi đi, em đã đủ mệt rồi."*

"Chị nói trước, cơm bệnh viện không hề ngon như cậu nghĩ đâu. Tuổi đời còn trẻ thì cứ lo mà hưởng thụ đi chứ đừng vội phá nát như thế."
Lệ Anh lơ đãng xoa cằm như thể đang nghĩ ngợi điều gì.

"Em không có ý định vào bệnh viện đâu cho nên chị không cần cần nhằn em như thế." Hạo Quân bắt đầu khó chịu ra mặt khi cứ bị xia xoi như thế này.

"Nếu như không thể chịu đựng được thì hãy đi tìm và đưa cô ấy về đây đi. Dù không thay đổi được gì, nhưng ít ra cũng thấy nhẹ nhõm hơn."

Nhắc đến Tường Vy, ánh mắt Hạo Quân lại tối sầm lại. Một thoáng im lặng, Quân cất giọng: *"Nếu em đi tìm cô ấy, em sẽ cảm thấy nhẹ nhõm nhưng đổi lại, em sẽ lại mất cô ấy thêm một lần nữa, em không muốn như thế. Thà rằng đau một lần còn hơn nín lấy mà đau khổ cho cả hai."* Hạo Quân nói khẽ, giọng lẫn hơi thở. Giờ có lẽ Hạo Quân mới chấp nhận một sự thật rằng mình đã mất Tường Vy mãi mãi.

Lệ Anh nghiêng đầu nhìn Hạo Quân, thấy hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh, không có vẻ gì là cam chịu: *"Vậy là em quyết định từ bỏ sao?"*

"Em không chắc nữa?" Hạo Quân nhún vai. Cookies iceblended bữa nay có mùi vị rất lạ. Đắng như thể bị cháy khét chứ không còn vị chua như thường ngày nữa: *"Em nghe đây!"*

Đầu dây bên kia là giọng nói vô cùng trầm ấm nhưng có phần gấp gáp của Kim Quân: "Em đang ở đâu vậy, nhanh về nhà đi, Hải Băng lại đến nhà ta đây!"

"Được rồi, 5' nữa em sẽ có mặt ở nhà." Hạo Quân cúp điện thoại, khoác vội áo rồi vội vàng đứng dậy.

"Sao thế. Ở nhà có chuyện gì à?" Lê Anh lo lắng khi nhìn thấy vẻ mặt biếc sắc của Hạo Quân.

"Không có chuyện gì đâu, em về trước đây... hẹn gặp lại chị sau nhé!"

Hạo Quân vỗ vai trấn an Lê Anh trước khi rời đi. Còn Lê Anh vẫn nhìn theo bóng dáng của Hạo Quân rồi khẽ thở dài: "Không biết lại xảy ra chuyện gì đây?"

Đứng trước cửa biệt thự Trần Gia, Hải Băng do dự không biết có nên đi vào hay không, nó biết một khi bước vào đây thì mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng ở trong lòng, có một chút không nỡ.

Hít một hơi thật sâu, Băng lấy hết dũng khí và nhấn chuông.

"Tiểu thư Hải Băng. Chủ tịch đã đợi sẵn ở trong rồi ạ." Một người giúp việc bước ra mở cổng và dẫn họ vào trong.

Hải Băng theo người giúp việc đi vào phòng khách, Trần Hạo Niên đã ngồi chờ sẵn ở đó. Nó vừa vào đã cúi người 45 độ chào ông ta: "Cháu chào bác!"

Sớm biết là nó đến đây vì là chuyện hôn ước, nên ông ta cũng nhanh chóng chuẩn bị tốt tinh thần nhưng vẫn phải hỏi cho có lẽ: "Rất vui được gặp cháu. Cháu có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

"Vâng, cháu muốn có được sự đồng ý của bác." Nụ cười trên môi nó vụt tắt, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói cương quyết nhưng thoáng bi thương.

Đặt tờ báo sang một bên, Trần Hạo Niên vui vẻ chỉ tay về chiếc ghế bên cạnh: "Được, cháu ngồi đi. Cháu đến có chuyện gì vậy?"

Sau khi rót trà mời nó, chủ tịch Trần ngồi vào ghế đối diện. Băng đón lấy ly trà từ tay ông ta rồi lịch sự nói: "Về chuyện đính hôn với Hạo Quân."

"Ta biết chuyện tình cảm của con trai ta đã làm cháu cảm thấy khó xử nhưng mà... Hải Băng à." Trần Hạo Niên bình tĩnh nói, tính cách của Hải Băng có phần giống ông ta ở chỗ một khi muốn làm chuyện gì thì trời cản cũng không được cho nên đây mới là lý do chính Trần Hạo Niên muốn Hải Băng làm con dâu của mình nhưng mà bây giờ có muốn xem ra cũng không được rồi...

"Bác cứ nói..." Hải Băng nhẹ nhàng đáp.

"Quân nhà bác vốn dĩ không thích biểu lộ cảm xúc ra ngoài nên cháu sẽ có cảm giác khó chịu là điều đương nhiên. Với lại, trong cuộc đời là không ai không mắc phải những sai lầm. Ta biết thời gian qua cháu rất mệt mỏi nhưng mà nếu được xin cháu hãy cho Hạo Quân thêm một cơ hội nữa, bây giờ hai đứa đang ghét nhau nhưng ta tin một thời gian nữa hai đứa sẽ có tình cảm với nhau... cháu có thể suy nghĩ thêm lần nữa được không?"

"Cháu xin lỗi, nhưng giờ có suy nghĩ một lần hay nhiều lần nữa thì cháu vẫn lựa chọn hủy hôn vậy nên xin bác hãy đồng ý..." Băng nói chắc nịch, làm ông ta hơi bất ngờ. Tính cách của nó, quả không ngoài tưởng tượng của ông ta: "Việc phải làm 'Vị hôn thê' của anh ấy khiến cháu không thoải mái."

Hải Băng vừa nói xong thì "Cạch..." Cánh cửa bị mở ra, tuy nhiên không có ai là có vẻ bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Hạo Quân cả. Mặt hắn không biểu lộ cảm xúc nhưng điều đó không làm nó lo lắng. Hắn biết Hạo Quân đã nghe thấy tất cả? Quân đưa mắt nhìn về phía Hải Băng, lời nói như là nghi vấn nhưng cũng là khẳng định: "Có gì mà không thoải mái..."

"Con về rồi à, vị hôn thê của con đang đòi hủy hôn với con đấy. Ý con thế nào,..." Vừa thấy Hạo Quân về, Trần Hạo Niên đã giờ giọng trách móc.

"Em đứng lên đi, chúng ta cần nói chuyện,..." Tuy nhiên, vì vẫn còn giận bố mình nên Hạo Quân làm lơ và quay sang Hải Băng cúi xuống kéo nó đi: "Đi thôi!"

Hải Băng một đường không tình nguyện bị Hạo Quân kéo đi. Nó thật sự không thể nhịn được nữa, dùng sức gạt tay hắn, nổi giận đùng đùng nói: "Bỏ tôi ra. Tôi chỉ đến nói lại những gì chúng ta đã bàn thôi, sao anh lại có vẻ ngạc nhiên thế?"

"Hoàng Hải Băng!"

"Sao?" Băng cau có.

"Khi tôi gặp cô lần đầu tiên, mặc dù biết cô rất xấu tính nhưng tôi biết cô là một người rất thông minh. Cô biết tính toán, biết mình là ai, được làm gì và không được phép làm gì. Cô nói tôi là trẻ con, cô ghét tôi ghét cả Thẩm Tường Vy nhưng phút cuối lại giúp đỡ tôi."

"Ý anh là gì?" Nó khó hiểu cau mày hỏi.

Hạo Quân nhận thấy lúc nó nói chuyện, đáy mắt không còn chút sự lạnh lùng như ngày trước nữa, thay vào đó là sự mệt mỏi bất lực đến tuyệt vọng.

"Cô đã từng nói, một khi đã là hàng cao cấp thì mãi mãi đừng bao giờ đi kèm hàng secondhand. Lúc ấy tôi mới biết, tôi thực sự là một đứa trẻ...thời gian qua, vì sự trẻ con của tôi khiến cô bị tổn thương, tôi xin lỗi. Nhưng mà, hôn ước này..." Kim nén sự khó chịu trong người, Hạo Quân bắt đầu đi thẳng vào vấn đề, nói ra những lời trong lòng: "...chúng ta sẽ hủy nhưng chưa phải là bây giờ. Cô từng nói với cô lòng tự trọng rất quan trọng còn gì, còn với tôi người đó lại quan trọng hơn cho nên trong 3 tháng tới, xin cô hãy đóng giả vị hôn thê của tôi, được không?"

Lờm Hạo Quân một ánh nhìn cảnh cáo, Hải Băng sắc giọng quát: "Rốt cuộc là, anh còn định xoay tôi như chong chóng cho đến khi nào nữa hả...hồi sáng chính anh nói là..."

Hạo Quân nhất thời không trả lời được, chỉ là hắn không biết làm cách nào để giải thích rõ ràng với nó cả: "Tôi xin lỗi... Dù sao quyền quyết định cũng là ở cô, cho nên tôi sẽ chờ, được không?"

Dù cho bây giờ Hải Băng có nguyên rủa hắn bằng những lời lẽ độc địa nhất, Hạo Quân sẽ không tức giận mà bình tĩnh đón nhận tất cả. Bởi vì hắn thực sự đã sai, và Quân chỉ muốn cô gắng bù đắp lại tất cả nhưng... người trước mặt không có phản ứng gì, Hạo Quân cứ tưởng rằng chỉ ít Hoàng Hải Băng cũng phải tức giận, sẽ bùng bùng lửa giận mà tặng hắn một cái bạt tai nhưng thực tế lại chứng minh rằng suy nghĩ của Hải Băng không ai có thể đoán được.

Ánh mắt của Băng rất phức tạp, nó suy nghĩ hồi lâu, nhưng có lẽ lúc này nỗi thất vọng của Hải Băng đã lên tới cực điểm: "Có thể cho tôi biết lý do anh đổi ý được không, như vậy thì tôi mới có thể,...." Bỗng Hạo Quân nghe thấy tiếng phanh xe ở gần đó ở gần đó, quay lại nhìn thì thấy có một đám người gồm hai nữ, ba nam đầu đội nón, mặt đeo khẩu trang, tay cầm gậy. Đột nhiên một nhóm người từ đâu xông tới, về mặt hầm hầm đầy sát khí, phá tan sự yên tĩnh. Hạo Quân khẽ nhíu mày liếc nhìn bọn chúng một cái rồi khẽ giật mình, hắn hiểu ra mọi việc ngay lập tức, vội vàng kéo Hải Băng vào một con hẻm nhỏ gần đó rồi nấp ra sau lưng mình. Còn nó thì vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra: "...gì vậy?"

"Suyt..." Hạo Quân nhắm mắt, đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng: "...im lặng đi, đừng để bị phát hiện."

"Nhanh chóng tìm thằng khốn đó cho tao!" Một tên khá đồ con nhưng chiều cao khiêm tốn có giọng nói kháo khào đang quát tháo. Và Hạo Quân nhanh chóng nhận ra, đó chính là Long Kêu.

"Chúng là ai vậy?" Nó lấy làm khó hiểu, hỏi.

"Là đám xã hội đen bị tôi đánh hôm kia, không ngờ là chúng lại tìm được đến tận đây." Quân giải thích.

"Kìa...kìa...bọn nó kia kia..." Một tiếng la đằng sau lưng. Tiếng chân bọn du côn vang lên lớn hơn. Nó giật mình quay lại nhìn. Bị phát hiện rồi... nó còn chưa biết phải làm sao thì ngay lập tức, k, hông phân vân suy nghĩ, Hạo Quân đã nắm lấy tay nó đi: "...chạy nhanh đi..."

"Anh làm gì vậy?" Nó chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, zira chạy cho kịp bước sải chân của Hạo Quân vừa hỏi.

"Bọn này là côn đồ thứ thiệt đó. Nên đừng hỏi gì nữa lo dành sức mà chạy đi." Hạo Quân phán một câu làm nó cụt hết cả hứng rồi nín lun.

Hai đứa nó nắm tay nhau cùng nhau chạy ra khỏi khu trung tâm, bỏ lại phía sau một đám côn đồ đang gào rú đuổi theo hai đứa học sinh trung học.

Mà cũng trớ trêu thật. Để đánh lạc hướng bọn du côn, Hạo Quân đã kéo nó, rẽ vào ngõ này đến quẹo vào lối kia, hết đường vòng đến đường tắt. ...Vậy mà bọn côn đồ vẫn đuổi kịp. ...Chả hiểu tại nó ăn gì mà dai sức thấy sợ. Nó lại mang giày nữa, chạy này giờ, đau chân muốn chết. ...mà chẳng dám kêu ca tiếng nào. Nhưng ít ra, chẳng hiểu sao nó thấy rất yên tâm khi biết Trần Hạo Quân vẫn đang nắm chặt tay mình. ... Thế nên, nó cố nén đau, vừa thở hồng hộc, vừa chạy.

Vì là con trai nên Hạo Quân đỡ hơn được một chút, sức chịu đựng phải khá hơn chứ. Nhưng hình như anh chàng cũng "xiu" lắm rồi. ...Mà phải công nhận, vị hôn phu của nó ...rất chi là.....quyền rũ trong mọi hoàn cảnh. Như ngay lúc này, đang muốn ná thờ, thế nhưng gương mặt cực kì hoàn hảo không chút tí vết, điểm xuyên thêm vài giọt mồ hôi của anh chàng, vẫn rất cuốn hút ánh nhìn của người đi đường, nhất là từ đám con gái.

Hai đứa nó cứ chạy mãi, chạy qua không biết bao nhiêu tòa nhà với con đường, chắc phải chạy mấy chục kilomet rồi, gấp mấy lần quãng đường trong giờ học Thể Dục bình thường. Đến khi cảm giác rằng đám côn đồ kia không đuổi theo nữa, cả hai đứa mới dừng lại.

"Sao... anh lại... làm thế...?" Băng nói, ngất quăng vì phải thở dốc do chạy quá nhiều.

"Đơn giản... là... vì... tôi thích... thì... làm thôi..." Hạo Quân cũng giống nó, vừa thở dốc, vừa nói. Mặc dù trời đã sang cuối thu se se lạnh, nhưng sau khi chạy cả một quãng đường dài như vậy, đứa nào đứa nấy, mồ hôi nhễ nhại: *"...cô không sao chứ?..."*

Do phải chạy quãng đường quá sức với tôi, nên tôi chẳng còn sức mà nói thêm gì nữa. Mất 5 phút hồi phục tinh thần sau khi chạy, cô ấy liền đứng thẳng dậy, hai tay chống hông và nói: *"Anh có biết...từ lúc quen anh... tôi toàn dính những chuyện không đâu không?"*

Hạo Quân lắc đầu.

"Gặp anh,...trở thành 'vị hôn thê' của...việc tôi tự xưng 'nổi hứng' đứng ra bảo vệ cho anh, việc tôi cùng anh chạy giữa phố, đều là những chuyện không đâu."

Chính lúc này Hạo Quân mới lơ mơ nhận ra, cô gái này...

"Chính vì vậy, từ giờ, anh hãy đền bù cho tôi bằng cách trở thành 'Vị hôn phu' của tôi đi...trong 3 tháng!"

Hết Chương 31

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vết Sẹo Định Mệnh

"Công chúa của bố sao hôm nay ủ rũ vậy. Có chuyện gì nói bố nghe xem nào."

"Bố ơi, con đang buồn lắm."

"Sao lại buồn?"

"Hôm nay bố mẹ bạn Hải Anh ở lớp con đã ly dị rồi, họ không còn ở với nhau nữa. Bạn Hải Anh tuần tới sẽ theo mẹ sang mỹ, con sẽ không"

được gặp bạn ấy nữa,..."

"Vậy sao. Trời ơi, tội nghiệp công chúa của bố. Chắc là con buồn dữ lắm?"

"Vâng. Bố ơi?"

"Sao con?"

"Bố mẹ mãi mãi không được ly dị nhé, con không muốn gia đình mình giống gia đình bạn Hải Anh đâu."

"Đương nhiên rồi con gái, có công chúa nhỏ là con đây rồi sao bố mẹ có thể ly dị được."

"Thật sao, có thật không bố?"

"Đương nhiên rồi, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau cho đến cuối đời..."

"...cho đến cuối đời..."

"...cho đến cuối đời..."

Hải Băng chợt bừng tỉnh, mồ hôi lấm tấm trên trán. Thình thoảng những kí ức ấy lại hiện về trong những giấc mơ, những kí ức nó đã quên nhưng cũng không hề muốn nhớ lại...

Chống tay ngồi dậy, Băng đưa mắt nhìn khắp xung quanh, không thắc mắc là tại sao mình lại ngủ ở nhà vào giờ này. Nó định xuống giường thì thấy ngạc nhiên khi nhận ra... vết thương của mình đã được xử lý từ lúc nào!!! Băng tỉnh hẳn, sờ vào chân mình một cái để kiểm chứng. Nó nuốt khan. Chỉ có 1 lý do duy nhất để những vết thương này được băng bó cẩn thận như vậy: Là Hạo Quân đã tự tay băng bó cho nó. Băng bật cười, trông thật ngốc !

.....

"Ah!" Hải Băng nhăn nhó, đường xa lại vòng vèo, đến lúc chạy xong thì chân Hải Băng đã mỏi nhừ. Đáng ghét cái tội thích điệu đà, vừa rồi nó còn đi giày cao gót. Bây giờ hai gót chân Băng sưng vù, biểu tình đòi đình công. Trông thấy vẻ nhăn nhó của Hải Băng, lại nhú mày nhìn xuống đôi giày cao gót của nó, Hạo Quân đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Không một chút băn khoăn, hần cúi xuống nhắc chân nó khỏi đôi giày cao gót để xem xét vết thương. Hạo Quân lấy tay túm vào bắp chân nó, kéo ra, nhìn vào chỗ mất cá chân. Băng cố sức co lại không được, bèn lấy tay cạy tay hần ra nhưng Hạo Quân cứ nhất quyết không buông, cố căng mắt ra xem vết thương làm sao. Kiểu này là bị trọ rồi chứ còn sai gì nữa, thế mà còn cứng đầu không chịu nói với ai: *"Cô bị chập chân rồi! Phải đến bệnh viện thôi"*

Nghe đến hai từ 'bệnh viện!' khê giật mình Hải Băng bị đau nhưng không kêu ra tiếng, mà khê rứt chân một cái không cho Hạo Quân chạm vào nữa: *"Không cần! Tôi bị dị ứng với thuốc kháng sinh nên không thể điều trị ở bệnh viện được. Về nhà chườm nước nóng là được rồi."*

Không một chút băn khoăn, Hạo Quân liền quay lưng lại, ngồi xỏm xuống. Nó chớp mắt nhìn, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra: *"Anh làm gì vậy?"*

"Lên đi! Tôi công cô về nhà!" thấy nó mãi không động dậy, hần nói thẳng.

"Không cần đâu. Tôi vẫn đi được." nó đứng dậy mặt tự tin, nhưng chân không nhắc nổi khiến nó suýt nữa ngã lao mặt ôm đường thêm một lần nữa may mà Hạo Quân nhanh tay đỡ lấy nó được.

"Chỗ này không có taxi hay xe ôm đi qua đâu. Cô không lên tôi công thì cô cứ ngồi đó luôn đi khỏi về." Không ngờ Hạo Quân lại chịu công nó về, Hải Băng sừng sờ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: *"VẬY... phiền anh vậy."*

Không còn lựa chọn nào khác, Hải Băng đành vòng hai tay ra ôm cổ Hạo Quân rồi để mặc cho hần công mình về. Có điều, như thế này... hình như hơi gần quá,... Tim Hải Băng bỗng đập trật đi. Thì ra, ở bên hần ấy cũng yên bình thế này. Bỗng dưng, nó có suy nghĩ muốn con đường dài ra thêm một chút. Tò ra mạnh mẽ lâu quá rồi, Băng đã quên mất cảm giác được nuông chiều...

Hạo Quân công nó trên lưng mà cảm thấy thoải mái vô cùng. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, bức tường mà trước nay Hoàng Hải Băng cố xây lên để ngăn cản hần dường như đã được dỡ bỏ đi một ít. Quân càng lúc càng thấy mình ở gần gũi với nó hơn...

Đi ra đường lớn bóng dáng hai người thu hút hàng ngàn ánh mắt hâm mộ cũng như ghen tị những người trên đường mà tất nhiên đa phần là nữ. Nó xấu hổ liền ghé sát vào tai Hạo Quân thì thầm: *"Anh cho tôi xuống đi, tôi thấy không thoải mái lắm."*

"Vì đám con gái kia sao?" Quân chặn họng nó: *"Mặc kệ họ đi, cô cứ coi như là họ nhìn tôi là được rồi."*

Nó lắc đầu ngán ngẫm, càng ngày Băng càng nể phục cái công phu tưởng tượng ngày càng cao của hần, hết nói được: *"Sao cũng được."*

"Nếu cô ngại thì cứ úp mặt vào lưng tôi đi, chẳng ai nhìn ra đâu."

Hải Băng vội vùi mặt vào lưng Hạo Quân, tẩm lưng đầy ấm áp. Qua lớp áo sơ mi mà nó vẫn cảm nhận được thân nhiệt nóng tỏa ra từ lưng hần. Khuôn mặt Băng nóng bừng lên nhưng nó thấy dựa vào vai hần có cảm giác rất êm, rất thoải mái. Vì vậy mà nó lưu luyến không muốn rời đi.

"Nếu như tôi và cô gặp nhau trong một trường hợp khác thì sẽ như thế nào...không biết cuối đoạn đường đó sẽ có gì đang đợi mình." Hần đột nhiên nghiêm mặt, làn mi hơi buông xuống, dừng lại một chút rồi hỏi: *"Hai chúng ta, rốt cuộc sẽ đi đến đâu,...Sao cô không trả lời?"*

"Này..."

"..."

Cái cô gái này, mới chưa đầy một phút mà đã ngủ được ư? Hạo Quân bật cười, chắc tại nó mệt quá đây mà. Bình thường, đáng vẻ chín chắn và trưởng

thành của Hải Băng rất khó có thể bắt chuyện được. Nhưng thực lòng, hắn muốn nhìn nó thơ ngây như một đứa trẻ thế này hơn. Chỉ những lúc như thế, Hạo Quân mới thấy mình như một người đàn ông thật sự.

Về đến nhà Hạo Quân vội cổng Hải Băng lên phòng vì phát hiện nó bị sốt, hắn nhanh chóng đi pha một ít nước ấm rồi nhún khăn vào thau nước ấm, vắt nhẹ rồi lau mặt cho nó, xong hết thì chườm khăn ấm lên trán nó sau đó mới bắt đầu xử lý vết thương ở chân. Trong lúc chờ Hải Băng tỉnh hắn xuống bếp để chuẩn bị một ít cháo cho nó.

"Reeng...reeng...reeng..." Điện thoại bất ngờ reo lên đưa nó trở về thực tại, Băng nhanh chóng bắt máy.

"Hải Băng, con đang ở đâu, hôm nay con có cuộc hẹn ký hợp đồng với giám đốc của Mamulife Financial. Sao giờ này còn chưa đến hả?" tiếng giục của bà Mai Chi truyền đến trong điện thoại.

"Con có việc không đến được, mẹ hủy cuộc hẹn đi."

"Còn có việc gì quan trọng hơn việc hợp tác với Mamulife hả? Con phải biết dự án này quan trọng với công ty chúng ta như thế nào mà"

"Con biết, cứ hủy đi con sẽ đi gặp giám đốc Cao sau. Mai con sẽ trực tiếp đến xin lỗi anh ta."

"Nhưng không được...alo...Hải Băng..."

Tút...tút... từng đợt tiếng tút ngân dài, Bà Mai Chi nhìn màn hình điện thoại thờ dài rồi ra hiệu báo với cô thư ký của mình quay lại phòng hội nghị để điều tiết cuộc họp.

"Cạch..." cánh cửa phòng mở ra, Hạo Quân cầm trên tay tô cháo gừng bốc khói nghi ngút. Đặt tô cháo lên bàn, hắn nhướn người về phía nó rồi đưa tay lên sờ trán.

"Bớt nóng rồi!"

Rút tay về, hắn ngồi xuống ghế, lia mắt về phía nó. Nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí kia nó có hơi hoảng, chẳng lẽ nó lại làm sai gì nữa rồi hả trời?

"Anh... anh nhìn gì vậy?" Nó lắp bắp.

"Xin lỗi!" Đột nhiên hắn buông một câu làm nó ngạc nhiên.

"Sao lại xin lỗi tôi?"

Còn bên trong phòng họp của tập đoàn JK International bây giờ, Cao Phong đang ngồi ở hàng ghế dành cho khách hàng. Phía sau là tên thư ký đi cùng trông còn khá trẻ, ít nói và hiền lành.

"Giám đốc! Hay là chúng ta về trước đi. Đã hơn nửa tiếng rồi chắc cô ta không đến." Vị thư ký nhìn đồng hồ và muốn Cao Phong đừng đợi Hải Băng nữa vì họ hẹn ký hợp đồng nhưng chờ đã hơn nửa tiếng mà Băng vẫn chưa xuất hiện.

"Đợi thêm một lát đi." Cao Phong mỉm cười bình thản ngồi nhắm nháp ly trà trên tay.

Vị thư ký thờ dài đi ra ngoài để lại chủ nhân của mình tiếp tục đón người phía đối tác đến, cậu không ngờ rằng Cao Phong lại có tính kiên nhẫn đến như vậy. Nếu là các công ty khác bình thường dù cho là nửa phút thì mọi chuyện hợp tác gì đó coi như chấm dứt huống gì bây giờ đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Một lát sau một cô thư ký bước tới cất giọng có vài phần kính nể.

"Thật ngại quá giám đốc Cao, trưởng phòng của chúng tôi vừa gặp một chút sự cố trên đường nên có lẽ sẽ không đến kịp. Hẹn ngài dịp khác trưởng phòng của chúng tôi sẽ đích thân đến tìm ngài."

Cao Phong nhanh chóng đứng dậy không nói một câu nào rồi nhanh chóng rời đi, chắc là đánh giặc lắm. Anh vừa rời khỏi phòng thì vị thư ký của lên tiếng.

"Công ty của các người làm việc không đúng hẹn như vậy sao? Nếu đã như vậy sao còn hẹn như vậy?"

Vị thư ký lắc đầu rồi cũng mất hút sau cánh cửa để lại thư ký của bà Mai Chi vuốt mặt về mặt mũi.

"Tất cả là tại tôi mà khiến cô thành ra như vậy?" Hạo Quân nói nhỏ. Hắn đơn giản chỉ nghĩ rằng: chính đôi chân nhỏ này đã vì mình mà chạy điên

cường trên đường phố gần nửa tiếng cùng đôi giày cao chót vót. Nếu như không phải vì sự bất cần của hắn, thì có lẽ Hoàng Hải Băng đã không bị như thế này. Quân nên cảm ơn và nói xin lỗi với Băng mới phải.

"*Bây giờ tôi không còn trách anh nữa rồi. Anh cũng vì tôi nên mới...*" Hít một hơi sâu, Băng không dám nói tiếp nữa...liền chuyển qua chuyện khác: "*Anh có thể về được rồi, tôi có thể tự lo được.*"

"*Cô ở lại một mình không sao chứ?*"

"*Không sao đâu, tôi có thể tự lo được.*" Hải Băng mỉm cười trấn an: "*Anh về trước đi, hôm nay anh cũng mệt rồi.*"

"*Vậy tôi về trước. Có gì thì gọi điện cho tôi.*" Trả lời xong hắn đưa tay lên sờ trán nó, cảm giác đã không còn nóng như hồi nãy nữa hắn mới yên tâm bước ra cửa, trước khi đi hắn dặn dò nó: "*Sáng mai tôi sẽ đến đón cô vậy nên đi nghỉ sớm đi.*"

Sau khi Hạo Quân khuất dạng, Hải Băng vội vàng chạy vào toilet loạng choạng xả dòng nước ấm áp ào ạt vào hai bàn tay đang cứng đờ của nó. Băng vội vàng đuổi Hạo Quân về là vì lưng nó đang nhức và nó không thể cử động bả vai được nữa. Dòng nước mát lạnh làm con rết từ vết xước hạ đi thì cái đau buốt nhói lên từng cơn làm nó gần như quy xuống đất.

Hải Băng đâu biết rằng Hạo Quân đang đứng ở bên ngoài cửa và đã nhìn thấy tất cả. Thực ra, Quân cũng không phải cố ý nhìn lén, chỉ là hồi nãy đã ra được gần đến đường lớn rồi nhưng lại chợt nhớ ra là để quên áo khoác và vì nên phải quay lại lấy,nào ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Qua cánh cửa nhà tắm, Quân vô tình nhìn thấy trên vai Hải Băng có một vết sẹo hằn sâu ở lưng nó kéo dài 1 đường chéo từ bả vai phải đến eo bên trái rất rõ. Thảo nào, chưa bao giờ hắn thấy Hải Băng mặc áo hở vai, hoá ra là vì vết sẹo này.Nào ai có thể ngờ được một cô gái nhỏ bé mang một khuôn mặt hồ hững kia lại mang trên mình một vết sẹo lớn tới vậy được....

Cứ mỗi lần nó khởi động mạnh là vết thương trên lưng nó lại nhói đau, suốt 8 năm nay, mỗi khi trái gió trở trời nó lại nhức buốt âm ỉ trong người... "*Áh!*" Vết thương lại nhói lên chứng tỏ nước chưa đủ nóng. Hải Băng quay lại để lấy thêm nước nhưng chợt...nó phát hiện có người đứng bên ngoài nhìn lén liền nhanh chóng kéo tấm áo choàng tấm lên vai che đi vết sẹo rồi quay mặt lại,vừa vận đổi mặt với khuôn mặt đang ở bên ngoài. Khoảng cách bọn họ rất gần, bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt lộ vẻ khó xử.Thấy hắn nhìn mình như người ngoài hành tinh, cô hồ hững nói: "*Anh làm gì vậy?*"

"Tôi nghe thấy tiếng hét của cô... xin lỗi!" Cảm giác lúng túng xuất hiện, Hạo Quân vội vã quay đầu. Hắn định giải thích, nhưng Băng đã mở miệng trước: "*Hãy quên tất cả những gì anh vừa nhìn thấy... được chứ?*"

Băng dừng lại không nói tiếp nhưng Quân hoàn toàn hiểu ý. Ai mà chẳng có bí mật của riêng mình. Hắn gồ gồ ngón tay lên mép cửa gỗ, thấp giọng,nói: "Tôi sẽ làm vậy."

Hạo Quân nói xong liền đi ra ngoài, để nó một mình có lẽ sẽ tốt hơn. Hải Băng dõi theo bóng lưng hắn cho tới khi khuất dạng. Nó ngồi hằn xuống sàn nhà hai tay đan vào nhau siết chặt cổ kiềm nén cơn đau buốt đang tăng dần. Nó cắn răng chịu đựng để không phát ra tiếng hét đau đớn, gương mặt nó lúc này đỏ bừng, cả người gồng cứng run rẩy. Băng nhắm mắt, trong lòng đầy đau đớn vô ngần: "*Thật vô dụng!*"

HẾT CHƯƠNG 32.

Bạn đang đọc truyện *Tập Quên Đi Khoảng Cách _Forget Distance* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.